Mărturisirea

Jodi Ellen Malpas

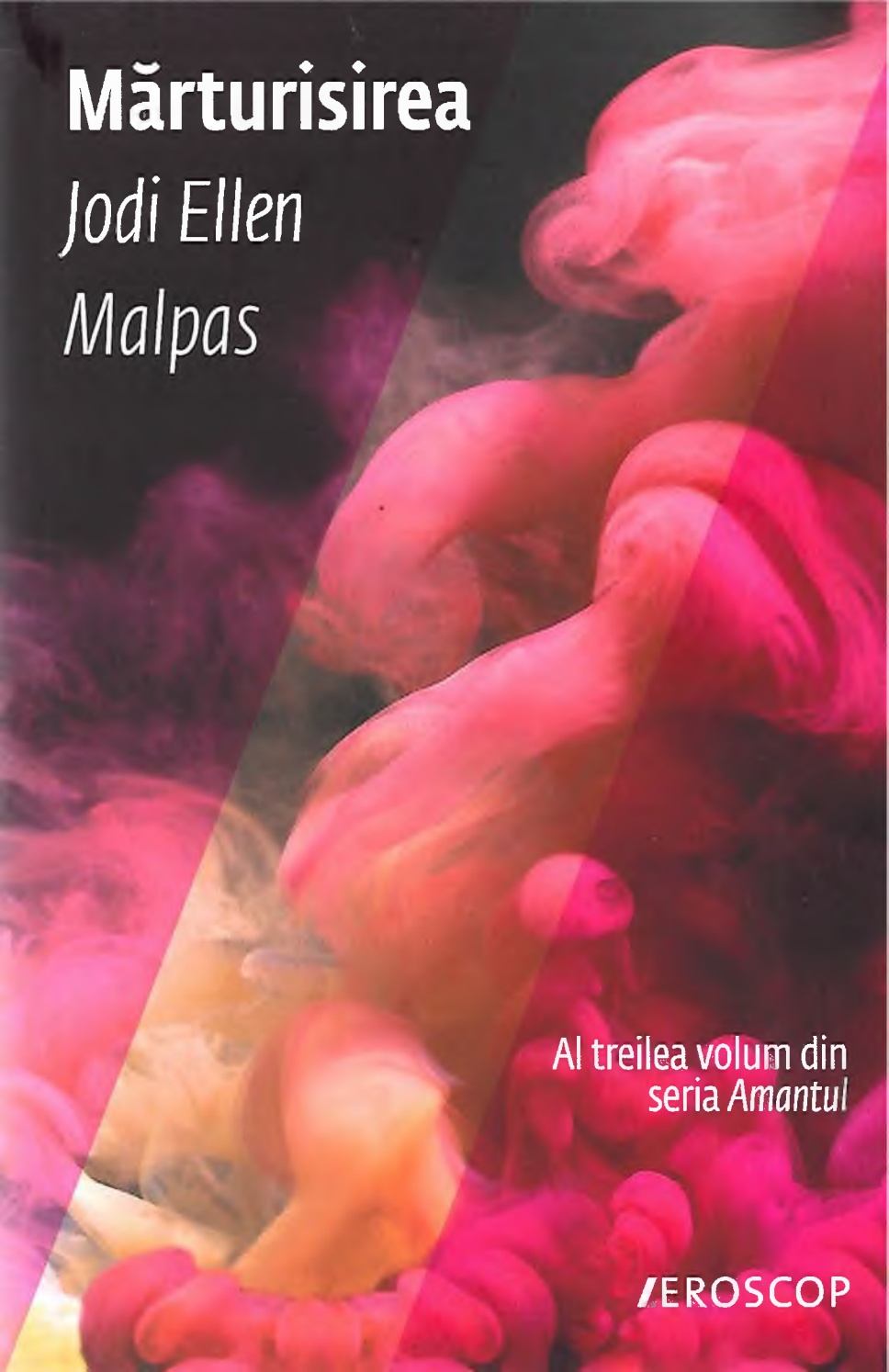

Al treilea volum din seria *Amantul*

EROSCOP

DEZNODĂMÂNTUL SURPRINZĂTOR AL SERIEI *AMANTUL!*

Conacul, locul în care a început pasionanta lor poveste de iubire, e plin de oaspeți în cea mai fericită zi din viața Avei și a lui Jesse. Ava a acceptat că nu va îmblânzi niciodată latura sălbatică a lui Jesse – și nici nu-și dorește asta. Dragostea lor e profundă, legătura dintre ei puternică, dar tocmai când crede că a răzbătut dincolo de masca lui impenetrabilă, se isca și mai multe întrebări, care o fac pe Ava să aibă îndoieli că Jesse Ward este cine își imaginează ea.

Bărbatul visurilor sale știe foarte bine cum să o ducă pe culmile extazului... dar o va arunca oare și în brațele disperării?

E timpul ca Jesse să mărturisească adevărul.

ISBN: 978-606-40-0645-5

EROSCOP

www.edituratrei.ro/eroscop

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Domnica Drumea

Design coperta: Faber Studio
Foto coperta: Guliver/Getty Images/ © Henrik Sorensen

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mirela Voicu

Corectură:
Cristina Nită
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MALPAS, JODI ELLEN
Mărturisirea / Jodie Ellen Malpas ; trad. din engleză de Oana Dușmănescu. - București : Editura Trei, 2019
ISBN 978-606-40-0645-5

I. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.111

Titlul original: This Man Confessed
Autor: Jodi Ellen Malpas

Copyright © 2013 by Jodi Ellen Malpas

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Chișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Capitolul 1

Sunt cu nervii la pământ. Nu știu de ce, știu că fac ceea ce trebuie să fac, dar, naiba să mă ia, am niște emoții cât casa. Sunt singură, primele clipe de liniște și de reflecție ale zilei până acum și, probabil, ultimele. Am așteptat această mică frântură de timp, am implorat-o să vină în tot haosul din jurul meu. Am nevoie de acest moment, doar eu cu mine însămi, ca să conștientizez saltul acesta imens pe care-l fac, ca să-ncerc să-mi revin. Știu că aceste clipe vor fi, probabil, prețioase de-acum înainte.

E ziua nunții mele.

E ziua în care jur că voi aparține acestui bărbat pentru tot restul vieții mele, deși nu am nevoie de o hârtie sau de o bucată de metal pe deget ca să fac asta. Dar el are nevoie. De aceea, la numai două săptămâni după ce a căzut în genunchi pe terasa de la clădirea *Lusso*, mă mărit cu acest bărbat. Iar acum stau, îmbrăcată în halat, pe un șezlong, într-unul dintre apartamentele private de la Conac — apartamentul în care Jesse m-a încolțit cu mai multe săptămâni în urmă — încercând să mă adun.

Mă mărit la Conac.

Cea mai importantă zi a vieții mele se desfășoară în refugiul sexului de lux al Stăpânului meu. Emoțiile nu vin din faptul că voi fi mireasă. Părinții, fratele meu și alte rude mișună cu toții în acest așa-zis refugiu de la țară al lui Jesse. Cu toții se tot plimbă în jurul reședinței și se miră de atâta splendoare opulentă. De-asta am pus un lacăt de cinci kilograme pe ușile duble ale camerei comune. L-am verificat de un milion de ori și am răsverificat dacă toate acele cruci de lemn de pe pereți și toate ramele aurii suspendate au fost luate din apartamentele private. De asemenea, am perpelit tot personalul de la Conac, în mod repetat. Biata armată de angajați a lui Jesse mi-a suportat agitația permanentă și avertismentele că membrii familiei mele sunt total neștiutori. Toți îmi fac pe plac, dându-și pur și simplu ochii peste cap și bătându-mă liniștitor pe umăr sau privindu-mă cu milă, dar asta nu mă face să mă simt mai bine. Nu-mi fac atâ griji pentru bărbații din familia mea, se vor propti cu toții la bar și se vor mișca de-acolo doar rugați, dar cu mama și cu mătușa mea e o cu totul altă poveste. Mama, cu pasiunea ei pentru toate obiectele de lux, se învârte peste tot, asumându-și dintr-odată rolul de ghid turistic, obsedată să demonstreze cât de splendidă e moșia de la țară a lui Jesse. Mi-aș dori să înceteze. Mi-aș dori să i se alăture tatei la bar. Mi-aș dori s-o pot lipi cu fundul de un taburet și s-o alimentez zi și noapte cu *Most Marvellous*, cocktailul-minune al lui Mario. E un stres în plus de care chiar nu am nevoie în ziua nunții mele, dar când sărbătoritul zilei, așa enervant și nevrotic cum e el, m-a abordat cu forța lui caldă și convingătoare și m-a împins pe toată terasa, am fost de acord — fără să fie nevoie de futaiul de băgat mințile în cap.

Știu că el a avut grijă de toate. Conacul arată exact ca o stațiune exclusivistă, dar eu știu ce se află la etajul următor, și toate acele paturi dansează în acest moment pe tavanul de deasupra mea, de parcă s-ar simți singure. Probabil chiar sunt. Conacul a fost închis pentru membrii săi timp de două zile ca să putem face pregătirile, iar chestia asta îl costă pe Jesse o mică avere, pentru că a fost nevoit să restituie taxele plătitorilor. Probabil că acum am devenit la fel de nepopulară în rândul bărbaților membri ai clubului cum eram deja în rândul femeilor. Cred

că mă urăsc cu toții — femeile pentru că li l-am suflat de sub nas pe Stăpânul lor și bărbații pentru că le-am tăiat accesul la aventurile lor sexuale favorite.

Ridic privirea spre tavan și-mi rotesc umerii încercând să înlătur un pic din tensiunea asta crescândă. Nu funcționează. Sunt prea emoționată. Mă ridic de pe șezlong, mă duc la oglindă și mă privesc. În ciuda agitației mele, arăt proaspătă, radiez, iar machiajul meu e lejer și natural. Phillipe a făcut o treabă incredibilă, aplicându-mi luciu pe capetele șuvițelor de păr, în vreme ce buclele lungi și grele mi se revarsă libere, prinse într-o parte cu un pieptăn complicat de păr cu pietre prețioase. Lui Jesse îi place la nebunie când am părul despletit.

De asemenea, îi place la nebunie când port dantelă.

Mă răsucesc spre ușa de care e agățată rochia mea și privesc îndelung dantela bogată — o tonă de dantelă, cu mici explozii de perle cusute ici și colo. Zâmbesc. Lui o să-i iau piuitul. Rochia asta simplă, cu bretele delicate pe umeri, cu spate decoltat și cu talie strânsă o să-l facă praf pe Stăpânul meu.

Eleganță rafinată.

Dantela ivorie mi se revarsă peste fund, îmi îmbrățișează coapsele și se revarsă pe podea, câte un metru în fiecare direcție. Multă, multă dantelă. Zoe de la Harrods a punctat la fix cu rochia asta. M-a îmbrăcat perfect din cap până-n picioare, până la pantofii simpli, ivorii, cu toc înalt. Nimic pretențios, doar o pereche de stiletto Christian Louboutin.

Îmi iau telefonul de pe noptieră. E miezul zilei. Trebuie să mă pregătesc. Peste doar un ceas, îl voi întâlni pe Jesse în salonul de vară și-mi voi rosti jurămintele, îmi voi oficializa promisiunea față de el. Stomacul meu face un salt rapid de 360 de grade... din nou.

Îmi scot halatul și îmi pun chiloții înainte de a lua corsetul ivoriu de dantelă, fără bretele, trăgându-mi-l peste abdomen și aranjându-mi sânii mici în cupe. Ascunde la limită vânătaia perfect rotundă de pe sân. Semnul meu.

Cineva bate ușurel la ușă. Momentul meu de liniște și reflecție s-a isprăvit.

— Da? strig, punându-mi halatul peste lenjerie și străbătând tot apartamentul.

— Ava, draga mea, ești îmbrăcată?

E mama. Deschid ușa.

— Sunt îmbrăcată și am nevoie să mă ajuți.

Intră zorit, închizând ușa în urma ei. Arată senzațional, departe de imaginea tradițională a soacrei mici, a cărei ținută e compusă de obicei din rochie, sacou asortat și pălărie. A preferat să-și îmbrace silueta îngrijită într-o rochie de satin de culoarea perlei. În părul scurt și ondulat are prinsă o agrafă cu perle și o pană.

— Îmi pare rău, draga mea. Îi arătam mătușii Angela saloanele de înfrumusețare. Cred c-o să-l întrebe pe Jesse dacă poate deveni și ea membră. A fost foarte impresionată. Trebuie să fii membru ca să ai acces la spa și la sala de sport sau astea sunt doar pentru oaspeți?

Mă crispez imediat.

— Doar pentru oaspeți, mamă.

— Ah, în fine, sunt sigură că va face o excepție pentru membrii familiei. Bunicii tăi s-ar fi crezut la Palatul Buckingham, Dumnezeu să-i odihnească.

Îmi aranjează părul, iar eu îi dau la o parte mâinile agitate.

— Ți-ai pus deja lenjeria pe tine?

Își trece ochii de culoarea ciocolatei peste trupul meu, de sus până jos.

— Aproape a venit momentul.

Îmi scot din nou halatul și-l pun pe pat.

— Da, trebuie să-mi închizi corsetul.

Mă-ntorc cu spatele la ea și-mi dau părul la o parte. Jesse m-a masat cu cremă pe spate în ultimele două săptămâni și asta a șters vânătăile rămase de pe urma bătăii. Urmele fizice au dispărut, dar ziua aceea îmi va rămâne întipărită în minte pentru totdeauna.

— Ah, bine.

Începe să-mi închidă toate copcile.

— Ava, trebuie să vezi cum arată salonul de vară. E absolut minunat. Ești norocoasă că te măriți într-un loc atât de frumos. Femeile își reipotechează casele ca să-și permită un loc ca ăsta.

Mă bucur că nu-mi vede mutra, pentru că e una dureros de stânjenită.

— Știu.

Am văzut camera și chiar arată senzațional — Tessa, organizatoarea de nunți, s-a asigurat că așa va fi, dar fiecare părticică a Conacului emană oricum splendoare, cu nuntă sau fără. Eu nu prea m-am ocupat de pregătirile propriei mele nunți. Jesse mi-a prezentat-o pe Tessa a doua zi după ce am acceptat să mă mărit cu el, un mic indiciu că bărbatul meu cel solicitant o contactase deja pentru a ne organiza nunta — nunta despre care trebuia să discutăm și asupra căreia să cădem de acord împreună, ca niște adulți. Și, cât de convenabil, Conacul are și licență pentru căsătorii civile.

Nici măcar nu l-am întrebat cum a obținut-o. Tot ce am făcut pentru nunta mea a fost s-o vizitez pe Zoe ca să-mi găsesc rochie. N-am avut deloc stresul organizării, ci doar stresul legat de locul de desfășurare a evenimentului.

— Iată.

Mama mă răsucește și-mi dă părul la loc peste umăr. Mă privește cu atenție și știu ce va urma.

— Draga mea, pot să-ți ofer niște sfaturi ca de la mamă la fiică?

— Nu, răspund repede, cu un zâmbet scurt.

Îmi zâmbește și ea și mă pune să iau loc pe marginea patului.

— Când devii soție, devii miezul soțului tău, zâmbește ea cu emoție. Lasă-l să creadă că el e șeful, lasă-l să creadă că nu poți trăi fără el, dar nu-l lăsa niciodată să-ți răpească independența sau identitatea, draga mea. Bărbații ăștia au nevoie să le mângâi egoul.

Chicotește.

— Au senzația că ei poartă pantalonii, iar tu trebuie să-i lași să creadă asta.

Clatin ușor din cap.

— Mamă, nu e nevoie.

— Ba da, este, insistă ea, bărbații sunt niște creaturi complicate.

Mă strâmb. Nu are nici cea mai vagă idee ce creatură complicată am cu.

— Știu.

— Și deși se dau puternici și virili, sunt mai slabi ca noi!

Îmi apropie chipul îmbujorat de al ei.

— Ava, știu că Jesse te iubește și-i admir sinceritatea sentimentelor pe care le are pentru tine, dar ține minte cine ești. Nu-l lăsa niciodată să te schimbe, draga mea.

— N-o să mă schimbe, mamă.

Nu-mi prea convine această discuție, deși era clar că mă voi lovi de ea. Părinții mei au stat cu noi două zile după ce Jesse m-a cerut de soție și au revenit la Londra de miercuri, așa că știu exact cum se poartă Jesse cu mine, mai puțin numărătorile inverse și diversele feluri de futut. Au fost martori la sufocare, la atingerile neîncetate, la dovezile de afecțiune, iar criticile lor tăcute n-au trecut neobservate. Nu de către mine, în orice caz. Jesse habar nu are. Nu, pur și simplu nu-i pasă, iar eu n-o să-l opresc. Tânjesc după acele atingeri permanente la fel de mult ca el.

Mama îmi zâmbește.

— Vrea să aibă grijă de tine și e cât se poate de clar că te consideră foarte prețioasă. Tatăl tău și cu mine suntem foarte fericiți că ți-ai găsit un bărbat care te adoră și care va trece și prin foc pentru tine.

— Și eu îl ador, spun încet.

Sinceritatea din vorbele mamei mă emoționează, făcându-mi glasul să tremure puțin.

— Te rog, nu mă face să plâng. O să-mi stric machiajul.

Îmi cuprinde obrajii cu palmele și mă pupă scurt pe buze.

— Da, hai să ne oprim cu chestiile lacrimogene. Numai să nu faci vreodată ceva ce nu vrei. Văd că e destul de convingător.

Mă pufnește râsul și mama râde și ea. Convingător?

— Ce păcat că familia lui n-a putut veni, zice ea, gânditoare.

Tresar un pic.

— Ți-am spus, locuiesc în străinătate. Nu sunt foarte apropiați.

Am atins doar vag motivul absenței familiei lui Jesse. Foarte vag. Întreaga poveste pe care mi-a spus-o Jesse când ne-am cunoscut era suficientă. E perfect plauzibilă.

— Banii, oftează ea. Provoacă mai multe rupturi în familie decât orice altceva.

— Așa e, o aprob.

La fel cluburile erotice și unchii-playboy.

Ne întrerupe o altă bătaie în ușă, iar Elizabeth mă lasă pe pat și se duce să deschidă.

— Ah, uite-o pe Kate, fredonează ea.

— Am ceva de băut! Uau, Elizabeth, arăți incredibil!

Glasul entuziasmat al lui Kate răsună în cameră înainte ca prietena mea să treacă pe lângă mama și să mă examineze cu ochii ei albaștri și încântați.

— Nu te-ai îmbrăcat încă? mă întreabă, așezând o tavă pe cuțitul de lemn.

Arată fabulos în rochia ei simplă și ivorie din satin, cu buclele lungi și roșii înconjurându-i ca niște flăcări chipul palid — singura mea domnișoară de onoare, dar care are entuziasm cât zece.

— Acum voiam să mă-mbrac.

Mă ridic și-mi aranjez sânii în sutienul corsetului.

— Uite, ia și tu un pahar.

Îmi întinde un pahar cu o licoare roz în el.

— O, da, chiar trebuie! spune mama, închizând ușa și grăbindu-se să ia și ea un pahar.

Ia o sorbitură prelungă și oftează.

— Ah, micuțul italian știe cum să facă o femeie fericită.

Clatin din cap la paharul care-mi plutește în fața ochilor.

— Nu, sunt în regulă.

Nu vreau să mă simtă Jesse că miros a alcool.

— O să te mai calmeze, insistă Kate, punându-mi paharul în mână. Bea.

Kate îmi cunoaște cauza emoțiilor. Am pus-o și pe ea să verifice lăcătul și apartamentele private de un milion de ori. Ridică din sprâncene făcând un semn spre pahar, iar eu mă conformez, luând o înghițitură serioasă din *Most Marvellous*, cocktailul făcut de Mario. Are gustul la fel de minunat ca întotdeauna, dar nicio cantitate de alcool nu are cum să-mi alunge agitația.

— Unde e Jesse? întreb, punând paharul jos.

Nu l-am văzut de aseară. Cunoscând principiile conservatoare ale mamei, am insistat să dormim separat în noaptea dinaintea nunții. El a refuzat să plece din camera mea până cu un minut înainte de miezul nopții și apoi a trosnit și a pufnit când mama a bătut disperată la ușa apartamentului ca să-l scoată de-acolo. Mi-am dat seama că și-ar dori din tot sufletul s-o calce în picioare pe Elizabeth, dar, surprinzător, s-a supus fără prea mare circ, strâmbându-se doar fioros la mama când l-a scos din încăpere.

— Cred că se pregătește.

Kate dă pe gât un *Most Marvellous*.

— Katie Matthews, ia-o mai ușor! o dojenește mama, luându-i paharul din mână. Ai toată ziua la dispoziție să bei.

— Scuze.

Kate îmi zâmbește obraznic. Știu de ce trage la măsea atât de devreme și motivele ei sunt Dan și Sam laolaltă.

— Dar tata și frate-meu?

— Sunt la bar, Ava. Toți bărbații sunt la bar.

Kate accentuează cuvântul *toți*.

— Toți bărbații? întreb. Toți-toți, inclusiv Sam?

Kate dă din cap.

— Da, toți bărbații, în afară de Jesse, inclusiv Sam... și Dan.

Mă crispez. Azi va fi o zi grea pentru Kate. Dan și-a amânat întoarcerea în Australia ca să ia parte la nunta mea, dar n-a spus nimic, nici în noaptea cererii în căsătorie, nici după aceea, dar nici nu trebuie s-o facă. E clar că-i este greu să-mi fie alături în cea mai importantă zi din viața mea cu Kate în preajmă, mai ales cu Sam în peisaj, care habar nu are de nimic. Și lui Kate îi e greu, deși se străduiește să pară neafectată.

— Vino-ncoace, atunci, spune Kate, bătând din palme. Vrei să te îmbraci sau mergi la altar în lenjerie intimă? Sunt convinsă că n-o să se supere.

Îi zâmbesc entuziastei mele prietene. Cunoaște pasiunea lui Jesse pentru dantelă, dar mama nu.

— Mă-mbrac.

Îmi despachetez pantofii cu tocuri din ambalajul de hârtie și îi încalț, devenind mai înaltă cu zece centimetri.

— Așa.

Inspir adânc și mă îndrept spre ușă, unde mă așteaptă rochia. Mă opresc în fața ei și îi sorb din priviri splendoarea.

— Poate că ar trebui să faci pipi înainte s-o îmbraci, sugerează mama, venind lângă mine. Oh, Ava. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

Mormăi aprobator, măsurând-o de sus până jos, în toată frumusețea ei.

— Știu. Și da, trebuie să fac pipi.

O las pe mama să-mi admire rochia și mă-ndrept spre baie, zărind-o pe Kate cum dă repede o dușcă pe gât cât e mama întoarsă cu spatele. Dacă n-aș fi atât de preocupată de locul de desfășurare a nunții mele, poate că m-ar îngrijora faptul că trebuie să-mi petrec ziua cu Dan și Kate la o distanță atât de mică unul de celălalt.

Închid ușor ușa înainte de a folosi toaleta și mă bucur de momentul petrecut în tihnă, în timp ce mă asigur că-mi golesc în întregime vezica. Apoi aud o bătaie zgomotoasă în ușa apartamentului, urmată de vocea stridentă, inconfundabilă și panicată a mamei. Mă-ntreb ce se petrece și mă aranjez repede, spălându-mă pe mâini înainte de a ieși din baie.

— Jesse, o aud pe mama spunând exasperată, noi doi o să ne certăm dacă nu faci cum îți spun.

Îi arunc o privire lui Kate, care mai bea un pic din cocktailul *Most Marvellous* cât mama are altă treabă. Îmi rânjește și ridică din umeri.

— Ce se întâmplă? întreb.

— Jesse vrea să te vadă, dar Elizabeth nici nu vrea să audă.

Îmi dau ochii peste cap, îndreptându-mi atenția spre ușă, unde mama blochează mica deschizătură dintre ușă și cadrul acesteia. Apoi îl aud pe el.

— N-o să ne certăm, mamă, dacă mă lași să intru.

Știu că rânjește la mama, dar atitudinea lui ghidușă nu mă păcălește. Îi detectez tonul amenințător, chiar și când vorbește cu mama. Va intra în cameră și nici măcar Elizabeth nu-l va opri.

— Jesse Ward, nu-mi zici tu mamă când sunt doar cu nouă ani mai în vârstă ca tine, șuieră ea. Acum pleacă! O s-o vezi peste jumătate de oră.

— Ava! strigă el pe lângă mama.

Mă uit la Kate, iar ea dă din cap, înțelegând imediat ce vreau să-i transmit. Alergăm amândouă spre ușă. Kate ia rochia, iar eu prind trena în brațe, înainte de a o duce în baie și de a o agăța din nou pe ușa de acolo. Kate râde.

— Mama ta o să se învețe oare minte sau va încerca în continuare să-l îmblânzească?

— Habar n-am.

Netezesc partea din față a rochiei și o urmez pe Kate la loc, închizând ușa după mine. Mama păzește în continuare ușa, cu piciorul vârât în prag. Asta nu-l va opri.

— Jesse, nu!

Acum îl împinge cât poate.

— O, nu! Aduce ghinion. N-ai niciun pic de respect pentru tradiții, încăpățânatule?

— Lasă-mă să intru, Elizabeth.

El strânge din dinți; știu că asta face.

Mă uit la Kate și clatin din cap. O calcă-n picioare pe mama, așa cum a promis că va face dacă-i va sta vreodată în cale, iar acum ea îi stă în cale, în mod evident.

Kate mai bea o dată din paharul de pe tavă și vine relaxată spre ușă.

— Elizabeth, lasă-l să intre și gata. N-o să-l oprești niciodată. Omul ăsta e ca un rinocer.

— Nu!

Mama își înfige de-a dreptul tocurile în podea, dar n-o să funcționeze. Ar trebui să știe asta de-acum, chiar dacă nu a petrecut prea mult timp cu el.

— Ba nu... Ah!... Jesse Ward!

Zâmbesc în sinea mea, privind cum mama mea cea îndârjită e împinsă ușor în spate, apoi e luată pe sus și așezată cu grijă deoparte, lăsându-l să ajungă la mine. Își aranjează rochia și-și îndreaptă agrafa din

păr, pufnind și trosnind, iritată de purtarea bărbatului meu cel enervant. Îmi arunc privirea spre ușa deschisă, descoperindu-i ochii verzi și arzători studiindu-mă atent, cu o față neutră, umbrită de o barbă scurtă. Îmi desprind ochii lacomi din ochii lui și mi-i trec încet în jos, spre goliciunea lui. Stă în fața mea în pantalonii săi scurți și largi, cu pieptul lui solid ud și cu părul negru jilav de transpirație. A fost din nou la alergat.

— Ei bine! pufnește mama. Ava, spune-i să plece!

Nu e deloc mulțumită. Mă uit din nou în ochii lui.

— E-n regulă, mamă. Lasă-ne cinci minute.

Ochii lui strălucesc aprobatori; așteaptă răbdător ca mama să cedeze și să plece. Mamei nu-i va plăcea, dar chiar și acest mic gest e neobișnuit de respectuos pentru el. Va profita de mine unde și când va dori, așa că faptul că n-a scos-o direct pe mama din cameră e de-a dreptul surprinzător. A călcat-o în picioare, desigur, dar ar fi putut fi mult mai rău.

Cu coada ochiului, o văd pe Kate apropiindu-se de mama și luând-o de braț.

— Haide, Elizabeth. N-o să le strice cu nimic câteva minute.

— E tradiție! se-mpotrivește ea, dar o lasă pe Kate s-o conducă afară.

Zâmbesc pe sub mustăți. Relația mea cu Jesse nu are nimic tradițional.

— Ce-i cu vânătaia aia pe pieptul lui? o aud pe mama în timp ce iese cu forța din cameră.

Ușa se-nchide, iar noi ne privim adânc în ochi, niciunul nespunând nimic multă vreme. Mă bucur de privelișteа trupului lui, de fiecare mușchi bine conturat, de fiecare centimetru de frumusețe pură. În cele din urmă, vorbește.

— Nu vreau să-mi iau ochii de la chipul tău.

— Nu?

Clatină ușor din cap.

— O să găsesc dantelă dacă mă uit în altă parte, nu-i așa?

Dau din cap.

— Dantelă albă?

— Ivorie.

Pieptul i se umflă puțin.

— Și ești mai înaltă, deci ți-ai pus pantofi cu tocuri.

Dau din nou din cap. Ar putea fi periculos pentru coafura, machiajul și lenjeria mea dacă își desprinde ochii de la fața mea. Ar putea fi periculos și pentru programul nostru strict. Mă aștept ca Tessa să urce aici dintr-un minut în altul ca să verifice dacă sunt gata înainte de a-mi spune câți pași sunt până în salonul de vară și cât timp îmi va lua să ajung acolo.

Clipește de câteva ori și știu că nu va rezista să nu tragă cu ochiul; sper să se poată controla când va face asta și sper să mă controlez și eu. E greu. Câțiva stropi de sudoare i se scurg pe tâmplă, de-a lungul gâtului, pe pieptul lui puternic, sclipind apoi pe mușchii abdominali și oprindu-se în talia pantalonilor. Mă foiesc când își desprinde privirea din ochii mei și și-o plimbă leneș peste trupul meu, cu pieptul ridicându-i-se și coborând din ce în ce mai iute, în timp ce mă privește îndelung. Simt fiori peste tot, dorind să-mi stăpânesc reacția în fața perfecțiunii sale, dar în același timp aș vrea să mă posede aici și acum.

— Tocmai ai călcat-o în picioare pe mama.

Încerc să-mi ascund dorința din glas, dar, ca de fiecare dată, eșuez lamentabil. Acestui om îmi e imposibil să-i rezist, mai ales când mă privește așa — când în ochi i se citește o asemenea apreciere.

Mă mișc înaintea lui. Străbat lent camera până la el și mă apropii de trupul lui asudat, apoi îmi ridic privirea la buzele lui lucioase. Începe să gâfâie și pieptul i se umflă, făcând ca frunțile noastre aproape să se atingă.

— Îmi stătea în cale, spune el încet.

— Aduce ghinion. Nu trebuie să mă vezi înainte de nuntă.

— Împiedică-mă.

Își înclină capul astfel încât buzele lui trec ușor peste ale mele, dar nu se atinge de trupul meu.

— Mi-a fost dor de tine.

— N-au trecut decât douăsprezece ore.

Vocea lui e răgușită și ispititoare, deși știu că n-ar trebui să încurajez nicio atingere cât timp arată așa, musculos și transpirat, iar eu stau aici în dantelă ivorie, cu părul și machiajul perfect.

— Prea mult.

Își trece lent limba peste buza mea de jos, făcându-mă să scot un geamăt scurt. Mă lupt împotriva instinctului firesc de a-l prinde de umerii săi mari.

— Ai băut, mă acuză el blând.

— Doar o gură.

E ca un câine de vânătoare.

— N-ar trebui să facem asta.

— Nu poți să arăți așa și să-mi spui una ca asta, Ava.

Își lipește buzele de ale mele, iar limba lui încearcă să pătrundă, încurajându-mi buzele să se întredeschidă și să-l accepte în gura mea. Căldura lui îmi alungă emoțiile legate de locul ăsta, uit totul când mă atinge, dar el își ține în continuare mâinile departe de mine. Limbile noastre care se împletesc e singurul contact dintre noi, dar e la fel de arzător ca întotdeauna. Simțurile îmi sunt atățate, mintea confuză și trupul meu îl imploră pe al lui, dar el continuă cu mișcările lente și fluide ale limbii, retrăgându-se din când în când ca să-mi incite buzele, înainte de a plonja din nou în gura mea. Mormăi sub ritmul său extraordinar și simt acea zvâcnire inevitabilă între coapse în timp ce el mă venerează cu delicatețe.

— Jesse, o să întârziem la propria noastră nuntă.

Trebuie să opresc povestea asta până când unul dintre noi n-o va duce la nivelul următor. Și s-ar putea s-o fac eu.

— Nu-mi spune să nu te mai sărut, Ava.

Îmi mușcă buza de jos și o trage ușor între dinți.

— Să nu-mi spui niciodată să nu te mai sărut.

Se lasă în genunchi și mă ia de mâini, trăgându-mă în jos. Îmi scot pantofii și mă alătur lui. Își privește degetele mari care-mi mângâie mâinile pentru un timp, apoi își ridică minunații ochi verzi, privindu-mă fix.

— Ești gata să faci asta? mă-ntreabă încet.

Mă-ncrunt.

— Mă-ntrebi dacă mai vreau să mă mărit cu tine?

Buzele i se răsfrâng un pic.

— Nu, nu mai de ales. Te întreb doar dacă ești pregătită.

Mă forțez să nu zâmbesc când îi văd candoarea.

— Și dacă spun nu?

— N-o să spui.

— Atunci de ce mai întrebi?

Buzele sale îmbufnate formează un zâmbet timid. Ridică din umeri.

— Ești emoționată. Nu vreau să fii emoționată.

— Jesse, am emoții fiindcă ne căsătorim.

Am și emoții firești de mireasă, cred, dar cel mai mult mă neliniștește locul în care ne aflăm. Zâmbetul i se șterge de pe buze.

— Ava, am avut grijă de toate. Am zis să nu-ți faci griji, deci nu-ți face. Gata.

— Nu-mi vine să cred că m-ai convins să fac asta.

Las capul în jos, simțindu-mă un pic vinovată că m-am îndoit de cuvântul lui. Știu exact de ce ne căsătorim la Conac. Pentru că aici nu există nici listă de așteptare, nici alte rezervări de care trebuie să ne ocupăm. E locul unde mă poate aștepta la altar fără nicio amânare.

— Hei.

Îmi ridică din nou bărbia, obligându-mă să-i privesc chipul dureros de frumos.

— Oprește-te acum.

— Îmi pare rău, mormăi eu.

— Ava, iubito, vreau să te bucuri de ziua asta, nu să te frământi în privința unor lucruri care n-o să se întâmple niciodată. N-o să se întâmple niciodată. N-o să afle nimeni, îți promit.

Mă scutur de neliniști și zâmbesc, simțindu-mă mai bine la auzul vorbelor sale care au darul de a mă calma. Îl cred.

— Bine.

Îl văd cum se ridică și se duce înspre un cufăr mare, scoțând ceva dintr-un sertar și revenind câteva clipe mai târziu cu un prosop. Mă încrunt când cade la loc în genunchi și-și șterge fața, apoi își dă la o parte părul umed de pe frunte. Își deschide brațele.

— Vino-ncoace, zice încet, iar eu nu pierd vremea și mă târăsc în poala lui și-l las să mă ia în brațe, punându-mi obrazul pe pieptul lui, prin prosop.

Îi simt mirosul transpirației curate și mă relaxez, lipită de el.

— E mai bine? mă întreabă, strângându-mă și mai tare.

— Mult mai bine, mormăi eu în prosop. Te iubesc, Stăpâne.

Zâmbesc. Simt o mișcare, un indiciu tăcut al micului său hohot de râs.

— Credeam că sunt Zeul tău.

— Și asta ești.

— Iar tu ești seducătoarea mea. Sau poți fi Stăpâna mea de la Conac.

Mă desprind brusc de pieptul lui și-l descopăr rânjind la mine.

— Nu sunt Stăpâna de la Conacul Păcatelor!

El râde și mă smucește înapoi jos, mângâindu-mi părul lucios și inspirând profund și mulțumit.

— Cum doriți, doamnă.

— Doamnă e suficient.

Îmi dau seama că mâinile îmi alunecă peste spatele lui umed, dar chiar nu-mi pasă.

— Sunt atât de îndrăgostită de tine.

— Știu că ești, Ava.

— Trebuie să mă pregătesc. Mă mărit, știi?

— Serios? Cine e nemernicul norocos?

Zâmbesc și mă desprind din nou de trupul său. Trebuie să-l privesc.

— E un enervant, obsedat de control, total nevrotic.

Ridic mâna și-i cuprind obrazul aspru.

— E atât de arătos, șoptesc, căutându-i ochii, care mă privesc atent. Când mă atinge, bărbatul ăsta îmi oprește respirația și mă fute până când delirez.

Aștept dojeneala lui, dar el își adună buzele într-o linie dreaptă, așa că mă ridic și-l sărut pe bărbie, croindu-mi drum până la gura sa.

— De-abia aștept să mă mărit cu el. Ar trebui să pleci ca să nu-l fac să aștepte.

— Ce-ar spune bărbatul ăsta dacă te-ar prinde sărutându-te cu altul? întreabă el, atingându-mi ușor buzele.

Zâmbesc.

— Ah, probabil l-ar castra, apoi s-ar oferi să-l îngroape sau să-l ardă la crematoriu — cam așa ceva.

Face ochii mari.

— Pare un tip posesiv. Nu cred că vreau să dau ochii cu el.

— Nu vrei deloc. O să te calce în picioare, ridic eu din umeri, iar el râde.

E râsul acela cu ochi scânteietori, cel care-i luminează frumoșii ochi verzi.

— Mulțumit? îl întreb.

— Nu, fac pe mine de frică.

Cade pe spate, luându-mă cu el.

— Dar mă simt curajos. Sărută-mă.

Plonjez peste el, acoperindu-i fața cu sărutări și mormăind fericită, dar nu am prea mult timp să-mi fac de cap. Ușa se deschide, dându-se de perete.

— Jesse Ward! Ia-ți corpul plin de transpirație de pe fiica mea!

Țipătul șocat al mamei alungă intimitatea momentului. Încep să râd, dojana mamei nu mă-mpiedică să-mi iau porția de Jesse. Iar el mă lasă s-o fac bucuros.

— Ava! O să puți. Ridică-te!

Vine spre noi, tropăind pe tocurile ei furioase.

— Tessa, vrei să-mi dai o mână de ajutor?

Dintr-odată simt o grămadă de mâini prinzându-mă de diverse părți ale corpului și încercând să mă desprindă de Jesse.

— Mamă! Încetează! râd eu, prinzându-mă și mai tare de el. O să mă ridic!

— Atunci, ridică-te! Te măriți în jumătate de oră, ai părul ciufulit și ai încălcat o tradiție străveche, tăvălindu-te pe podea cu viitorul tău soț.

Pufnește și trosnește încă un pic.

— Tessa, spune-i!

— Da, haide, Ava.

Glasul tăios al Tessei mă zgârie pe urechi. E destul de amabilă, dar e teribil de obsedată cu organizarea.

— Bine, bine, mormăi eu, ridicându-mă de pe trupul lui Jesse şi aranjându-mă puțin.

— Ah, uită-te la tine, oftează mama, netezindu-mi coama sălbatică.

Mă silesc să nu râd când văd că lui Jesse nici nu-i trece prin cap să plece, ci își vâră brațele sub cap ca să se ridice puțin, pentru a vedea mai bine cum mama mă împinge și mă trage încoace și-ncolo.

— Sunteți niște copii, continuă ea, înfuriată, privindu-l cu ochii ei ciocolatii pe iubitul meu cel enervant. Afară!

— Bine.

Se ridică de pe podea cu o mișcare fluidă, iar mușchii i se mișcă delicios în acest timp. Observ că Tessa salivează, dar își revine rapid din uimire când se prinde c-o privesc cu sprâncenele ridicate.

— Mă ocup eu de mire! zice ea, uitându-se oriunde, numai la trupul Zeului meu nu. Jesse, haide.

— Stai.

Jesse se uită la pieptul meu.

— Unde ți-e diamantul?

— La naiba!

Mâna-mi zboară instantaneu la piept, iar ochii mi se ațintesc spre podea.

— Rahat, rahat, rahat! Mamă!

— Ava! strigă Jesse. Te rog! Ai grijă cum vorbești!

— Nu te panica!

Mama se lasă în genunchi și începe să caute pe sub pat, în vreme ce eu cercetez fiecare milimetru al covorului de pluș.

— Uite-l!

Tessa îl ridică de pe jos, iar Jesse i-l smulge brusc din mână, după care vine spre mine.

— Întoarce-te, pufnește el, iar eu mă supun imediat, cu inima bătând să-mi spargă pieptul.

Nenorocitul ăla de diamant o să-mi aducă sfârșitul.

— Gata.

Își lipește buzele de umărul meu și se-mpinge cu șoldurile în fundul meu.

— Asta ca să vă-nvățați minte să vă tăvăliți pe jos, pufnește mama. Acum, ieși!

Începe să-l tragă de mână pe Jesse, dar el nu o îndepărtează. Mă-ntorc și-i fac cu mâna, apoi îi fac o reverență. Asta o face pe mama să mai pufnească o dată și pe Jesse să zâmbească obraznic. Apoi o lasă pe Tessa să-l ducă afară din apartament.

— Așa. Treci în rochia aia, Ava O'Shea. Unde e?

Arăt spre baie și mă așez la marginea patului.

— În baie. Și în curând n-o să-mi mai poți spune așa, zic eu cu aroganță.

Ea străbate cu pași hotărâți încăperea.

— Pentru mine vei fi mereu Ava O'Shea, mormăie ea. Sus. Tatăl tău va ajunge aici într-un minut să te conducă la parter.

Mă ridic și-mi rearanjez lenjeria.

— Se simte bine?

— Taică-tău? face ea. Emoții, dar nimic ce nu pot lecui câteva pahare cu whisky. Nu-i place să fie în centrul atenției.

Asta așa e. De-abia așteaptă să mă dea lui Jesse ca să scape de ochii lumii și să se amestece în mulțime. Am vorbit puțin despre discursuri și i-am citit teama pe chip. I-am spus că nu trebuie s-o facă, dar au insistat, și el, și mama.

Mama scoate rochia de pe umeraș și mi-o întinde. Îmi pun mâna pe umărul ei și îmbrac rochia, iar mama mi-o trage puțin în față ca să-mi pot strecura brațele printre bretelele delicate. Apoi mă răsucește și-mi închide zecile de nasturi cu perle de pe spate. Îmi pune mâinile pe umeri ca să-mi îndrepte bretelele. Dintr-odată tace și rămâne neclintită. Știu ce voi vedea dacă mă-ntorc și nu sunt sigură că pot rezista. Apoi aud un pufnet mic.

— Mama, te rog, nu face asta.

Mâinile încep din nou să i se miște.

— Ce?

Mă răsucesc și bănuielile mi se confirmă. Are ochii tulburi și oftează discret.

— Mamă, o avertizez eu cu blândețe.

— Oh, Ava.

Fuge la baie, iar eu aud cum smulge frenetic hârtia igienică de pe rolă, apoi cum își suflă nasul. Știam că așa va face. Apare în prag, tamponându-și ochii cu hârtie.

— Îmi pare rău. Mă țineam atât de bine.

— Te țineai, o aprob. Hei, ajută-mă aici.

Trebuie să-i distrag atenția, atâta tot.

— Da, da. Ce trebuie să fac?

— Pantofii.

Arăt spre locul în care mi-am scos încălțările, iar ea mi le aduce, așezându-mi-le la picioare.

— Mulțumesc.

Îmi ridic rochia imensă și îmi strecor picioarele în perechea de pantofi Louboutin.

— Cum arăt? o-ntreb.

Ea râde.

— Adică după ce te-ai frecat cu toată fața de mutra lui Jesse?

— Da, răspund eu, ducându-mă la baie ca să mă studiez.

— Cred c-ar trebui să te mai dai cu un pic de pudră, strigă ea.

Are dreptate, ar trebui. Par cam aprinsă la față. Iau pensula de machiat și mi-o trec peste obraji, apoi îmi reîmprospătez rujul natural și rimelul. Părul meu nu mai e moale ca mătasea după tăvăleala de pe podea, dar pieptănul e la locul lui. Mă simt mai bine. Ăsta e efectul lui asupra mea. Îmi alungă orice neliniște cu prezența lui și acum de-abia aștept să-mi mișc fundul înveșmântat în dantelă la parter, ca să-l întâlnesc.

Ridic marginea rochiei și ies din baie, dându-mi părul peste umăr și expirând ca să mă calmez.

— Sunt gata, spun eu, oprindu-mă brusc când văd că mama nu mai e singură.

— Oh, Joseph, uită-te la ea! plânge mama, întorcându-se pe umărul tatei și umplându-i de lacrimi costumul elegant cu vestă, de culoarea cărbunelui.

Kate se întinde și o mângâie pe mama pe spate dându-și ochii peste cap, iar tata mă cuprinde tandru cu mâna de talie. Asta-i ceva rar. Lui nu-i prea plac atingerile. Îi zâmbesc, iar el îmi întoarce surâsul.

— Să nu-ncepi și tu, îl avertizez.

— Nu zic nimic, spune el. Cu excepția faptului că ești foarte frumoasă. Foarte frumoasă, Ava.

— Serios? întreb eu, șocată că-și exprimă sentimentele, fie și numai prin cuvinte.

— Da, serios, dă el din cap, convins. Acum, ești pregătită?

Dă pe mama la o parte și-și aranjează costumul, prefăcându-se că nu i-a adresat fiicei sale niște cuvinte afectuoase.

— Da, sunt mai mult decât pregătită. Tată, du-mă la Jesse, îl rog și replica are efectul dorit, pentru că toată lumea începe să râdă.

Mult mai bine așa. Nu mai puteam suporta toată tensiunea aceea. Jesse îmi oferă suficientă. Tessa se bagă și ea.

— Hai să mergem atunci. Ce ne reține? întreabă, cercetându-i curioasă din priviri pe toți cei care se uită la mine. Elizabeth, Kate, jos, vă rog.

Le scoate din cameră.

— Ava, ne vedem peste trei minute în salon.

Ne lasă singuri, pe tata și pe mine.

— Știi, tată, acum trebuie să mă iei de mână, îl necăjesc eu, iar el se strâmbă.

— Pentru cât timp?

— Îi bine, pentru cât durează să mă conduci la parter.

Îmi iau cala — o singură călă.

— Hai să ne mișcăm fundurile, atunci.

Îmi întinde brațul îndoit, iar eu mă înlănțui de el.

— Gata?

Dau din cap și tata mă conduce în salon, unde mă așteaptă Stăpânul meu de la Conacul Păcatelor.

Capitolul 2

Kate și Tessa ne așteaptă la ușile salonului. Organizatoarea de nunți pare încântată, Kate pare ametită. Încerc să respir egal, simțind cum tata se încordează tot lângă mine. Îi arunc o privire rapidă, dar el are toată atenția îndreptată înainte.

— Gata? întreabă Kate, aplecându-se să-mi aranjeze rochia. Nu-mi vine să cred că nu porți voal.

— O, nu, se bagă Tessa. Rochia asta n-are nevoie de voal.

Începe să-mi dea cu mâna prin păr și să-mi atingă ușor obrajii.

— Vrea să-mi vadă fața, zic eu încet, închizând ochii cu putere.

Enormitatea lucrului pe care urmează să-l fac mă copleșește brusc. Asta e. Îmi simt pieptul umflându-se și încep să tremur. Îl cunosc pe bărbatul ăsta de vreo două luni, iar acum mă mărit cu el. Cum s-a întâmplat ceva ca asta?

Ușile salonului se deschid, iar muzica îmi umple imediat urechile. Numai când îmi dau seama că e melodia *At Last* a Ettei James, îmi trece prin cap că nici măcar nu mi-am ales muzica pentru propria nuntă. N-am făcut absolut nimic. N-am nici cea mai vagă idee ce se întâmplă

sau când. Privirea îmi zboară la podeaua de sub picioarele mele. Îmi vine dintr-odată să plâng și știu ce-o să văd când voi ridica ochii din pământ.

Simt cum tata mă înghiontește cu cotul și îmi ridic privirea spre el, descoperindu-i ochii blânzi, liniștitori. Își înclină capul într-o parte cu un zâmbet discret, iar eu mă uit la ce-mi arată el, strângând din buze și întorcându-mi încet privirea. La naiba, m-am descurcat atât de bine. Știu că toate capetele sunt răsucite înspre mine, dar privirea mea e ațintită asupra bărbatului cu ochi verzi care mă așteaptă la altar. Are mâinile împreunate lejer în față și e îmbrăcat cu un costum cu vestă gri-argintiu. Este întors cu totul spre mine. Buzele i se întredeschid și clatină imperceptibil din cap, fără să-și ia nicio clipă privirea de la mine. Tata mă înghiontește din nou, iar eu eliberez răsuflarea pe care o țineam în piept, după care o văd pe Kate mergând în fața noastră. Dar nu-mi pot face picioarele s-o ia din loc. Parcă nu pot da nicio comandă mușchilor mei. Îmi revin din transă, forțându-mi picioarele să mă ducă mai departe, dar de-abia fac doi pași și el pornește spre mine. Aud geamătul șocat al mamei, fără îndoială o reacție la lipsa de respect pentru tradiții a lui Jesse, și rămân pe loc, oprindu-l și pe tata și așteptându-l pe Jesse. Are fața complet serioasă și, când ajunge la mine, mă arde cu privirea lui nimicitoare, trecându-și ochii peste chipul meu și zăbovind asupra buzelor. Ridicând lent brațul, îmi cuprinde obrazul cu mâna și-și trece degetul mare peste el. Mă sprijin de mâna lui; nu mă pot abține. Atingerea lui îmi alungă toată neliniștea, inima mi se potolește și trupul mi se relaxează din nou.

Se apleacă ușor și-și lipește buzele de urechea mea.

— Dă-mi mâna, șoptește.

Îi întind mâna, iar el se retrage, luându-mi-o și sărutându-mi dosul palmei. Apoi îmi prinde iute o pereche de cătușe peste încheietură.

Îl săgetez cu privirea, descoperind un zâmbet mic în colțurile gurii lui frumoase, dar nu se uită la mine. Își ține ochii în jos și înlănțuie iute celălalt cerc de metal peste încheietura lui. Ce mama naibii face? Ridic privirea spre tata, dar acesta clatină din cap, apoi mă uit către mama și văd cum își pune mâinile în cap, evident disperată. Tata se desprinde de mine și se duce în față, lângă Elizabeth, care-l asaltează cu șoaptele sale

șocate când ajunge alături de ea. Privirea mea zboară spre întreaga adunare, observând cum toți cei care îl cunosc pe Jesse zâmbesc, iar cei care nu-l cunosc au cu toții ochii cât roata carului și gurile căscate de uimire. Kate și Sam chicotesc, John își arată dintele de aur rânjind. Și apoi mai e și fratele meu, care nu e deloc impresionat.

Sunt absolut șocată. Nu știu de ce, căci el se comportă așa cum are chef, dar chiar în ziua nunții noastre? În fața familiei mele? Mama o să facă un atac. Până acum n-a fost nimic tradițional — nimic nu a semănat cu nunta de vis pe care o plănuiește, fără-ndoială, pentru mine de când eram copilă.

Îmi revin, apoi îl privesc în ochi.

— Ce faci aici? îl întreb încet.

Se-nclină și mă sărută tandru pe buze, apoi se apropie de urechea mea.

— Arăți atât de futabilă.

Scot un mic geamăt și mă-nroșesc la față.

— Jesse, oamenii așteaptă.

— Atunci lasă-i să aștepte.

Revine la buzele mele.

— Îmi place rochia asta mult, mult, mult de tot.

Sigur că-i place; e toată din dantelă. Îi arunc o privire mamei, care se uită la angajatul stării civile de parcă și-ar cere scuze, și un mic zâmbet îmi apare în colțurile gurii. Îmi trec degetele prin părul lui blond cenușiu și trag de el. Ar trebui să mă fi obișnuit cu asta până acum.

— Domnule Ward, *mă* lași să aștept.

Îl simt zâmbindu-mi lângă ureche.

— Ești gata să mă iubești, să mă cinstești și să mi te supui?

— Da. Acum însoară-te cu mine odată.

Se dă un pas în spate și-mi zâmbește așa cum îmi zâmbește numai mie.

— Hai să ne căsătorim, fetița mea frumoasă.

Ne luăm de mâinile încătușate și mă conduce spre altar.

* * *

— Uite.

Îmi întinde un pahar pe jumătate plin cu șampanie.

— Ia-o ușurel, doamnă Ward.

Este evidentă reticența lui de a mă lăsa să beau prea mult din licoarea efervescentă. Iau paharul cu mâna liberă înainte să-și retragă oferta. A fost mult mai irațional în ultima vreme în privința mea și a alcoolului și știu exact de ce.

— Acum ai de gând să-mi scoți cătușele? întreb.

— Nu, răspunde el repede. Nu pleci de lângă mine toată ziua.

Îi face semn lui Mario să-i aducă o sticlă cu apă și-mi dau seama brusc că nu voi savura niciodată un pahar cu alcool alături de Jesse, nici măcar în ziua nunții noastre.

Mă uit spre bar și văd că toată lumea face conversație, ronțăie antreuri și bea șampanie. Oamenii sunt relaxați și calmi, așa cum mă simt și eu. După ce Jesse a încălcat toate tradițiile, ne-am rostit jurămintele, apoi a continuat să le încalce, sărutându-mă deocheat înainte de a ajunge în fața ofițerului stării civile. Apoi m-a luat pe sus și m-a scos din salonul de vară, lăsând-o pe biata mama fugind în urma noastră și cerându-i să aștepte muzica. Nicio șansă. M-a așezat frumușel pe taburetul de la bar și m-a sărutat în timp ce-ntreaga adunare venea după noi.

Dan îmi atrage atenția din celălalt capăt al încăperii. E atât de tăcut și se uită mereu după Kate, ceea ce înseamnă că se uită și după Sam. Știam că asta se va întâmpla — știam că atunci când se vor vedea, lucrurile vor deveni dubioase și, cu Sam în peisaj, n-ar putea fi mai dubioase de-atât.

— La ce te gândești?

Îmi îndrept din nou atenția asupra lui Jesse și surâd.

— La nimic.

Mă înghesuie cu totul, punându-și palma pe ceafa mea și masându-mă ușor.

— Ești fericită?

— Da, răspund rapid.

Sunt în delir. Și el știe asta.

— Bravo, deci mi-am îndeplinit misiunea. Sărută-mă, nevastă.

Se înclină, întinzându-mi buzele.

— Ai supărat-o pe mama, îl acuz eu în glumă.

— O să-i treacă. Sărută-mă, am zis.

— Nu cred c-o să-i treacă. I-ai stricat ziua cea mare, rânjesc eu.

— Nu mă face să te mai rog o dată, Ava, mă avertizează el, iar eu mă ridic și-l trag spre mine, dându-i exact ce-și dorește.

— Destul!

Vocea stridentă a mamei îmi ucide timpanele.

— Scoate-i fiicei mele cătușele!

Începe să mă tragă de încheietură.

— Jesse Ward, pui la încercare răbdarea unei sfinte! Unde e cheia?

El se dă înapoi și o privește fix pe mama.

— Undeva unde tu nu te vei aventura niciodată, Elizabeth.

Ea geme și mă privește iritată.

— Soțul tău e un pericol public.

— Îl iubesc, zic eu, iar ea se luptă cu un zâmbet pe buzele ei roșii, disperată să pară revoltată.

Dar știu că și ea îl iubește.

Știu că mama apreciază faptul că Jesse mă iubește și, deși o enervează, e și fascinată de el. Are același efect asupra tuturor femeilor. Doar pentru că Elizabeth se-ntâmplă să-mi fie mamă, asta nu înseamnă că e imună la vraja lui.

— Știu, draga mea.

Mă mângâie pe obraz și se-ntoarce spre bar, cerându-i lui Mario un alt cocktail *Most Marvellous.*

— Așa!

Tessa aterizează lângă noi și-mi ia paharul din mână.

— Fotograful e gata. Mă gândeam să faceți mai întâi poze cu familia, apoi câteva doar voi doi. Va trebui să vă scoateți cătușele alea.

Mă uit cum îmi așază paharul pe bar. Apoi încearcă să-i ia și apa lui Jesse, dar acesta se ferește, lăsând-o pe Tessa cu mâna întinsă.

— Noi nu apărem în fotografii, ți-am spus, zice Jesse.

— Nu apărem? izbucnesc eu, complet șocată.

Calcă în picioare și tradiția asta?

— Trebuie să apăreți în poze, insistă Tessa. Ce amintiri veți avea?

Pare îngrozită. Pariez că-și dorește să nu se fi ocupat niciodată de nunta noastră. Adică de nunta lui Jesse; eu nu am nimic de-a face cu ziua aceasta.

— Tessa, scoate familia afară pentru fotografii, îi ordonă Jesse.

Are *acea* voce.

— Eu nu am nevoie de fotografii ca să am amintiri.

Îl privesc înspăimântată.

— Nu apărem în fotografiile de familie?

O, Doamne, un alt motiv de disperare pentru mama.

— Nu, răspunde el hotărât.

— Nu poți să-i interzici să facă o poză cu fiica ei!

El nu spune nimic, doar ridică lejer din umeri. Îmi dau ochii peste cap.

— Te porți așa intenționat, mormăi. Facem fotografii.

— Ba nu, nu facem, ripostează el scurt.

Îmi privesc deliciosul soț cu ochi îngustați și fermi. Chestia asta n-o va călca în picioare.

— Facem fotografii. Asta e și nunta mea, Ward.

Rămâne cu gura căscată și cu sticla la jumătatea drumului spre buze.

— Dar vreau un strop de liniște. Doar eu și cu tine.

— Facem fotografii, zic autoritară.

Presimt că se va bosumfla, dar n-o să-l las să câștige această bătălie. Se-ncruntă ușor, dar nu se mai ceartă cu mine. În schimb, îi face semn Tessei să adune oaspeții și să-i ducă în grădina din spate a Conacului. O văd cum își intră în rolul de comandant de oști, țipând la toată lumea să părăsească barul și să se-ndrepte spre grădină.

— Haide, fie, mormăie el, ridicându-mă de pe taburet și așezându-mă în picioare.

Mă aplaud în gând. Învață, sau poate eu sunt cea care învăț — învăț cum să comunic cu el. Nu sunt convinsă, dar cred că facem un progres enorm. Știe când s-o lase mai moale, așa cum știu și eu.

Mă duce afară, la soare, și ne alăturăm oaspeților noștri. Tessa organizează oamenii punându-i în diverse poziții, dar mama îi repoziționează cât ne apropiem noi. Mă uit la Kate care e vrăjită de Sam, apoi privirea îmi zboară instantaneu spre Dan. Descopăr ce știam deja că voi zări. O privire perversă. Kate face asta în mod intenționat? Mă uit la Jesse.

— Te rog, fă și tu cum ți se spune.

Cu cât se prostește mai mult, cu atât chestia asta va dura mai mult și mama va fi din ce în ce mai stresată.

— Dacă-mi promiți un strop de liniște după aceea.

— Îți promit un strop de liniște, spun râzând.

— Foarte bine. Urăsc să te împart cu altcineva, mormăie el, iar eu zâmbesc.

Știu că urăște asta din tot sufletul.

Jesse își petrece următoarea oră fiind perfect cooperant. Se mișcă atunci când i se spune, zâmbește când e rugat s-o facă și chiar mă eliberează din cătușe fără să crâcnească atunci când fac câteva poze singură. După fotografia finală, mă ia iute pe sus și mă duce înapoi în Conac.

În curând suntem singuri într-un apartament al Conacului — apartamentul în care m-a încolțit și a încercat să mă seducă, apartamentul unde m-am pregătit pentru nunta noastră. Ușa se-nchide ușor în spatele nostru, iar Jesse mă poartă spre patul imens. Mă așază acolo și se târăște pe pat deasupra mea, așezându-mă sub trupul lui. Acum ochii lui verzi, plini de dorință, mă privesc cu atenție.

— Un strop de liniște, șoptește el, sărutându-mă ușor pe buze, înainte de a-și vârî fața în scobitura gâtului meu.

— Vrei să ne dregălim? întreb, un pic surprinsă.

— Vreau.

Mă înghiontește mai departe cu nasul.

— Vreau să mă dregălesc cu nevasta mea. Ai ceva împotrivă?

— Nu.

— Bravo. Pornim cu dreptul în căsnicie, atunci, spune el, foarte serios.

Așa că-l las să mă ia în brațe. Îi absorb greutatea, mirosul și bătăile inimii lipite de pieptul meu. Îmi place timpul acesta petrecut în liniște,

dar pe când mă uit la tavanul înalt, mintea mea zboară, în mod firesc, la gândurile pe care mi le-am tot făcut în ultimele câteva săptămâni — gânduri pe care am încercat din greu să le alung. Imposibil. Perfecțiunea acestui moment, a iubirii noastre reciproce, este întunecată de realitatea provocărilor care mă așteaptă de-aici încolo.

Mikael nu m-a mai căutat, deci presupun că e în continuare în Danemarca. De problema asta am fost scutită până acum, deși se va-ntoarce în curând, și mă aștept ca atunci să insiste să ne întâlnim. Nici pe Coral n-am mai văzut-o, iar Sarah a fost dată afară în șuturi după ce a recunoscut tot ce știam că făcuse. Am pus întrebări, am vrut să aflu mai multe, dar m-a oprit din căutările mele cu o privire severă, care spunea *nu-ți forța norocul.* Nu era mulțumit, dar eu eram. Sarah a plecat. Nu voiam mai mult de-atât. N-am mai auzit nici de Matt, deci e clar că a priceput mesajul, dar încă sunt curioasă de unde știe el despre problema lui Jesse cu băutura. Și mai e și ciclul meu, care trebuie să-mi vină luni. Nu mi-am dorit niciodată ceva cu mai multă ardoare. Un copil? Nici măcar nu mă pot gândi la așa ceva și știu că m-am făcut că plouă. Rău, rău de tot.

Jesse n-a mai vorbit despre asta, dar știu că el vrea să rămân gravidă. Știu de asemenea că a fost viclean și ascuns în privința asta. Am început să-mi dau seama cum gândește bărbatul meu enervant și obsedat de control — toate problemele cu alcoolul, cu furia și cu felul lui dificil de a fi. Dar latura asta a lui n-o s-o înțeleg niciodată. Sau poate c-o înțeleg. Vrea să mă vadă legată de el, mi-a arătat asta în mod clar, și poate crede că un copil ar aduce cu sine chestia asta. Pentru el aceasta ar fi scuza perfectă ca să renunț la muncă, un lucru pe care și l-ar dori bucuros. Dar mie îmi place la nebunie slujba mea. Îmi place să-mi petrec zilele desenând și interacționând cu clienții. O să mă lupt cu el în privința asta. O să mă lupt cu el din greu... dacă nu sunt însărcinată. Habar nu am ce voi face dacă sunt. Știu că va căuta să vadă dacă mi-a venit ciclul și n-am cum să-i ascund asta. L-am obligat să-și pună prezervativ vreme de două săptămâni și s-a arătat dezgustat de asta, dar dacă nu sunt gravidă, așa mi-aș dori să rămână lucrurile.

— Vrei să-mi faci un favor? întreb încet.

— Orice.

Răsuflarea lui fierbinte pe gâtul meu mă face să-mi întorc capul spre el, încurajându-l să mă privească. Își înalță capul din locul lui tainic, cu părul răvășit. Ochii lui verzi îi găsesc pe ai mei.

— Ce dorești, iubito?

— Poți să te rog să nu vorbești cu Patrick despre Mikael?

Mă pregătesc să-l văd cum se strâmbă. Am reușit să-l țin departe de șeful meu, dar pentru că Patrick și Irene vin mai târziu la recepție, nu sunt convinsă că Jesse se va putea stăpâni. Lucrurile au fost calme în privința lui Mikael și am putut să-mi văd de treabă, chiar dacă Jesse sună constant. N-aș fi deloc surprinsă dacă ar ști că clientul meu danez nu se află în țară.

— Am fost de acord să nu-l vizitez pe Patrick dacă vorbești tu cu el. Și nu cred să ai făcut-o.

Ridică întrebător sprâncenele la mine.

Nu, n-am vorbit, pentru că habar nu am avut cum să abordez problema. Era destul de șocat când a aflat că mă mărit cu unul dintre clienții mei, la numai o lună și ceva după ce am preluat contractul. Nu prea mai pot să-i dau și lovitura că sunt gata să-l abandonez pe cel mai important client al firmei Rococo Union, clientul care e garanția pensionării liniștite a lui Patrick — pensia de care nu va mai avea nevoie dacă-i dau vestea asta, pentru că i se va face rău și va muri de șoc.

— Lasă-mă până luni, îl implor eu. Vorbesc cu el luni.

— Luni, repetă el și-și îngustează ușor ochii. Vorbesc serios, Ava. Luni îți expiră timpul și voi interveni eu.

— Bine.

Mormăie puțin, apoi se îngroapă din nou în scobitura gâtului meu.

— Luni, bombăne el din nou. Și când pot să te răpesc?

— Te-am avertizat că, dacă vrei să te însori cu mine atât de repede, n-o să avem lună de miere deocamdată. Ai acceptat asta, mai ții minte?

Înalță capul și se-ncruntă la mine.

— Deci când o să mă pot bucura numai eu de nevasta mea? Când o să o pot iubi?

— Tu mă iubești întotdeauna. Când nu lucrez, sunt cu tine. Și-mi dai mesaje sau mă suni des, așa că practic sunt legată de tine oricum toată ziua.

Trebuie să abordez și acest subiect. E neobosit.

— Vreau să renunți, spune el îmbufnându-se, iar eu clatin din cap, așa cum fac ori de câte ori îmi propune asta.

N-a ajuns încă să-mi ordone, dar nici departe nu suntem. De fapt, e aproape sigur că asta se va întâmpla, probabil atunci când Mikael se va întoarce.

— Să fii o doamnă întreținută, insistă el.

— Cum să fiu o doamnă întreținută dacă sunt în permanență legată de tine?

Își împinge șoldurile în bazinul meu, făcându-mă să gâfâi încet.

— Bine. Atunci să fii o curtezană.

Îmi zâmbește larg nemernicul, și întrevăd la orizont un futai de băgat mințile în cap. Mi-ar plăcea la nebunie să mi-o tragă tare. Ar fi o schimbare plăcută după ultimele câteva săptămâni în care a fost Jesse cel blând.

— Ward, n-o să mi-o tragi acum. Oricum, ar trebui să coborâm ca să nu vină mama să ne caute.

Își dă ochii peste cap și oftează.

— Maică-ta e o mare belea.

— Atunci nu te mai pune cu ea, râd eu.

Se dă jos de pe mine și mă trage la marginea patului.

— Trebuie să accepte cine e șeful, spune el candid, punându-mi din nou cătușele.

Mă distrez și mai tare.

— Mă atingi. Sigur că tu ești șeful.

Încerc să-mi smulg mâna liberă din strânsoarea lui, dar zăngănitul metalic îmi spune-n curând că a reușit să mă înlănțuie. Ridic privirea la el. Rânjește ca un tâlhar.

— Îmi pare rău.

Scutură încheieturile noastre, făcând cătușele să mai zăngăne o dată.

— Cine e șeful?

Mă-ncrunt la el.

— Poți fi șeful azi.

Îmi dau părul peste umăr și-mi aranjez diamantul la gât.

— Ești foarte rezonabilă, spune el încet, înclinându-se și sărutându-mă.

Îl prind de umăr și-i savurez limba grijulie și căldura palmei imense pe care mi-a așezat-o pe mijloc.

— Hmmm, mormăie el. Ai un gust delicios, doamnă Ward. Ești gata?

Mă trezesc din nou la viață.

— Da.

Sunt extrem de excitată. Își coboară privirea asupra abdomenului meu și ridică lent mâna. Face asta mereu, subliniind ceea ce știu deja, dar mă face să mă simt incredibil de stânjenită. Această situație e cea mai mare povară a mea. Nu vreau un copil.

Tresar când mă atinge, iar el încremenește cu degetele pe burta mea. Nu știu de ce s-a întâmplat asta. Nu-și coboară privirea, ci doar rămâne așa preț de câteva momente petrecute în tăcere, înainte de a-și răsfira degetele și de a-mi mângâia de câteva ori abdomenul cu mișcări circulare. Aș vrea să înceteze. Niciunul dintre noi n-a vorbit despre asta, dar subiectul nu mai poate fi evitat la nesfârșit. Probabil că-mi simte lipsa de entuziasm. Mă dau în spate și el își retrage mâna.

— Haide, atunci.

Nu-l pot privi. Dau să mă îndrept spre ușă, dar mă opresc brusc pentru că Jesse nu vine după mine, iar metalul cătușelor îmi taie carnea. Mă crispez un pic.

— O să vorbim despre asta, Ava? întreabă el scurt.

— Despre ce anume?

Nu pot face asta, nu acum — nu în ziua nunții mele. Tot ocolim subiectul de câteva săptămâni și de data asta tot eu sunt cea care îl evită. Sunt în faza negării totale, îmi dau seama de asta, dar mă lovește din ce în ce mai tare în fiecare zi. Aș putea fi însărcinată.

— Știi prea bine.

Îmi țin privirea în jos, neștiind ce să spun. Timpul pare să treacă mai încet, dilatând tăcerea stingheritoare dintre noi, și-l aud inspirând ca să

vorbească, pentru că eu cu siguranță nu voi face asta. Tocmai atunci ușa se deschide izbindu-se de perete și mama intră, cu o expresie războinică. Nu m-am bucurat nicicând atât de mult s-o văd, dar mă-ndoiesc că faza asta îl face pe Jesse mai tolerant față de Elizabeth.

— Pot să-ntreb, începe ea pe un ton sever, de ce voi doi n-ați fugit undeva ca să vă căsătoriți? Aveți oaspeți la parter, cina este servită, iar eu m-am săturat până peste cap să alerg de colo până colo ca să vă controlez pe voi.

— Venim, zic eu, trăgând de cătușe, dar el nu se mișcă.

— Coborâm peste câteva minute, Elizabeth, spune și Jesse scurt.

— Nu, venim acum, îl contrazic eu, implorându-l pe tăcute să lase discuția asta exact în acest punct.

Îl privesc cu ochi rugători, iar el scutură din cap oftând.

— Te rog, spun încetișor.

Își trece frustrat mâna prin păr și-și încleștează maxilarul. Nu-i convine, dar cedează și mă lasă să-l trag afară din cameră. Nu-mi vine să cred că, din toate zilele, a ales-o pe aceasta ca să forțeze o discuție pe acest subiect. E ziua nunții mele.

Coborâm, dar tăcerea dintre noi rămâne stânjenitoare. Mamei însă nu-i pasă. Sunt furioasă. De ce tocmai azi?

Capitolul 3

Salonul arată incredibil. Tessa a făcut o treabă minunată cu o schemă simplă de culori, bazată doar pe alb și verde. E alb peste tot, cu ornamente de frunziș verde printre tonele de cale care decorează fiecare spațiu liber. Scaunele sunt drapate cu organza albă și au funde mari și verzi pe spătare, iar mesele au răspândite pe ele câteva frunze de ferigă. Vazele înalte de sticlă, pline cu apă limpede și cale subțiri, domină mesele.

Eleganță simplă și rafinată.

Mi-am ales trei feluri de mâncare, fără vin, m-am jucat cu șervetul și am discutat cu oricine care se băga în vorbă. Am făcut orice ca să evit să mă uit la Jesse. John a rostit un discurs scurt și drăguț în calitate de cavaler de onoare al lui Jesse și chiar a fost un discurs foarte scurt. N-a existat niciun indiciu al istoriei prieteniei lor, nici nu l-a pomenit pe unchiul Carmichael sau vremurile de mult apuse. Acest om tăcut nu s-a dezis în acest rol și nimeni nu a protestat și nu a huiduit în fața lipsei umorului sau a lungimii discursului său. John nu prea are simțul umorului, deși i se pare destul de amuzant felul în care Jesse se poartă cu mine.

Și tata. Aproape-mi dau lacrimile când îl văd chinuindu-se cu notițele, rememorându-mi copilăria, scoțând în evidență firea mea arțăgoasă și apoi povestind adunării despre acel moment când am fost prinsă furând un bănuț de ciocolată și am mâncat dovada. Ridică paharul și se răsucește spre noi.

— Jesse, multă baftă, spune el pe un ton serios, provocând un cor de râsete din partea oaspeților noștri și un zâmbet imens pe fața lui Jesse, care ridică și el paharul, apoi se ridică în picioare, ținând brațul în jos ca să nu-mi smucească încheietura.

Tata primește aplauze și se așază. Dă pe gât un whisky, iar mama îl mângâie pe umăr zâmbind.

Jesse își pune pe masă paharul cu apă și se-ntoarce spre mine, căzând în genunchi și luându-mi mâinile în mâinile lui. Privesc iute prin încăpere, observând că atenția tuturor e îndreptată spre noi. De ce nu poate juca după reguli?

Mă mângâie cu degetele mari pe dosul palmelor, jucându-se cu inelele mele, pe care mi le sucește și răsucește pe degete. Își ridică minunații ochi verzi, iar eu îi citesc în ei fericirea. Îl fac fericit, chiar și când mă bosumflu într-o privință despre care chiar trebuie să discutăm. După bătălia mea continuă de a-l face pe acest bărbat să vorbească, acum e rândul meu să ocolesc discuția. Eu fug de ea, chiar dacă fug de o problemă pe care el a creat-o.

— Ava, spune el încet, dar sunt convinsă că întreaga încăpere îl aude.

Tăcerea e de-a dreptul asurzitoare.

— Fata mea frumoasă.

Zâmbește cu blândețe.

— Doar a mea.

Se-nclină și mă sărută dulce.

— Nu trebuie să mă ridic și să declar în fața tuturor cât de mult te iubesc. Nu mă interesează să mulțumesc pe nimeni în privința asta. Numai pe tine.

Am deja un nod în gât, și de-abia a început. Oftează.

— M-ai absorbit complet, iubito. M-ai înghițit și m-ai scăldat în frumusețea ta interioară și exterioară. Știi că nu pot trăi fără tine. Mi-ai făcut

viața la fel de frumoasă cum ești tu. M-ai făcut să-mi doresc să duc o existență care să-nsemne ceva — o viață alături de tine. N-am nevoie decât de tine să te privesc, să te ascult, să te simt.

Dă drumul mâinilor mele și-mi mângâie coapsele.

— Să te iubesc.

Sunt făcută praf. Mama e făcută praf. Toată lumea din salon e făcută praf. Mi-am înfipt dinții în buza de jos ca să nu-mi scape un suspin. Mă înec cu nodul din gât și ochii îmi plutesc în lacrimi. Mă uit la chipul frumos al lui Jesse — soțul meu care mă devastează la nesfârșit, emoțional și fizic.

— Trebuie să mă lași să fac toate lucrurile astea, Ava. Vreau să mă lași să am grijă de tine pentru totdeauna.

Aud suspinele tăcute ale mamei și nu mi le mai pot stăpâni pe ale mele. Nu acum. Odinioară, Jesse mă făcea praf doar cu atingerea sa. Acum mă face praf *și* cu atingerea, *și* cu vorbele sale. Sunt menită unei vieți de plăceri distrugătoare, de tandrețe incredibilă și de emoții care-mi vor opri bătăile inimii. O să mă incapaciteze la fiecare mișcare.

— Știu, șoptesc.

Dă din cap și expiră prelung, apoi se ridică și mă trage lângă trupul lui. Își petrece brațul liber în jurul meu și mă strânge și mai tare pentru a compensa mâna mea încătușată. Mă lipesc cu fața de gâtul lui și-l adulmec. Aroma lui proaspătă și mentolată mă face să oftez mulțumită. Trebuie să-mi adun gândurile și să văd cum o să fac față acestui moment. N-o să treacă de la sine, oricât de mult mi-aș dori.

Încăperea tăcută nu mai e tăcută. Când mă desprind din strânsoarea lui Jesse, văd că toată lumea s-a ridicat în picioare și aplauzele respectuoase și constante răsună în tot salonul. Ar trebui să mă simt stânjenită, dar nu mă simt așa. Mi-a vorbit ca și cum am fi fost singuri, demonstrând că nu-i pasă unde se află și cine mai este acolo — oriunde și oricând, așa cum a fost și va fi întotdeauna. O văd pe mama apropiindu-se și îmbrățișându-l pe Jesse.

— Jesse Ward, te iubesc, îi spune ea la ureche, prinzându-l de un braț, dar te rog, scoate-i cătușele.

— Nu se va-ntâmpla, Elizabeth.

Ea îi dă drumul și-l plesnește peste umăr. Apoi Kate dă năvală peste el.

— O, Doamne. Îmi vine să-ți sărut picioarele.

Îmi dau ochii peste cap, în timp de lumea mă trage în toate părțile și-l felicită pe fostul meu gigolo nevrotic pentru micul lui discurs. E ziua nunții noastre, iar eu nu vreau să fiu aici. Toți oamenii ăștia, inclusiv Kate și mama, îmi stau în cale. Îl vreau doar pentru mine, dar oaspeții tot sosesc, deci nu plecăm nicăieri. După ce sunt sărutată pe obraz de un milion de ori, iar Jesse a dat mâna cu toată lumea, încearcă să mă scoată tiptil din salonul de vară.

— Ava?

Mă-ntorc, dând cu ochii de fratele meu în spatele nostru. Aproape că mi-aș dori să nu fie aici. Suferă și e o priveliște incredibil de dureroasă. Mă uit la încheietura mea și-ncep să mă-ntreb cum l-aș putea convinge pe Jesse să mă elibereze. N-a făcut-o pentru mama și nu prea cred c-o va face nici pentru fratele meu. Știu că Dan îl privește cu rezervă și mai știu și că Jesse știe asta. Îmi îndrept privirea spre Jesse și descopăr că se uită la mine. Știe la ce mă gândesc și știu că nu-i convine, dar bagă mâna în buzunar și scoate o cheiță. Fără niciun cuvânt, îmi dă drumul din cătușe și mi le lasă atârnate de încheietură.

— Du-te, spune, privindu-l amenințător pe Dan.

Dan nu se lasă mai prejos, privindu-l la fel de amenințător. N-am nevoie de asta, nu din partea celor mai importanți bărbați din viața mea. Știu de ce își face Dan griji, chiar dacă nu cunoaște întreaga poveste, și știu al naibii de bine de ce-și face griji și Jesse. Dan e un pericol. E fratele meu, dar tot pericol e. În ochii lui Jesse, în orice caz. Mă ridic pe vârfuri ca să-l sărut pe Jesse pe obraz și-i simt mâna alunecându-mi pe șolduri și pe fund, înainte de a-și lua ochii de la Dan și de a și-i îndrepta spre buzele mele.

— Nu sta mult, spune el, dându-mi drumul și ducându-se spre bar.

— Haide.

Îi întind mâna lui Dan, iar el mă cuprinde, lăsându-mă să-l conduc în grădină. Preț de câteva clipe nu spunem nimic, doar înaintăm pe poteca de

pietriș, trecem pe lângă terenurile de tenis, ajungând la marginea pădurii. Soarele care apune se joacă prin frunzișul copacilor și aruncă scânteieri pe întinderea de pământ din fața noastră. Amândoi avem câte ceva de spus, dar niciunul nu face primul pas, așa că-mi concentrez atenția pe petele de lumină care dansează prin pădure, la picioarele mele. N-am mai experimentat niciodată asta. Între noi nu a existat niciodată stânjeneală, dar acum compensăm din plin. Acum este un moment *de-a dreptul* stânjenitor.

Îi dau drumul mâinii lui Dan și îmi ridic poalele rochiei. Calc pe o creangă imensă și-mi prind tocul, ceea ce mă face să mă poticnesc ușor.

— Ah!

— Ai grijă.

Dan mă prinde de cot ca să nu cad.

— Nu cred că pantofii ăia au fost făcuți pentru drumeții prin pădure, zâmbește el.

Mă relaxez imediat.

— Nu, râd eu, îndreptându-mă de spate.

— Ava..., zice el.

Îl privesc ostenită.

— Spune-o direct, Dan. Spune tot ce vrei să spui de când l-ai cunoscut pe Jesse și gata.

— Bine. Nu-mi place de el.

Mă dau un pic în spate. Nici nu-l cunoaște bine.

— Bine, râd eu stingheră. Nu credeam că ești atât de brutal.

El ridică din umeri.

— Ce vrei să zic?

— Nici măcar nu-l cunoști. Singura încercare de a-i vorbi, de a-l cunoaște, a fost când ai vrut să-l avertizezi, îl acuz eu și știu că am dreptate.

Mama a oprit discursul de frate mai mare al lui Dan, dar el începuse oricum, iar falca încleștată a lui Jesse și poziția lui rezervată arătau clar ce gândește despre precauția ostentativă a lui Dan.

— Explică-mi despre problema lui cu băutura, mă ațâță el.

Fac ochii mari.

— Ce tot spui acolo?

Nu-mi place mutra lui plină de reproș, deloc nu-mi place.

— Vorbesc despre problema cu băutura despre care ne-a povestit Matt — problema cu alcoolul pe care n-a mai pomenit-o de atunci. Faptul că nu s-a atins de băutură toată ziua nu a trecut neobservat, Ava. Eu l-am observat, să știi. Mama probabil e prea prinsă de îndatoririle ei de mamă a miresei ca să observe.

Știam eu că e prea frumos ca să fie adevărat. După ce Jesse mi-a cucerit părinții ademenindu-i să vină la Londra, s-au îndrăgostit de el și problema cu băutura nu a mai fost menționată. Au preferat să considere că Matt e răzbunător, fără ca eu să-i ajut să tragă această concluzie. Nu e cazul ca Dan să dezgroape o problemă care nu e de fapt o problemă. Jesse n-a mai băut de când l-am găsit la *Lusso*. N-are nevoie de alcool dacă mă are pe mine și mă are, fără doar și poate.

— Și familia lui unde e? întreabă el.

— Ți-am zis. Nu vorbește cu ei.

— Bine, râde el. Ce convenabil. Când mă gândesc că nu-mi plăcea de Matt.

Această remarcă mă enervează. Ne uităm urât unul la celălalt, dar nici măcar nu simt nevoia de a-l apăra pe Jesse. Nu am nimic de apărat, chiar dacă fratele meu face acuzații pentru a obține răspunsuri.

— Deci acum ești dintr-odată avocatul lui Matt, nu-i așa? mă răstesc eu.

Îi vâr un deget în față. Chiar m-am înfuriat, deși cu Dan, eu nu mă înfurii niciodată.

— Nu e nicio problemă. Nu are familie, așa că las-o baltă. Hai să vorbim despre ce te preocupă cu adevărat. Hai să vorbim despre Kate.

Acum e rândul lui să caște ochii. Da, am adus vorba despre adevărata problemă. N-o să-l las să-mi strice ziua cu criticile lui. Nu sunt valabile și nu vreau să le ascult.

— Nu mă preocupă nimic! strigă el, iar tonul lui îmi confirmă că tocmai am atins o coardă sensibilă. Mă doare-n cot de Kate!

— Sigur că da! râd eu. De-aia de-abia ți-ai luat ochii de la ea toată ziua. Las-o baltă, Dan.

— Cine naiba e Sam ăla?

Oftez. Știam eu! Poate că nu sunt încântată de direcția pe care se află viața lui Kate în prezent, dar prefer să continue cu Sam decât să se-ndrepte spre un dezastru sigur cu Dan. Relația lor s-a terminat în lacrimi și așa se va întâmpla din nou.

— E bun pentru ea, șuier eu.

Nu-mi vine să cred că tocmai am zis asta. Dan ar muri pe loc dacă ar ști amănuntele relației dintre Kate și Sam. Nici măcar eu nu le cunosc pe toate, dar mi-am făcut o idee.

— Trebuie să lași chestia asta exact așa cum e.

Îmi ridic poalele rochiei, gata să mă retrag, dar el mă prinde de braț.

— Și dacă nu vreau?

— Ia-ți dracului mâinile de pe ea.

Acest mormăit cunoscut și nervos mă face să-ntorc repede capul și să-l descopăr pe Jesse în apropiere. Gâfâie și are o expresie criminală pe față.

— E-n regulă. Am terminat, zic eu, eliberându-mi brațul cu o smucitură.

Trebuie să-l iau pe Jesse de-aici înainte de a-l călca pe frate-meu în picioare. Și numai la modul verbal. Dan face un pas în față.

— E sora mea.

Jesse se apropie de Dan, cu ochii sclipind de furie.

— E. Soția. Mea.

Fratele meu râde scurt, ceea ce nu e un lucru bun, judecând după privirea brusc consternată a lui Jesse. E cazul să intervin, dar nu-mi place ideea de a mă băga între acești doi indivizi furioși. Dar apoi văd cum Jesse strânge pumnii și știu că trebuie să-l iau de-acolo acum.

Îmi așez mâna pe brațul lui, iar el tresare, prea atent la Dan ca să-și dea seama că sunt eu. După aceea însă își desprinde privirea de la fratele meu și și-o îndreaptă spre mine. Ochii i se îndulcesc imediat.

— Hai să mergem, zic încet, strecurându-mi mâna peste brațul lui.

Dă din cap și se-ntoarce odată cu mine, fără să-l mai privească pe Dan. Mă simt recunoscătoare. Dan nu e într-o stare prea bună și știu cât poate fi de perseverent când se simte atacat. Fără voia ei, Kate îl amețește

din nou de cap, iar Dan încearcă să n-o ia în seamă, abătându-și atenția asupra mea. Ne-ntoarcem spre Conac, lăsându-l pe Dan în urmă.

— Dă-mi mâna, îmi ordonă Jesse.

Îi întind mâna și-l las să mă încătușeze la loc.

— Să nu mă mai rogi să ți le scot.

— Nu te mai rog, mormăi eu.

Mi-aș dori să nu-l fi rugat deloc. N-aș mai fierbe acum gândindu-mă la necazul evident al lui Dan cu Kate și la curiozitatea lui bolnăvicioasă cu privire la problemele lui Jesse.

— Poți să arunci cheia.

Ridică din sprâncene.

— Vrei să rămâi lipită de mine?

— Da, recunosc eu. Nu-mi mai da drumul niciodată.

— Bine, aprobă el. Vrei să bei ceva?

Mergem spre casă, reîncătușați și reuniți.

— Mi-ar plăcea la nebunie să beau ceva.

Nu m-am atins de băutură aproape toată ziua și sunt puțin surprinsă că mi-a propus asta.

— Haide, zice el, trăgându-mă în brațele lui și sărutându-mă pe frunte. Nu o să accept asta, Ava. Chiar dacă e fratele tău.

— Știu, zic eu încetișor.

Sunt plăcut surprinsă de autocontrolul lui. Lui Jesse nu-i pasă pe cine anihilează, iar Dan și-a făcut un deserviciu. A încercat să mă țină cu forța, cel mai rău lucru pe care-l putea face. Nu vreau ca soțul și fratele meu să se războiască, dar știu că Jesse n-ar da înapoi când vina vorba despre mine, iar Dan n-o să accepte niciodată să fie umilit. Asta chiar e o problemă.

Oaspeții au sosit. În timp ce ne croim drum spre bar, suntem abordați, pupați și îmbrățișați la fiecare pas. Când ajungem în cele din urmă la bar, Jesse mă pune să stau jos pe taburetul meu și-mi întinde un pahar cu apă. Apă? Mă uit la pahar, apoi la Jesse, care se preface că-mi ignoră revolta evidentă. Apă? Tessa vine spre noi scoțând fum pe nas, la fel de pornită ca sărmana Elizabeth.

— Unde ați fost? întreabă ea nevenindu-i să creadă, uitându-se ba la mine, ba la Jesse. Trebuia să tăiați tortul!

Jesse deschide o sticlă cu apă și soarbe prelung, deloc tulburat de îngrijorarea Tessei.

— E-n regulă.

Tessa scutură din cap revoltată și se repede spre holul de la intrare. Ar putea să și plece. Se pare că nu mai avem nevoie de serviciile ei.

— Nu vrei să tai tortul? întreb, în timp ce el îmi ridică încheietura ca să pună capacul sticlei. Kate s-a dat peste cap să-l facă atât de rapid.

El se-ntinde și-mi îndreaptă diamantul.

— Atunci hai să nu-l stricăm, spune el serios.

— Ești imposibil, oftez și mă uit spre bar, unde-i zăresc pe Sam și Drew întreținându-l pe tata, care e cam roșu în obraji.

Mama savurează atenția ce i se acordă, arătându-le conacul invitaților, iar Kate pare beată. Tom îmi face semn cu mâna, Victoria mă salută cu o expresie languroasă, privind către Drew și aranjându-și buclele blonde, iar biata Sal pare că încearcă să se integreze, deși este în continuare scânteietoare, dar noul ei iubit nu e aici. Zâmbesc și-mi îndrept din nou atenția spre Jesse, exact când Tessa dă buzna înapoi la bar.

— Așa. Am vorbit cu Elizabeth, pufnește Tessa. Tăiem tortul și organizăm momentul primului dans, așa că nu mai dispăreți încă o dată.

Pleacă furtunos, iar eu surâd. E clar că regretă că a acceptat acest job.

— Te simți bine, iubito?

Palma lui caldă îmi alunecă pe obraz.

— Da, mă simt bine, răspund, dar nu e adevărat.

M-am certat cu fratele meu, iar asta nu s-a mai întâmplat.

— Nu pare că te simți bine. Am zis că vreau să te bucuri de ziua asta.

Râd în sinea mea. Atunci ar trebui să mă lase să beau ceva și nu trebuia să abordeze acest subiect care mă obsedează în ultima vreme.

— Sunt bine, oftez, luând o gură mare de apă.

A naibii apă.

Patrick și Irene se apropie. Șeful meu care seamănă cu un ursuleț duce o cutie uriașă de cadouri, iar nevastă-sa e toată îmbrăcată într-o rochie cu animal print, care atrage toate privirile. Mă uit iute la Jesse.

— Uite-l pe Patrick. Ai zis luni, mai ții minte?

Vreau să lămuresc repede acest detaliu. Jesse privește peste umăr.

— Da, Ava. Doar până luni, să știi.

— Floricico!

Patrick îmi dă cutia de cadouri, mă sărută pe obraz, apoi îi întinde mâna lui Jesse.

— Domnule Ward, salută el, încruntându-se când vede cătușele.

— Te rog, spune-mi Jesse. Mulțumesc că ați venit, spune Jesse, strângându-i mâna.

— Bine, Jesse.

Șeful meu își ia cu greu ochii de la cătușe.

— Ea este Irene, face el semn spre soția sa, care se apropie cu un zâmbet enorm pe față.

Zâmbesc pe sub mustață. E vrăjită de Jesse.

— Mă bucur să te cunosc, spune ea, chicotind.

— Și eu.

Jesse îi aruncă acel zâmbet special, rezervat doar femeilor, iar ea se topește. E incredibil.

— Vă rog, personalul de la bar vă va servi cu plăcere.

— Mulțumesc! face ea. Hotelul ăsta e pur și simplu minunat!

— Bună, Irene, îi spun zâmbind.

Își ia cu greu ochii lacomi de la soțul meu și mă privește. E o femeie înspăimântătoare, dar nu și acum. Acum e prea ocupată să se-ndrepte de spate și să-și sugă burta.

— Ce mai faci?

— Minunat! spune ea cântat. Ava, arăți senzațional.

— Mulțumesc, zic eu, total luată prin surprindere.

Nu mi-a făcut niciodată niciun compliment și nu mă așteptam s-o facă nici acum. De obicei, pălăvrăgește despre viața ei socială și-și bârfește amicele la fel de întreținute ca ea. Patrick își ia nevasta de cot.

— O să ne luăm ceva de băut.

Își dă ochii peste cap, iar eu zâmbesc cu drag spre șeful meu. Știu că o consideră pe soția sa exasperantă.

— Interesantă femeie, zice Jesse, puțin alarmat de trupul învesmântat în animal print, care se-ndepărtează de noi.

— Îi face viața imposibilă lui Patrick, zic râzând.

— Îmi pot imagina.

— Uite-l pe John, spun, privind dincolo de Jesse.

Uriașul vine spre noi, cu obișnuita sa mutră amenințătoare. Privește spre cătușe înainte de a mă saluta cu o mișcare a capului. Îi răspund la salut.

— Trebuie să vorbim, Jesse, mormăie el.

E prea serios. Nu-mi place asta, iar privirea rapidă pe care mi-o aruncă Jesse nu mă face să mă simt mai bine. Jesse bagă mâna-n buzunar și scoate cheia cătușelor. Îl privesc cum o apropie de încheietura mea.

— Ce faci? îl întreb, smucindu-mi mâna.

— John are ceva de vorbit cu mine.

Are dinții încleștați.

— O, nu, râd eu. Nu mă eliberezi așa, când îți convine ție. Nici gând, Ward.

Mă uit la John, care în continuare nu are nicio expresie pe față.

— Ava, mă-ntorc imediat.

Îmi trage din nou încheietura spre el.

— Nu! Unde te duci?

Mă uit la John.

— Unde se duce?

— Totu-i în regulă, fetițo.

— Nu. Nu-i în regulă deloc, ce pula mea! țip eu cam exagerat, iar Jesse îmi aruncă o privire ucigașă.

Nu-mi pasă. Nu vreau să facă asta. Nu vreau să mă trimită la plimbare când îi convine lui. E ziua nunții mele.

— Ai grijă cum vorbești! scrâșnește el din dinți, înclinându-se spre mine. Lipsesc câteva minute. Să stai naibii cuminte, Ava.

Mă retrag în fața ostilității sale, complet uluită în timp ce el descuie ușile și pleacă alături de John. Sunt cocoțată pe scaunul de la bar, o mireasă într-o rochie uluitoare, cu diamante la gât. Toți oaspeții noștri râd, vorbesc și beau, iar eu vreau să merg acasă. Îmi vine să plâng, mă simt disprețuită și foarte, foarte rănită. Mă dau jos de pe scaun, hotărâtă să profit de libertatea mea și să mă duc să fac pipi. Poate să și plâng un pic. Trebuie să mă-ndepărtez de oamenii ăștia înainte ca lacrimile să-nceapă să o ia la vale. Ce mi se întâmplă?

— Unde te duci, draga mea? întreabă mama, venind spre mine.

Zâmbesc larg și fals. A băut prea multe cocktailuri *Most Marvellous*. Coafura ei nu mai e perfectă și nici nu pare să-i pese, semn clar că e puțin amețită.

— La toaletă. Nu stau mult.

— Ai nevoie de ajutor? Nu știu unde a dispărut Kate, zice ea, privind spre bar.

— Nu, mă descurc.

O las pe mama și mă-ndrept spre toaletă, de-abia așteptând îndurerată să stau puțin singură. Intru la baie și mă opresc în fața oglinzii ca să-mi privesc mutra jalnică. Nu mai sunt mireasa înfloritoare. Nu am nicio sclipire în ochi și niciun zâmbet fericit pe chip. Mă simt epuizată și mult prea sensibilă. Oftez prelung și mă ciupesc de obraji, încercând să le readuc un strop de culoare. Par cam ștearsă.

— O, Doamne Dumnezeuleeee!

Ridic iute capul și mă apropii ușor de sursa acestui geamăt prelung. Încremenesc și-mi țin răsuflarea, în timp ce aud foșnete și foieli dintr-o cabină. Cineva face sex în toaletă? Nu! Îmi ridic repede rochia ca să plec. Poate deveni jenant. Fac repede primul pas, dar îngheț când ușa se deschide și de-acolo iese împleticindu-se Kate. Scot un geamăt surprins, iar rochia îmi scapă din mâini.

— Ce faci aici? izbucnesc eu, nevenindu-mi să cred.

Știu că Sam era un pic supărat că toate obiectele perverse au fost luate și ascunse temporar, dar mai puteau și ei să aștepte. Ea încremenește

din cap până-n picioare, cu părul ei roșu și ondulat răvășit, acoperindu-i jumătate din chipul surprins.

— Ah, rahat! spune ea iute, rearanjându-și rochia.

— Nu mai puteați să așteptați? întreb, îngrozită, dar și un pic ușurată că nu i-am prins pe unii dintre oaspeții noștri asupra faptului.

— Ava..., dă ea să spună, apoi un bărbat se strecoară din spatele ei.

Și nu e Sam. Rămân cu gura căscată.

— Dan?

Nu-mi vine să cred.

— Ce mama dracului faci aici?

Ridică din umeri, refuzând să se uite la mine și privindu-și cu încăpățânare tivul pantalonilor. Mă uit când la unul, când la altul, așteptând o explicație, dar niciunul dintre ei nu spune nimic. Stau pur și simplu acolo, uitându-se oriunde, numai la mine nu. Mă uit nervoasă la Dan.

— Ți-am zis s-o lași baltă! strig eu, înainte de a-mi îndrepta furia spre Kate. Iar tu ești beată! Ce aveți amândoi în cap? Nu v-ați învățat minte?

— Nu e treaba ta, Ava, spune Dan sec, apoi iese din toaleta femeilor, lăsându-ne singure pe mine și pe prietena mea, infractoarea.

— Kate? insist eu, dar ea refuză în continuare să mă privească în ochi.

Știe că tocmai a făcut o greșeală enormă.

— Cu Sam cum rămâne? o-ntreb.

Săracul de el e undeva afară, fără să aibă habar de nimic.

— Nu-mi vine să cred.

Duc mâna la frunte. Mă doare capul din cauza aglomerației de informații. Ea sughite și chicotește puțin înainte de a ajunge la oglindă ca să-și studieze înfățișarea.

— M-am distrat, râde ea provocator. Și nu are nimic de-a face cu tine.

— Ah, bine, fac eu, ridicându-mi poalele. Te las să te *distrezi* în cazul ăsta.

Mă răsucesc și ies din toaletă, îndreptându-mă direct spre biroul lui Jesse. Din salonul de vară au fost scoase mesele și acum e plin de lume, iar trupa îi invită pe toți la dans cu o melodie clasică. Mă strecor printre musafiri, zâmbind, încercând să par cea mai fericită mireasă și reduc la

minimum orice conversație. M-am certat cu fratele meu și acum și cu tata. Vreau să dispar cu Jesse și să fim singuri în cea mai fericită zi din viața noastră — undeva unde lumea și problemele sale nu intervin peste mica noastră bulă de bucurie, unde trebuie să ne ocupăm doar de problemele noastre.

Merg iute pe coridor și intru la el în birou, dar simt cum inima îmi sare din piept direct în pantofi când văd cine se află acolo.

Sunt doar doi oameni.

Jesse... și Coral.

Capitolul 4

Ziua tocmai mi s-a înrăutățit dintr-odată. Cei doi sunt așezați la capetele opuse ale unei canapele și își îndreaptă brusc capul spre mine. Eu stau acolo pur și simplu, simțindu-mă un pic pierdută. Toată furia mea, toate frustrările de peste zi tocmai s-au transformat într-o emoție dureroasă. Simt cum din ochi îmi izvorăsc lacrimi usturătoare și inima îmi bate cu putere în piept. Mă simt total zdrobită.

Neștiind ce altceva să fac, dar fiind convinsă că nu vreau ca femeia asta să mă vadă prăbușindu-mă, mă dau încet înapoi, închizând încet ușa în spatele meu. Merg ca trăsnită pe coridor, nefericită la culme, dar în loc să-mi croiesc drum prin mulțimea voioasă, mă răsucesc ca să scap de palavrăgeala veselă și de oamenii care dansează și o iau pe poteca de pietriș care duce în pădure.

Mă așez înfrântă pe un buștean vechi și încep să-i jupoi scoarța uscată, fărâmițând-o între degete. Aerul întunecat și rece al serii îmi înfioară pielea golașă. Doar stăteau de vorbă, dar Jesse știe ce părere am despre ea — ce părere am despre oricare altă femeie pe care a avut-o vreodată, și totuși, și-a sacrificat timpul pe care ar fi trebuit să-l petreacă

alături de mine în această zi specială ca să se vadă cu ea. Sunt blocată. Vreau să țip la el, să-l lovesc cu pumnii în piept și să-i urlu în față, dar nu am energia necesară. Simt că nu mai pot lupta. Spiritul mi-a fost făcut praf de aceste drame, ale mele și ale altora, și am rămas expusă și vulnerabilă. Și plină de îndoieli.

Exact acum, în ziua nunții mele, mă-ndoiesc că pot da dovadă de forța de care voi avea nevoie ca să-mi petrec toată viața cu Jesse — ca să-mi petrec existența luptându-mă cu femei și cu diverse alte probleme.

Neputința mea tocmai m-a lovit cât se poate de dureros, iar lacrimile îmi izvorăsc din ochi și mi se scurg pe dantelă. Exact așa sunt: neputincioasă. Nu le pot face pe aceste femei să dispară și nu pot controla alți oameni și acțiunile lor. Singurul lucru pe care l-aș putea face, totuși, e să mă asigur că-mi iau pastilele. Îmi las capul în mâini și suspin în tăcere. Nici măcar nu am energia să plâng ca lumea.

În timp ce plâng încet și jalnic, îl aud apropiindu-se în spatele meu. Deși am nasul înfundat, îi simt mirosul de apă proaspătă și mentă. Dincolo de amorțeala mea totală, îi simt prezența. Fiecare parte a ființei mele îl simte, dar ochii nu vor să-l privească. Îmi șterg lacrimile și-mi trag puțin nasul.

— Știu că ești acolo, spun încet, ținându-mi privirea în jos.

— Știu că știi.

Pașii lui egali se aud pe pământ, din ce în ce mai zgomotoși, semn că se apropie, apoi îl văd cu coada ochiului cum se lasă în jos lângă mine. Dar nu mă atinge. Are mâinile împreunate în față, descriind încet cercuri cu degetele mari. Îi aud respirația întretăiată. A alergat prin împrejurimi ca un nebun, ca să mă găsească, iar acum stă lângă mine, tăcând deși ar trebui să se justifice, să-mi explice de ce m-a abandonat în ziua nunții noastre pentru a se întâlni cu o femeie care e îndrăgostită de el — o altă femeie care e îndrăgostită de el. Râd în sinea mea.

— Nu e amuzant că suntem atât de legați unul de altul, totuși tu stai acolo acum și nu știi ce să-mi spui?

Îl văd frământându-se lângă mine, apoi întinde mâna în spațiul dintre noi și poposește pe coapsa mea, iar atingerea lui fierbinte îmi

provoacă senzații pe care nu mi le doream. Îi privesc degetele răsfirate, verigheta de platină cu diamante care se asortează cu a mea și care scânteiază când își îndoaie mâna și mă strânge de pulpă.

— Uite că mă atinge, zic eu încet.

— Te iubește, șoptește el. Și-ar dori să elimine trecutul care-ți face rău.

Mă răsucesc spre chipul lui și-i citesc regretul în ochii verzi.

— Atunci de ce te-ai întâlnit cu ea? În ziua nunții noastre, când mi-ai jurat că vei sta tot timpul cu mine, de ce m-ai părăsit ca să te vezi cu ea?

— N-o puteam lăsa la poartă cu toți oaspeții care soseau, Ava.

— Spune-i să plece.

— Ca să facă o scenă?

— Ce voia? întreb.

A venit aici cu un motiv bine întemeiat.

— Știa că ne căsătorim azi?

Încruntă ferm din sprâncene și se mușcă de buză.

— Da, știa.

Deci a vorbit cu ea?

— Și totuși, a venit? Spera să împiedice nunta? Voia să dea buzna în salonul de vară și să declare că n-ar trebui să fim uniți în fața lui Dumnezeu?

E ridicol.

— Nu știu, Ava, spune el, uitându-se în altă parte.

— De ce-ai vorbit cu ea?

Tipa are tupeu. Jesse oftează.

— A tot sunat și a venit la Conac. I-am spus în mod repetat că nu am cum s-o ajut. I-am spus că nu există sentimente. Nu știu ce altceva să fac, Ava.

— Ce înțelegi tu printr-o aventură? îl întreb.

Mă privește țintă, total derutat de întrebarea mea.

— Ce vrei să spui?

— Adică ea e îndrăgostită de tine, iar tu ai spus că era vorba doar despre sex. Este evident că pentru ea era ceva mai mult, îl încerc eu, dorind să-i surprind reacția.

— Iubito, ți-am mai spus, numai sex. Toate voiau mereu ceva mai mult, dar eu nu le-am dat niciodată motive să creadă asta. Niciodată.

Mă crispez când spune *toate*. Vrea să spună multe — multe femei care-l doresc, multe femei care l-au avut, multe femei care s-au îndrăgostit de el. Vreau să-i povestesc ce a spus Coral, despre cum o să-l facă s-o dorească, dar o să afle că i-am interceptat convorbirea telefonică. Și după ce l-a avut, cine n-ar vrea să-l mai aibă din nou? Poate chiar va crede că are nevoie de el. Știu că eu așa am făcut, dar dorința mea e mai profundă decât simpla lui atingere fizică. Acum am nevoie de el ca să pot respira.

— Nu vreau s-o mai vezi niciodată, insist eu.

Își întoarce privirea spre mine.

— N-o s-o mai văd. Nu-mi trebuie.

Inspir adânc și mă uit în pământ.

— M-am săturat de nunta mea. Aș vrea să plec.

— Ava, uită-te la mine, îmi poruncește el cu blândețe.

— Jesse, nu începe cu pretențiile când eu mă simt așa cum mă simt.

— Cred că nu m-ai auzit bine. Am zis să te uiți la mine.

Acum nu mai e blând, dar sunt atât de demoralizată că nu-l pot sfida. Pur și simplu nu am chef.

— Ce-i? întreb, urmându-i ordinul absurd.

Cade în genunchi în fața mea și mă ia de mâini.

— Am dat-o în bară. Îmi pare atât de rău, dar încercam doar s-o țin departe de tine. M-am panicat și m-am gândit c-o pot convinge cumva. Nu voiam să facă scandal în ziua asta specială pentru tine.

— E specială și pentru tine, îi reamintesc încet. Trebuia să-mi spui și gata.

— Știu.

Se apleacă și mă ia în brațe.

— Lasă-mă să mă revanșez. Ce vrei să fac, iubito? Spune-mi tu.

Mă relaxez, lipită de el.

— Du-mă la culcare, îi cer eu cu un glas mic.

— S-a făcut.

Mă ridică și-și mai cere o dată scuze printr-un sărut profund și apăsat.

— Ne împrietenim cum trebuie mai târziu.

Mă ridică în brațe și pornește spre Conac. Intrăm în salonul de vară prin ușile franțuzești și suntem asaltați imediat de mama, care ne privește furioasă.

— Aici erați!

Se îndreaptă spre noi, încă ametită, dar evident enervată.

— Nu ați tăiat tortul și trebuie să prezentați primul dans. Spuneți-mi, asta e nuntă sau nu e?

Nu vreau să fac nimic din toate astea. Oaspeții sunt aici și ar trebui să socializăm cu ei, dar mie nu-mi pasă.

— O duc sus pe Ava. E obosită.

Nu se oprește în fața mamei și nici nu mă lasă jos. Mă cară prin salonul de vară, printre toți musafirii noștri, și nu se oprește pentru nimeni.

— Dar nu e decât zece seara! spune ea îngrozită, așa cum mă și așteptam. Cu oaspeții voștri cum rămâne?

— Au bar, trupă și destulă mâncare, Elizabeth. Sunt convins că vor supraviețui.

Toleranța lui față de mama slăbește pe măsură ce trec orele, și reciproca e la fel de valabilă.

— Ava, te rog. Convinge-l tu.

Acum mă imploră și dintr-odată mi se face milă de ea. Și pentru ea e o zi specială, iar Stăpânul meu a călcat-o în picioare de tot. Îi cuprind obrajii cu palmele în timp ce el continuă să facă pași mari, iar mama ne flanchează mai departe. Îi apropii chipul de-al meu.

— Încă puțin, spun încet, iar el se oprește brusc. Îi mai putem oferi puțin.

— Ești obosită.

Se-ncruntă ușor. Da, sunt obosită, dar nu fizic. Sunt epuizată mental.

— Lasă-mă să te duc la culcare, iubito.

— Dansează cu mine.

Îmi trec nasul peste obrazul lui și îi inspir aroma adorabilă și proaspătă.

— Hai să dansăm.

Simt cum se răsucește, lipindu-și obrazul de mine. Știam eu că așa-l voi convinge.

— Slavă Cerului! strigă mama, urmărindu-ne îndeaproape.

Mă lasă jos în mijlocul ringului de dans înainte de a se duce spre trupă și de a șopti ceva la urechea solistului. Acesta dă din cap și zâmbește, apoi toată lumea părăsește ringul, iar eu rămân acolo singură, în văzul lumii și în centrul atenției. Apoi solistul se dă jos de pe scenă, cu tot cu formația sa, și se aude Snow Patrol spărgând tăcerea cu piesa *Chasing Cars*. Jesse se răsucește cu fața la mine și stă acolo neclintit, privindu-mă câteva secunde prelungi. Mă topesc și știu că dacă mă uit la mama, o s-o văd smiorcăindu-se, așa că mai bine n-o fac. Îmi țin privirea ațintită asupra soțului meu și-l văd cum vine încet spre mine și mă ia de mână, trăgându-mă la pieptul lui. Îmi pun obrazul pe umărul lui și începem să ne legănăm. Mă ține strâns în brațele lui mari și puternice. Îmi las mâinile să alunece pe spatele lui și închid ochii, iar trupul meu îi urmează în mod firesc mișcările lente și tandre.

— Îmi pare rău, iubito, îmi spune el încet, îngropat în părul meu. Îmi pare rău să te-am lăsat singură mai devreme.

Oftez. Știu că-i pare rău, dar aș vrea să gândească mai întâi înainte de a face diverse lucruri. Îl strâng ușor, în tăcere, semn că l-am iertat.

— Hai s-o lăsăm cum a căzut.

Oftează și mă sărută pe creștet.

— Cu cât mă străduiesc mai mult să nu te fac să suferi, cu atât mai rău te rănesc. Sunt incorigibil.

— Taci.

— Bine, dar să știi că tot îmi pare rău, zice el, strângându-mă și mai tare în brațe. De-abia aștept să mă bag cu tine în pat.

— Și eu.

Din nou, toată lumea pare să ne stea în cale.

— Mâine stăm toată ziua în pat, spun eu.

— Trebuie să ajungem acasă mai întâi.

Oftez, ușor dezamăgită de cuvintele lui. În seara asta rămânem aici. Toate camerele au fost pregătite pentru oaspeți, în special pentru familia mea.

— Plecăm acasă la prima oră mâine-dimineață, îi cer pe tăcute.

Știu că e nepoliticos să ne lăsăm musafirii aici, dar nu vreau să dau ochii cu Kate și mai ales nu vreau să dau ochii cu Dan.

— Așa facem, aprobă el, după ce facem o baie și luăm micul dejun cu părinții tăi.

Îl las să mă legene încet, închizând din nou ochii și lăsându-mi mintea să se relaxeze. Jesse îmi alungă tot stresul.

— Mi-aș dori să mă fi luat de aici. Să mă fi dus într-un loc liniștit, unde să fim doar noi.

— Și eu la fel. Dar pariez că mama ta ar fi avut ceva de spus în privința asta.

Zâmbesc în barbă. Da, ar avea multe de spus. Deschid ochii și o văd cum îl trage pe tata pe ringul de dans, apoi o urmează Kate cu Sam și Victoria cu Tom. Închid din nou ochii și mă topesc în mișcările trupului lui Jesse.

— Doamnă Ward, adormi cumva pe mine? întreabă el iute.

— Hmmm.

Mă simt mult prea bine în brațele lui. Toate perechile sunt invizibile în jurul nostru, iar eu rămân în penumbră, doar simțindu-l, adulmecându-i aroma.

— Te iubesc.

Își vâră nasul în părul meu și inspiră profund.

— Te iubesc atât de mult.

— Știu, șoptesc eu, răsucindu-mă spre el și sărutându-l ușor pe buze.

El mormăie mulțumit, ridicându-mă de la podea, lipită de pieptul lui, cu limbile împletite ușor.

— Domnule Ward, atragi atenția asupra noastră.

— Dă-i naibii pe toți. Oriunde, oricând, iubito. Știi asta.

Se desprinde de mine.

— Lasă-mă să-ți văd ochii.

Îi arăt ceea ce vrea să vadă.

— De ce-mi ceri mereu să-mi vezi ochii? îl întreb.

Zâmbește cu blândețe, dar ochii lui verzi sclipesc ghiduși.

— Pentru că atunci când mă uit în ei, știu cu siguranță că ești reală.

Îi zâmbesc la fel de discret.

— Sunt reală.

— Mă bucur atât de mult. Nu ți-am spus cât de frumoasă ești.

Mă sărută pe buze și continuăm să ne legănăm ușor.

— M-am gândit la asta, dar fata mea frumoasă mă lasă cu gura căscată de fiecare dată când o privesc. E ca și cum aș privi-o de fiecare dată pentru prima dată.

Îmi caută privirea și oftează.

— Tu-mi faci inima să bată, iubito. Și va bate numai pentru tine. Ai înțeles?

Dau ușor din cap. Chiar înțeleg.

— Doar pentru mine.

Îmi mut mâinile pe ceafa lui și mă bucur de atingerea părului său blond-închis printre degetele mele.

— Vreau să mă duci la culcare.

Zâmbește subtil.

— Încântătoarea mea soacră va fi de acord cu asta?

Ridic din umeri.

— Nu-mi pasă. Te vreau doar pentru mine. Du-mă în pat.

— S-a făcut.

Mă lasă jos și mă sărută cast.

— Nu trebuie să mă rogi de două ori, doamnă Ward.

— Tocmai am făcut-o, zic eu, iar el se-ncruntă.

— Asta e vina maică-tii.

Mă răsucesc în brațele lui, iar el mă conduce printre cuplurile care dansează îmbrățișate.

— Ah, uită-te la Clive și la Cathy! spun eu, trăgând cu ochiul la portarul nostru și la menajera lui Jesse care dansează și se leagănă în ritmul muzicii.

Sunt atât de drăguți. Îl aud pe Jesse râzând când văd că Sam o ridică-n brațe pe Kate. Apoi îl observ pe fratele meu, aflat la oarece distanță, încruntat și atent la cea mai bună prietenă a mea și la iubitul ei cel neobrăzat. Chestia

asta se va transforma într-o porcărie. Nu mi-am dorit niciodată ca Dan să plece, dar acum îmi doresc. Ce mama naibii are Kate în cap?

Jesse mă trage ușor de mână și-mi iau ochii de la fratele meu. Ridic privirea la el și-mi dau seama că a observat la cine mă concentrez.

— Mie nu mi se pare că povestea s-a terminat, spune el, ridicând din sprâncene.

Are dreptate. Nu s-a terminat, dar nu-i confirm asta. Mă ia în brațe când melodia celor de la Snow Patrol se încheie și e înlocuită cu alta — ceva mai zgomotos și mai ritmat. Zâmbesc, iar Jesse încremenește brusc și se aude o voce masculină.

— Hello, Justin, zic eu încet, văzând cum Jesse se îndreaptă de spate.

Se dă în spate și se prinde de reverele sacoului, ridicându-le un pic înainte de a le netezi și de a mă privi cu ochi mari și entuziasmați.

— Oh, doamnă Ward, dă el ușor din cap.-O să rup ringul în două.

Mă ia de mână și mă trage iute pe ringul de dans, croindu-ne drum prin mulțimea de oameni beți până când ajungem chiar în mijlocul lor. Zâmbesc ca o idioată când îl văd că-și scoate sacoul și-și scoate de la naftalină mișcările de zeu. Chiar că rupe ringul în două.

Capitolul 5

O oră mai târziu, Jesse a cucerit-o pe mama și i-a încântat pe toți cu prezența sa pe ringul de dans. În cele din urmă, ajung la etaj în brațele lui Jesse. Mi-am dat pantofii jos, iar Jesse îi ține în timp ce urcă scara. Capul îmi cade greu ca plumbul pe umărul lui și ochii mei nu pot sta deschiși. Aud cum pantofii sunt aruncați pe podea și, câteva clipe mai târziu, Jesse mă lasă jos, în picioare. Îmi odihnesc fruntea pe pieptul lui.

— Trebuie să ne consumăm căsnicia, îi mormăi la piept, răsucindu-mi capul și inspirându-i parfumul.

E cel mai frumos miros din lume. El râde ușor.

— Iubito, ești obosită. O s-o consumăm dimineață.

Mă cuprinde de ceafă și mă desprinde de pieptul lui ca să mă privească. Încerc din răsputeri să deschid ochii de tot, dar e prea greu.

— Știu.

Vreau să mă dau în spate, dar el mă ține ferm pe loc, cercetându-mi chipul îndeaproape.

— Ce e? îl întreb încetișor.

— Spune-mi că mă iubești, îmi cere.

Nu șovăi niciun pic.

— Te iubesc.

— Spune-mi...

— Am nevoie de tine, îl întrerup eu.

Cunosc replicile. El zâmbește căzut pe gânduri.

— N-o să știi niciodată cât de fericit mă face lucrul ăsta.

— Ba știu, îl contrazic.

Știu asta foarte bine pentru că și eu simt la fel. Și știe asta. Se apleacă și mă sărută ușor.

— Te vreau goală și urcată peste mine. Stai să-ți scot rochia asta.

Mă răsucește și începe să desfacă zecile de nasturi perlați de pe spinarea mea.

— Care e treaba cu fratele tău și cu Kate? mă întreabă.

Întrebarea mă face să-mi deschid brusc ochii somnoroși. E o întrebare al naibii de bună. Nimic, sper, dar nu sunt foarte sigură.

— Nu știu.

Sunt sinceră. Chiar nu știu. Dar n-o să-i spun lui Jesse ce am descoperit la toaletă.

— Ori ai învățat să-ți controlezi obiceiurile urâte, ori nu-mi spui adevărul.

Îmi dă rochia jos de pe umeri și mi-o coboară la picioare ca s-o pot dezbrăca.

— Spun adevărul, zic, întorcându-mă cu fața spre el.

Se îndreaptă de spate și se duce la ușă să-mi agațe rochia.

— Cred că revederea le-a trezit amintiri, asta e tot.

— Amintiri? întreabă el, venind la mine și răsucindu-mă, ca să poată avea acces la corset.

— Își făceau rău reciproc, spun. O cunoști pe Kate, iar Dan nu e cel mai tolerant bărbat de pe planetă. Se ciocneau cumplit. A fost cel mai bine pentru amândoi când Dan a plecat.

— Dar acum s-a întors.

— Da, dar va pleca din nou în scurt timp. Ce e cu Kate și Sam?

E un alt dezastru pe punctul de a se întâmpla.

— Ți-am zis, nu e treaba noastră.

— Dar e membră a Conacului, zic eu pe un ton acuzator, ceea ce e-n ordine, pentru că exact așa sunt. De ce ai permis una ca asta?

— Nu e treaba mea să-i întreb pe potențialii membri de ce vor să ni se alăture. Verific cazierele, problemele medicale și finanțele. Dacă pot plăti, sunt sănătoși și nu au probleme serioase cu legea, atunci sunt acceptați. Nu fac sesiuni de psihoterapie ca să le aflu motivele ascunse, Ava.

Mă-ncrunt ușor.

— Membrii o pot da în bară între două vizite la Conac și pot lua boli sau pot fi arestați pentru violență. Cum afli?

— Pentru că sunt supuși unor teste lunare și obțin niște rapoarte regulate. Nu sunt probleme care pot fi prevenite în întregime, dar le controlăm cât de bine putem. Nu există sex penetrativ fără prezervative, iar sinceritatea și deschiderea fac parte din înțelegerea lor cu Conacul, spune el, ajungând la ultima capsă și scoțându-mi corsetul. Oamenii ăștia sunt membri respectați ai societății, Ava.

— Cărora le plac sexul cu străinii și mașinăriile ciudate? mormăi.

— Nu e treaba mea.

Ba e. E treaba lui și a fost, de asemenea, și plăcerea lui. Tresar la gândul acesta și-ncerc să mă concentrez la faptul că-mi ia părul și mi-l dă la o parte. Căldura inconfundabilă a buzelor sale pe ceafa mea alungă de tot aceste gânduri. Mă-nfior, iar el râde.

— Kate o să sufere, spun eu încet.

Mă cuprinde cu brațul peste abdomenul golaș, trăgându-mă lângă el. Acum sunt mai mult decât trează.

— Ce te face să crezi asta?

Umerii mi se încordează.

— Știu că-i place de el.

Se-mpinge cu șoldurile în spatele meu și se freacă de mine ușor, leneș, cu un scop bine definit.

— Și știu că și Sam o place, mormăi eu în timp ce el urcă, mutându-și gura lângă urechea mea.

Nici măcar n-o să mă obosesc să par indiferentă.

— Atunci de ce nu se pot întâlni ca orice alt cuplu normal? gâfâi eu.

— Nu e treaba noastră, șoptește el.

Asta a fost. Acea voce, acele nenorocite de șolduri și atingerea pieptului său prin țesătura costumului mă excită la culme. Mă răsucesc și încep să-l împing spre pat.

— Căsnicia asta trebuie consumată.

În trântesc pe pat și mă urc călare pe șoldurile sale. Ridică privirea la mine, oarecum amuzat.

— Domnule Ward, preiau puterea. Ai vreo obiecție?

El rânjește.

— Fă-ți de cap, iubito. Dar te rog ai grijă cum pula mea vorbești.

— Gura, îi șoptesc, întinzând mâna și prinzându-l de cravată.

Îl trag spre mine ca să se ridice în capul oaselor. Cască larg ochii, alarmat, când îmi lipesc nasul de al lui.

— Cine e șeful? îl întreb iute.

— Pare că tu ești, deocamdată, zice el, încercând să-și înăbușe un zâmbet. Nu te obișnui cu asta.

Surâd și-mi lipesc buzele de ale lui. Gemetele ni se împletesc. Îmi lipesc trupul de-al lui, făcându-l să se întindă din nou în pat, în vreme ce gurile noastre se armonizează perfect. Suntem incredibil de conectați unul la celălalt. Știu ce vrea și cum o vrea, chiar dacă se împotrivește. Am avut parte prea mult în ultima vreme de Jesse cel blând, dar voi remedia asta chiar acum. Mă desprind de buzele lui și mă-ndrept spre gât, savurând atingerea mâinilor sale mari care-mi mângâie spatele gol, dar nu și cătușele metalice prinse de una dintre ele.

— Naiba să te ia, femeie, geme el.

— Nu mă vrei? îl tachinez, mușcându-l de ureche și lingându-i ferm lobul.

Aroma lui e îmbătătoare.

— Nu mai pune întrebări tâmpite.

Se lipește de mine și știu c-o să mă rostogolească, o să preia controlul și apoi probabil va dori sex somnoros, așa că mă împing din nou în el.

— O, nu, Ward.

Îi văd pieptul urcând și coborând și chipul lui uluitor e încordat. Se luptă clar cu instinctul de a prelua inițiativa, dar nu cedez. Știu că m-ar putea răsturna pe spate într-o fracțiune de secundă, cu un efort foarte mic, dar n-o va face. Pe lângă faptul că e mult prea blând cu mine, vrea să-mi și demonstreze ceva — că poate ceda puterea, că poate fi rezonabil. Încearcă din răsputeri... și eșuează.

Îi iau mâna, iar el privește cu atenție cum i-o ridic. Cătușele zornăie când le mișc. Îl privesc fix în ochi ca să-i văd reacția și descopăr că începe să priceapă. Apoi își încordează brațul. Îl trag ușor de mână, dar nu mă lasă să-l ghidez unde-mi doresc. Asta e testul suprem. Știu cum se simte când nu poate ajunge la mine, dar e o teamă irațională și nejustificată, și trebuie să trecem peste ea. Îl trag din nou de mână cu sprâncenele ușor ridicate. E reticent, dar mă lasă să-i duc mâna spre tăblia patului.

— N-o să pleci de data asta, geme el. Promite-mi că de data asta nu mă părăsești.

— Dacă promiți că nu te înfurii.

Prind cătușa de bara de lemn și-mi cobor privirea spre el.

— Nu te supăra pe mine.

Scutură ușor din cap și inspiră profund. Știu cât îi este de greu.

— Sărută-mă, îmi poruncește el tăios.

— Dar eu sunt șefa, îi reamintesc.

— Doamne, iubito, nu-mi îngreuna și mai mult situația.

Întinde mâna liberă și mă prinde de braț, trăgându-mă în jos până când mă lipește din nou de pieptul lui. Buzele îmi aterizează pe ale lui, iar gura lui senzațională mă sufocă. Are dreptate. N-ar trebui să îngreunez lucrurile. O s-o luăm cu încetișorul.

Îl las să-și facă de cap cu buzele mele și-mi înfig degetele în părul lui, trăgându-l de claia răvășită și blondă. Limbile noastre își armonizează ritmul. Sunt gata să-i calc în picioare această anxietate, dar după scurta mea vizită la spital o să dureze ceva. Încep să-i slăbesc cravata în timp ce el mă revendică, smucindu-i-o de la gât și desfăcându-i apoi nasturii cămășii până când îi simt pieptul tare și lucios sub palmele mele.

Întrerup puțin sărutul, mă retrag, iar el geme, strângând din ochi. Îi ignor disconfortul evident și-ncep să-mi plimb buzele în jos pe gâtul lui, peste piept, peste abdomenul tare până ajung la fermoarul pantalonilor. Îmi trec nasul pe toată lungimea penisului său prin pantaloni, iar el saltă din șolduri, înăbușindu-și cu greu un geamăt. Planul meu funcționează. O să mă ocup de el și-o să-l înnebunesc, iar atunci când îl voi elibera, va fi de nestăpânit și să sperăm că mă va fute până voi leșina. Avem foarte multe futaiuri extreme de recuperat.

Simt cum mâna îi aterizează pe ceafa mea și mă trage puțin de păr. Zâmbesc satisfăcută în sinea mea, apoi deschid nasturele pantalonilor și trag ușor fermoarul în jos, strecurându-mi mâna în boxerii lui și luându-i penisul lung și tare ca piatra. Șoldurile îi saltă din nou, iar cătușele metalice zăngăne zgomotos.

— La naiba, Ava! Să-mi fut una!

Își înalță capul și mă fixează cu niște ochi disperați și lacomi.

— Ai grijă cum vorbești, acum!

Mă târăsc înapoi în sus pe trupul lui și-i cuprind obrajii în palme.

— Vrei să ți-o iau în gură.

Îmi lipesc cu putere buzele de ale lui.

— Fă-o.

— Cine e șeful, Jesse?

Îl mușc de buză, iar el geme.

— Tu, iubito. Gura.

Zâmbesc și cobor din nou, eliberându-i penisul și lingându-l o dată, pe toată lungimea, ca să-l ațât.

— Ah, la naiba, mormăie el. O, Doamne, Ava. Ai o gură senzațională.

— E bine? îl întreb, luându-l în gură pe jumătate, pentru ca apoi să mă retrag.

— Prea bine. Știam eu de ce mă-nsor cu tine.

Îl mușc ușor, în semn de avertisment.

— Până la capăt?

— Fă-o.

Îmi pun buzele în jurul penisului său și alunec până când îl simt în fundul gâtului. El geme zgomotos, ridicând bazinul. Încerc să mă relaxez, să accept invazia, dar reflexul de vomă mă învinge și brusc îmi vine să vărs.

Ce mama dracului?

Îi dau drumul repede și sar din pat. Tot stomacul mi se convulsionează și simt cum sudoarea îmi cuprinde fruntea. O să vomit. Zbor până la baie și mă prăbușesc în fața toaletei, apoi îmi golesc stomacul, încercând să-mi dau la o parte părul de pe față și să nu dau pe de lături.

— Ava! strigă el.

Zăngănitul cătușelor se aude zgomotos.

— Ava!

— Mă simt...

Vomit din nou, înecându-mă în timp ce-ncerc să vorbesc și să-l asigur că sunt în regulă. La naiba, trebuie să-i dau drumul.

— Isuse, Ava!

Zgomotul insistent al cătușelor de metal prinse de tăblia de lemn răsună în tot apartamentul, însoțit de strigătele panicate ale lui Jesse.

— Ce mama dracului, AVA!

Nu pot vorbi. Gâtlejul mi-e blocat, ochii-mi lăcrimează și stomacul mă doare de la atâtea convulsii. Ce mama naibii am? De-abia începusem. I-am supt-o așa la nesfârșit și niciodată n-a avut efectul ăsta. Rahat, mă simt ametită. Iau niște hârtie igienică și-mi șterg fruntea. Trebuie să-mi revin, să mă-ntorc la el și să-l eliberez până nu face infarct.

— Ava!

Aud o serie de zăngănituri gălăgioase urmate de un zgomot infernal și-l văd dând năvală în baie, cu cămașa deschisă, cu sacoul încă pe el, cu pantalonii desfăcuți și cu o mutră de-a dreptul îngrozită. Am făcut-o din nou. În încercarea de a-i demonstra că are un comportament exagerat și că e inutil de protector, am înrăutățit lucrurile. Sunt în regulă. Doar că nu mă pot opri din vomitat. Îmi pun capul deasupra toaletei din nou și un val de vomă aproape dureros mă face incapabilă să vorbesc.

Încerc să-i fac semn cu mâna, să-l asigur că totul e în ordine, dar mă prind repede din nou de marginea toaletei, cuprinzând-o cu brațele și continuând să vomit și să mă înec.

— Doamne, iubito.

Pare atât de îngrijorat, nebunul ăsta turbat. Mi-e doar rău. Îl simt apropiindu-se de mine, ridicându-mi pletele și masându-mă pe spate. Nu mă pot controla. Cred că e toxiinfecție alimentară — asta trebuie să fie.

— Sunt în regulă.

Îmi șterg fața și-mi trec palmele peste obraji când îmi dau seama că nu mai am ce vomita.

— Da, mie-mi zici, mormăie el sec. Lasă-mă să mă uit la tine.

Mă întorc oftând și-l găsesc așezat în fund, în spatele meu.

— Tot mai vrei să mi-o tragi? îl întreb, încercând să-i alung îngrijorarea evidentă.

N-o să mă mai obosesc să-l liniștesc în privința faptului că mă simt bine. Eșuez lamentabil de fiecare dată. Își dă ochii peste cap.

— Ava, te rog.

— Îmi pare rău.

— Doamnă, mă omori, jur, spune el și-mi dă la o parte părul de pe față. Te simți bine?

— Nu, mi-e rău, zic și mă prăbușesc în față, lovindu-mă cu obrazul de pieptul lui, acolo unde cămașa e deschisă.

— De ce crezi că ți-e rău? întreabă el repede.

Încremenesc. Nu sunt pregătită să discut despre asta. Nu sunt gata să-l fac praf pentru că mi-a ascuns pilulele. Nu am energia asta acum, așa că nu zic nimic, dar trebuie să scot capul din nisip și să înfrunt realitatea — cel mai probabil sunt însărcinată. Viața mea va deveni un iad pentru următoarele opt luni și ceva — un adevărat iad, chinuitor și insuportabil.

— Du-mă în pat, te rog.

Îl aud expirând zgomotos. E o demonstrație clară de frustrare. N-o să mai pot trăi multă vreme negând realitatea, dar nevoia lui de a-mi purta de grijă în acest moment mă emoționează. Se ridică în picioare și mă ia în brațe.

— Ești cea mai enervantă femeie de pe pământ. Vrei să te speli pe dinți?

— Te rog.

Îmi zâmbește și-mi mângâie obrazul cu degetele.

— Totul va fi bine.

Va fi? Poate pentru el. El primește ce-și dorește, deși motivul pentru care-și dorește așa ceva e un mister blestemat, dar o să deschid acest subiect când n-o să mă mai simt ca un copil de pripas slab și amărât.

— Bine, zic eu neconvingător, văzând cu coada ochiului una dintre căluțe atârnându-i de încheietură... și o rană mare și roșie.

— Jesse! Ce ai făcut?

Îi iau mâna și o răsucesc, descoperind pe partea interioară a încheieturii câteva bătături roșii. Inspir șocată. Doamne, trebuie să-l doară îngrozitor. El își trage mâna din strânsoarea mea și scoate cătușele, aruncându-le apoi pe jos.

— Tu-mi faci inima să bată, iubito, dar tot tu mi-o poți face să se și oprească, clatină el din cap și mă ridică pe blatul chiuvetei. Ai zis că nu poți trăi fără mine, așa e?

— Da.

Mijește ochii spre mine, acuzator.

— Atunci nu mai încerca să mă omori.

Văd cum zâmbește ușor.

— Ești atât de dramatic.

— Nu e nimic dramatic în a-mi face griji când nevastă-mea vomită după ce tocmai i-am băgat scula în gură.

Izbucnesc în râs. Îmi dau capul pe spate, închid ochii și râd. Cât pot de tare. Râd cu lacrimi. Criza de vomă a fost înlocuită cu o criză de râs. Nu mă pot opri, iar el nu-mi întrerupe cascada de chicoteli. Mă lasă să savurez acest moment, așteptând răbdător să termin în timp ce-mi ține periuța în fața gurii.

— Îmi pare rău! mă hlizesc eu. Chiar îmi pare rău.

Mă șterg pe față și dau de ochii lui verzi, care mă privesc curioși. Are sprânceana ridicată și-și mușcă buza.

— E destul de amuzant, totuși.

— Mă bucur că ți se pare amuzant. Deschide gura.

Deschid gura, iar el îmi perie dinții, concentrat și încruntat. După ce termină, mă șterge pe față cu un prosop umed, mă ia pe sus și mă duce în pat. Casc ochii mari când zăresc tăblia patului. E distrusă, cu așchii de lemn rupte și răspândite în toate direcțiile. A călcat patul în picioare.

— Sus în pat.

Mă așază pe margine, iar eu mă urc repede în așternuturi și mă ghemuiesc, oftând prelung. Mă răsucesc și-l privesc cum se dezbracă, sorbindu-i din ochi perfecțiunea.

— Nu-mi vine să cred că-mi petrec prima noapte de femeie măritată într-una dintre camerele tale de tortură.

Gândul acesta neplăcut mă face să mă foiesc ușor și mă-ntreb dintr-odată cine a mai trecut prin patul acesta și ce s-a întâmplat aici. Vreau să mă dau jos.

— N-a dormit nimeni în patul ăsta, Ava.

Mi-a ghicit gândurile. Mă-ncrunt.

— Nu?

Zâmbește și-și dă cămașa jos.

— Nimeni n-a mai fost în camera asta de când te-am încolțit.

Mă privește cu atenție, iar gândul meu zboară la acea zi în care m-am simțit captivă și am început să-l doresc în tăcere.

— Și patul este nou.

— Pe bune? izbucnesc eu, un pic șocată.

— Pe bune, râde el.

— De ce?

— Pentru că n-am de gând să ți-o trag într-un pat pe care..., se-ncruntă din nou, ...l-au frecventat alții.

În care alții s-au futut, asta vrea să spună, dar nu-mi pasă cum pune problema. Nimeni n-a dormit, nu s-a futut și nu s-a tăvălit în patul ăsta și mă simt mult mai bine aflând lucrul acesta.

— Și n-a mai fost nimeni în camera asta de la mine încoace? întreb.

Își scoate pantalonii și boxerii.

— Numai eu. Dă-ți jos lenjeria. Te vreau goală.

Mă-ntind și-mi scot chiloții.

— Ai stat aici în taină și te-ai gândit la mine? îl întreb rânjind.

Se îndreaptă spre un dulap și deschide sertarul de sus.

— Mai mult decât îți imaginezi, răspunde încet, întorcându-se spre mine cu un sutien în mâini.

Sutienul meu.

— Ăla e sutienul meu! fac eu.

Mă copleșesc o sumedenie de gânduri de atunci când m-a încolțit. Mi-am lăsat acolo sutienul, iar el l-a păstrat în tot acest timp.

Îl lasă pe dulap și ridică timid din umeri, apoi vine spre pat și se strecoară lângă mine. Mă lipesc de pieptul lui și de tot trupul lui, cu fața îngropată în scobitura gâtului său.

— Stai bine? mă-ntreabă.

— Hmmm, mormăi eu, pipăindu-l peste tot, dorind să mă bucur de atingerea lui.

A stat aici în taină și s-a gândit la mine. Mi-a păstrat sutienul. Nu a mai fost nimeni aici, în afara mea, și a înlocuit patul.

— Cum te simți? mă întreabă, lăsându-mă să-l sufoc.

— Sunt bine, oftez eu.

Mă simt bine deocamdată, dar nu pentru mult timp, fără-ndoială. Oftează și el.

— E bine.

Mă strânge și mai tare în brațe și-i simt bătăile inimii lângă piept.

— Culcă-te, fata mea frumoasă.

Și mă culc. Închid ochii ușor și adorm.

Capitolul 6

Deschid ochii și mă-ntind leneșă în tot patul, zgomotos și prelung. Apoi zâmbesc în sinea mea, ascultându-l cum se foiește în baie — sunetul jetului de apă fierbinte curgând în cadă, luându-și cosmeticele de care are nevoie și apoi zgomotul inconfundabil al degetelor sale agitând apa ca să facă spumă. Bărbatul meu obsedat de ritualul băii nu se dezminte.

O să ne bălăcim mult în cadă și fără-ndoială o să discutăm cât timp suntem acolo. Dar oare vreau să port vreo discuție în cadă astăzi?

Mă mișc spre marginea patului gigantic, mă-ndrept goală spre baia apartamentului și mă sprijin de cadrul ușii. Jesse stă pe un scaun la fereastră, cu coatele pe genunchi, și se uită la împrejurimile Conacului. Și el e gol și fiecare mușchi bine definit i se conturează pe spinare, iar părul blond închis i s-a umezit de la aburii care umplu încăperea vastă. Aș putea să stau așa toată ziua, privindu-l, dar chiar și de-aici, de la distanță, deși e cu spatele la mine, văd cum rotițele din minte i se învârtesc cu 150 de kilometri la oră. Și știu și la ce se gândește. Se gândește probabil la faptul că neg realitatea și fără îndoială se întreabă cum ar putea să mă țină acasă, lipită de el. Mâine e luni, deci e zi de lucru.

Obsedatul meu de control, irațional, enervant și nevrotic.

Fostul meu playboy.

Actualul meu soț.

Simt nevoia să-l ating.

Mă apropii încet de el, din ce în ce mai încântată de priveliștea din fața ochilor mei. Pielea începe să mi se înfioare din cauza obișnuitelor scântei care se produc între trupurile noastre apropiate. Sunt încordată și-mi țin respirația.

— Știu că ești lângă mine, fată frumoasă, spune el fără să mă privească. N-o să-ți reușească niciodată chestia asta.

Trupul mi se relaxează în timp ce dau afară tot aerul din plămâni. Mă apropii de el și mă așez în poala lui, lipindu-mi obrazul de pieptul său. Mă îmbrățișează și-și îngroapă fața în părul meu.

— Încercai să mă iei prin surprindere?

— Nu funcționează niciodată.

— Și nici nu va funcționa vreodată. Cum te simți în dimineața asta?

Zâmbesc.

— Bine.

— Bravo, spune el, trăgându-mă și mai aproape. Nu te duce la lucru mâine.

Mă fac mică la el în brațe, chiar dacă știam că asta va spune și mă bucur că nu s-a legat de celălalt gând al său. Am acceptat să mă mărit cu el atât de curând pentru că și el a acceptat că nu vom avea lună de miere și pentru că a fost de acord să fie mai puțin protector și irațional în privința mea. Instinctele îmi spun c-o va da în bară în toate privințele. Mă las puțin pe spate și-l privesc drept în ochi. Are o privire imploratoare.

— Trebuie să lucrez.

Clatină din cap.

— Nu trebuie să lucrezi deloc. Trebuie să fim împreună.

— Suntem împreună.

— Știi ce vreau să spun, mormăie el. Sarcasmul nu-ți vine bine, domnița.

N-o să ajung nicăieri cu asta, așa că mă dau jos din poala lui și mă îndrept spre cadă.

— Ce faci aici? mă întreabă.

Nu trebuie să-i privesc chipul ca să știu că se încruntă.

— Fac o baie, zic, intru în cadă și mă las pe spate, dar aproape imediat îi fac loc, când îl aud apropiindu-se, pufnind revoltat.

Intră și el în cadă și se așază în spatele meu, lipindu-mă de pieptul lui și mârâindu-mi la urechea pe care o mușcă ușor:

— Ți-am mai zis să nu mi te împotrivești.

— Atunci nu mai ridica pretenții absurde, ripostez eu tăios.

Mă mușcă și mai tare de lobul urechii.

— Și asta ți-am mai zis. Nu e nimic absurd la dorința mea de a te proteja.

— Adică de a mă păstra doar pentru tine.

Închid ochii și-mi lipesc capul de el. Palmele-mi alunecă pe coapsele lui puternice și ude.

— Nu, spune el, înlănțuindu-și degetele cu ale mele. De a te proteja.

— Mă folosești drept scuză pentru comportamentul tău irațional.

— Nu. Tu mă înnebunești.

— Te înnebunești singur. O să mă duc mâine la muncă și tu o să mă lași și n-o să faci scandal. Ai promis.

Trebuie să-i reamintesc de înțelegerea pe care am făcut-o, chiar dacă știu că n-a uitat de ea și în adâncul sufletului nici nu-i pasă dac-o încalcă. Îi simt din nou buzele lângă urechea mea și mă căznesc să nu gem.

— Dar ai promis să mă asculți. Cred că jurămintele de la nuntă anulează orice altă promisiune făcută anterior.

Se lipește de fundul meu.

— Cineva are oare nevoie de un futai de băgat mințile-n cap?

Mă zbat, stropind cu apă în jur. Mi-ar plăcea un futai de băgat mințile-n cap, dar tot nu voi ceda.

— Mi-ai mai promis și că vei înceta cu futaiurile de băgat mințile în cap pentru că am fost amândoi de acord că lucrul ăsta are sens numai pentru tine.

Încep să-mi doresc să nu fi făcut niciodată această înțelegere. Futaiul de băgat mințile în cap e unul extrem.

— Să mă iubești, să mă cinstești și să mă asculți, șoptește el, iar eu mă-ntorc firesc spre vocea aceea joasă și răgușită, căutându-i buzele. Asta are sens, nu-i așa?

— Nu, gâfâi eu. Nimic din ce-mi ceri tu nu prea are sens.

— Noi doi avem sens, spune și mă sărută apăsat. Spune-mi că avem sens.

— Avem sens.

— Bravo, fată cuminte. Ridică-te în capul oaselor ca să te spăl.

Se desprinde de buzele mele, lăsându-mă abandonată, și mă împinge în față.

— O să luăm micul dejun cu ai tăi, apoi te duc acasă. Bine?

— Bine, aprob eu.

De-abia aștept să ajung acasă și *nu vreau* deloc să mă duc la parter și să dau ochii cu Kate și Dan. Femeia aia tembelă. Nici măcar n-o să-ncerc să-mi dau seama ce are în cap pentru că n-o să înțeleg și bănuiesc că nici ea nu știe, de fapt. Oare ține minte măcar? Era destul de beată. Și Sam. Oftez. Cum o să mă uit în ochii lui Sam știind toate astea?

— La ce te gândești? întreabă Jesse, readucându-mă la realitate.

— Kate, răspund eu imediat. Mă gândesc la Kate și la Sam.

— Ți-am zis, A...

— Nu-mi spune că nu e treaba ta, Jesse, îi tai eu macaroana. E prietena mea cea mai bună. Parcă mă uit cum o mașină se izbește de un zid cu încetinitorul. Trebuie să opresc chestia asta.

— Nu, trebuie să-ți vezi de treburile tale, Ava, mă ceartă el tăios. Gata.

Pune buretele pe marginea căzii și se ridică în spatele meu, ieșind din cadă și luând un prosop.

— Spală-te pe păr.

Se șterge și își înfășoară un prosop în jurul trupului.

— Poate ar fi cazul să fii la fel de preocupată de amănuntele din cadrul relației noastre care trebuie băgate în seamă.

Mă săgetează cu niște ochi întrebători, iar eu uit imediat toate problemele referitoare la Sam și Kate, dar nu apreciez deloc acest nou-descoperit

talent al său pentru discuții. Alunec în jos în cadă și mă scufund în apa plină de spumă. Tot nu sunt pregătită și observ că această practică nou-descoperită de a discuta se aplică numai subiectelor care-i convin lui.

Nu mă uit la el, dar știu că tocmai și-a dat ochii peste cap. Poate să-și dea ochii peste cap cât vrea. Gestionez situația în felul meu, deocamdată. Și cum fac asta, mai exact? Îngropându-mi capul cât mai mult în nisip, unde-așa.

Intrăm în restaurantul Conacului ținându-ne de mână și suntem numaidecât întâmpinați de aplauze și încurajări gălăgioase. Dar primul lucru pe care-l observ, în afară de gălăgie, este starea delicată a lui Kate și, în celălalt capăt al încăperii, privirea dușmănoasă a lui Dan îndreptată spre Jesse. Soțul meu ori nu-i observă pe niciunul, ori îi ignoră pe amândoi, pentru că mă ridică în brațe, merge printre mese și mă așază frumușel pe un scaun vizavi de mama și tata, apoi ia loc lângă mine.

— Draga mea! țipă mama entuziasmată, zgâriindu-mi urechile. Ce zi minunată a fost, în ciuda unui bărbat extrem de dificil, spune ea, privindu-l pe Jesse.

— Bună dimineața, Elizabeth, zâmbește Jesse spre mama, iar ea își dă ochii peste cap, de-abia stăpânindu-și un surâs. Ce mai faci, Joseph?

Tata dă din cap, tăind un cârnat.

— Foarte bine. V-ați bucurat de ziua voastră specială?

— Ne-am bucurat, mulțumim mult. Sunteți tratați cum se cuvine?

Jesse își aruncă privirea de-a lungul restaurantului, verificând dacă personalul are grijă de oaspeții care au rămas.

— Prea bine, râde tata. O s-o luăm din loc după micul dejun, așa că profit de ocazie ca să-ți mulțumesc pentru ospitalitate. Chiar a fost o zi specială.

Râd la tata și la politețea lui. Manierele nu-l trădează niciodată. Mă bucur că s-au distrat.

— Dan se-ntoarce odată cu voi? întreb, încercând să par relaxată.

— O, nu, nu ți-a spus? zice Elizabeth.

Jesse unge o felie de pâine cu unt, mi-o așază în mână și-mi face semn în tăcere să mănânc.

— Ce să-mi spună? întreb înainte de a mușca din felia de pâine prăjită.

— Va sta la Londra pentru o vreme.

Începe să râcâie grăsimea de pe șunca din farfuria tatei, iar eu încep să tușesc.

— Ce face?

— Va sta la Londra, draga mea.

Știu că am auzit bine. Îmi arunc ochii spre Dan, care stă alături de mătușa Angela, dar care în mod clar nu-i ascultă pălăvrăgeala. Are întreaga atenție îndreptată asupra lui Kate.

— De ce? întreb. Credeam că trebuie să-și extindă afacerea cu școala de surfing.

Asta e o veste proastă. Îmi las pâinea prăjită la loc pe farfurie, dar Jesse o ia imediat de jos și mi-o pune la loc în mână.

— Spune că nu e nicio grabă, iar eu nu mă plâng, zice mama, luând o cafea de la Pete, care pune apoi o ceașcă în fața mea.

— Fără ciocolată și fără zahăr, spune el, iar eu îl privesc și-i zâmbesc cu drag.

— Mulțumesc, Pete.

Pun pâinea la loc pe farfurie, iar Jesse o ridică din nou imediat.

— Mănâncă, îmi cere el, înfigându-mi-o în mâna liberă.

— Nu vreau nenorocita asta de pâine prăjită! șuier eu, tăios și toată lumea de la masă se oprește brusc din tăiat, feliat și mărunțit.

— Ava, ai grijă cum vorbești! ripostează Jesse, iar eu simt cum mama și tata ne privesc șocați de pe partea cealaltă a mesei.

Și eu sunt șocată, dar n-am nevoie să-ncerce să mă hrănească forțat și cu siguranță nu vreau ca Dan să rămână prin preajmă și să complice o situație deja încurcată. De-a ce se joacă el aici? Nu sunt atât de naivă încât să cred că faptul că nu-l place pe Jesse și e îngrijorat de soarta mea e un motiv ca să rămână. Ignor privirea șovăitoare a lui Jesse și mutrele uluite ale părinților mei și mă ridic de la masă.

— Unde te duci? întreabă Jesse, ridicându-se odată cu mine. Ava, stai jos.

Are un ton amenințător, deși se află în fața părinților mei, dar știu prea bine că nu dă doi bani pe locul în care suntem și pe cine e de față. O să fie furios pe mine sau o să mă posede oriunde și oricând are poftă. Părinții mei nu-i vor sta în cale.

— Stai jos și mănâncă-ți micul dejun, Jesse.

Trec pe lângă el, dar întinde brusc mâna și mă cuprinde de încheietură.

— Poftim? spune râzând.

Îl privesc fix în ochi.

— Am zis să stai jos și să-ți mănânci micul dejun.

— Da, așa mi s-a părut și mie.

Mă trage la loc pe scaun și-mi pune pâinea prăjită în mână, apoi se-apleacă spre mine, lipindu-și gura de urechea mea.

— Ava, nu e nici momentul și nici locul să-ncepi să faci pe deșteapta. Și ai puțin respect în fața părinților tăi.

Îmi pune mâna pe genunchi și mă mângâie pe interiorul coapsei mele goale.

— Îmi place mult rochia ta, îmi șoptește.

Le zâmbesc drăgălaș părinților mei, care și-au reluat micul dejun. Are tupeu. Să am puțin respect pentru părinții mei? Strâng din dinți când îmi trece mâna peste marginea chiloților și-mi suflă în ureche. Pierde bătălia, așa că mă asaltează cu atingerile lui ca să recâștige puterea. Să-l ia naiba. Strâng coapsele și-mi iau cafeaua cu mâini tremurătoare, în vreme ce el continuă să mă înnebunească, respirându-mi fierbinte în ureche, iar părinții mei își mănâncă mai departe fericiți micul dejun. Au petrecut suficient timp în preajma noastră și s-au obișnuit repede cu dorința lui Jesse de a mă atinge în permanență.

Se desprinde de mine și-mi aruncă o privire mulțumită și înfumurată. Da, acum a câștigat, dar numai pentru că are absolută dreptate. Chiar nu e nici momentul, nici locul potrivit, mai ales în fața mamei și a tatei. Știu că nici Jesse nu va fi deloc încântat de vestile pe care tocmai ni le-a dat mama. Soțul meu și fratele meu nu se plac unul pe celălalt și ăsta e un fapt cu care va trebui să mă împac pentru că știu că niciunul dintre ei nu va face pace.

— Jesse are dreptate, Ava, intervine tata, șocându-mă complet. Ar trebui să ai grijă cum vorbești.

— Da, îl aprobă mama repede. Nu e foarte feminin.

Nici nu trebuie să mă uit la soțul meu ca să știu că se simte și mai bine pentru că a primit ajutor de la părinții mei.

— Mulțumesc, Joseph.

Mă lovește cu genunchiul pe sub masă și-l lovesc și eu.

— Așadar, când plecați în luna de miere? întreabă mama zâmbind.

— Când dă soția mea undă verde, zice Jesse sec, uitându-se la felia mea de pâine. Când se va întâmpla asta, domniță?

Îmi umplu gura cu un colț de pâine și ridic din umeri.

— Când o să am timp. Am multe de făcut la muncă. Soțul meu știe asta, spun, privindu-l cu ochi acuzatori, iar el rânjește la mine.

— La ce rânjești? întreb.

— La tine.

— Mai precis?

— La tot ce ai tu. Frumusețea ta, spiritul tău, dorința ta de a mă trimite la balamuc.

Întinde mâna și-mi îndreaptă diamantul.

— Și faptul că ești a mea.

O văd pe mama cu coada ochiului. E foarte încântată de bărbatul meu cel enervant și de încercarea lui de a mă sufoca în manifestările sale drăgăstoase.

— Ah, Joseph, murmură ea. Îți amintești să fi fost vreodată atât de îndrăgostit?

— Nu, nu-mi amintesc, râde tata. Haide, vreau s-o luăm din loc.

Se șterge la gură cu șervețelul și se ridică în picioare.

— Mă duc la baie și apoi să iau valizele.

Elizabeth nu răspunde. E prea ocupată să ne zâmbească drăgăstos peste masă. Tata iese din restaurant, iar eu îmi îndrept atenția spre Kate. Arată îngrozitor. Fața ei e și mai palidă ca de obicei și părul ei roșu și viu e acum spălăcit. Ciugulește niște fulgi de porumb, în vreme ce Sam pălăvrăgește plin de viață lângă ea, fără să pară că observă dispoziția ei

mohorâtă. Știu că e mahmură, dar e clar că se luptă cu ceva mai mult decât cu o durere de cap și cu o senzație de greață. Sam nu poate fi atât de fraier. Îmi iau ochii de la Sam și Kate și mă uit spre Dan, aflat în celălalt colț al camerei. Încă o privește fix.

— Ai observat și tu? întreabă Jesse încet când își dă seama la ce mă uit.

— Da, dar mi s-a spus să-mi văd de treaba mea, răspund fără să-mi desprind ochii de la Dan.

— Așa e, dar eu nu ți-am zis că nu-i poți spune fratelui tău s-o lase baltă.

Îl săgetez din ochi pe Jesse, dar el îmi ignoră privirea șocată și se ridică de la masă odată cu mama.

— Mă-ntorc să ne luăm la revedere.

Își trece mâna peste fustă și iese din cameră, mângâind-o ușor pe Kate pe umăr. Kate zâmbește puțin, apoi se uită la mine, dar apoi își îndreaptă iute privirea în altă parte. Oftez și mă-ntreb ce naiba o să-i spun prietenei mele care e de obicei atât de înflăcărată. Se frământă extrem de mult, dar eu nu pot fi decât supărată pe ea. Îmi amintesc imediat ce a spus Jesse înainte ca mama să plece de la masă.

— Vrei să-l avertizez pe fratele meu s-o lase baltă? întreb.

El mă privește prudent și se așază la loc.

— Cred că trebuie să i se spună. Nu vreau să te supăr și s-o fac eu însumi, așa că probabil ar trebui să vorbești tu cu el.

Am încercat deja să vorbesc și știu că nu m-a auzit, dar n-o să-i spun asta lui Jesse pentru că atunci va interveni, fără îndoială.

— O să vorbesc cu el, zic și-mi pun felia de pâine prăjită înapoi pe farfurie. Și înainte să-ncepi, nu mi-e foame.

— Trebuie să mănânci, iubito.

Încearcă din nou să mă hrănească, iar eu îl plesnesc peste mână.

— Nu mi-e foame, repet cu fermitate. Putem merge acasă acum?

Mă ia de mână cu un gest hotărât, privindu-mă atent.

— Putem merge acasă acum. Haide.

După ce-i conducem pe părinții mei, după ce-l ignor pe fratele meu și-i spun lui Kate c-o s-o sun a doua zi de dimineață, sunt urcată în DBS și

dusă înapoi la *Lusso* — căminul meu, locul unde Jesse și cu mine vom trăi împreună ca soț și soție. Deschid portiera și ies din mașină, țipând șocată când mă simt luată în brațe.

— Am și eu picioare, râd eu și-l cuprind cu brațele în jurul gâtului.

— Iar eu am mâini și au fost făcute ca să te îmbrățișeze.

Mă sărută cast pe buze și închide portiera cu piciorul înainte de a intra în holul clădirii *Lusso*.

— Te pun în pat și nu te mai las să pleci de-acolo până dimineață.

— De acord, zic eu, dar sper să aibă chef de ceva extrem.

N-am poftă de dulcegării. Îmi abat atenția de la profilul lui Jesse la biroul portarului, iar el se oprește brusc, cu ochii căscați.

Ah?

Casc și eu ochii. În spatele biroului, cu telefonul la ureche, e un bărbat — și nu e Clive. Cu siguranță nu e Clive. Strâng din buze și zâmbesc în sinea mea. Ah, chestia asta o să atragă o mostră de comportament foarte posesiv, poate chiar de călcare în picioare. Nu zic nimic, doar evaluez situația în tăcere. Nu e prea mult de evaluat, totuși. Jesse stă în mijlocul holului, noul portar vorbește la telefon și se holbează unul la altul. Apoi privirea noului portar se oprește asupra mea și mie-mi vine să râd când aud mârâitul scos de Jesse. O, Doamne sfinte, sărmanul om va fi călcat în picioare pe viață și pe moarte. Mă țin strâns de umerii lui Jesse și aștept să meargă mai departe, dar el a prins rădăcini acolo.

— Unde e Clive? îl întreabă pe tipul cel nou, fără să-i pese că acesta vorbește la telefon.

Mă zbat puțin încercând să mă eliberez, dar el mă săgetează cu o privire încruntată și mă strânge și mai tare în brațe.

— Rămâi acolo unde ești, domniță.

— Te comporți ca omul cavernelor.

— Taci, Ava.

Își îndreaptă din nou ochii verzi și încruntați spre bietul tânăr, care a terminat de vorbit la telefon.

— Clive, zice Jesse scurt.

Noul portar iese din spatele biroului și nu mă pot abține să nu-l măsor din priviri. E drăguț. Părul lui auriu e tuns cu grijă, are niște ochi căprui și veseli și o siluetă zveltă. Nu e frumos ca Jesse, dar tot arată bine și asta-l transformă într-o amenințare în mintea lui Jesse.

— Voi lucra în paralel cu Clive, domnule. Trebuia să-mi încep slujba de mai mult timp, spune el cu prudență, și bine face. Am întârziat din cauza unor motive personale.

Se apropie și-i întinde mâna lui Jesse.

— Eu sunt Casey, domnule. De-abia aștept să vă ofer ajutorul meu atunci când... veți avea nevoie de el.

Se foiește stânjenit. Eu mă zbat din nou ca să mă dau jos, simțindu-mă ca o idioată captivă în strânsoarea Stăpânului meu cel posesiv în timp ce noul portar se prezintă politicos. Pare drăguț și destul de sincer, dar Jesse nu-mi dă drumul.

— Domnul Ward, zice Jesse scurt, ignorând mâna întinsă a lui Casey.

— Mă bucur de cunoștință, Casey.

Îi întind mâna, dar Jesse face un pas înapoi. O, pentru numele lui Dumnezeu! Mă uit la el, observând că-l privește fix pe tânărul din fața noastră. E de-a dreptul ridicol. Mă dau jos cu forța din brațele lui și fac un pas în față, întinzând din nou mâna.

— Bine ai venit la *Lusso*, Casey, zâmbesc eu, iar el îmi ia mâna, scuturând-o ușor.

Bietul om nu se mai întoarce aici dacă nu intervin eu. Clive a fost aici non-stop de când s-au mutat locuitorii clădirii. Nu e robot. Are și el nevoie de timp liber.

— Mulțumesc, Ava. Mă bucur să te cunosc, surâde el drăgălaș, dar nu-mi scapă privirea prudentă pe care o aruncă peste umărul meu. Ah, dumneavoastră locuiți la penthouse?

— Da, noi.

— A sunat administratorul și a spus că a sosit ușa cea nouă din Italia.

— E grozav, mulțumim.

— S-o instaleze fără întârziere, pufnește Jesse.

— M-am ocupat deja, domnule, zâmbește Casey cu mândrie, luând niște chei de pe birou și ridicându-le.

Jesse le smulge din mâna bietului om și-i aruncă practic în față cheile mașinii.

— Adu valizele sus.

Mă trage după el spre lift. Când intrăm, mă lipește de oglindă, transformându-se în bărbatul obsedat de control pe care-l cunosc atât de bine.

— Îi place de tine, mormăie el.

— Tu crezi că tuturor le place de mine.

— Pentru că e adevărat. Dar tu ești a mea.

Își apasă cu putere buzele pe ale mele și mă lipește de peretele liftului cu toată greutatea trupului său. Sunt încântată. Acesta nu e Jesse cel blând. Este Jesse cel puternic și dominator, iar eu îmi iau inima-n dinți pentru un futai care să le compenseze pe cele ratate. Îmi pun brațele pe umerii lui și-l strâng și eu cu putere.

— Sunt a ta, gem eu printre sărutările lui.

— Nu trebuie să-mi dai asigurări.

Mâna îi coboară pe pulpa mea și mă prinde dur dintre picioare, făcându-mă să mă umezesc și-mi ațâță cheful. Chiar am nevoie de asta. Își trece un deget peste marginea chiloților mei de dantelă.

— Ești udă, mormăie el în gura mea. Doar pentru mine. Înțelegi?

— Înțeleg.

Mușchii mi se încordează când mă pătrunde cu degetul.

— Mai vreau, îl implor eu fără rușine.

Am nevoie de mai mult. Jesse își desprinde gura de a mea și-și scoate degetul, intrând apoi cu două degete.

— Așa? mă întreabă, împingând tare și în sus. Așa, Ava?

Îmi las capul pe spate, lipit de oglindă, cu gura deschisă și ochii închiși.

— Exact așa.

— Sau poate preferi să-mi bag scula în tine?

Vocea lui e de-a dreptul carnală și de-a dreptul surprinzătoare, având în vedere faptul că s-a purtat foarte delicat cu trupul meu în

ultimele câteva săptămâni. Dacă acesta e efectul pe care Casey îl va avea asupra Stăpânului meu, atunci sper să rămână aici pentru totdeauna. Mă posedă și-mi reamintește cui aparțin, nu că ar fi cazul să-mi reamintească, dar accept asta întotdeauna. Îmi cobor privirea și-i descopăr ochii verzi, apoi îi desfac nasturii pantalonilor, îmi strecor mâna în boxerii lui și-i înconjor cu palma penisul care zvâcnește fierbinte. El gâfâie scurt.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Vreau asta.

Îl strâng de baza penisului, apoi îl mângâi prelung pe vârf.

— Te vreau înăuntrul meu.

Mai descrie un ultim cerc cu degetele înainte de a le scoate din mine și mă urcă pe trupul său; îi prind talia cu picioarele și îl cuprind cu brațele de după gât.

— Te știam fată rațională.

Ușile liftului se deschid. Mă duce pe sus în holul apartamentului, unde ușa se deschide fără întârziere și ajungem imediat la etaj, în dormitorul principal.

— Mă înnebunești de tot, Ava.

Mă așază pe marginea patului. Îmi scoate rochia peste cap, apoi se dezbracă de tricou, își aruncă tenișii din picioare și își coboară jeanșii, cu tot cu boxerii albi. E de-a dreptul disperat, iar eu sunt și mai încântată din cauza asta. O să mi-o tragă.

Mă-mpinge pe spate și-mi dă jos chiloții. Scapă imediat și de sutien. Se mișcă repede, dar parcă nu suficient de repede. Nerăbdarea e slăbiciunea mea — pe lângă trupul lui gol care plutește deasupra mea. Trebuie să-l ating. Mă ridic în capul oaselor și-mi strecor mâinile peste fundul lui musculos. Îl trag spre mine, astfel că stă în picioare între coapsele mele desfăcute, cu abdomenul în dreptul ochilor mei. Îmi lipesc ușor buzele de abdomenul lui și-l sărut de-a lungul cicatricei, iar asta nu mă mai face să tresar. E o imperfecțiune imensă, o urmă pe trupul lui frumos, dar în ochii mei asta-l face cu adevărat desăvârșit. Imperfectul meu cel perfect, Adonisul meu. Zeul meu. Soțul meu.

Îi simt degetele în păr și-i admir fermitatea mușchilor abdominali, apoi pieptul, și tot mai sus, până privesc în ochii săi atât de plini de... dragoste. Nu e poftă sau dorință carnală — e dragoste.

N-o să mi-o tragă, o să facă dragoste cu mine, și o face atât de bine, dar eu tânjesc să se dezlănțuie, îmi doresc din tot sufletul să nu mă mai trateze ca și cum aș fi casabilă. Îmi trec mâinile peste bustul lui, odihnindu-mi-le pe mușchii perfecți. Mă aplec și-i sărut din nou abdomenul înainte de a urca iarăși, ridicându-mă în picioare când ajung la gâtul lui, și buzele noastre se întâlnesc. Îmi înlănțui picioarele în jurul mijlocului său. Îi simt brațul încolăcindu-se în jurul meu, ținându-mă aproape de el în timp ce mă sărută.

Mă sărută apăsat.

Mă sărută prelung.

Mă sărută mistuitor.

Nu mă lasă pe pat. Mă duce în baie și încalecă șezlongul, cu mine deasupra lui. Ridică privirea spre mine.

— Trebuie să ne-mprietenim.

Mă smucește și gurile noastre se ciocnesc într-un sărut.

— Nimeni nu mă va opri vreodată să te posed, Ava, spune printre sărutările nestăvilite.

— Bravo.

Îl trag de păr, încercând să-i stârnesc pornirile animalice — porniri pe care le iubesc la fel de mult pe cât îl iubesc și pe blândul meu Jesse. Știe ce vreau și ce-mi doresc acum, știe al naibii de bine, și o să mi-o tragă exact așa.

— Fata mea, vreau s-o facem dur.

Se desprinde de mine, iar eu mârâi. Mă privește fix și geme. Are chipul acoperit de sudoare. Și el vrea să mi-o tragă; citesc asta în ochii săi verzi. Sunt expresivi și întunecați de disperare. Eu îl disper.

Mă trage ușor în jos în timp ce se ridică, gata să mă pătrundă, dar încremenesc, împiedicându-l să facă asta. Oi fi eu disperată după el, dar trebuie să-mi păstrez mintea limpede, așa cum am făcut în ultimele câteva săptămâni. Nu are prezervativ și, judecând după strânsoarea lui puternică, știe exact de ce dau înapoi.

— Jesse, gâfâi eu, dându-mi de gol excitarea.

— Ava, o să ți-o trag chiar acum și n-o să mă oprești cu pretențiile tale nenorocite.

Mă smucește în jos și mă sărută apăsat, pătrunzându-mi în gură cu o duritate mortală. Nici nu încerc să-i rezist și nici nu vreau. Ăsta e probabil sexul extrem pe care-l așteptam. Gurile noastre se contopesc, apoi Jesse își înalță șoldurile și mă pătrunde. Îmi înlănțui picioarele în jurul taliei sale și-mi încleștez gleznele, trăgându-l și mai aproape.

— Oh, Doamne, geme el aproape de buzele mele. E perfect.

Chiar e perfect. Îmi amintesc rapid că această perfecțiune vine din faptul că nu există nicio barieră între noi. Doar carne pe carne. Eu lipită de el. Gem cu gura în umărul lui și-mi înfig unghiile în bicepsul lui.

— Mișcă-te, îi cer eu. Te rog, mișcă-te.

— Toate la timpul lor, iubito. Lasă-mă să te simt o clipă.

Îmi ia mâinile și mi le pune în jurul gâtului său. Îi ating părul și-l trag ușor. Apoi, mâinile lui mari îmi coboară pe trup, peste sâni, până la talie. Încă mă ține strâns. Singurele sunete care străpung aerul sunt răsuflările noastre întretăiate, greoaie și disperate.

Mă strânge și mai tare de talie, apoi mă ridică gemând profund și mă pătrunde din nou cu blândețe. Închid ochii în extaz și gem, luându-mi mâinile din părul lui și punându-le pe pieptul cald și ferm. Mă minunez de mușchii lui puternici, fermi și desăvârșiți sub trupul meu, dorindu-și să fie atinși, implorându-mă să le ating conturul perfect. Mâinile mele lacome îl mângâie peste tot și-i pipăie pectoralii. El mă ridică și mă pătrunde din nou, încet și meticulos.

— Nu-ncerca să-mi spui că nu e bine, șoptește printre gemete. Nu-ncerca să-mi spui că nu e cum trebuie să fie.

Îl simt pe dinăuntru, simt cum își rotește bazinul.

— Niciodată.

— Nu-ți da drumul în mine.

Deși sunt copleșită de virilitatea lui, o mică parte din mine încă e conștientă de ceea ce se întâmplă.

— Nu-mi spune ce să fac cu trupul tău, Ava. Sărută-mă.

Sunt orbită de cuvintele lui pătimașe și de dorința lui, iar trupul meu nu-l poate refuza. El deține puterea și știe asta. Îmi lipesc buzele de ale lui și trupul de al lui, o invitație evidentă de a mă poseda cum dorește. Își dă capul pe spate ca să nu se desprindă de gura mea, apoi mă ridică și mă pătrunde din nou. Îi gem în gură — un semn subtil și seducător de capitulare. Nu mai pot gândi limpede. Mă amețește cu energia sa, cu izbiturile șoldurilor sale dureros de precise, și mă trimite într-o stare de delir.

Continui să gem în timp ce mă ridică lent și ușor, la nesfârșit. Felul în care mă pătrunde din ce în ce mai adânc este plăcere pură.

— E atât de bine, gâfâi eu. Jesse, fute-mă.

Vreau și mai tare.

— Ai grijă cum vorbești, Ava, mă ceartă el. Așa o facem. Exact așa.

Strânge din pleoape și intră din nou în mine. E prea blând cu mine. Eu vreau șoc și groază. Vreau să mi-o tragă tare. Se poartă așa de câteva săptămâni. Și știu de ce.

— De ce ești atât de blând cu mine? șoptesc, mușcându-l și lingându-l pe gât.

— Sex somnoros, geme el.

— Nu vreau sex somnoros.

Asta nu va avea efectul dorit. Da, o să-mi dau drumul, o să gem de plăcere și o să tremur, dar am nevoie să urlu eliberată. Vreau să mi-o tragă tare, nu să mă mângâie.

— Fute-mă, Jesse.

Inspiră adânc, iar eu mă las în jos cu putere.

— Gura, Ava. Dumnezeule!

— Da!

Mă ridic și mă izbesc de el din nou.

— Ava!

Mă ține ridicată deasupra lui.

— Nu, la naiba.

Îl simt pulsând în mine, iar pieptul îi zvâcnește, lipit de trupul meu. Gem lângă gâtul lui, cu pumnii încurcați în părul lui. Îl strâng și mai tare.

— Nu te mai purta cu mine ca și cum aș fi un bibelou.

— Pentru mine ești un bibelou, iubito. Delicată.

— Dar nu mă sparg. Nu m-am spart nici acum două săptămâni și nu o voi face nici acum.

Încerc să mă ridic, vreau să mă mișc, dar el mă ține cu putere. Ăsta e un alt motiv pentru care mă rog Domnului să nu fiu gravidă. Nu pot suporta asta. Mă desprind de el și-l privesc în ochi.

— Tare. Vreau tare.

El clatină din cap.

— Somnoros.

— De ce? întreb.

Va recunoaște oare ceea ce eu știu deja?

— Pentru că nu vreau să-ți fac vreun rău, șoptește.

Încerc să nu mă enervez. Nu vrea să mă rănească pe mine sau nu vrea să-și rănească bebelușul, care poate nici nu există?

— N-o să-mi faci.

Îl simt că se relaxează puțin, așa că profit de ocazie și mă ridic brusc, lăsându-mă imediat la loc în jos, cu un țipăt puternic și satisfăcut. Țipă și el. Știu că și el vrea să mi-o tragă cu putere, să mă fută cât poate de tare, să mă domine și să-mi facă pe plac, dar n-o va face și asta mă scoate din minți.

— La naiba! strigă. La naiba, Ava! Nu!

— Fă-o, zic eu, cuprinzându-i fața și sărutându-l lacom pe gură.

Dacă voi continua așa, îl voi convinge.

— Posedă-mă, îi cer eu, trecându-mi buzele peste obrazul lui.

Îmi prinde buzele, pătrunzându-le cu limba, frenetic și grăbit. Aproape l-am convins. Mă ridic atotstăpânitoare și mă izbesc din nou de el, scoțând un țipăt ascuțit.

— E bine, nu-i așa? Spune-mi că-ți place.

— Doamne, Ava. Te rog, nu.

Mă mișc în sus și-n jos, mai tare, mai apăsat.

— Hmmm. Ce gust bun ai.

Îl înnebunesc și știu că și el vrea asta, pentru că mi-ar putea opri cu ușurință mișcările seducătoare.

— Am nevoie de tine.

Aceste cuvinte îl fac să se dezlănțuie, așa cum știam că se va întâmpla. Scoate un țipăt și preia controlul asupra mișcărilor mele, strângându-mă de talie și izbindu-mă în sus și-n jos de trupul lui.

— Așa, urlă el, aproape furios, și asta pentru că nu-mi poate rezista.

— Da! țip eu.

Dintr-odată se ridică în picioare, ținându-mă cu picioarele înlănțuite în jurul mijlocului său. Străbate toată baia și mă lipește de perete.

— Vrei să ți-o trag tare, iubito?

— Fute-mă! strig frenetic, încordându-mi picioarele și ciufulindu-i părul blond-cenușiu.

— La naiba, Ava. Nu mai vorbi urât!

Se retrage și mă pătrunde din nou, la nesfârșit, iar țipetele mele de satisfacție răsună peste tot.

— E mai bine așa? mârâie el, trăgându-mi-o tare și adânc. Tu ai vrut-o, Ava. E mai bine, în pula mea?

E furios de-a binelea. Mă lipește de perete, savurându-și asaltul feroce, iar eu îmi doresc să mi-o tragă și mai tare. Timp de două săptămâni a fost Jesse cel blând. M-am săturat de Jesse cel blând, dar nu pot vorbi. M-am lăsat în jos la fiecare mișcare de-a lui, semn că vreau să mi-o tragă mai tare. Vreau să mi-o tragă de să nu mai știu de mine.

— Răspunde naibii la întrebare!

— Mai tare! urlu, trăgându-l de păr.

— La naiba!

Șoldurile lui se mișcă repetat, cu o vigoare nestăvilită, iar eu ador fiecare izbitură puternică și dură. Așa își ia revanșa după două săptămâni de sex blând și atent. Simt un gol în stomac și practic sunt răvășită de orgasmul care mă cuprinde atât de repede, încât n-am nicio șansă de a mă pregăti pentru el. Explodez, cu ochii strâns închiși, cu capul lăsat pe spate într-un țipăt disperat.

— N-am terminat încă, Ava, strigă el, mutându-și mâinile sub coapsele mele și împingând înăuntrul meu.

Nici eu n-am terminat. Orgasmul acela m-a amețit, dar simt că mai vine unul, ajutat de forța lui neobosită. Îi găsesc buzele și-l sărut apăsat,

strângându-mi picioarele în jurul șoldurilor sale până când devine dureros. Mă las în jos în timp ce el lovește în sus, iar țipetele noastre răsună în încăpere.

— Da! strig și-mi dau capul pe spate. O, Doamne!

— Ochii! îmi poruncește el cu severitate.

Îl ascult imediat. Îi strâng părul în pumni, iar el încremenește, gâfâind transpirat. Focul din miezul meu cel mai adânc dispare, dar el geme și se dă înapoi, iar eu mă pregătesc pentru încă o rundă. Mă izbește foarte tare. Mă lovesc cu spatele de perete țipând șocată, dar el nu-mi dă timp să-mi revin. Iese din mine și mă pătrunde cu o nouă mișcare puternică. A pierdut orice urmă de autocontrol. O să fie un futai cu adevărat dur. Mă prind și mai strâns de părul lui și-ncerc să-mi îndoi picioarele, ca să-i ofer trupul meu așa cum și-l dorește.

— E suficient de tare pentru tine, Ava? strigă el, pătrunzându-mă din nou cu putere.

— Da! urlu eu.

Nici nu-mi trece prin cap să-l opresc. E necruțător. Mă pătrunde repetat, izbind de fiecare dată din ce în ce mai tare. Mintea mi se golește, trupul mi se prelinge și sunt în extaz. Apoi simt că spatele mi se desprinde de perete. Jesse mă smucește și mă duce în pat. Practic mă aruncă și mă-ntoarce în patru labe. Apoi se postează în spatele meu și mă prinde de șolduri. Intră din nou în mine cu o mișcare brutală și un urlet înnebunit, smucindu-mă înapoi ca să-i simt fiecare mișcare a șoldurilor lui puternice. Îmi îngrop fața în așternuturi, cu mâinile înfipte în cearșafuri și transpirând toată. Sunt udă leoarcă.

— Jesse! îi strig numele, cuprinsă de delir.

— Tu ai vrut-o, Ava. Să nu cumva să te plângi.

Mă pătrunde din nou, tot mai tare. Își eliberează toată forța animalică pe care și-a înfrânat-o prea mult timp. A pierdut controlul de-a binelea și mă-ntreb dacă nu cumva a făcut asta intenționat — a încercat să mă șocheze sau să mă sperie ca să revenim pe tărâmul sexului somnoros. Dacă ăsta e planul lui, va eșua lamentabil. Trupul meu are nevoie de asta. Eu am nevoie de asta.

Îmi readuc gândurile în prezent și-i întâmpin cu supunere mișcările pline de forță. Accept totul, această acumulare violentă de presiune din abdomen care își croiește drum spre miezul meu, gata să explodeze. Simt c-o să-mi pierd capul de pe umeri.

— Mai tare! strig, prinzându-mă de cearșafuri.

— Ava!

Își înfige degetele în șoldurile mele și mă ține ferm, iar această strânsoare nemiloasă nu mă deranjează deloc. Sunt prea concentrată la orgasmul care se apropie.

Apoi mă lovește, luându-mă din nou prin surprindere și trimițându-mă din nou pe culmile plăcerii. Eu țip. El urlă. Apoi mă prăbușesc pe pat, iar Jesse mă urmează, acoperindu-mă cu trupul său zvelt. Îmi gâfâie în ureche, iar trupurile noastre acoperite de sudoare s-au înroșit și zvâcnesc violent. Mă simt satisfăcută pe de-a-ntregul. Sunt epuizată, dar mă simt mult mai bine. Suntem iarăși noi.

El gâfâie, descriind mișcări circulare din vintre, iar căldura spermei sale mă înfierbântă și mă face să-mi revin. Mi-a fost dor de asta.

— Mulțumesc, gem eu, închizând ochii și găsindu-mi liniștea la auzul bătăilor puternice și frenetice ale inimii sale, lipite de spinarea mea.

Nici nu mai am puterea să-mi fac griji pentru faptul că a ejaculat în mine. Nu mai are oricum nicio importanță.

Nu spune nimic. Singurul sunet din dormitorul principal e respirația noastră frenetică, la unison. Zgomotoasă, greoaie și satisfăcută. Dar apoi Jesse se desprinde de mine, iar când nu-i mai simt trupul cald aproape, mă răsucesc imediat ca să văd despre ce e vorba. Se-ndepărtează, cu mâinile la cap, și îi privesc spatele gol dispărând în baie. Încă mă lupt să-mi potolesc inima și răsuflarea, dar în loc să mă simt sătulă și extaziată, mă simt nesigură și vinovată. L-am făcut să piardă frâiele. L-am forțat, l-am ispitit și l-am împins peste limita autocontrolului, iar acum, chiar dacă a făcut cum am dorit eu, mă simt copleșită de vinovăție. S-a căznit să păstreze controlul asupra trupului meu, deși motivul pentru care a făcut asta ar trebui să mă îngrijoreze cu adevărat. Nu faptul că a făcut-o, ci de ce a făcut-o. Știu de ce a făcut-o, și asta ar trebui să-mi șteargă orice urmă de

vinovăție, dar nu e așa. Am acceptat faptul că n-o să-l înțeleg niciodată pe de-a-ntregul. I-am acceptat toate defectele și felul enervant de a fi. Toate fac parte din omul pe care-l iubesc profund — bărbatul cu care am o legătură atât de puternică, încât ne-a înnebunit pe amândoi. E o relație atât de intensă că ne schilodește pe amândoi.

Apare în pragul ușii, tot gol, tot ud, cu pieptul ridicându-se și coborând în mod vizibil. Îl privesc țintă. La fel face și el. Mă ridic și-mi trag genunchii la piept, pentru că mă simt mică și rușinată. Așa ceva n-ar trebui să se întâmple între noi.

— Eu ți-am luat pilulele.

Fălcile îi zvâcnesc și mușchii gâtului i se umflă. Vorbele acestea, rostite fără pic de remușcare sau regret, mă fac să casc ochii și să-mi îndrept spinarea. Nu are nicio expresie pe chip și, deși știam asta, sunt șocată. Când îl aud spunând asta cu glas tare, mărturisind, pulsul mi-o ia deja la galop.

— Am zis că eu ți-am luat pilulele.

Pare furios. Situația asta nu mai poate fi ignorată. Cuvintele lui m-au făcut să-mi scot brusc capul din nisip, iar acum mă simt vulnerabilă și foarte mânioasă. Simt furia adormită clocotind în mine, forțându-mă s-o eliberez. E ca o oală sub presiune care fierbe de câteva săptămâni, dar despre care eu nu știam. Acum știu. Știu că el mi le-a ascuns. Comportamentul lui n-a făcut altceva decât să-mi întărească această concluzie, totuși, nu m-am înfuriat pentru că am ignorat pur și simplu problema, poate-poate ar fi trecut de la sine. Ciclul trebuie să-mi vină mâine, dar sunt sigură că asta nu se va-ntâmpla. Bărbatul ăsta, nebunul meu de soț, tocmai a mărturisit fără pic de rușine că mi-a furat pilulele anticoncepționale, iar acum starea mea de negare se transformă într-o furie care-mi face sângele să fiarbă.

— Ava, pentru numele lui Dumnezeu, femeie! zice el și își pune mâinile în cap — e un car de nervi. Eu ți-am luat nenorocitele alea de pilule!

Mă ridic brusc de pe pat, simțind că explodez.

Nici măcar nu-ncerc să-nțeleg, pentru că nu e nimic de înțeles în situația asta. Mă apropii de el, iar el mă privește prudent. Ajung în fața lui

și-l plesnesc cu putere peste obraz. Palma îmi ia instantaneu foc, dar sunt prea mânioasă ca să-mi pese de durere. Capul i s-a întors într-o parte, ține privirea în jos și nu aud decât răsuflarea noastră sincronizată, doar că acum nu e una satisfăcută și greoaie, ci una plină de furie. Își înalță chipul și, înainte de a-mi da seama ce fac, mâna-mi zboară din nou, dar de data asta Jesse mă prinde de încheietură. Mă smucesc ca să mă eliberez și-l lovesc cu pumnii, într-o criză dezlănțuită de furie. Iar el mă lasă. Stă acolo și încasează loviturile mele. Îl izbesc cu pumnii în piept, țip și urlu la el. Îl lovesc fără vlagă în silueta înaltă și solidă și, când mi se pare c-o să mă prăbușesc de epuizare, mă dau înapoi, izbucnind în lacrimi.

— De ce? urlu la el.

Nu încearcă să mă atingă și nici să se apropie de mine. Rămâne în prag, fără nicio emoție pe chip. Nici măcar nu se încruntă, dar știu că e preocupat și că se abține din răsputeri să nu-și oprească soția dezlănțuită.

— Ignorai situația asta, Ava. Vreau s-o recunoști, spune el cu glas egal și moale. Așteptam o reacție din partea ta.

— Nu voiam să te întreb de ce mi-ai spus. Știam! Voiam să te întreb de ce mama dracului ai făcut așa ceva.

Acum de-abia se-ncruntă. Își mușcă buza. Nu știu de ce se gândește atât de mult la chestia asta. Nimic nu poate alunga faptul că toată povestea e de-a dreptul bolnavă. El însuși e bolnav, iar eu sunt la fel de bolnavă că am ignorat situația asta atâta vreme.

— Mă înnebunești, spune el, clătinând din cap. Mă-mpingi să fac lucruri absurde, Ava.

— Deci e vina mea? țip eu. Pilulele au început să dispară la numai câteva zile după ce m-ai răpit tu.

Spun *răpit* pentru că, de fapt, asta a făcut. M-a pus la pământ, mi-a devenit imposibil să mai evadez.

— Știu, zice el, coborând privirea.

O, nu! Trebuie să dea ochii cu mine, nu să se uite în altă parte. Mă reped iar la el și-l prind de maxilar, forțându-l să se uite în sus.

— N-o să scapi cu motivele tale. Ai decis să-mi dictezi viața. Nu vreau un blestemat de copil! E corpul meu! Nu iei tu decizii în locul meu!

Îmi tremură vocea.

— Spune-mi de ce naiba mi-ai făcut una ca asta!

— Pentru că voiam să te păstrez pentru totdeauna, șoptește el.

Îi dau drumul și mă trag un pas înapoi.

— Voiai să mă faci prizonieră?

— Da, spune el și lasă din nou privirea în jos.

— Pentru că știai c-o să fug când o să aflu de afacerea ta și de problema ta cu băutura?

— Da.

Refuză să mă privească.

— Dar m-am întors după ce am aflat de Conac și de problema cu alcoolul, și totuși tu mi-ai luat din nou pilulele când le-am înlocuit.

Omul ăsta e total sărit de pe fix.

— Nu-mi cunoșteai trecutul pe-atunci.

— Acum ți-l cunosc.

— Știu.

— Nu mai spune că știi!

Îmi flutur brațele prin fața lui. Simt că-mi pierd din nou controlul. Ridică ochii, dar nu-i caută pe ai mei. Și-i rotește prin cameră, uitându-se oriunde, numai la mine nu. E rușinat.

— Ce vrei să spui? mă întreabă încet.

Habar n-am ce vreau să spun, așa că mă-ntorc și mă îndrept spre garderobă. Sunt măritată cu acest bărbat de o zi și acum îl părăsesc, dar nu știu ce altceva aș putea face. Îmi înșfac jeanșii sfâșiați și mi-i trag pe mine.

— Ce faci aici?

Așa cum mă așteptam, glasul îi e plin de teamă. N-o să se împace niciodată cu asta, dar nici eu n-o voi face dacă voi rămâne. Chestia asta m-a lovit dintr-odată, cu toată puterea. Nu-i răspund, ci mă concentrez la sutien și la tricou, după care scot din dulap o geantă de voiaj.

— Ava, ce mama dracului faci? urlă el, smulgându-mi geanta din mână. Nu mă părăsești.

Tonul lui e un amestec de poruncă și rugăminte.

— Am nevoie de spațiu.

Înșfac geanta și încep să îndes haine în ea.

— Spațiu pentru ce? întreabă el, prinzându-mă de braț, dar eu mă eliberez cu un gest brusc. Ava, te rog.

— Ce mă rogi?

Îmi îndes hainele în geantă cu năduf, dar mi-e teamă să nu cășun iar pe Jesse dacă nu fac asta. Nu mă pot convinge să-l privesc. Știu ce voi vedea.

Frică.

— Te rog, Ava, nu pleca.

— Ba plec.

Mă răsucesc și trec val-vârtej pe lângă el, ducându-mă la baie ca să-mi iau obiectele de toaletă. Nu mă oprește și știu de ce. Din același motiv pentru care s-a purtat atât de delicat cu mine săptămânile trecute. Deoarece crede că-i face vreun rău copilului său.

E în spatele meu, știu asta, dar continui să-mi strâng lucrurile, luptând cu dorința copleșitoare de a ceda, dar în același timp luptând și cu dorința de a-l consola. Sunt atât de confuză.

— Ava, te rog, hai să vorbim despre asta.

Mă-nvârt șocată prin încăpere.

— Să vorbim?

Dă din cap rușinat.

— Te rog.

— Ce e de vorbit? Ai făcut cel mai josnic lucru posibil. Nu ai cum să mă convingi să pricep așa ceva. Nu ai dreptul să iei astfel de decizii. Nu ai dreptul să mă controlezi în halul ăsta. E viața mea!

— Dar știai că eu ți le luam.

— Da, știam! Dar poate din cauza tuturor celorlalte nenorociri cu care m-ai servit de când ne-am cunoscut nu m-am gândit la cât de bolnavă e chestia asta. E o mare porcărie, Jesse, și n-ai nicio scuză. Faptul că voiai să mă păstrezi nu e un motiv suficient de bun. Nu e o decizie pe care s-o iei de unul singur!

Încerc să mă calmez, dar nu reușesc.

— Și eu? îi urlu în față. Ce vreau eu are vreo importanță?

— Dar te iubesc.

Strâng geanta și mai tare și-mi simt degetele amorțite. Îmi pierd de tot răbdarea. Trec pe lângă el și cobor repede scările.

— Ava!

Îl ignor și merg mai departe. Furia care fierbe pe dinăuntrul meu m-a șocat la fel de mult ca pe Jesse. N-o pot controla. Fapta lui e de neiertat. Nu vreau un copil.

— Ava, stai. Fac orice.

Pașii lui apăsați se aud în urma mea, dar e dezbrăcat și știu că, deși nu are niciun pic de rușine, nu va ieși în public complet gol. Când ajung la ușă, mă-ntorc cu fața la el.

— Faci orice?

— Da. Știi bine asta.

Chipul lui îngrozit aproape că mă face să-mi pun brațele pe umerii lui masivi. Chiar și acum, când a mărturisit că mi-a furat pilulele, încerc să mă abțin să nu mă arunc în brațele lui. Dar dacă-l las să scape de data asta, mă pregătesc pentru o existență întreagă plină de manipulări. Nu pot face asta. Avem nevoie de puțin timp departe unul de altul. Povestea asta e prea intensă, și poate c-ar fi trebuit să mă gândesc bine înainte de a mă mărita cu el, dar e prea târziu acum. Cred că am făcut cea mai mare greșeală a vieții mele.

— Atunci dă-mi un pic de spațiu.

Și părăsesc încăperea.

Capitolul 7

Kate nu e acasă, așa că intru singură și mă duc în vechea mea cameră de la etaj. După ce stau o veșnicie pe pat și ignor soneria insistentă a telefonului — melodia *Angel* a celor de la Massive Attack —, mă ridic cu greu și fac un duș lung.

Sub jetul fierbinte, mă săpunesc pe îndelete, trecându-mi gânditoare buretele peste tot trupul și fac o pauză când ajung la abdomen. Mă simt golită de orice emoție. Nu am instincte materne naturale care să mă facă să-mi doresc să-mi mângâi burtica. Nu m-am gândit niciodată la maternitate. Sunt prea tânără și am o carieră înfloritoare asupra căreia să mă concentrez. N-ar trebui să ia nimeni în locul meu această decizie care-mi schimbă viața. Nu avea niciun drept să facă asta. Dar nu avea nici dreptul să mă posede atât de agresiv, și totuși, a făcut-o. Nu are nici dreptul de a-mi dicta cu ce să mă îmbrac, cu toate astea, o face. Și nu avea dreptul să-mi calce viața în picioare prin felul lui apăsător, absurd și enervant de-a fi... dar o face. Iar eu îi permit. Reușesc să-i țin piept destul de des, dar de cele mai multe ori obține ce vrea. În cazul ăsta, însă nu. Asta e nebunia supremă. N-o să se schimbe niciodată. Nu poate,

în niciun caz, în privința mea. O să continue să mă calce în picioare și asta pentru că nu se poate abține. Am acceptat multe lucruri în legătură cu el, dar acum îmi dau seama că pe acesta nu-l pot accepta. Și n-o să-l accept.

Ies de la duș și mă usuc, apoi mă duc în camera mea. Mă uit la ecranul telefonului și văd un singur apel de când l-am verificat ultima oară. Sunt surprinsă, dar apoi îmi vibrează din nou în mână. E un SMS.

Nu pot trăi fără tine, Ava.

Oftez și clatin ușor din cap, dar nu-i răspund pentru că nu știu ce să spun.

Nu mă obosesc să-mi usuc părul sau să-mi dau cu cremă pe corp. Îmi pun pe mine un tricou lălău și o pereche de pantaloni de trening și mă vâr în așternuturile reci ale vechiului meu pat. E tare, incomod și nu-l are pe Jesse în el, dar sunt singură și exact așa trebuie să fiu acum.

Mă trezesc niște țipete foarte puternice. E întuneric și o singură lumină răzbate de dincolo de geamul de deasupra ușii de la dormitorul meu. Trag pătura la o parte, mă dau jos din pat și deschid ușa încet.

— Am zis că s-a terminat! țipă Kate. Chestia asta nu duce nicăieri!

O, la naiba, n-ar trebui să ascult asta, dar curiozitatea mă învinge. O văd pe Kate jos în hol și mă rog ca persoana următoare pe care o voi zări să fie Dan. Dar nu e. E Sam. Simt că mă doare inima și mai tare când o văd pe prietena mea atât de tulburată. Nu știe ce face.

— Haide, Kate.

Vocea lui e rugătoare și puțin derutată, ceea ce-mi spune că habar nu are de ce pune Kate capăt relației lor. Relație pare un cuvânt destul de straniu pentru a descrie aranjamentul lor, dar trecând peste toate glumele, stilul lor de viață și lejeritatea poveștii, există acolo o legătură pe care n-am mai văzut-o niciodată între Kate și vreun bărbat. Nici măcar cu fratele meu. Dacă ar putea trece peste ceea ce s-a întâmplat la Conac, ar fi perfecți unul pentru celălalt. Îmi vine să-l omor pe frate-meu. Și îmi vine s-o omor și pe Kate pentru că e atât de proastă.

— Pleacă, Sam.

Străbate apăsat încăperea și se duce în bucătărie, unde deschide bufnind toate dulapurile. Apoi îl văd pe Sam urmând-o.

— De ce reacționezi așa? întreabă el. Ce s-a schimbat?

— Nimic!

Se mai aud câteva uși trântite, apoi Kate iese din nou din bucătărie și mărșăluiește în hol. Îi zăresc scurt chipul palid, nu arată mai bine decât azi-dimineață. Părul ei roșcat e tot lipsit de strălucire și prins neglijent într-o coadă. Cunosc expresia asta. E mutra ei încăpățânată și nesinceră. Îmi vine s-o strâng de gât pe vaca asta proastă. Acum *vreau* ca Sam să plece ca s-o pot pune la punct pe prietena mea cea căpoasă.

— Ceva s-a întâmplat, asta e clar! spune Sam aproape râzând, dar e un râs nervos.

E un râs care îi dă de gol îngrijorarea. Asta-mi confirmă ceea ce credeam. Lui Sam chiar îi place de Kate. Mult.

— Pleacă și gata, șuieră ea scurt.

— Nu! Nu plec până când nu-mi spui ce naiba ce petrece!

Nu-i pot vedea, așa că mă furișez încet, reproșându-mi că sunt prea băgăcioasă, dar trebuie să aud pentru că sunt la fel de intrigată ca Sam. Bănuiesc că știu, ceea ce-mi pune la încercare răbdarea și-așa fragilă.

— Nu-ți datorez nicio explicație.

De data asta el râde zdravăn.

— Ăă, ba da, cred că-mi datorezi!

Îl zăresc pe Sam încercând s-o țină locului pe Kate, dar vaca încăpățânată îl dă pur și simplu la o parte.

— Ba nu. Ne-am futut, nimic mai mult. A fost distractiv cât a durat, dar acum m-am plictisit.

Vorbele ei reci mă rănesc, așa că nu-mi pot decât imagina cum se simte Sam. Nu zice nimic, dar îl văd dând ușor din cap.

— Distractiv? repetă el. Distractiv?

— Da. Și acum nu mai e. M-am distrat cu tine cât am vrut.

Rămân cu gura căscată — vorbește așa exact când nu credeam că poate fi mai afurisită. E turbată. Sam își răsucește trupul și știu că va pleca,

așa că mă-ntorc pe furiș în camera mea și închid ușor ușa. Nu-l pot condamna că s-a lăsat păgubaș. În ciuda stilului său de viață și a faptului că a târât-o pe Kate în partea întunecată alături de el, e cât se poate de clar că are sentimente mai profunde față de Kate decât simpla dorință de a se distra. Și știu că și ea simte la fel.

Aud ușa de la intrare trântindu-se și sunetul inconfundabil al unui suspin. Plânge. Kate nu plânge niciodată. Sunt furioasă pe ea, dar îmi pare incredibil de rău pentru proasta de prietena mea cea mai bună. Ce-ncearcă să demonstreze? Mă gândesc că asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă Dan n-ar fi fost aici.

Aș putea să rămân în camera mea și s-o las să plângă în voie, dar în schimb, ies și cobor în hol. N-o s-o las să minimalizeze toată povestea când o s-o confrunt mai târziu. Dacă asist la suferința ei, atunci trebuie să recunoască faptul că suferă. N-o s-o las să-mi scape de data asta.

Mă sprijin de cadrul ușii din hol și o privesc cum plânge neostoit, zguduindu-și umerii. Instinctul îmi spune să mă așez lângă ea și s-o iau în brațe, dar n-o fac și, după vreo zece minute, își șterge brutal obrajii și se ridică, răsucindu-se și zărindu-mă în ușă. Așa cum știam că va face, își pune o mască neafectată pe față și-ncearcă să zâmbească. Îmi insultă inteligența și toată prietenia noastră.

— Hei, ciripește ea, trăgându-și ușor nasul.

— Totul e bine? întreb, fără să mă desprind de pragul ușii.

Nu trece pe lângă mine.

— Sigur că da. Ce cauți aici?

Își îndreaptă tricoul, privind în jos în loc să se uite la mine.

— Mașina mea e afară. N-ai văzut-o?

Tot nu se uită la mine.

— Nu. Ce cauți aici?

Îi ignor întrebarea repetată. N-o s-o las să îndrepte discuția spre propria mea suferință. Și, oricum, ce i-aș putea spune? Am fost măritată mai puțin de o zi și am apărut la ușa ei, cu bagajul făcut. Cred că e un record pentru toate cuplurile căsătorite.

— Probabil n-ai fost prea atentă. Știi, pentru că te certai cu Sam.

Ridică brusc ochii spre mine. Știe că am descoperit-o.

— Ah, spune ea încet, apoi mă insultă mai departe zâmbind strălucitor. Vrei un ceai?

— Nu, răspund rece. Vreau o explicație, mai degrabă.

Știu că mi-am ridicat sprâncenele întrebător și că semăn cu un părinte cicălitor, dar nu insist. De data asta nu-mi va tăia macaroana. Râde silit.

— O explicație pentru ce anume?

Zâmbetul îi piere puțin când își dă seama ce a spus. M-a invitat să-mi spun păsul și, judecând după expresia ei, regretă acest lucru.

— Păi, am putea începe cu micul tău spectacol de azi-noapte cu fratele meu, apoi ai putea să-ncerci să-mi explici de ce ai terminat relația cu Sam.

— Nu exista nicio relație care să fie terminată.

— Și cu frate-meu?

— Nu-i treaba ta.

Dă să treacă de mine, dar eu mă mișc, blocându-i calea.

— Lasă-mă, Ava.

— Nu. O să stai jos și o să vorbești cu mine. Ce ți s-a întâmplat? Credeam că suntem prietene. Ne-am povestit întotdeauna totul.

O prind de braț și o duc spre canapea, împingându-i trupul reticent pe o pernă moale.

— Ce se întâmplă, Kate?

Se zbate iritată.

— Nimic.

— O, mă enervezi, șuier eu. Varsă tot, Matthews.

Izbucnește în lacrimi. Mă simt atât de ușurată. Eram aproape s-o plesnesc pentru că se ținea așa de bățoasă, dar acum am luat-o în brațe, iar ea suspină la pieptul meu. Nu știu cum se simte Kate, dar eu mă simt mult mai bine. *Îi* pasă. Încerc s-o consolez.

— Să-ncepem cu Sam.

— Ți-am zis, trebuia să fie doar distracție.

Pufnește furioasă.

— Trebuia? Repet eu. Și a fost ceva mai mult de-atât?

— Da... nu... nu știu!

Pare foarte confuză, exact ca mine. Relația lui Kate cu Sam nu e ideală, dar chiar și cu poveștile de la Conac cu tot, e clar că e mai sănătoasă decât a fost vreodată relația ei cu Dan, oricât de absurd ar suna.

— Știam că asta se va întâmpla dacă vine Dan, oftez eu.

Dacă aș vorbi acum cu frate-meu, aș urla la el la telefon.

— Kate, trebuie să-ți amintești fiecare motiv pentru care te-ai despărțit de Dan.

— Știu. Nu ne era bine împreună, dar ne leagă ceva, Ava. Când suntem împreună, asta se vede atât de bine.

— Te referi la sex.

Tresar și mă strâmb un pic. Nu mă pot gândi așa la fratele meu.

— Da, dar orice altceva eșuează lamentabil.

— Așa e, o aprob eu.

Am fost martoră la certuri violente, la nevoia neobosită de a se enerva reciproc și la cursul nesănătos al relației lor blestemate. Nu aveau niciun pic de respect unul pentru celălalt — nici mental, nici fizic. Totul era legat de sex. Sexul senzațional nu compensează celelalte probleme ale relației, ceea ce, în cazul lui Dan și al lui Kate se-ntâmpla la toate nivelurile. La momentul respectiv am ignorat toate astea, doar pentru că mi se părea nemaipomenit că prietena mea cea mai bună și fratele meu erau îndrăgostiți unul de altul. Totuși, asta era problema. Nu erau îndrăgostiți. Era vorba doar de dorință fizică, iar faptul că m-am maturizat m-a ajutat să înțeleg clar lucrul acesta.

Se desprinde din îmbrățișarea mea și se ridică-n capul oaselor, inspirând de câteva ori ca să se calmeze.

— Urăsc bărbații, zice ea.

— N-ar trebui, mai ales când există unul care e mort după tine.

Mă privește curioasă.

— Sam?

Îmi vine s-o pocnesc pentru că e atât de oarbă.

— Da, Sam.

— Ava, râde ea. Sam nu e mort după mine. Îi fac lumea să se învârtă doar acolo — în dormitor.

— Adică aveți o conexiune atât de bună? ridic eu din sprâncene. Cu Sam ai și o conexiune mentală.

Se strâmbă la mine. Știe că am dreptate.

— A fost doar distracție.

De data asta, eu sunt cea care saltă pe canapea, enervată.

— Ești incredibilă.

— Nu, sunt realistă, mă contrazice ea. A fost doar sex.

— Atunci de ce naiba te smiorcăiai ca un bebeluș?

— Nu știu, spune și se ridică. Mă simt ca naiba. Plânsul eliberează emoțiile. Vrei ceai?

— Da, oftez eu, urmând-o la bucătărie.

Se duce la dulap și ia două căni.

— Dar tu de ce ești aici, mă rog?

Întrebarea mă face să tremur în timp ce-mi trântesc fundul pe scaun. Oare să-i spun? Mi-am părăsit soțul la mai puțin de 24 de ore după ce ne-am rostit jurămintele. N-o s-o pot trimite la plimbare, deși, având în vedere felul în care ea îmi taie macaroana, n-ar trebui să-mi fac prea multe probleme c-aș putea-o jigni. Dar chiar am nevoie de o mână de ajutor. Ea recunoaște deschis că-i place de Jesse. Asta i-ar putea schimba părerea total și, chiar dacă sunt furioasă pe el, urăsc să divulg orice informație care i-ar face pe cei dragi mie să-l pună la îndoială. Și pe mine, de altfel. Să-mi pună la îndoială sănătatea mintală.

Mă hotărăsc că *am* nevoie de prietena mea cea mai bună în povestea asta. Arunc momeala.

— Știi pilulele alea ale mele care-mi tot dispăreau?

Se răsucește și se-ncruntă înainte de a înmuia un săculeț de ceai în fiecare cană.

— Da, tu și viața ta ridicol de dezorganizată.

— Hmm, așa credeam și eu.

O privesc, așteptând să-i pice fisa, dar ea toarnă senină apă și lapte în căni.

— Cel puțin la început.

Amestecă în ceai și-l aduce la masă, trântindu-se pe unul dintre scaunele desperecheate.

— La început?

Mutra ei confuză îmi spune că tot nu s-a prins. Poate e din cauza mahmurelii.

— Jesse mi le lua, izbucnesc eu, înainte de a mă răzgândi și de a nu-i mai împărtăși vestea.

Chipul ei derutat se-ncruntă pe deasupra marginii cănii.

— Ce-a făcut?

— El îmi sustrăgea pilulele. Vrea să rămân gravidă.

Cu ochii măriți și cu gura căscată, Kate pune cana pe masă cu mare atenție.

— Ți-a spus el asta?

— Da, răspund și trag aer în piept. Deși știam oarecum.

— Știai că ți le ia? Când le-ai înlocuit atunci și le-ai pierdut din nou?

— Eram cu mintea în altă parte.

— De ce mama dracului să facă așa ceva? Și n-ați folosit niciun alt mijloc de protecție?

— Nu, mormăi indignată, luându-mi inima în dinți pentru o predică despre neglijență.

Am fost destul de neglijentă, dar acum îl învinovățesc pe Jesse pentru toată situația asta diabolică, nu doar pentru că mi-a sustras pilulele. Da, ar fi trebuit să-l oblig pe el să-și pună prezervativ, dar am uitat. O scuză jalnică și asta pentru că bărbatul meu cel nebun îmi distrage atenția atât de eficient. Kate încă pare șocată. Nu sunt surprinsă, pentru că, într-adevăr, e șocant.

— Și dacă ai știut în tot acest timp, de ce nu l-ai tras la răspundere?

— N-ar fi recunoscut niciodată, Kate. E nebun de legat, spun, gândindu-mă că poate eu sunt cea dementă — dementă pentru că sunt atât de proastă.

— Dar numai cu tine, zice Kate.

— Da, numai cu mine.

Sorb din ceai. Ea mă privește, dar nu spune ce gândește. Presupun că are ceva în minte.

— De ce ai ignorat așa ceva? mă întreabă.

Mă temeam de întrebarea asta, dar mă așteptam la ea, pentru că și eu mă întrebam fix același lucru.

— N-am idee, zic eu supărată.

N-am nicio scuză care să stea în picioare. Kate clatină din cap, făcându-mă să mă simt mică.

— Nu te înțeleg și cu siguranță nici pe el nu-l înțeleg.

— Era speriat că voi fugi, mormăi eu.

Dar care-i scuza mea că sunt atât de bătută-n cap?

— Te-ai măritat cu el, râde ea. La naiba, Ava. Ce are bărbatul ăsta? Hei, știu că e puțin nebun, dar...

— Puțin? mă strâmb eu.

— Mda, bine, puțin spus nebun, dar felul lui de a se purta cu tine mi-a plăcut întotdeauna. Cât de mult te iubește, te răsfață și te protejează. Știm cu toții că purtarea lui e dusă dincolo de absurd, dar se știe că înainte nu i-a păsat de nimeni. Dar să-ți fure pilulele? Credeam că bărbatul ăsta nu mă mai poate șoca, dar de data asta s-a întrecut pe sine.

— Așa e, spun eu gânditoare, amestecând încet în ceai.

— Deci dacă știai, și dacă el știa că tu știai, de ce te-ai supărat de-abia acum?

— Cred că încercările i-au reușit.

Kate se îneacă.

— Ești gravidă? tușește ea.

Auzindu-i cuvintele, simt că golul din piept mi se adâncește și, înainte de a mă putea stăpâni, lacrimile încep să-mi șiroiască pe obraji. Îmi las cana pe masă, îmi acopăr fața cu palmele... și plâng.

— Oh, la naiba! Rahat!

Scaunul lui Kate scârțâie pe podeaua bucătăriei și imediat simt cum prietena mea mă cuprinde cu brațele de umeri. Îmi șoptește la ureche să mă liniștesc, de parcă aș fi un copil care a căzut și s-a julit la genunchi. Dintr-odată, mă simt foarte proastă. Extrem, extrem de proastă. Pentru că mi-am ignorat bănuielile atâta timp, pentru că nu mi-a picat fisa mai devreme și pentru că l-am lăsat pe Jesse să-mi distragă atenția exact de la

chestia asta — să nu cumva să-mi dau seama, să nu înțeleg enormitatea acțiunilor sale.

— Mâine trebuie să-mi vină ciclul. Știu că n-o să-mi vină și o știe și Jesse, îmi trag eu nasul, dând buzna spre un dulap cu multe sertare. Am ignorat problema, ceea ce știu că l-a înfuriat pe Jesse, dar nu sunt pregătită pentru asta, Kate, și acum sunt furioasă pe mine însămi și extrem de nervoasă pe el. Las de la mine de multe ori, dar de data asta e un control la un alt nivel. Nu-i pot permite să facă asta.

Îmi întinde un șervețel, iar eu îmi șterg nasul în timp ce Kate se așază lângă mine.

— Sunt total de acord, spune ea cu fermitate.

Nu-mi vine să cred că sunt atât de ușurată auzind-o spunând vorbele astea. Știu că ține mult la Jesse și în general n-o șochează nimic, nici măcar comportamentul enervant al soțului meu, dar asta chiar a lăsat-o cu gura căscată, ceea ce mă bucură.

— Ce-o să faci? mă întreabă. Îl pui puțin pe jar?

— Fac avort.

Kate rămâne cu gura căscată. Asta nu mă ajută cu nimic.

— Kate, îți închipui cum o să reacționeze? Oricum mă sufocă, și-mi place într-o oarecare măsură, dar să fiu însărcinată?

Kate ridică bărbia.

— O, Doamne, Ava. O să-l scoți din minți.

— Nu-i un motiv suficient de bun, răspund eu încet.

Știu că așa se va întâmpla, dar el nu s-a gândit la consecințele acțiunilor lui. Nu sunt pregătită pentru asta, iar el nu s-a gândit nici măcar o dată la cum mă voi simți.

— Nu e doar asta. Am o carieră. Am 26 de ani. Nu vreau un copil, Kate.

— Nici nu știu ce să spun.

— Spune-mi doar că fac ceea ce trebuie.

Clatină un pic din cap, iar eu o privesc fix și rugător în ochii ei albaștri și triști. Trebuie să-nțeleagă.

— Bine, spune ea cu reticență.

Nu crede deloc că e-n regulă, dar efortul ei de a nu mă face să mă simt și mai vinovată mi-e suficient. Mă simt deja destul de vinovată, deși n-ar trebui. Trebuie să-mi recapăt controlul, și nu văd cum aș putea face asta în alt fel. Nu pot avea un copil.

— Mulțumesc, șoptesc eu, luând cana cu mâini tremurânde și sorbind din ceai.

Capitolul 8

E luni. Mă trezesc cu noaptea-n cap și mă duc imediat să văd dacă mi-a venit ciclul. Desigur, totul era curat și uscat, așa că m-am așezat și mi-am plâns de milă. Mai pot aștepta câteva zile, dar de obicei îmi vine cu o precizie matematică, așa că nu fac altceva decât să amân inevitabilul. Trebuie să mă duc la dr. Monroe.

Ies de la stația Green Park spre Piccadilly și mă opresc preț de câteva clipe, observând aglomerația agitată. Mi-e dor de asta. Mi-e dor de haosul de la metrou și de mersul pe jos până la birou — de toată strădania de a evita trupuri și voci zgomotoase, majoritatea urlând ceva la telefon. Astea, pe lângă scârțâitul mașinilor și autobuzelor, claxoanele nerăbdătoare și clopoțeii cicliștilor, îmi aduc un zâmbet ciudat pe față, până când cineva mă înghiontește în spate, apoi sunt copleșită de fluxul frenetic al pietonilor. Îmi revin din visare și mă-ndrept spre Berkeley Square.

— Bună dimineața, floricică.

Patrick se-ndreaptă cu trupul lui masiv spre biroul meu. Iau loc și mă răsucesc cu fața la el.

— Bună dimineața.

Sunt nevoită să mimez veselia la un nivel aproape absurd. Se așază pe birou, făcându-l să scârțâie. Într-o bună zi, va ceda.

— Ce mai face mireasa mea preferată? întreabă el, ciupindu-mă de obraz cu afecțiune și făcându-mi cu ochiul.

— Perfect, zâmbesc eu, distrându-mă de abilitatea mea de a alege cel mai nepotrivit cuvânt pentru a descrie starea în care sunt.

Puteam să zic bine sau în regulă sau grozav, dar nu... eu am zis perfect. Perfect distrusă, așa sunt de fapt.

— A fost o petrecere superbă. Mulțumim.

— Ah, cu plăcere, zic eu. Unde e toată lumea? întreb, încercând cu disperare să-i abat atenția de la nunta mea cea haotică și, probabil, de la căsnicia mea la fel de haotică.

— Sal face ordine în dulapul cu rechizite, iar Tom și Victoria ar trebui să sosească, spune el, privindu-și ceasul. Van Der Haus, adaugă el, uitându-se din nou la mine, iar eu mă lupt să nu mă crispez la auzul numelui — e clientul meu danez. Te-a sunat?

— Nu, îi răspund, deschizându-mi computerul și jucându-mă cu mouse-ul ca să se lumineze ecranul.

N-am uitat că am termen până azi să-l anunț pe șeful meu de povestea cu răzbunarea lui Mikael, dar dată fiind starea mea actuală și faptul că l-am părăsit pe Jesse, mă gândesc că Stăpânul meu nu mă va bate la cap cu problema asta.

— A spus că mă va suna când se-ntoarce în Marea Britanie.

— Corect.

Patrick se foiește pe birou. O să-l rog măcar să stea într-un loc dacă insistă să chinuie biata mobilă.

— Altceva de raportat despre ceilalți clienți? Familia Kent, domnișoara Quinn... domnul Ward.

Chicotește la propria glumă și, deși sunt certată cu proaspătul meu soț, mă bucur că Patrick e de acord cu relația mea cu Jesse... dacă va mai exista o relație după următoarele câteva zile.

— Totul e în regulă. Proiectul domnului și doamnei Kent e în plină desfășurare, mâine începem și la domnișoara Quinn, iar domnul Ward

vrea să comand paturile pentru noile camere cât mai curând cu putință. Ar putea dura luni întregi.

Patrick râde.

— Ava, floricică, nu trebuie să-i spui soțului tău domnul Ward.

— Obișnuința, mormăi eu.

Mă gândesc la mai multe nume pe care i le-aș putea da acum.

— Te referi la modelul acela adorabil de pat cu zăbrele?

— Da, răspund și scot proiectul din sertar, întinzându-i-l lui Patrick.

— Uluitor, spune el. Dar cred că vor fi cam costisitoare.

Uluitor? Da. Costisitoare? Ridicol de costisitoare. Dar Patrick nu conștientizează efectul benefic al acelor paturi într-un loc precum Conacul. Pentru șeful meu, care seamănă cu un urs afectuos, Conacul e doar un hotel grozav de la țară.

— Și le permite, ridic eu din umeri și iau proiectul înapoi.

Pun desenul la locul lui, iar scârțâitul biroului răsună dintr-odată în toată încăperea. Șocată, văd cum Patrick se prăbușește la podea, cu o mutră alarmată. Nu știu de ce. Și-a căutat-o cu lumânarea. Bucăți de lemn îmi zboară în poală, și mă bucur că n-am avut picioarele sub birou. Mi le-ar fi rupt.

— Ce mama naibii! strigă Patrick, rostogolindu-se printre bucățile de lemn și printre obiecte, inclusiv monitorul plat al computerului.

Nu știu dacă să sar să-l ajut sau pur și simplu să izbucnesc în râs, dar simt cum un hohot îmi explodează din gâtlej și fac eforturi supraomenești să mă abțin. E mult prea amuzant.

Cedez. Hohotul îmi zboară de pe buze și nu mă mai pot mișca de râs. Patrick n-are nicio șansă să se ridice de jos fără ajutor, dar mă-ndoiesc că-l voi putea sprijini. Cred că e de șase ori mai greu decât mine.

— Îmi pare rău! mă hlizesc eu, recăpătând controlul asupra trupului meu. Uite, îi zic, întinzându-i mâna.

El mă prinde de mână, dar când se întinde, îi plesnesc toți nasturii cămășii. Aceasta se desface, iar nasturii se împrăștie pe toată podeaua, lăsându-l pe Patrick cu burdihanul la vedere. Asta nu mă ajută cu nimic, iar râsul meu de mai devreme se-ntoarce în forță.

— La naiba! înjură el, ținându-mă strâns de mână. La naiba, la naiba!

— O, Doamne! strig eu, aplecându-mă ca să nu fac pipi pe mine. Patrick, ești bine?

Știu că n-a pățit nimic. Nu s-ar fi rostogolit pe-aici și n-ar fi înjurat cu atâta sete dacă s-ar fi lovit mai grav.

— Nu, nu sunt. Vrei să te potolești și să mă ajuți să mă ridic? zice el, trăgându-mă de mână.

— Îmi pare rău!

E inutil. Plâng de atâta râs, iar rimelul mi se scurge probabil pe obraji. Mă opintesc și-l ridic pe Patrick de pe podea, grăbindu-mă să ajung la toaletă. Și exact asta fac când îl văd, în sfârșit, pe picioarele lui.

— Scuze! râd eu și gonesc spre toaletă, trecând pe lângă Sal, care pare șocată.

Când îmi revin și mă calmez, mă-ntorc în birou. Descopăr că Tom și Victoria au ajuns, iar Sal, în genunchi, culege agrafele de birou care s-au împrăștiat.

— Ce s-a întâmplat? șoptește Victoria.

— Biroul meu a cedat, în cele din urmă, zâmbesc eu și fac eforturi să nu izbucnesc din nou într-o criză de râs.

Dacă mă pornesc, nu mă mai opresc.

— Am ratat faza! strigă Tom. La naiba.

Își agață geanta pe spătarul scaunului.

— Draga mea! Ce face mireasa?

— Bine, răspund eu.

— O, da! se bagă Victoria. Când mă mărit, o să fac o nuntă ca a ta, poate nu la un conac al se...

O săgetez cu privirea pe colega mea cea aiurită, iar ea își dă seama de ce greșeală era să facă. Își ferecă buzele și dispare repede din zonă. Eu îngenunchez ca s-o ajut pe Sal.

— A fost superb, Ava, spune ea visătoare. Ești atât de norocoasă.

Vorbele lui Sal mă posomorăsc și mai mult. Apoi telefonul începe să-mi sune în geantă. Mă uit în direcția lui, stând în mijlocul haosului creat de biroul distrus. Sunt un pic surprinsă că mă sună de-abia acum și

că nu a fost mai insistent azi-noapte. Aceste detalii arată un singur lucru. Știe că a depășit limitele. Nici nu-mi pot imagina ce face, în afara turelor nesfârșite de alergare prin Royal Parks.

Sal mă privește întrebătoare, dar eu zâmbesc și culeg mai departe agrafele, punându-le într-un borcan. Mă-ntreb de ce, dintre toate lucrurile care trebuie strânse, noi le culegem pe cele mai mici.

— Îl sun eu mai târziu, îi spun lui Sal, gândindu-mă cât de terapeutică e de fapt toată treaba asta.

Când terminăm, Sal se ridică și se duce la bucătărie să facă o cafea, iar eu mă ridic și mă-ndrept spre biroul lui Patrick. Bat la ușă și-mi vâr capul înăuntru. Stă la birou, puțin roșu la față, pieptănându-și părul.

— Te simți bine, Patrick? îl întreb, mușcându-mi din toate puterile buza când îi văd sacoul încheiat la nasturi, ca să-i ascundă burta rotundă.

— Da, da, sunt bine, oftează el, strecurându-și pieptănul în buzunarul interior al sacoului. Cred că Irene va considera că ăsta e un semn ca să-ncep să slăbesc.

Rânjește scurt, ceea ce mă face să mă-mpac cu ideea că am râs de el. Rânjesc și eu.

— Mă bucur că te-am amuzat, floricică.

— Îmi pare rău, dar cred că ai auzit și tu cum trosnea biroul când te așezai pe el.

— Da, am auzit. Porcării ieftine!

— Sunt convinsă, îl aprob eu serioasă.

Biroul meu nu e deloc ieftin.

— Vrei o cafea?

— Nu, mormăie el. Trebuie să mă duc acasă și să mă schimb.

— Bine.

Ies din birou și mă-ntorc la grămada mea de lemne, răscolind-o până-mi găsesc geanta. Îmi scot telefonul, șterg apelul ratat de la Jesse, apoi sun la cabinetul medical.

— E-n regulă? întreabă Tom chicotind, în vreme ce Victoria izbucnește și ea în râs.

— Da, dar nu râdeți de el când pleacă să-și schimbe cămașa aia care a crăpat pe el, rânjesc eu.

— I-au plesnit nasturii? râde Victoria, lăsându-se pe spate în scaun, iar Tom hohotește și el.

— O, la naiba! Aș vrea să mă-ntorc în timp ca să mă asigur că eram aici când a căzut.

Reușesc să-mi stăpânesc chicotelile și intru în debaraua cu rechizite când telefonul meu face legătura. După ce trec de secretara zeloasă, obțin, în cele din urmă, o programare la ora patru.

Ziua a trecut destul de repede, cu numai câteva apeluri ratate de la Stăpânul meu. Mă așteptam să sune, dar nu mă așteptam să fie atât de puțin insistent. Nu m-a căutat la birou, nu a venit și nici n-a sunat încontinuu. Nu știu dacă trebuie să fiu mulțumită că-mi respectă dorința de a sta la distanță sau să mă-ngrijorez din această cauză. Au trecut peste 24 de ore de când l-am văzut ultima oară și aș minți dacă aș spune că nu mi-e dor de el, dar trebuie să depășesc momentul ăsta. Trebuie să-mi urmez strategia și singura cale de a face asta este să nu-l văd și să nu vorbesc cu el. E înfricoșător ce-mi poate face cu o simplă atingere, așa că da, distanța e soluția problemei.

Îmi iau geanta și mă ridic de la biroul meu improvizat, o masă pliabilă pe care o aveam depozitată în debara.

— Am plecat. Ne vedem mâine, zi eu trecând pe lângă colegii mei. M-am învoit la Patrick.

Nu vreau să le spun unde mă duc pentru că asta va duce inevitabil la alte întrebări. În acest birou, intimitatea e un lux.

Toată lumea își ia la revedere de la mine în timp ce închid ușa în urma mea. Mă-ndrept spre metrou. Când mă apropii de stație, se aude melodia *Angel*, dar nu-mi scot telefonul din geantă. Unde mă duc eu acum nu vreau să mă gândesc la el, dar e greu, pentru că melodia lui preferată, care-mi amintește de el, răsună zgomotos din geantă. Se oprește preț de o fracțiune de secundă, dar apoi începe din nou. Îl ignor, concentrându-mi atenția asupra stației de metrou de care mă apropii. Tresar șocată când îi

descopăr în fața mea trupul înalt și zvelt și ochii verzi. Îmi duc mâna la piept, încercând să-mi potolesc inima în vreme ce gâfâi greoi. Apoi mă enervez.

— Ce faci aici? îl întreb scurt.

— Nu răspundeai la telefon, arată el spre geanta mea. Poate nu l-ai auzit.

Ridic privirea spre el și observ că mă privește acuzator. Știe foarte bine că l-am auzit.

— Mă urmăreai, îl acuz și eu.

— Unde te duci?

Se apropie, dar eu mă dau în spate. Nu-l pot lăsa să mă atingă. Și, rahat, unde *mă* duc?

— La un client, mă răstesc la el.

— Te duc eu.

— Ți-am spus, am nevoie de spațiu, Jesse.

Îmi dau seama că pietonii se-mpiedică de noi, unii înjurându-ne, alții aruncându-ne priviri tăioase. Dar mie nu-mi pasă și nici lui Jesse. Mă privește fix. Arată perfect și spectaculos în costumul lui gri și cămașa albastră.

— Cât de mult spațiu și pentru câtă vreme? M-am însurat cu tine sâmbătă și duminică m-ai părăsit.

Mă prinde de braț, apoi coboară și mă ia de mână. Ca de obicei, tremur toată și mă străbate un fior. Îl văd cum se uită la mâinile noastre unite, încolăcindu-și degetele cu ale mele și mușcându-și buza.

— Mă chinui, Ava.

Ridică privirea la mine și mă săgetează cu ochii lui verzi.

— Fără tine, chiar mă chinui.

Inima mi se frânge de mila acestui bărbat care stă în fața mea. Închid ochii strâns, luptând în disperare cu instinctul de a mă apropia de el și de a-l lua în brațe. Dacă nu-și atinge scopul cu numărătoarea lui inversă nenorocită, atunci mă zdrobește cu vorbele sale care-mi răscolesc sufletul. N-ar fi ceva atât de rău, dar știu că vorbește cât se poate de serios. Mă paralizează din nou.

— Chiar trebuie să plec.

Mă urăsc că trebuie să-l abandonez așa. Dau să mă întorc și mă aștept să mă rețină, dar el mă eliberează. Plec șocată și de-a dreptul îngrijorată.

— Iubito, te rog. Fac orice. Te rog, nu mă părăsi.

Vocea lui rugătoare mă oprește în loc și simt cum mă copleșește durerea. Sunt încă atât de furioasă pe el.

— Lasă-mă măcar să te duc eu. Nu vreau să iei metroul. Doar zece minute, atât îți cer.

— E mai rapid cu metroul, îi zic încet, în mijlocul vuietului mulțimii, întorcându-mă spre el.

— Dar vreau eu să te duc.

— N-o să ajungem la timp cu...

Mă opresc când îmi dau seama că probabil cu Jesse la volan o să ajung la timp. În mod evident, și el crede același lucru, pentru că a ridicat ușor din sprânceană. Nu-i pot spune unde mă duc. O să facă o criză de apoplexie. Îmi frământ creierii și nu-mi vine în cap decât o singură soluție. O să-l rog să mă lase după colț, lângă cabinet. Sunt niște blocuri noi în apropiere. N-o să afle adevărul. Oftez.

— Unde ți-e mașina?

Se vede clar că e ușurat, iar asta îmi accentuează și mai mult sentimentul de vinovăție. Nu știu exact de ce mă simt vinovată. El ridică ușor brațul și mă ia de mână cu blândețe, apoi mă conduce spre parcarea unui hotel. Valetul aduce cheile din cabină și i le întinde lui Jesse, care-mi dă drumul numai ca să mă pot urca în mașină.

Iese în Piccadilly și conduce cu grijă față de ceilalți participanți la trafic. Schimbă vitezele cu atenție. Stilul lui de a conduce i se asortează cu dispoziția — spășit.

— Pe unde s-o iau? întreabă și dă drumul la muzică.

Melodia *Islands* a trupei The XX se aude din boxe. Până și muzica e pasivă și moale. Mă gândesc repede la o stradă din apropierea cabinetului și una singură îmi vine în cap.

— Luxemburg Gardens, Hammersmith, spun, privind pe geam.

— Bine, răspunde el repede.

Știu că se uită la mine. Ar trebui să mă răsucesc și să mă cert cu el, să-l provoc să-mi explice mai bine, dar mă simt extrem de descurajată. Sper să nu creadă că m-a domesticit. De data asta nu mai cedez. Trebuie doar să ajung la cabinet fără Jesse, ca să-mi remediez situația îngrozitoare.

Intră în Luxemburg Gardens și conduce încet pe strada mărginită de pomi.

— Aici e perfect, spun și fac un semn spre stânga, iar el oprește mașina. Acum mă rog să nu mai zăbovească pe aici.

— Mulțumesc, zic și deschid portiera.

— Cu plăcere, murmură el.

Știu că dacă mă-ntorc și-l privesc, o să-i văd rotițele învârtindu-se cu un milion de kilometri la oră și că mutra lui frumoasă e încruntată, așa că nu mă uit la el. Ies din mașină.

— Vrei să iei cina cu mine diseară? mă-ntreabă brusc, știind că-i scap printre degete.

Inspir adânc și mă răsucesc spre el.

— Mi-ai cerut zece minute și ți le-am acordat. N-ai avut nimic de spus.

Îl las cu o mutră disperată și traversez strada. Apoi mă opresc brusc când îmi dau seama că nu există nicio casă a vreunui client în care trebuie să dispar. Trebuie să mă-ntorc cel puțin jumătate de kilometru pe jos și nu pot face asta cu Jesse pândind în mașina parcată. Deschid geanta și mă prefac că scotocesc după ceva, în vreme ce mă rog în mintea mea să plece. Aud motorul DBS-ul, după o veșnicie. Privesc peste umăr și văd cum mașina dispare în josul străzii străjuite de copaci, apoi mă-ntorc pe unde am venit. Mi-e greață, dar o pun pe seama emoțiilor. Nu sunt sigură cum trebuie să abordez situația asta. După atâtea vizite la medicul de familie, cerându-i să-mi înlocuiască pilulele și ascultându-i de fiecare dată predicile, acum voi avea de suportat o ceartă și o prelegere mult mai severă despre neglijență. O să creadă că-mi doresc pedeapsa. Cred că probabil asta și fac.

Intru și iau o revistă de pe masa din sala de așteptare, apoi petrec următoarele 20 de minute prefăcându-mă c-o citesc. Mă foiesc, încercând

să mă calmez. Mă simt rău, iar starea de greață mi s-a accentuat și, ca un semn rău, descopăr un articol cu argumentele pro și contra avort. Un hohot disperat de râs îmi zboară de pe buze.

— Ceva amuzant?

Încremenesc pe scaunul din sala de așteptare când aud accentul irlandez al lui Jesse. Închid brusc revista.

— M-ai urmărit? îl întreb, întorcându-mă spre el uluită.

— Nu știi să minți, spune el încet.

Are dreptate, nu mă pricep deloc să mint, dar va trebui să lucrez la asta dacă voi rămâne cu bărbatul acesta. Dacă voi rămâne? Asta mi-am spus?

— Ai de gând să-mi spui de ce ești la doctor și de ce m-ai mințit în privința asta?

Își lasă mâna pe genunchiul meu dezgolit și-l mângâie, privindu-mă atent. Arunc revista la loc pe masă. N-am cum să scap de omul ăsta.

— Doar un control, mormăi, încercând să mă eliberez din strânsoarea lui.

— Un control?

Tonul i s-a schimbat semnificativ. Nu mai e blând și liniștitor. Are un strop de mânie în el. Simte cum mă strânge mai tare. Nu-mi poate dicta asta.

— Da.

— Nu crezi c-ar trebui să facem asta împreună? mă întreabă.

Împreună? Șocul mă face să-mi îndrept privirea furioasă spre el, descoperind că se uită fix la mine cu ochii lui verzi. Îi cercetez chipul, iar el face la fel, apoi își ridică mâna de pe genunchiul meu. Îmi smucesc piciorul.

— Ca decizia pe care ai luat-o când ai încercat să mă lași gravidă? Am luat-o împreună?

— Nu, răspunde el repede, privind în altă parte.

Mă uit la profilul său perfect — nu vreau să cedez. Are mult tupeu și acum nu mă mai simt descurajată, ci mânioasă. Foarte mânioasă.

— Nici nu te poți uita la mine, nu-i așa? Știi că ai făcut ceva rău. Mă rog la Dumnezeu să nu fiu gravidă, Jesse, pentru că eu n-aș dori situația

asta de căcat pe care mi-ai pus-o în spate nici celui mai rău dușman, darămite copilului meu.

De data asta, el pare cel șocat. Are ochii mijiți, iar părul începe să-i transpire pe la tâmple din cauza stresului.

— Știu că ești însărcinată și știu cum va fi.

— Ah? fac eu, neobosindu-mă să-mi stăpânesc râsul. Și cum va fi, mă rog?

Expresia i se domolește. Inima mi se oprește-n loc când întinde mâna și mă mângâie ușor pe obraz. Buzele mi se deschid ușor, iar el îmi trece cu degetul mare peste cea de jos, privindu-mă atent.

— Perfect, îmi șoptește, ridicând privirea spre ochii mei.

Ne privim în ochi preț de-o clipă, dar mă rup din vraja lui când îmi aud numele și îmi aduc aminte unde sunt și de ce. Furia îmi revine imediat. N-ar fi deloc perfect. Poate pentru el, dar pentru mine ar fi un chin. Nu mă resemnez. Mă ridic, făcând ca mâna lui să-mi cadă de pe genunchi și cealaltă mână să mi se desprindă de față, dar, spre uimirea mea totală, Jesse se ridică și el repede. O, nu! *Nu* intră cu mine. Chestia asta o să fie destul de înspăimântătoare și fără Stăpânul meu cel nevrotic adăugat în ecuație. Dr. Monroe va avea probabil ceva de spus despre faptul că vreau să fac avort, asta fără să știe că sunt măritată. Ar fi prea multe de explicat. Nu vreau să dau explicații. Oricum, dacă sunt gravidă, trebuie ca Jesse să nu afle. Nu m-ar lăsa să fac avort și urăsc să mă gândesc până unde ar merge ca să mă oprească. Nu știu să mint într-o chestiune atât de importantă. N-am de ales. E singura cale.

— Să nu-ndrăznești! șuier eu, iar el se retrage. Stai jos! zic și-i arăt scaunul, privindu-l cu cea mai amenințătoare față pe care o am în program.

E greu. Îmi vine să vomit în orice clipă. Mă simt oribil și mi-e foarte, foarte cald. Spre uimirea mea, se lasă la loc pe scaun cu mare atenție, de-a dreptul surprins de izbucnirea mea. Mă-ntorc și plec, lăsându-l uluit. Apoi inspir profund, îmbărbătându-mă să intru în cabinetul doctoriței.

— Ava! Mă bucur să te văd.

Dr. Monroe e probabil una dintre cele mai drăguțe femei pe care le-am cunoscut vreodată — are în jur de 50 de ani, un pic durdulie, e

blondă și tunsă bob. Are tot timpul din lume pentru pacienții ei... în mod normal. N-a fost deloc încântată când am venit la ea a treia oară ca să-mi înlocuiască din nou pilulele pierdute.

— Și eu, doamnă doctor, răspund eu emoționată, cocoțându-mă pe marginea unui scaun.

Pare îngrijorată.

— Te simți bine? Pari cam verde la față.

— Sunt bine, doar puțin ametită. Probabil de la căldură.

Îmi fac vânt la față. Aici e și mai cald.

— Ești sigură? întreabă ea, sincer preocupată.

Simt cum bărbia începe să-mi tremure, iar asta îi sporește îngrijorarea.

— Sunt gravidă! izbucnesc eu. Știu c-o să mă certați în privința pilulelor, dar chiar n-am nevoie de asta. Așa că vă rog, nu mă faceți să mă simt și mai prost. Știu că sunt o idioată.

Îngrijorarea ei se transformă imediat în empatie.

— O, Ava.

Mă prinde de mână, iar mie-mi vine să plâng și mai tare. Compasiunea ei mă face să mă simt și mai prost.

— Poftim, spune ea, întinzându-mi un șervețel, iar eu îmi suflu nasul. Când trebuia să-ți vină ciclul?

— Astăzi, zic eu repede.

— Doar astăzi? întreabă ea, căscând ochii.

Dau din cap.

— Ava, ce te face să fii atât de sigură? Ciclul poate să-ți întârzie, la fel de bine cum poate veni și mai devreme.

— Credeți-mă, știu, îi spun, trăgându-mi nasul.

Nu mai sunt în faza de negare a realității, ci înfrunt problema frontal. Sunt cu nervii la pământ. Ea se-ncruntă și deschide un sertar.

— Du-te cu asta la toaletă, spune și-mi întinde un test de sarcină.

Sunt pe punctul de a o întreba dacă pot face testul la ea în cabinet. Dar în absența unei toalete, îmi dau seama rapid că am o problemă. Ies din cabinet, trag cu ochiul pe hol și-i zăresc spatele lui Jesse. Încă stă jos, dar se înclină-n față, cu coatele pe genunchi și cu capul în mâini. Nu mă

las impresionată de evidenta lui disperare și merg repede spre toaleta de vizavi de cabinetul dr. Monroe.

Cinci minute mai târziu, mă-ntorc la ea și mă holbez la testul așezat la capătul biroului. Dr. Monroe bate frenetic în tastatură, iar eu bat nervoasă din picior. Îmi țin respirația când ia testul, uitându-se la el și îndreptându-și privirea spre mine.

— Pozitiv, spune ea simplu, arătându-mi-l.

Știam că așa va fi, dar confirmarea face acest lucru și mai real, inflamând și mai tare durerea și nebunia care m-au adus în acest punct al vieții mele. Totuși, nu plâng.

— Vreau să fac avort, spun răspicat, privind-o pe dr. Monroe fix în ochi. Puteți să faceți programarea?

O văd cum se strânge în scaun.

— Ava, desigur, e decizia ta, dar e treaba mea să-ți vorbesc despre opțiunile pe care le ai.

— Care sunt acelea?

— Adopție, sprijin psihologic. Sunt multe mame singure care se descurcă perfect și sunt sigură că părinții tăi te vor sprijini și vor avea grijă de tine.

Mă crispez toată.

— Vreau un avort, repet, ignorându-i sfaturile și sinceritatea.

Totuși, are absolută dreptate. Părinții mei ar avea grijă de mine... dacă aș fi singură. Dar nu sunt. Sunt măritată.

— Bine, oftează ea. Va trebui să facem o ecografie să vedem cât de înaintată e sarcina.

Bate din nou în tastatură, iar eu stau acolo, simțindu-mă mică și proastă.

— Îți prescriu din nou niște pastile, ca să te protejezi după ce rezolvăm problema. Spitalul îți va oferi suficiente informații despre îngrijire și efecte secundare.

— Mulțumesc, murmur eu, întinzând mâna după rețetă.

Ea nu mi-o dă imediat, iar eu ridic privirea.

— Știi unde mă găsești, Ava.

Mă privește întrebător, îndoindu-se de decizia mea, așa că-i zâmbesc slab ca să-i dau de înțeles că mă simt bine și că fac alegerea corectă.

— Mulțumesc, spun din nou, pentru că nu știu ce să mai zic.

— Ai grijă, Ava.

Ies din cabinet și mă sprijin de peretele de-afară. Dintr-odată mă simt și mai rău.

— Ava! Ce s-a întâmplat?

Vine lângă mine într-o suflare, cu glas panicat. Se înclină în fața mea ca să mă privească-n ochi.

— Doamne, Ava.

Pe frunte îmi curge o dâră de sudoare și-mi simt gura plină de salivă. Știu c-o să vomit. Mă năpustesc pe coridor și dau buzna în baia femeilor, apoi îmi golesc stomacul în prima toaletă care-mi iese în cale, ignorând pornirea de a mă spăla imediat pe mâini. Jesse mă mângâie cu palma lui mare pe spate și-mi dă părul la o parte de pe față.

— Sunt bi...

Stomacul mi se revoltă iar și vomit din nou. Mă ghemuiesc în fața toaletei, cu capul sprijinit în mâini. De ce naiba li se spune grețuri matinale când de fapt te lovesc în orice moment al zilei? Aud ușa toaletei deschizându-se.

— O, Doamne, să-ți aduc niște apă?

E dr. Monroe. Dacă aș mai avea vreun strop de energie, mi-aș face griji că l-a găsit pe Jesse cu mine în baie.

— Vă rog, răspunde Jesse.

Aud ușa închizându-se la loc, iar Jesse se lasă pe vine în spatele meu.

— Ai terminat? întreabă el încet.

— Nu știu.

Încă mi-e rău.

— E-n regulă, mai putem sta. Te simți bine?

— Sunt bine, zic eu cu aroganță.

Nu spune nimic. Ia apa de la dr. Monroe când aceasta revine și o asigură că mă aflu pe mâini bune. Nu mă-ndoiesc de asta. Întotdeauna mă simt în siguranță cu el. Dacă n-ar fi atât de viclean și alunecos, ar fi perfect. Am fi perfecți împreună.

Rămâne aplecat în spatele meu, ținându-mi părul și dându-mi din când în când apă, în timp ce eu încerc să-mi revin.

— Sunt OK, îl asigur eu, ștergându-mă la gură cu un șervețel.

Știu că nu mai am ce vomita. Mă simt golită.

— Vino aici, spune el, ridicându-mă în picioare și aranjându-mi părul. Mai vrei apă?

Îi iau paharul din mână și mă duc la chiuvetă să mă spăl pe mâini. Iau o gură de apă, îmi clătesc gura și o scuip și, când mă uit în oglindă, îl văd pe Jesse stând în spatele meu. Pare îngrijorat. Îmi stropesc obrajii cu apă și-mi aranjez părul.

— Lasă-mă să te duc acasă, spune el, apropiindu-se.

— Jesse, pe bune, mă simt bine.

Întinde mâna și mă mângâie pe obraz.

— Lasă-mă să am grijă de tine.

Îmi dau brusc seama că-și dorește să am nevoie de el. Se simte inutil, iar faptul că l-am părăsit înrăutățește lucrurile. Pot fi oare atât de rea, respingându-l?

— Sunt bine.

Fac un pas înapoi și-mi recuperez geanta de unde am aruncat-o.

— Nu ești bine, Ava.

— Mi-a picat ceva rău la stomac, nimic mai mult, spun eu, în timp ce mâna îmi zvâcnește pe lângă corp.

— Ce mama naibii, domniță! Ești la cabinetul medical, așa că nu-mi spune că te simți bine! strigă el, trecându-și mâna prin păr și îndepărtându-se furios de mine.

— Nu sunt gravidă, spun iute, apoi îmi trece prin cap gândul înfiorător că nu mă va mai dori dacă va afla asta.

Inima mi se strânge dureros în piept. Mi se face rău din nou.

— Poftim?

Mă privește repede, cu uimire în ochi și cu trupul încordat. Își dorește asta din tot sufletul. Mă lupt cu instinctul, încercând cu disperare să nu-l îmbrățișez.

— Mi s-a confirmat, Jesse.

— Atunci de ce vomiți peste tot?

— Am un virus la stomac.

Scuza mea e fragilă, dar mă crede, judecând după mutra lui.

— Ai dat greș. Mi-a venit ciclul.

Nu știe ce să mai spună. E în continuare încordat și își aruncă privirea prin toată baia. Mi se face și mai teamă când îi văd reacția în fața minciunii mele. Sunt confuză, epuizată și am inima frântă. Dacă nu există bebeluș, nu există nici Jesse. Îmi e foarte clar acum.

— Nu am motive de fericire. Te duc acasă unde te pot supraveghea.

Mă ia de mână, dar eu mă smucesc, iritată de remarca lui. Nu e fericit? Vrea să mă supravegheze? Vrea să vadă dacă sângerez sau nu?

— Niciodată nu ești fericit cu mine, spun, privindu-l în ochi. Mereu fac ceva ca să te supăr. Te-ai gândit că poate ai fi mai fericit fără mine?

— Nu! zice el îngrozit. Sunt îngrijorat, atâta tot.

— Ei bine, nu mai fi. Sunt bine, mă răstesc eu, ieșind val-vârtej din toaletă.

Părăsesc cabinetul medical, mă duc direct la farmacia de alături și-i dau vânzătorului rețeta, apoi mă așez pe un scaun și privesc cum Jesse se plimbă-n sus și-n jos, cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor. În clipa în care mă răsucesc, observ că farmacistul mă privește din când în când, apoi îmi dau seama că probabil crede că mi-am mâncat pastilele la micul dejun. Dorința de a mă explica aproape că mă face să mă ridic în picioare și să mă apropii de tejghea, dar el îmi strigă numele, iar eu vin să iau punga de hârtie.

— Mulțumesc, zâmbesc și apoi plec, dar afară dau nas în nas cu bărbatul meu cel ursuz.

— Ce-i asta? zice, cu ochii ațintiți spre pungă.

— Pastile de rezervă, îi șuier eu în față. Acum că știm că nu sunt însărcinată, așa vreau să și rămân.

Își lasă umerii în jos. Mă lupt cu o vinovăție îngrozitoare când îi văd reacția la veștile mele, dar trebuie s-o ignor. Trec pe lângă el și plec, cu picioarele tremurându-mi ușor și cu inima bătându-mi cu disperare în piept.

— Nu vii acasă, nu-i așa? strigă după mine.

Încerc să-mi alung nodul din gât și merg mai departe. Nu, nu vin acasă, dar doar preț de cinci zile, timp în care să evit să mă prindă cu minciuna, apoi să-mi fac o programare la spital. Dar cuvintele lui seamănă a ultimatum și, mai îngrijorător, nu-mi cere să rămân cu el. Dacă renunț la copil, e destul de evident că voi renunța și la Jesse. Numai gândul acesta mă face tremur. O viață fără Jesse. Înaintez împotriva vântului, cu fața udă de lacrimi.

Capitolul 9

Sentimentul de deșertăciune e inevitabil. Această senzație mizerabilă de gol, de abandon e inevitabilă. Dar nu mă așteptam la vinovăția asta copleșitoare. Am simțit cum mă împunge, ici-colo, când el se afla în fața mea, părând înfrânt, dar acum mă simt consumată. Și sunt furioasă că mă simt așa. Mă derutează și faptul că nu urgentez programarea la ecografie.

E vineri. A patra zi fără Jesse. Toată săptămâna a fost un chin și știu că nici acum nu se vor îmbunătăți lucrurile. Inima mi se frânge încet-încet, cedând un pic în fiecare zi până când va înceta să bată de tot. Sunt foarte aproape de asta. Ce mă doare cel mai mult, totuși, e lipsa contactului, ceea ce mă face să mă-ntreb dacă nu cumva Jesse se îneacă în votcă, ceea ce probabil înseamnă că se îneacă și-n femei. Sar de la birou și dau fuga la toaletă, vomitând imediat, dar nu cred că sunt grețuri matinale sau din oricare alt moment al zilei. E suferință.

— Ava, ar trebui să te duci acasă. Nu te-ai simțit bine toată săptămâna.

Vocea preocupată a lui Sally răsună dincolo de ușa biroului. Oftez, trag apa, apoi ies, după ce mă spăl pe mâini și pe față.

— Ce virus nenorocit, mormăi eu.

Mă uit la Sal, admirându-i fusta conică gri și bluza neagră. Chiar s-a transformat. Fustele lălâi și bluzele pe gât sunt niște amintiri îndepărtate. N-am întrebat, dar dată fiind această ținută nouă și atrăgătoare, presupun că întâlnirile ei merg bine.

— Tot te mai vezi cu tipul ăla de pe internet? o-ntreb.

I-aș spune pe nume, dar habar nu am cum îl cheamă.

— Mick? chicotește ea. Da, mă mai văd.

— Și merge bine?

Mă-ntorc și mă sprijin de chiuvetă, privind-o cum își netezește fusta, apoi își aranjează părul prins în coadă.

— Da! chițăie ea, făcându-mă să tresar. E de-a dreptul perfect, Ava.

— Cu ce se ocupă? întreb zâmbind.

— Ah, are o meserie absurdă. Nici nu pretind că înțeleg.

— Bravo, îi spun râzând.

Eram pe punctul de a-i spune *fii tu însăți*, dar cred că e un pic cam târziu pentru asta. Cu siguranță, nu mai e vechea Sal. Aud telefonul sunând de pe noul meu birou.

— Scuze, Sal.

O las în fața oglinzii, dându-se cu rujul ei roșu. Mă apropii de noul meu biroul de lemn masiv și încerc să ignor dezamăgirea de a nu auzi melodia *Angel*. Nu-mi pot ignora însă exasperarea când observ că mă sună Ruth Quinn, clienta mea obositoare, dar nespus de entuziastă, cu care mi-am petrecut prea mult timp săptămâna asta.

— Bună, Ruth.

— Ava, ai o voce îngrozitoare.

Știu, și probabil că arăt îngrozitor, de asemenea.

— Mă simt mult mai bine, Ruth.

Asta pentru că tocmai mi-am deșertat stomacul din nou.

— Ah, bravo. Putem stabili o întâlnire?

Nu prea mai pare îngrijorată pentru soarta mea.

— E vreo problemă? întreb, rugându-mă la Dumnezeu să nu fie.

Încerc să mențin proiectul cât mai simplu cu putință deoarece, deși Ruth pare destul de plăcută, prevăd că se va transforma într-un client dificil dacă lucrurile nu vor merge cum va dori ea.

— Niciuna. Vreau doar să clarificăm câteva detalii.

— Putem să le rezolvăm la telefon, spun.

— Aș prefera să ne vedem, ripostează ea.

Mă fac mică în scaun. Sigur că da. Întotdeauna preferă să ne vedem. Ultima ei factură va fi astronomică. O oră aici și două acolo, o să cheltuie mai mulți bani pe mine decât pe proiect în sine.

— Astăzi, adaugă ea.

Mă fac și mai mică și mârâi tare. Nu vreau să-mi închei această săptămână de rahat cu Ruth Quinn. Practic mi-am început-o cu Ruth de marți și ne-am mai întâlnit o dată miercuri. Nu-mi închei săptămâna cu Ruth Quinn. Oricum e ora trei. Crede oare că e singura mea clientă? Nu m-ar deranja, dar ea petrece zece minute clarificând ce trebuia clarificat și următoarea jumătate de oră îndopându-mă cu *n* cești de ceai și încercând să mă convingă să ies cu ea la băut.

— Ruth, chiar nu pot azi.

— Nu poți? face ea iritată.

— Luni?

De ce am spus asta? O să-mi încep săptămâna cu Ruth Quinn din nou.

— Luni. Da, ne vedem luni. La 11 e bine?

— Da, pot veni la 11.

Răsfoiesc agenda și-i notez numele.

— Minunat, spune ea, redevenind Ruth cea voioasă. Ai plănuit ceva drăguț pentru weekendul acesta?

Mă opresc din scris, extrem de jenată. N-am nimic drăguț de făcut în weekend, în afară de a-mi consola inima rănită, dar înainte de a-mi da seama ce sunt pe cale să spun, porumbelul zboară.

— Nu, nu prea.

— Serios? Nici eu.

O s-o facă din nou, știu asta.

— Ar trebui să ieșim să bem ceva!

Dau cu fruntea de birou. Ori nu poate, ori nu vrea, pur și simplu, să priceapă o aluzie. Îmi ridic capul greoi.

— De fapt, am spus nu prea, dar îmi vizitez părinții în Cornwall. Nu e ceva prea interesant. Nu e deloc distractiv.

Ea râde.

— Să nu audă cumva părinții tăi ce-ai spus!

Mă silesc să râd și eu.

— N-o să audă.

— Păi, atunci weekend plăcut cu părinții tăi. Ne vedem luni.

— Mulțumesc, Ruth.

Închid și mă uit la ceas. Încă o oră și pot fugi. Îmi târăsc trupul epuizat până la etajul apartamentului lui Kate și mă duc direct la bucătărie, deschid frigiderul și dau imediat cu ochii de o sticlă cu vin. Mă uit fix la ea. Nu știu cât timp, dar ochii-mi sunt fixați pe obiectul ăla nenorocit. Aud o voce cunoscută care mă face să-mi iau privirea de la sticlă. Mă-ntorc și o zăresc pe Kate, dar nu a ei e vocea bine cunoscută care mi-a atras atenția. În bucătărie intră Dan. Amândoi par vinovați ca naiba.

— Ce se-ntâmplă? întreb, trântind ușa frigiderului.

Kate tresare, dar nu zice nimic. Fratele meu, în schimb, nu tace.

— Nu e treaba ta, se răstește el, strecurându-și mâna în jurul taliei lui Kate și sărutând-o pe obraz.

E pentru prima oară când vorbesc cu el de la nuntă, și nu e deloc o reuniune fericită. Se-ncruntă la mine.

— Poate c-ar trebui să te-ntreb eu pe tine ce se petrece. Tu de ce ești aici?

Încremenesc și casc larg ochii la Kate, care clatină ușor din cap. Nu i-a spus.

— Am trecut pe-aici după serviciu, spun și revin cu privirea la Dan. Când te-ntorci în Australia?

— Habar n-am, ridică el din umeri, trecând rapid peste întrebarea mea. Plec.

— Pa, șuier eu, răsucindu-mă, deschizând din nou frigiderul și scoțând sticla cu vin.

Asta n-ar trebui să se întâmple, dată fiind starea mea actuală, dar nu mă pot abține să nu intervin. Kate o caută cu lumânarea, iar pe frate-meu îl simpatizez din ce în ce mai puțin. N-am crezut niciodată că mă voi bucura să-l văd cărându-se. Ignor replicile de adio din spatele meu și-mi torn un pahar mare cu vin. Am sorbit deja jumătate din el, când aud pași urcând scările și dau cu ochii de prietena mea roșcată și imbecilă.

— Ești nebună? o-ntreb, fluturând paharul spre ea.

— Probabil, mormăie ea, așezându-se pe un scaun și făcându-mi semn să-i torn niște vin. Cum te simți?

— Bine!

Iau un alt pahar și-i torn și ei vin, întinzându-i-l peste masă.

— Te bagi singură într-o mare porcărie.

Se strâmbă și ia o înghițitură rapidă.

— Ava, vrei cumva să reevaluăm situația? Tu ești cea care s-a măritat acum mai puțin de-o săptămână, și-a părăsit bărbatul și e însărcinată.

Mă crispez la auzul cuvintelor ei tăioase. Se uită la paharul pe care-l strâng cu putere în mână. Dintr-odată mă simt în defensivă.

— Am numai câteva săptămâni de sarcină. Alte femei nu află până pe la trei luni.

Încerc să-mi alung vinovăția copleșitoare. Kate se ridică și-și aprinde o țigară.

— Câteva pahare n-o să-ți dăuneze, nu c-ar mai conta, zice ea, deschizând fereastra și scoțându-și brațul în afară.

— Ce să conteze? mă-ncrunt reticentă, sorbind iar din pahar.

— Păi, oricum scapi de sarcină, nu?

Ridică din sprâncenele-i blonde. Cuvintele ei insensibile îmi împung conștiința, dar nu mă-mpiedică să mai iau o gură de vin. Cred că neg realitatea mai mult ca oricând.

— Da, mormăi eu, scufundându-mă în scaun, cu gândurile aiurea.

— Bine! spune Kate hotărâtă, trezindu-mă din reverie. Ieșim în oraș.

— Pe bune? izbucnesc eu.

E ultimul lucru pe care am chef să-l fac.

— Da, nu te mai las să jelești pe aici. A sunat?

Trage un fum în piept și mă privește atent. Mi-aș dori să spun că da.

— Nu.

Își țuguie buzele, și-mi dau seama că și ea crede că e de-a dreptul ciudat.

— Fă un duș. Mergem să bem ceva în liniște, nu ne-ntindem, spune ea, privindu-mi paharul din mână. Nu c-ar mai conta, presupun.

— Nu cred, zic clătinând din cap, iar vorbele ei blazate mă rod pe dinăuntru.

Oftează și-și aruncă mucul de țigară peste fereastră, apoi o închide și se lasă-n jos.

— Haide, Ava. N-am mai ieșit împreună de săptămâni întregi. Un singur pahar și conversație, nu despre Jesse sau Sam sau Dan, doar noi două ca-n vremurile bune, înainte ca bărbații ăștia să intervină între noi.

Prin vremurile bune vrea să spună după Matt și înainte de Jesse. Am râs ceva în alea patru săptămâni, înainte ca Stăpânul de la Conacul Păcatelor să-mi calce viața în picioare și s-o întoarcă pe dos.

— Bine, zic și mă ridic de la masă. Ai dreptate. Tot ce fac aici e să mă gândesc la prostii. Mă-mbrac imediat.

— Fabulos!

— Mulțumesc că nu i-ai spus lui Dan de ce sunt aici.

Zâmbește și ieșim amândouă din bucătărie, ca să ne pregătim pentru un pahar și o porție de conversație.

Mă gândesc constant la el și mă străduiesc să-l alung din mintea mea, dar când intrăm la Baroque și primul om pe care-l văd e Jay, portarul, cedez nervos. Se-ncruntă la mine când trec pe lângă el, întrerupându-și discuția cu un coleg, dar eu mă-ndrept spre bar fără să-i arunc nicio vorbă acestui extremist curios.

— Vin? întreabă Kate, făcându-și loc la bar între alți doi clienți.

— Te rog, spun aruncându-mi privirea în jur în localul nostru preferat, unde-i detectez imediat pe Tom și pe Victoria.

Sunt dezamăgită că i-am găsit aici și nici măcar nu mă simt prost pentru asta. O bat pe Kate pe umăr, iar ea-și răsucește capul ușor.

— Știai că vor fi aici? întreb.

— Cine?

Fac semn cu capul spre prietenul meu gay și spre colega mea indecentă și uneori prostuță, care dansează. Ei habar n-au ce se petrece în viața mea.

— Barbie și Ken, zic eu sec.

Îmi dau seama după felul în care Kate își dă ochii peste cap că nu știa.

— Îmi place rochia la nebunie! strigă Tom, mângâindu-mi abdomenul.

Mă uit în jos la rochia strâmtă și neagră de jerseu pe care am împrumutat-o de la Kate.

— Mulțumesc, zic și iau paharul pe care mi-l întinde Kate peste umăr. E'ști bine? o-ntreb pe Victoria.

Își aranjează părul și și-l dă peste umăr.

— Senzațional.

Pe bune? Nici bine, nici grozav, ci de-a dreptul senzațional?

— Așa de bine? întreb, dorindu-mi să-mi transmită și mie un strop din starea ei senzațională.

— Da, așa de bine, chicotește ea.

— E din nou îndrăgostită.

Tom o dă pe Victoria la o parte, ceea ce o face pe blonda frumușică să se-ncrunte.

— Nu sunt, și asta e o lovitură sub centură venită din partea acestei curve masculine!

Tom pare sincer șocat și, pentru prima oară după câteva zile, izbucnesc în râs. Mă simt tare bine. Kate ni se alătură și, pentru că nu sunt mese libere, stăm la bar, pălăvrăgind. Mă gândesc la el în continuare, desigur, dar prietena mea cea vicleană mă face să mă relaxez puțin.

Asta până ridic privirea și-l zăresc.

Inima mea n-o ia la galop... se oprește. Nu l-am văzut de luni și arată mai devastator ca niciodată. Îmi dau imediat seama că Jay l-a sunat și știu că probabil voi fi luată pe sus din bar, dar asta nu mă oprește din a-i studia picioarele îmbrăcate în jeanși, cămașa albă, gâtul și în cele din urmă chipul — cel care mă face să intru în delir de plăcere, deși sunt

supărată pe el. Nu pare furios și nu pare nici băut. Pare proaspăt, teafăr și la fel de spectaculos ca întotdeauna. Așa cred și toate femeile aflate în bar. L-au observat pe acest mascul formidabil care străbate barul, ba unele chiar se țin după el. Mărește pasul. Ochii lui verzi mă fixează pentru o clipă, iar inima începe din nou să-mi bată... foarte, foarte repede. Nu are nicio expresie pe față în timp ce mă privește scurt, apoi își desprinde privirea de mine, de parcă nu m-ar fi zărit, și continuă să se plimbe prin bar, cu o coadă de femei în urma lui.

Sunt distrusă. Mintea mea caută tot felul de explicații pentru absența lui din ultimele patru zile — unde a fost, ce-a făcut. Cu siguranță nu a pierdut vremea jelind. Pare arogant, încrezător și teribil de frumos — așa cum arăta în ziua în care l-am cunoscut. Toate astea îmi sunt cunoscute, dar acum impactul lor este mult mai puternic. Știe ce efect are asupra mea și asupra altor femei care-i cad la picioare.

Nesiguranța și gelozia bolnăvicioasă mă sufocă. Îl țintuiesc cu privirea, observând cum le asaltează pe femeile care-l înconjoară cu fața aceea minunată, făcându-le să se dezintegreze pe loc.

O, da, iată-l pe soțul meu, arătând ca și cum ar fi aterizat de pe planeta perfecțiunii. Mijesc ochii când văd o brunetă îmbrăcată în rochie roșie mângâindu-l pe braț și mă stăpânesc cu greu să n-o împing la o parte. Dar eu sunt cea care l-a părăsit, deși e evident că nu e foarte supărat din cauza asta. Râd în sinea mea. Are nevoie de mine? Nu prea pare.

Îmi dau seama că-n gașca noastră s-a lăsat liniștea, așa că-mi iau ochii de la nenorocitul meu de soț și o văd pe Kate privindu-mă cu atenție. Tom salivează laolaltă cu celelalte stricate, iar Victoria își târâie tocurile pe podea, într-o liniște penibilă. Clatin din cap râzând amar și sorb îndelung din pahar din care până atunci băusem puțin, îndreptându-mi privirea spre el. Știe că-l privesc. Dacă are chef de jocuri, atunci voi juca și eu. Și voi ieși învingătoare.

— Hai să dansăm.

Dau restul vinului peste cap și trântesc paharul pe tejghea. Apoi mă avânt în mica mulțime până ajung pe ring. Când mă răsucesc, descopăr că prietenii mei loiali mi s-au alăturat cu toții. Kate pare agitată. Încerc să-i iau vinul din mână, dar ea ferește paharul.

— Nu fi tâmpită, Ava, mă avertizează ea cu seriozitate. Știu că încă ești gravidă.

Încerc să-i dau o replică pe măsură, dar nu-mi vine nicio idee, așa că, într-un gest total stupid, mă răsucesc și mă duc cu pași apăsați spre bar. Știu că el se uită la mine și Kate la fel, dar asta nu mă oprește să-mi comand un pahar cu vin, pe care-l dau peste cap dintr-o sorbitură. Apoi revin pe ringul de dans.

— Ce vrei să demonstrezi? țipă Kate la mine. Dacă vrei să demonstrezi că ești o nemernică, să știi că reușești.

Vorbele ei m-ar fi rănit dacă n-aș fi fost beată. Nu-mi pasă. Chițăitul lui Tom îi abate atenția de la prietena mea nervoasă, iar ochii i se luminează când aude că DJ-ul pune melodia *Clubbed to death*. Se lovește de mine.

— Dă-mi un fluier, o pereche de pantaloni sexy și urcă-mă pe scenă! Ibiza!

Alung toate gândurile despre bărbatul meu cel enervant și las muzica să mă vrăjească. Trupul mi se leagănă în ritmul melodiei, ridic brațele deasupra capului și închid ochii. Sunt în lumea mea. Nu aud decât muzica zgomotoasă și nu mă văd decât pe mine în mijlocul ringului.

Sunt pierdută.

Amorțită.

Devastată în tăcere.

Dar e aproape.

Îl pot simți. Îi simt aroma de apă proaspătă apropiindu-se și apoi îi simt atingerea. Brațele îmi coboară lent când îmi trece palma peste abdomen. Își lipește vintrele de mijlocul meu și-i simt răsuflarea fierbinte în ureche. Mă împresoară și, chiar dacă-mi doresc să-l resping, nu sunt în stare. Mintea-mi rămâne goală, și încep să mă mișc alături de el, în timp ce mă sărută pe gât, iar penisul lui tare mă-mpunge în spate. Îmi las capul într-o parte neputincioasă, ca să mă poată săruta mai bine. Gâtul meu e hipersensibil la săruturile lui apăsate, care urcă până la ureche. Respiră greoi, fierbinte și controlat. Nu mă pot abține. Gem și mă-mping în spate, cu fundul în el.

Muzica pare să se audă din ce în ce mai tare. Jesse mă atinge mult mai ferm și, înainte de a deschide ochii, mă simt târâtă de pe ringul de dans. Aș putea încerca să-l opresc, dar n-o fac. Îl urmez, iar el mă scoate pe coridorul care duce la toalete. Lumea din jurul meu pare încetinită și înceţoșată și nu mă pot concentra decât la spatele lui lat. Pe măsură ce ne apropiem de capătul holului, mă uit în urmă și-l văd pe Jay privindu-ne. Apoi Jesse se răsucește și dă din cap spre Jay, apoi deschide ușa unei toalete dezafectate și mă-mpinge înăuntru. Închide ușa repede, trage zăvorul și, peste o clipă, mă lipește cu trupul de zid. Muzica se aude mai tare, iar eu ridic privirea, zărind niște boxe integrate în tavan. Mă prinde de bărbie și privirile ni se întâlnesc. Ochii lui verzi sunt întunecați, iar buzele îi sunt ușor întredeschise. Gem atunci când mă prinde de încheieturi și mi le ridică, ţintuindu-mi-le pe lângă cap. Apoi se apleacă, mușcându-mă de buza de jos, și se desprinde de mine, fără să-i dea drumul. Am pierdut orice control asupra reacțiilor trupului meu. Am un gol în stomac, care parcă se mișcă și mă izbește până în adâncul sufletului. Sunt disperată după el, dar faptul că am mâinile ridicate și trupul lui lipit de mine mă-mpiedică să mă mișc. Nu pot mișca decât capul, așa că-mi întind buzele, dar el nu le bagă-n seamă. Trebuie să facă totul așa cum vrea el, iar bănuielile mi se confirmă când buzele lui zăbovesc peste ale mele, la numai câțiva milimetri distanță. Răsuflarea lui fierbinte și mentolată îmi dogorește pe față, dar apoi el se retrage. Mă tachinează. Aștept să mă-ntrebe dacă-l doresc, iar eu sunt pregătită să-i dau răspunsul. Vocea mea răgușită se frânge.

— Sărută-mă, îl implor.

Cerșesc, îmi dau seama de asta, dar nu-mi pasă. Îl vreau, am nevoie de el.

Chipul îi e complet impasibil, dar mă strânge și mai tare de încheieturi și se lipește și mai mult de mine. Își apropie încet fața, străpungându-mă cu ochii lui verzi. Îmi gâdilă buzele cu gura lui. Gem și-ncerc să-i prind buzele, dar el se retrage din nou, fără nicio expresie, păstrându-și în continuare controlul. Dar eu nu mi-l păstrez. O să-nnebunesc de dorință.

— Sărută-mă, îi cer tăios.

Mă ignoră și-mi așază brațele unul peste a. ...minile ...mbele încheieturi cu o singură mână. Întinde ceala... vârful degetului pe genunchiul meu. Apoi începe să ur... pe coapsa mea, peste șold, peste piept, până când îmi cu... palma. Degetul mare i-a poposit pe gât, iar degetele îi sun... ceafă. Pulsul mi s-a accelerat, inima îmi bate dezlănțuită ... , iar genunchii mi s-au înmuiat. Și în tot acest timp, mă străpunge cu ochii lui innebunitori. Îmi vine să țip de frustrare, ceea ce e, fără îndoială, planul lui. Mă-nclin din nou în față, dar el îmi ocolește buzele și se-ndreaptă direct spre pieptul meu. Îmi mototolește rochia cu bărbia și îmi prinde sânul cu buzele. Își reîmprospătează urma.

Îmi las capul pe spate, sprijinindu-l de perete, și închid ochii disperată. Zvâcnirea continuă dintre picioare e chinuitoare, și mi-e teamă c-o să mă lase așa. A mai făcut-o. Mă calcă în picioare. Nu are niciun drept, dar n-o să-l opresc. Tânjesc după atingerea lui și acum, că a început, îmi doresc să nu se mai oprească vreodată.

Din cauza muzicii care urlă în jurul nostru, ai crede că alte sunete vor fi înăbușite, dar nu e așa. Răsuflarea mea febrilă e răgușită și pătrunzătoare. Cea a lui Jesse, dimpotrivă, e lentă, superficială și controlată. Are o tactică perfect calmă și stăpânită. Știe foarte bine ce face.

Sunt pe punctul de a urla de frustrare, dar chiar atunci mă răsucește și mă lipește la loc de perete. Trupul mi se izbește de faianță. Îmi întorc fața și-mi sprijin obrazul fierbinte de peretele rece, simțind cum genunchiul lui îmi desparte coapsele. Îmi ia palmele și le așază pe suprafața lucioasă. Nu trebuie să-mi spună să le țin acolo. Gestul lui ferm și desprinderea lentă a mâinilor sale îmi spun exact ce așteaptă de la mine. Astea, dar și buzele lipite de urechea mea. Apoi își așază palmele pe partea exterioară a coapselor mele și mă prinde de marginea rochiei. Încep să gâfâi și mai tare și să tremur din toate încheieturile. Mi-o ridică ușor până-n talie, apoi aud cum se descheie la fermoar. Nerăbdătoare, îmi împing fundul îmbietor, dar atunci simt cum palma lui mă izbește peste fesă, iar arsura resimțită pe pielea goală mă face să scot un țipăt.

— La naiba! gem eu, iar el mă mai plesnește o dată. Jesse!

Îmi întorc fața spre perete, sprijinindu-mi fruntea de faianță. Răsuflarea mea arzătoare aburește suprafața neagră și strălucitoare. Cât timp o s-o țină așa? Cât timp o să mă facă să sufăr? Dar apoi mă smucește de șolduri, îmi dă chiloții la o parte și mă pătrunde brusc. Țip șocată de invazia asta rapidă, dar el nu scoate niciun sunet, nu gâfâie, nici măcar nu tremură. Se retrage ușor, rămâne nemișcat preț de câteva clipe, apoi mă pătrunde din nou. Simt un gol în stomac, capul mi se învârte, iar fruntea mi se leagănă dintr-o parte în alta pe faianță. Nu știu cum să reacționez. Mi-o trage din nou, tare și rapid, iar eu țip, dar muzica mă acoperă. Se retrage lent, și simt cum mâna lui îmi părăsește șoldul și-mi urcă până pe ceafă. Mă forțează să-mi întorc capul într-o parte, apoi își lipește buzele de ale mele. Gem, acceptându-i sărutul dur și delectându-mă în această senzație familiară. Nu-mi este suficient, e doar un strop din lucrurile acestea care mi-au lipsit, înainte ca el să mă lase tânjind.

Rămâne neclintit pentru câteva secunde, apoi se dă puțin înapoi și se repede în mine, pierzând orice fel de control. Mă-mping în spate ca să-l întâmpin, la nesfârșit, și fiecare izbitură puternică și răzbunătoare mă ajută să-mi ating scopul. Orgasmul suprem. Și exact când cred că sunt aproape, el se retrage și mă răsucește, ridicându-mă ca să-l încalec. Se strecoară înapoi înăuntru, iar eu îl cuprind cu brațele pe după gât. Mi-o trage iar cu putere, și simt că mă apropii iar de orgasm. Îmi las capul pe spate și-i simt fierbințeala buzelor care mă mușcă, mă sug și mă ling. Încep să tremur, iar zvâcnirile din tot trupul mi se adună toate în vârful clitorisului. Țip înainte de a atinge orgasmul, apoi toate senzațiile mă aruncă într-un abis al plăcerii îmbătătoare și mă prăbușesc, urlând și mai tare. Știu că și el și-a dat drumul, chiar dacă nu scoate niciun sunet. Îmi lipesc capul de chipul lui transpirat. Mă privește cu ochii lui verzi și cu o față neutră, lipsită de emoții. Mă contrariază complet. Îmi înfig mâinile în părul lui și-l trag spre mine, dar el se ține tare, punându-și mâinile pe picioarele mele și dându-le jos de pe trupul lui. Îmi găsesc echilibrul sprijinindu-mă de perete și neluându-mi privirea de la Jesse. Își strecoară mâna în chiloții mei, adunând umezeala strânsă acolo, și-și trece palma peste pieptul meu. Apoi își șterge fruntea de transpirație, se încheie la pantaloni, se răsucește și pleacă.

Capitolul 10

Rămân fără replică, uluită, iar muzica mi se pare dintr-odată insuportabilă. Apoi mă îndrept și mă străduiesc să-mi revin din starea asta de răvășeală. Fără niciun folos. Sunt șocată. Nu a rostit niciun cuvânt, de când m-a găsit pe ringul de dans până când m-a abandonat în toaleta dezafectată, unde tocmai m-a futut. Nu a făcut dragoste, nici sex sălbatic. Pur și simplu și-a futut nevasta, de parcă ar fi o curvă pe care a agățat-o la bar. Sunt rănită, iar incertitudinile mele sunt mai accentuate decât oricând. Ce fac acum?

Mă-ntorc brusc când ușa se deschide și Kate dă buzna înăuntru.

— Aici erai! Plecăm!

— De ce?

Pare panicată.

— Sam e aici.

Doar atât?

— Poți să-l suporți, nu-i așa?

— Și fratele tău, adaugă ea sec.

— Ah...

— Da, ah. Haide, spune ea, luându-mă de mână și trăgându-mă afară din toaletă. Unde e Jesse? întreabă când trecem pe lângă intrarea în bar.

Mă uit spre el și-l văd stând la bar, cu un pahar de vin într-o mână și în cealaltă cu... fundul unei femei. Văd roșu în fața ochilor. Mă smucesc din strânsoarea lui Kate și mă reped spre nemernicul meu de bărbat dement.

— Hei, Ava! Vreau să plec! strigă Kate.

O ignor și-mi croiesc drum prin mulțime. El ridică privirea și mă observă, dar ochii nu i se cască de uimire. Nu pare vinovat sau prins cu mâța-n sac. De ce-ar părea? Știe că sunt aici pentru că tocmai mi-a trasu-o și și-a însemnat teritoriul la toaletă. Îl zăresc cu coada ochiului pe Sam, căruia pare că-i e mai frică de mine decât lui Jesse, când mă vede apropiindu-mă.

Primul lucru pe care-l fac când ajung lângă el e să-i smulg paharul din mână și să-l dau peste cap. E apă. Îl arunc pe podea, iar sunetul de sticlă spartă de-abia se aude dincolo de muzica zgomotoasă și larma vocilor. Apoi mă răsucesc spre tipa care și-a pus de-acum mâna pe fundul nevroticului *meu* Stăpân.

— Dispari, îi urlu în față, dându-i la o parte mâna de pe Jesse.

Nu trebuie să repet mișcarea când vine vorba despre palma lui Jesse de pe fundul ei. Și-a luat-o deja de acolo, spre norocul lui, și nici nu mai trebuie să repet ce-am spus. Femeia cască ochii și se retrage prudentă. E probabil cel mai înțelept lucru pe care-l poate face. Simt că aș putea ucide pe cineva.

— Ce mama dracului faci aici?! țip la el.

Ridică lent din sprâncene și în colțul gurii îi înflorește un zâmbet subtil. E prima reacție emoțională pe care o are de când a intrat în bar. Dar tot nu spune nimic.

— Răspunde-mi!

Clatină din cap și se-ntoarce spre bar, chemându-l pe barman. Ah, a căutat-o cu lumânarea. Mă răsucesc și-i văd pe cei trei prieteni ai mei, plus Sam, Drew și fratele meu, stând cu toții muți și șocați. Și eu sunt șocată, dar mută nu sunt deloc.

— Dați-vă la o parte! strig și-mi fac loc printre ei, îndreptându-mă hotărâtă spre ringul de dans.

Nu-mi ia mult timp să găsesc ce căutam. Am o mulțime de oferte când îmi prind marginea rochiei, dar nu fac asta cu oricine. Preț de câteva secunde studiez din priviri mulțimea și mă hotărăsc asupra unui bărbat înalt, brunet și cu ochi albaștri — un tip sexy. Nu trebuie să mă gândesc că m-ar putea respinge. Mă duc direct la el, îl las să mă privească preț de câteva clipe, apoi îmi trec mâna în jurul gâtului său și fac primul pas. Acceptă fără discuții, băgându-mi limba în gură fără întârziere și mă-nlănțuie cu un braț peste mijloc. Mă cert în sinea mea pentru că-mi place cum sărută, apoi intru în ritmul lui, până când, deodată, dispare.

Deschid ochii și-l văd pe străin strâmbându-se la Jesse.

— Ce mama naibii? strigă el uluit, iar Jesse îi răspunde ducându-și pumnul înapoi și lovindu-l pe bietul om peste mutră... cu toată puterea.

Observ îngrozită cum începe să-i țâșnească sângele din nas, în toate direcțiile. Asta nu-l oprește însă. Se repede în Jesse, îl trântește la pământ, lovindu-se reciproc și strângându-se de gât. Toată lumea din încăpere s-a dat înapoi ca să le facă loc celor doi bătăuși.

— Ava, ce mama naibii ai avut în cap?

Glasul furios al lui Sam îmi ajunge la urechi dintr-o parte. Ridic privirea și-i văd expresia acuzatoare. Nu știu ce am avut în cap. Nu știu dacă am avut ceva. Urmez privirea lui Sam înspre podea, exact în momentul în care Jesse îl pocnește pe tip cu toată puterea în falcă. Mă crispez toată.

— Sam, te rog, desparte-i.

Văd doar cămașa lui Jesse plină de sânge și fața celuilalt tip făcută praf, cu nasul evident spart.

— Ai înnebunit? râde Sam.

Sunt aproape gata să-l implor, când Jesse se ridică-n picioare și-l trage în sus și pe tip. Îl lipește de un stâlp, apoi ridică genunchiul și-l lovește cu toată forța în coaste. Bărbatul se prăvălește la podea cu brațele în jurul trunchiului. Mă simt îngrozitor și nu pentru că-l văd pe soțul meu frecându-și falca însângerată. Mă simt vinovată pentru bietul necunoscut, care a mâncat bătaie din cauza mea. Ce mama naibii se-ntâmplă cu mine?

Mă simt azvârlită din calea lui Jay, care apare brusc și evaluează repede situația. Apoi se repede la Jesse și-l scoate din local. Mă dau înapoi când trec pe lângă mine, dar Jesse se zbate și mă prinde de mână.

— Mișcă-ți curul afară, mârâie el la mine.

Îmi dau seama dintr-odată că am făcut o greșeală gravă. Nu vreau să dau piept cu fiara turbată de afară și decid că ar fi mai sigur să rămân în bar. Mă lupt cu Jesse, iar el se luptă cu Jay. Îl aud pe portar înjurând în timp ce se luptă cu noi.

— Afară! strigă el, iar eu mă simt luată brusc pe sus și protejată de pieptul portarului. O aduc eu afară dacă ieși dracului odată din bar! țipă el la Jesse.

Asta funcționează, dar nu înainte ca Jesse să se răstească la portar.

— Ține-ți mâinile acolo unde sunt.

În ciuda stării mele de agitație, remarc exact unde sunt mâinile lui — cu una mă ține de talie, iar cu cealaltă m-a prins de antebraț. Mă zbat sfidătoare.

— Dă-mi dracului drumul!

— Ward, cum pula mea suporți așa ceva? întreabă Jay, ieșind din local.

Poftim?

— Mă-nnebunește, în gura mă-sii, răspunde Jesse, aruncându-mi o privire tăioasă, înainte de a-și freca din nou falca rănită. Ai grijă cu ea.

Jay mă lasă cu grijă jos și dă din cap dezaprobator. Apoi dă mâna cu Jesse și ne lasă pe trotuar. Ne uităm urât unul la altul și chiar atunci toată lumea iese val-vârtej din bar, inclusiv Dan. Nu vreau să vadă așa ceva.

— Duceți-vă dracului cu toții! urlă Jesse.

Dan face un pas în față.

— Crezi că o las cu tine? râde el.

Mă rog ca Dan să tacă dracului din gură pentru că, după câte am văzut, nu am nicio îndoială că Jesse îl va spulbera pe frate-meu. Mă-ntorc spre Kate, cerându-i *ajutorul* din priviri. Dar ea strânge din buze și-și mută ochii disperată de la Dan la Jesse. L-au văzut cu toții pe Jesse cel turbat. N-o să mă ajute nimeni.

Jesse mă ia de cot și se uită fioros spre Dan.

— Nu te superi dacă-mi duc soția acasă.

E o declarație, nicidecum o întrebare.

— Ba da, mă supăr.

Dan nu dă înapoi. Citesc asta în scânteierea oțelită din ochii lui întunecați.

— Dan, e-n regulă. Sunt bine. Pleacă odată, spun eu și mă-ntorc cu fața la restul grupului. Vă rog să plecați, toți.

Dar nimeni nu schițează vreun gest c-ar vrea să plece. Jesse mă strânge mai tare.

— Ce mama dracului crezi c-o să fac? răcnește el. Femeia asta nenorocită e viața mea!

Mă dau în spate la auzul acestei declarații, la fel ca toți ceilalți, inclusiv Dan. Dacă sunt viața lui, atunci unde a fost în ultimele patru zile? De ce mi-a tras-o de parcă aș fi fost un obiect neînsuflețit? Și de ce și-a pus mâinile pe femeia de la bar? Îmi smucesc mâna și fac un pas înapoi, aruncând o privire rapidă spre prietena mea. Nu știu exact de ce — sprijin, poate, pentru că nu știu ce să fac. Ea clatină ușor din cap, în semn de „nu pune gaz pe foc". Latura mea arțăgoasă țipă înăbușit: „Nu-l lăsa să te facă de râs", în timp ce latura mea rațională mă liniștește: „Nu te face de râs singură".

Încurajată de privirea lui Kate, mă duc spre ea trăgându-mi rochia în jos. Într-un ultim gest sfidător, prostesc sau nu, îi iau paharul de vin din mână și-l dau pe tot peste cap.

— Ava! spune ea, încercând să mă oprească, dar sunt hotărâtă.

— Ne vedem mai târziu, spun, îmi iau poșeta din mâinile ei și mă răsucesc spre Jesse.

E încruntat și amenințător, dar mă doare-n cot. Tot ce a făcut în seara asta mi se derulează la nesfârșit în cap. Mă simt din ce în ce mai enervată.

— Nu te obosi să vii după mine.

Mă privește furios. Sper că nemulțumirea mea e la fel de evidentă ca furia lui, dar, în caz că nu e, îi arunc o privire plină de dezgust. Apoi îl împing la o parte și mă concentrez din toate puterile să nu mă clatin. N-ar fi trebuit să beau vinul ăla, din mai multe motive. Ies aiurea în stradă să opresc un taxi, dar nici nu apuc să ridic mâna.

— Nu ieși în blestemata aia de stradă! mârâie el, săltându-mă peste umăr. Femeie tâmpită!

— Ce mama naibii, Jesse!

Mă ia de pe carosabil și mă duce la loc pe trotuar.

— Lasă-mă jos!

— Nu!

— Jesse, mă doare!

Mă pune jos imediat și-și trece imediat ochii peste trupul meu, de sus până jos.

— Te doare? Unde?

Mă lovesc cu palma peste piept.

— Uite-aici! îi urlu în față.

Se dă în spate, dar apoi îmi imită gestul, lovindu-se peste piept prin cămașa pătată de sânge.

— Și pe mine, Ava, în morții mă-sii! urlă el.

Tresar la auzul glasului său ridicat, apoi mă răsucesc, așa beată sunt, și o iau la goană.

— Mașina e în direcția asta, țipă el în urma mea.

Mă opresc și schimb direcția cu precauție. Nu are niciun sens să-ncerc să scap. Sunt pilită, iar el e hotărât.

— Nu-mi place rochia ta, îl aud răstindu-se în urma mea.

— Mie da, ripostez eu, mergând mai departe.

— Și de ce, mă rog?

Mă prinde din urmă. Nu e greu. Sunt beată și pe tocuri. Mă opresc și mă-ntorc cu fața la el.

— Pentru că știam că ție n-o să-ți placă! strig, atrăgând atenția câtorva trecători.

— Ai dreptate! țipă el la mine.

— Foarte bine! Ăsta e singurul motiv pentru care ești supărat? Sau pentru că m-am îmbătat? Sau pentru c-am sărutat un alt bărbat?

— Toate cele de mai sus, dar aia cu sărutatul altui bărbat ia medalia de aur, în pizda mă-sii!

Tremură de furie.

— Aveai mâna pe fundul altei femei!

— Știu!

Ne privim reciproc cu furie.

— De ce? Te-ai plictisit de o singură femeie? țip eu, apoi mă-ncordez, uitându-mă în jur ca să văd cine a fost martor la ieșirea mea.

Mă bucur că prietenii noștri au plecat. Puteam să mă iau de el pentru posesivitatea sau gelozia lui, dar nu, am ales trecutul sexual. Mă fixează cu ochii lui verzi, iar gura i se transformă într-o linie dreaptă.

— Ai căutat-o cu lumânarea, femeie!

— Eu? Cum?

— M-ai părăsit! Mi-ai promis că n-o să mă părăsești niciodată!

Stăm unul în fața celuilalt, privindu-ne ca niște lupi ieșiți la pradă, și niciunul dintre noi nu vrea să cedeze. Amândoi avem motive de suferință. Desigur, al meu e mai întemeiat, dar nu sunt pregătită să stau în mijlocul străzii toată noaptea, doar ca să dovedesc că am dreptate. Nu sunt la fel de încăpățânată ca el.

— N-ar trebui să-mi hotărăști tu viitorul, spun eu mai calmă și mă-ndrept spre mașină, împleticindu-mă.

Habar nu am unde a parcat, dar nu mă îndoiesc că-n curând se va răsti la mine, spunându-mi pe unde s-o iau.

— Ești o pacoste nenorocită, se răstește el. Și mă gândeam la viitorul *nostru*.

Mă ia pe sus și mă cară în brațe.

— Jesse, lasă-mă jos, mă vait eu neconvingător.

Tentativa mea subțire de a mă elibera e de-a dreptul jalnică.

— Nu te las jos, domniță.

Mă dau bătută. Trupul mi-e slab, mintea și mai slabă, iar gâtul mi s-a uscat de cât am țipat. Îl las să mă ducă pe sus la mașină și să mă depună pe locul din dreapta, fără să protestez nici măcar atunci când se apleacă să-mi prindă centura de siguranță. Mormăie ceva de neînțeles când îmi trage rochia în jos, apoi trântește portiera. Îmi dau seama că se urcă și el în mașină și aud ca prin vis muzica plăcută a lui Ed Sheeran, dar apoi epuizarea mentală mă copleșește și nu mai am energia de a țipa la el. Mă

lipesc cu fruntea de geamul lateral și privesc în gol, dincolo de luminile strălucitoare ale Londrei care zboară prin fața ochilor mei.

— O, Doamne! aud glasul dezaprobator al lui Clive când îmi revin, în brațele lui Jesse, legănată de mersul lui. Vreți să vă chem eu liftul, domnule Ward?

— Nu, mă descurc, spune Jesse, iar eu îi simt vocea vibrând. Rochia asta e ridicolă, mormăie, chemând liftul și intră în el imediat ce se deschid ușile.

Mă trezesc în brațele sale, apoi mă zbat ca să mă eliberez. Se pare că am sărit o etapă a beției, trecând de la a fi beată și sfidătoare la a fi pur și simplu dificilă.

— Pot să merg, mă răstesc.

Se strâmbă și mă lasă jos, dar asta numai pentru că n-am unde fugi și pentru că nu sunt mașini în fața cărora să sar. Ușile liftului se deschid, iar eu ies prima, scotocind în geantă după chei. Le găsesc nesperat de repede, având în vedere mâinile mele nesigure, dar când vine vorba să bag cheia potrivită în broască e cu totul altă poveste. Închid un ochi încercând să mă concentrez, apoi strecor lent cheia în broască. Îl aud boscorodind în spatele meu, dar îl ignor și mă străduiesc să bag cheia. Cred că s-a săturat de așteptat pentru că simt dintr-odată o mână în jurul încheieturii, controlându-mi mișcarea și ghidând cheia în broască.

Ușa se deschide. Îmi arunc pantofii cât colo și străbat imensul spațiu, urcând treptele cu atenție. Când ajung în capul scării, nu fac la stânga spre dormitorul principal, ci la dreapta, spre camera mea goală preferată. Mă prăbușesc în pat complet îmbrăcată și fără să mă demachiez, semn clar de epuizare și beție. Nu las asta să mă frământe prea mult timp. Ochii mi se închid singuri, și simt cum adorm de la băutură.

— Hai să scăpăm de asta.

Simt cum îmi scoate rochia de pe mine. Sunt pe jumătate adormită, știu că sunt încă oarecum beată și ochii-mi sunt lipiți și murdari de rimel.

— Ai de gând s-o faci bucățele? mârâi eu iritată.

— Nu, spune el calm, luându-mă în brațele lui puternice și bine cunoscute și ridicându-mă din pat. Poate că nu vorbești cu mine, domniță, șoptește, dar prefer să *nu* vorbești cu mine la noi în pat.

Ridic automat brațele și mă prind de el, îngropându-mi fața în scobitura gâtului său. Oi fi eu un pic beată și foarte ofticată, dar recunosc locul meu preferat. Mă lasă pe pat și peste câteva clipe mă lipește de pieptul lui.

— Ava? îmi șoptește la ureche.

— Ce-i?

— Mă înnebunești, domniță.

— Nebun de dragoste? mormăi somnoros.

Îl simt strângându-mă și mai tare în brațe.

— Și asta.

— Te iubesc.

— Ce-i asta? bolborosesc și deschid cu greu ochii cârpiți.

— Bea, îmi ordonă el cu blândețe.

Gem și mă răsucesc pe pernă.

— Lasă-mă-n pace, mă văicăresc eu, auzindu-l chicotind.

Simt că-mi plesnește capul de durere. Nici măcar nu l-am ridicat de pe pernă și mă simt de parcă-mi cântă trupa Black Sabbath în creier.

— Hei, vino-ncoace.

Îmi cuprinde talia și mă trage de-a lungul patului, până la el în poală. Simt cum îmi netezește părul cu mâna și mi-l dă la o parte de pe față. Trag cu ochiul și văd un pahar cu apă minerală, aproape de buzele mele.

— Bea, insistă el.

Îl las să-mi încline marginea paharului spre gură și sorb cu plăcere lichidul efervescent.

— Pe tot.

Termin tot paharul și apoi mă prăbușesc la pieptul său gol. Sunt praf când sunt mahmură.

— Cât de rău îți e? întreabă el.

Știu că rânjește.

— Rău, gem eu.

Am pleoapele grele și stau prea bine acum ca să-mi amintesc de evenimentele care m-au adus în această stare de mahmureală — și care m-au apropiat de bărbatul ăsta enervant.

Se-ntinde pe spate, cuprinzându-mă cu brațul. Măcar vorbește cu mine și are grijă de mine în starea asta jalnică în care mă aflu. Ce fel de persoană își pedepsește iubirea alcoolică a vieții ei ieșind în oraș și îmbătându-se? Gravidă fiind, deși el nu știe asta. Ce fel de femeie își torturează soțul absurd de posesiv lingându-se cu alt bărbat chiar în fața lui? Același gen de persoană care îi ascunde pilulele iubirii vieții sale și încearcă s-o lase însărcinată, fix aceea. Suntem făcuți unul pentru celălalt.

— Îmi pare rău, zic încet.

Mă sărută pe păr.

— Și mie.

E curajos. Cred că arăt și miros șocant. Aroma de mahmureală nu poate fi cea mai plăcută, mai ales pentru un alcoolic aflat în recuperare. Mă tolănesc pe el, plutind o vreme între somn și realitate.

— La ce te gândești? întreabă încet, aproape temător.

— Mă gândesc că nu putem continua așa, răspund eu cu sinceritate. Nu-ți face bine.

Las deoparte faptul că nici mie nu-mi face bine. El oftează.

— Nu de mine-mi pasă.

— Ce-o să ne facem? insist.

Tace preț de câteva clipe, apoi mă așază pe spate și-mi desparte coapsele, cuibărindu-se între ele. Inspiră adânc și-și lasă fruntea pe pieptul meu.

— Nu știu, știu doar cât de mult te iubesc.

Oftez și mă uit în tavan. Știu și eu asta, dar zicala „Dragostea învinge totul" e testată aici la limită. El joacă de fiecare dată cartea iubirii, ca și cum ar fi o scuză acceptabilă pentru purtarea lui nevrotică.

— De ce-ai făcut-o? întreb.

Nu trebuie să spun mai mult. Știe bine la ce mă refer. Ridică privirea la mine și se-ncruntă.

— Pentru că te iubesc, spune el, apărându-se. Totul e pentru că te iubesc.

— Mă tratezi ca pe o parașută, mă fuți în toaleta unui bar, fără niciun cuvânt, apoi ieși și pipăi o altă femeie? Ai făcut asta pentru că mă iubești?

— Încercam să demonstrez ceva, zice el încet. Și ai grijă cum vorbești.

— Nu, Jesse. Erai doar bulangiu.

Mă mișc puțin deasupra lui, iar el mă privește neliniștit.

— Trebuie să fac un duș.

Îmi caută privirea, dar în cele din urmă mă lasă să mă ridic. Mă târăsc jos din pat și mă duc la baie, închizând ușa după mine. Mă spăl pe dinți și intru la duș. Mă simt total dezumflată și mahmură. Vreau numai să mă urc înapoi în pat și să uit totul, dar mintea mea se aventurează în direcții înfricoșătoare, iar capul mă doare și mai tare. Nu l-am văzut de patru zile. Încerc din răsputeri să nu mă gândesc la ce e mai rău, dar nu mă pot abține, mai ales în lumina ultimei sale dispariții. Sar cât colo când îi simt mâna trecând peste abdomen și buzele lipindu-i-se de umărul meu.

— Dă-mi voie, șoptește el, luând săpunul și răsucindu-mă.

Îngenunchează în fața mea și-mi ia talpa, o sprijină de coapsa lui, apoi îmi trece buretele plin de spumă de-a lungul piciorului. Nu mai e de loc încruntat. Pare mulțumit, liniștit și relaxat, exact așa cum îmi place mie, și asta pentru că are grijă de mine din nou.

— Unde ai fost de luni încoace? întreb, privindu-l atent.

Nu se încordează și nici nu mă privește în ochi, ci doar continuă să mă spele lent, în timp ce apa curge peste noi.

— În iad, răspunde el încet. M-ai părăsit, Ava.

Nu se uită la mine și nici nu are un ton acuzator, dar știu că subliniază faptul că mi-am încălcat promisiunea.

— Unde ai fost? insist eu, punându-mi piciorul jos la loc și ridicându-l pe celălalt când el îmi atinge glezna.

— Am încercat să te las în pace. Îmi dau seama cum mă port cu tine, Ava, și aș vrea să mă pot controla. Dar nu sunt în stare.

Tot nu mi-a răspuns. Știu toate astea.

— Unde ai fost, Jesse?

— Te-am urmărit, șoptește el, peste tot.

— Patru zile întregi? izbucnesc eu.

Ridică privirea la mine și se oprește cu mâna pe burete.

— Singura mea consolare a fost să văd că și tu ești la fel de pierdută.

Mă ia de mână, făcându-mă să îngenunchez și eu, în fața lui. Îmi dă părul jilav la o parte de pe față și se înclină să mă sărute pe buze.

— Noi nu suntem convenționali, iubito. Dar suntem speciali. Ceea ce avem noi este de-a dreptul special. Îmi aparții, iar eu îți aparțin ție. Așa stau lucrurile. Nu e firesc să stăm despărțiți, Ava.

— Ne scoatem reciproc din minți. Nu e sănătos.

— Viața mea ar lua-o razna fără tine în ea.

Îmi face semn să vin la el în brațe. Îi înconjor gâtul cu brațele, iar el îmi cuprinde talia cu mâinile lui mari.

— Aici trebuie să fii, spune, strângându-mă de mijloc ca să-și sublinieze ideea. Chiar aici, mereu cu mine. Să nu mai săruți vreodată vreun alt bărbat, Ava. O să mă bage la pușcărie pentru mult timp.

Îmi dau seama de prostia mea. Întind mâna și-i mângâi falca lovită. Nu are vânătăi sau alte semne.

— Trebuie să încetezi cu nebunia asta.

Furia mi s-a topit de tot și știu de ce.

Pentru că știu cât de mult mă iubește, dar asta îi scuză purtarea? Pare să-și revină din faza autodistructivă când mă are din nou și când fac cum mi se spune. Nu pot să mă prefac că asta nu mă enervează, că nu mă stresează sau că nu mă face să mă-ntreb uneori în ce naiba m-am băgat. Dar această latură a sa, incredibil de iubitoare și afectuoasă, foarte grijulie, aproape că înlocuiește purtarea lui derutantă și nevrotică. Lucru care-mi amintește imediat că sunt însărcinată.

Iar Jesse crede că nu sunt.

Îmi cuprinde obrajii și-și lipește buzele de ale mele.

— Iar tu trebuie să încetezi cu sfidarea asta.

Zâmbește sărutându-mă.

— Niciodată.

Îl las să mă posede, acolo, sub dușul curgând.

Capitolul 11

Am petrecut cea mai mare parte a zilei de sâmbătă împrietenindu-ne. Am savurat sexul somnoros și l-am contrazis pe Jesse non-stop, doar ca să obțin un futai de băgat mințile în cap. Apoi am uitat repede lucrurile cu care fusesem de acord în timpul futaiului de băgat mințile-n cap, instigându-l la un futai de aducere aminte. Am avut parte și de un futai în aer liber după ce am mâncat pe terasă, urmat de un futai de pedeapsă, când Jesse a decis că mi-am încălcat promisiunea. Dar știu că pur și simplu mă voia în cătușe și, sinceră să fiu, o și meritam. M-a futut în toate felurile posibile și mi-a plăcut la nebunie, chiar dacă acum mă doare trupul pe ici, pe colo. Mă relaxez în Cel De-al Nouălea Cer din Raiul lui Jesse. Crezând că nu sunt gravidă, m-a posedat cum, unde și în orice fel a vrut. Ieri și-a luat cu vârf și îndesat revanșa pentru absența lui Jesse cel dominator din ultimele câteva săptămâni. Sunt foarte fericită. Doar că sarcina e cât se poate de reală.

Kate a sunat, și sunt sigură că am auzit în fundal vocea fratelui meu, dar ea a negat, întrebându-mă dacă m-am împrietenit cu Jesse. Da. M-a mai întrebat și dacă i-am spus lui Jesse că sunt gravidă. Nu. După o zi

întreagă de plăceri și lucruri revenite la normal, așa cum trebuie să fie, sunt convinsă că am luat decizia corectă.

— O să zaci acolo toată ziua sau te-mbraci ca să dăm o fugă până la Conac?

Stă în ușa băii dezbrăcat, ștergându-și cu un prosop buclele blond-cenușii. Mă ridic în capul oaselor și mă târăsc spre capătul patului. Apoi mă trântesc pe burtă, mă sprijin pe coate și-mi pun bărbia în palmă. Știu bine ce fac, și știe și el, dacă e să mă iau după sclipirea din ochii lui verzi. Nu că n-aș vrea să merg la Conac. De când a plecat de acolo vrăjitoarea care plesnea din bici, moșia lui de la țară e un loc mult mai plăcut.

— Poate.

Am vocea ispititoare și joasă, exact așa cum intenționam.

— Ești excitat, spun eu, arătând spre zona lui inghinală, apoi ridic ochii, forțându-mă să nu zâmbesc.

Îmi mușc buza și-l privesc atent.

— Și asta pentru că mă uit la tine.

Își înfășoară prosopul peste umeri și se sprijină de cadrul ușii. Încep să salivez după bărbatul ăsta tentant și superb și zâmbesc.

— Ești tare în întregime.

— Doar aici nu sunt, zice el, cu un glas profund și răgușit, bătându-se ușor în piept. Aici, sunt moale ca naiba. Dar numai pentru tine.

Zâmbesc larg.

— Poți fi crud câteodată, spun, rostogolindu-mă pe spate, cu capul atârnând peste marginea patului.

— Mă ispitești, doamnă Ward.

Îl văd apropiindu-se lent. Se oprește lângă mine, iar penisul lui tare ca oțelul îmi atinge buza de sus.

— O vrei? întreabă el, prinzându-se de baza sculei și plimbându-mi-o peste buze.

Scot limba s-o gust, așa fierbinte și umedă, dar el se retrage, zâmbind imperceptibil.

— Spune te rog.

— Te rog.

Mă-ntind și-mi trec vârful degetelor peste pieptul lui. El geme și-și ghidează scula drept spre buzele mele. Le deschid lent, iar chipul lui se strâmbă de nerăbdare, apoi le închid în jurul penisului său.

— Ava, gura aia a ta nenorocită, mârâie el, strângând din ochi.

— Să mă opresc? întreb, mușcându-l ușor de carnea moale. Vrei să mă opresc?

— Vreau să taci naibii și să te concentrezi la ce ai de făcut.

Surâd și-l eliberez, apoi mă rostogolesc și mă așez la capătul patului, între coapsele lui. Îl prind de sculă și strâng cu putere.

— Nu mă mai chinui, domniță.

Își înfige mâinile în părul meu și, cu pumnii strânși, mă trage în jos. Nu mă-mpotrivesc deloc. Îmi place să i-o sug așa. Îmi las capul în jos și-mi înfig unghiile în fundul lui ferm, trăgându-l mai aproape.

— Ah, să-mi bag! mormăie el, ținându-mi capul într-un loc. Rămâi acolo unde ești.

Îmi atinge fundul gâtului, iar eu îmi silesc stomacul să nu se revolte. Nu scot niciun sunet în timp ce-l simt zvâcnind, cu capul dat pe spate și cu pumnii strânși în părul meu. Trebuie să păstrez controlul. Nu pot să vomit, n-aș putea să explic asta în ruptul capului, așa că-n loc să mă concentrez la gura mea plină cu scula lui, mă gândesc cum să fac ca să nu borăsc. Închid ochii și inspir pe nas. Ce e-n neregulă cu mine? Dacă sarcina aduce cu ea aversiuni și aversiunea mea înseamnă că nu mai tolerez bărbăția lui Jesse la mine-n gură, atunci nu mai vreau să fiu gravidă vreodată.

Mă relaxez puțin când se retrage. Îl eliberez din gură și mă urc pe trupul său, încolăcindu-mi picioarele în jurul lui. Trebuie să-mi joc perfect rolul, mai ales că mă privește întrebător. Nu-i place să întrerup lucrurile. Asta e decizia lui. Mă-nclin și-l muşc de buză.

— Te vreau în mine.

— Îmi era bine unde eram, spune el, nevenindu-i să creadă, și asta mă face să râd. Mă bucur că ți se pare amuzant, Ava.

— Nu mi se pare, scuze.

Mă lipesc de buzele lui și joc cartea dorinței. E singura mea scăpare.

— Te vreau înăuntru chiar acum.

Se dă înapoi și mijește ochii. Mă-ngrijorează. Apoi mă dă pe spate cu acel zâmbet rezervat doar mie.

— Nu trebuie să mă rogi de două ori, iubito.

Mă lasă pe pat, coborând și el odată cu mine.

— Scapă de prosop.

Îi smulg prosopul din jurul gâtului și-l arunc cât colo.

— Pune-ți mâinile în părul meu, poruncește el.

Mă execut imediat, înlănțuindu-mi degetele în claia lui udă și blondă.

— Trage de el.

Se apleacă și-mi linge buzele, iar eu îl trag de păr și gem.

— Sărută-mă tare, Ava.

Tonul lui aspru mă excită și mai mult. Îl sărut cu disperare și convingere.

— Oprește-te, îmi ordonă, iar eu mă opresc, chiar dacă nu prea vreau. Sărută-mă cu blândețe, șoptește, și eu oftez, strecurându-mi leneșă limba printre buzele sale.

E divin.

— Destul, spune el tăios, iar eu mă opresc din nou.

Se retrage și mă sărută drăgăstos pe buze.

— De ce nu poți face la fel de repede tot ce te rog?

Zâmbesc și-l trag mai aproape, sărutându-l din nou.

— Pentru că setea ta de putere se ia și la nevastă-ta.

Râde și se rostogolește, iar eu ajung deasupra lui, încălecându-l.

— Preia toată puterea, iubito.

— Bine, aprob eu iute, ridicându-mă de pe vintrele sale.

Întinde mâna în jos, dar eu îl plesnesc peste ea.

— Scuze.

— Ah, pardon, zâmbește el rușinat. Nu te juca prea mult totuși, bine?

— Ai uitat, Zeule, spun, luându-i penisul erect și ghidându-l spre mine. Tocmai ai cedat puterea.

Mă las ușor în jos, iar zâmbetul lui dispare, făcând loc unei expresii profund apreciative. Geme și mă cuprinde de partea de sus a picioarelor.

— S-ar putea să-ți cedez puterea mai des de-acum încolo.

Mă ridic și mă cobor lent la loc, trecându-mi mâinile peste pieptul lui.

— Îți place?

— Da, la nebunie.

Ridică privirea la mine și mă mângâie în susul coapselor.

— Ești atât de frumos, șoptesc, înălțându-mă și lăsându-mă din nou în jos, cu un geamăt.

— Știu, spune el.

— Ești arogant.

— Știu. Hopa sus.

Ridic din sprâncene.

— Cine are puterea?

— Tu o ai, dar nu pentru prea mult timp dacă abuzezi de ea. Sus.

Își stăpânește un zâmbet, iar eu mă strâmb, dar mă ridic oricum.

— Ce fată cuminte, geme el. Mai repede.

Cobor, frecându-mă încetișor.

— Dar îmi place așa.

— Mai repede, Ava.

— Nu. Eu am puterea.

Mă înalț din nou, dar nu mai apuc să mă las în jos. Mă întoarce pe spate și mă țintuiește.

— Ți-ai ratat șansa, domniță.

Mă pătrunde cu toată forța.

— Îmi iau puterea înapoi.

Bang!

Urlu și deschid larg picioarele.

Bang!

— Să-mi fut una! țip în timp ce el izbește din nou.

— Gura!

Bang!

— Jesse!

— Ți-ai forțat norocul, iubito, mârâie el, strângându-mă de încheieturi și izbindu-se în mine la nesfârșit.

Închid ochii.

— Ochii!

Îi deschid brusc, cu un țipăt șocat.

— Mult mai bine așa.

Transpirația i se prelinge pe față, curgându-mi pe obraji. Simt nevoia să mă agăț de el, să-l zgârii și să-l mușc, dar sunt complet neputincioasă, exact așa cum îi place.

— Lasă-mă să te ating, strig eu, zbătându-mă să scap din strânsoarea lui.

— Cine are puterea?

— Tu o ai, obsedat de control nenorocit ce ești!

— Ai grijă, *Bang*! cum *Bang*! vorbești!

Scot un strigăt.

— Să-mi bag! țipă el. Dă-ți drumul, Ava!

Nu pot. Încerc să mă concentrez pe orgasmul care zăbovește undeva în adâncuri, dar de fiecare dată când cred că se va declanșa, el mă izbește din nou răzbunător și îl trimite înapoi. Închid ochii și nu pot face nimic altceva decât să accept acest asalt asupra trupului meu.

— Doamne, Ava. O să-mi dau drumul!

Scoate un urlet și se prăbușește peste mine, eliberându-mi mâinile din strânsoare. Răsuflă haotic, zvâcnind din tot corpul, cu pielea umedă. La fel și eu, mai puțin orgasmul eliberator.

— Nu ți-ai dat drumul, geme el în scobitura gâtului meu.

Nu pot vorbi, dar mormăi și clatin din cap, cu brațele lăsate moi pe lângă cap.

— Iubito, îmi pare rău.

Mormăi din nou și-ncerc să-mi ridic brațele ca să-l mângâi și ca să știe că sunt în regulă, dar mușchii mei nu mă ascultă. M-a distrus. Ne lipim piepturile asudate și respirația noastră zgomotoasă se aude haotic. Suntem amândoi epuizați. Vreau să rămân în pat, dar apoi mă ia în brațe. Protestez mormăind în timp ce mă duce la baie.

Dă drumul dușului, ia un prosop de pe raft și-l așterne pe podea, apoi mă întinde pe el. De-abia mai găsesc puterea de a mă-ncrunta la el când mă așază pe jos și-mi desface picioarele.

— Hai să te readucem la viață.

Potrivește dușul la rece și se așază între coapsele melc. Apoi mă trezește de-a dreptul cu o mișcare prelungă și catifelată a limbii fix peste miez. Îmi arcuiesc spatele, am din nou energie în brațe și prind din nou glas.

— Ahhhhh Doamneeee!

Îl prind de părul ud și-l trag și mai mult spre mine, simțind că orgasmul rătăcit mai devreme urcă la suprafață. Nici măcar nu-ncerc să-l controlez. Încep să gem, mușchii abdominali mi se-ncordează și înalț capul în vreme ce apa rece și revigorantă curge peste mine. Jesse e peste tot, lingându-mă, mușcându-mă, sugând, sărutându-mă pe interiorul coapselor și vârându-și din nou limba înăuntrul meu.

— Te-ai trezit? mormăie el lipit de carnea mea, apoi mă mușcă ușor de clitoris.

— Mai vreau! strig eu, trăgându-l de păr.

Îl aud râzând puțin înainte de a-mi îndeplini porunca. Își cufundă complet limba înăuntrul meu și suge încet, până mă aduce la orgasm. Explodez. Văd stele verzi. Gem și-mi arunc brațele peste cap. E mult prea bine. Prea bine, la naiba. Vibrez lângă el, complet amorțită. Jetul rece e divin, iar sunetul constant al apei curgând e atât de relaxant. Nu mă ridic de pe podea — pentru nimic în lume. Poate să mă bage la loc direct în pat.

— Îmi place la nebunie să simt cum zvâcnești.

Mă sărută pe tot corpul până-mi ajunge la buze, acordându-mi și mai multă atenție specială. Eu îi răspund doar sărutându-l, incapabilă să-mi mișc mușchii, nevrând să fac prea multe eforturi.

— Mi-am luat revanșa?

Dau din cap, iar el râde, dându-se în spate ca să mă studieze. Încă văd bine. E senzațional de frumos și o știe, nemernicul încăpățânat.

— Te iubesc, spun cu greu printre răsuflările întretăiate.

Mă dă pe spate cu zâmbetul acela... rezervat mie.

— Știu că mă iubești, scumpo.

Se ridică, mult prea energic pentru mine.

— Haide. Acum că mi-am îndeplinit obligația de Zeu, trebuie să mergem la Conac.

Mă ia de mână și mă saltă fără niciun efort. Iar eu nu-l ajut deloc. Protestez prefăcându-mă inertă, dar asta nu-l tulbură cu nimic.

— Trebuie să vin? mormăi, în timp ce el îmi pune șampon în păr și-ncepe să mă săpunească.

— De obicei nu te plângi, spune zâmbind, iar eu îmi dau ochii peste cap. Da, trebuie. Avem patru zile de recuperat.

Îl ignor și-l las să-mi maseze capul cu mâinile lui mari și ferme, apoi să mă clătească.

— Gata, domniță. Afară.

Mă plesnește la fund și mă dă afară din baie, în timp ce-și termină dușul. Mă uit cu nesaț, dar oricât de mult m-ar atrage, rezist chemării și mă duc în dressingul imens ca să mă pregătesc. *Avem* multe lucruri de recuperat, iar unele sunt foarte importante. Ce era mai greu am făcut, iar ăsta e cu atât mai mult un motiv pentru mine să remediez situația. Dacă va afla că sunt gravidă, mă va trata din nou ca și cum aș fi făcută din porțelan.

Mă duc la bucătărie și-l găsesc pe Jesse scotocind haotic prin dulapuri. Cu brațele ridicate și cu spatele lat accentuat de gulerul tricoului polo alb, frumusețea lui îmi face mâinile să tremure. Clipesc de câteva ori ca să văd dacă e real. Zâmbesc. Da, e real și e al meu.

— Ce faci? întreb, prinzându-mi dezordonat părul în creștet.

Se răsucește spre mine, privindu-mă alarmat.

— Nu mai am Sun-Pat.

— Poftim? râd eu de panica sa autentică. Nu mai ai unt de arahide?

— Nu e amuzant, ce mama naibii!

Trântește ușa dulapului, apoi se repede la frigider, deschizându-l dintr-o smucitură și mutând nenumărate sticle de apă.

— Cu ce dracu' se ocupă Cathy? mormăie el ca pentru sine.

Nu mă mai pot abține. Izbucnesc în râs. Asta nu e purtarea normală a cuiva căruia îi place un aliment. Asta e dependență. Stăpânul meu e dependent de untul de arahide și probabil va face o criză dacă nu-l va primi în scurt timp. Mă amuz mai departe în tăcere când aud

ușa frigiderului închizându-se cu zgomot. Sar în sus și încerc fără succes să-mi reprim zâmbetul. Mă muşc de buză ca să nu mai râd.

— De ce râzi? întreabă el, strâmbându-se la mine.

— De unde dependența asta de untul de arahide? spun, mușcându-mi din nou buza.

Își încrucișează brațele la piept, în continuare încruntat.

— Îmi place.

— Îți place?

— Da, îmi place.

— Ești în eroare, dacă ai impresia că doar îți *place*.

Mă muşc iar de buză și rânjesc larg — nu mă mai pot abține.

— Nu sunt în nicio eroare, mă contrazice el râzând scurt. Nu e mare scofală.

— Bine, ridic eu din umeri, zâmbind în continuare.

E mare scofală. Vine către masă la mine, cu ochii căscați înspre partea de jos a trupului meu.

— Ce mama dracului sunt ăștia? izbucnește el, iar eu mă uit în jos, apoi ridic iar privirea spre ochii lui verzi.

— Pantaloni scurți.

— Vrei să spui chiloți?

Rânjesc din nou.

— Nu, adică pantaloni scurți.

Mă prind de marginea șortului meu denim și o ridic.

— Dacă erau chiloți, arătau așa.

El geme încet, studiindu-mi în continuare îmbrăcămintea scandaloasă.

— Ava, haide, fii rezonabilă.

— Jesse, oftez eu. Ți-am mai spus. Dacă vrei fuste lungi și pulovere pe gât, atunci găsește-ți pe cineva de vârsta ta.

Îmi las șortul la loc și mă așez pe vine ca să-mi închei șireturile Converșilor, ignorând protestele și mormăielile emise de bărbatul meu delicios și absurd.

— Poate c-o să fac o baie în piscină la Conac.

Ridic privirea la el, iar mutra lui ursuză devine din nou îngrozită.

— În bikini?

Izbucnesc în râs.

— Nu, într-un costum de schi. Sigur că în bikini.

Îmi forțez norocul și știu bine asta.

— Faci asta dinadins, nu-i așa?

— Aș vrea să fac o baie.

— Aș vrea să te strâng de gât, se răstește el. De ce-mi faci asta?

— Pentru că ești un nemernic irațional și trebuie să te relaxezi. Tu poate ești bătrân, dar eu am 26 de ani. Nu te mai purta ca un sălbatic. Ce-o să se-ntâmple dacă mergem în vacanță pe plajă?

— Credeam că mergem la schi.

El e cel care rânjește acum.

— O să-ți arăt ce bine mă pricep la sporturi extreme.

Zâmbesc când aud din nou cuvintele pe care le-a rostit la prima noastră întâlnire, apoi sar pe el, vârându-mi nasul direct în scobitura gâtului său.

— Miroși grozav, zic și-i inspir parfumul apetisant, iar el mă cară spre mașină, așa îmbrăcată în șort.

Parcăm la Conac. Mă ia repede în brațe, apoi mă urcă scările și intrăm în holul principal. Aud zgomotul îndepărtat al lumii strânse la bar și zâmbesc când îl văd apropiindu-se pe John, care pare la fel de înfricoșător ca întotdeauna.

— Ava ar vrea să înoate, mormăie Jesse, în timp ce John ni se alătură și încearcă să țină pasul cu el.

Uriașul îmi aruncă o privire înălțând din sprâncene.

— Pe bune, fată?

Dau din cap.

— E foarte cald.

Zâmbetul scurt care-i străbate chipul lui John e un semn că știe exact ce fac aici. Da, vreau să scot toată absurditatea din soțul meu, și acesta e locul perfect pentru a face asta — la conacul plăcerilor ce aparține

stăpânului meu, unde pielea dezgolită e ceva la ordinea zilei. N-am de gând să mă dezbrac de tot și nici să mă expun ca să mă vadă toată lumea, dar o baie într-un costum decent de baie e un bun început. Dacă poate trece peste asta aici, poate să treacă peste asta oriunde.

Trecem pe lângă bar, unde-l zăresc pe Sam. Nu-i văd fața, dar trupul cocoșat pe un scaun arată clar cum se simte. Cea mai bună prietenă a mea e o idioată. Fuge de ceva bun și vrea să resusciteze altceva, teribil de nefast. Poate că Sam a târât-o în partea întunecată, dar nu merită să fie trimis la naiba în felul acesta.

Când intrăm în cabinetul lui Jesse, îmi dă drumul la mână și se repede la frigider. Scoate un borcan cu unt de arahide, desface imediat capacul și-și vâră degetul în el. John nici nu clipește, ci se așază pe cealaltă parte a biroului lui Jesse, în timp ce eu privesc scena cu un surâs. Apoi se duce la scaunul său și ia loc, băgându-și degetul în gură și oftând. Îi place?

— Ce se petrece? îl întreabă pe John cu degetul în gură.

— Camera trei nu funcționează. Compania de supraveghere trebuie să vină s-o repare, spune acesta și-și scoate telefonul din buzunar. O să-i bat la cap.

Formează un număr și-și pune telefonul la ureche. Apoi se ridică și se duce la fereastră.

— Iubito. Te simți bine?

Îmi mut ochii de la John înapoi la Jesse, descoperindu-i o expresie îngrijorată pe față.

— Da, mă simt bine.

Îmi dau seama că am rămas în picioare în pragul biroului, așa că mă apropii și mă așez pe scaunul de lângă John.

— Visam. Scuze.

Își vâră din nou degetul în gură.

— La ce?

Zâmbesc.

— La nimic. Mă uitam pur și simplu la tine cum îți mănânci untul de arahide.

Coboară privirea spre borcan și-și dă ochii peste cap.

— Vrei și tu?

— Nu.

Strâmb din nas dezgustată, iar el râde, cu ochi verzi și scânteietori, care fac mici riduri la capete. Pune la loc capacul și așază borcanul pe birou. Și-a luat doza.

— Ce mai face Sam?

— La naiba. Nu vrea să vorbească. Kate ce mai face?

— Nu face bine.

Nu mint, chiar ăsta e adevărul.

— Ce ai aflat? De ce s-a despărțit de el?

Ridic din umeri cât pot de nonșalant.

— Din cauza locului ăstuia, probabil.

Nu vreau deloc să mă amestec. Nu îndrăznesc să-l pomenesc pe fratele meu.

— Poate e mai bine așa.

El dă din cap gânditor.

— Vrei să înoți sau să stai cu mine?

Știu ce răspuns ar prefera.

— Ce-ai de gând să faci? întreb, cu ochii la teancurile de hârtii de pe biroul lui.

N-am văzut niciodată atâta dezordine și știu de ce. Nu mai e Sarah. Dar nu mă simt deloc vinovată, chiar dacă biroul lui Jesse arată de parcă ar fi căzut o bombă pe el. Se uită și el la hârtii și oftează.

— Uite asta o să fac, spune și arată spre unul dintre teancuri.

— De ce nu angajezi pe altcineva?

— Ava, nu e atât de simplu în domeniul ăsta. Trebuie să cunoști omul, să ai încredere în el. Nu pot suna pur și simplu la agenția de șomaj, cerându-le să trimită pe cineva care știe să dactilografieze.

OK, acum mă simt un pic vinovată. Are dreptate. Vorbim despre oameni din înalta societate, oameni cu poziții importante. Jesse mi-a spus că studiază trecutul acestor oameni, ca să le determine starea financiară și istoria medicală, inclusiv condamnările din cazier. Presupun că e chestiune de confidențialitate.

— Te-aș putea ajuta eu, mă ofer eu rezervată, chiar dacă habar n-aș avea ce trebuie să fac, dar mutra lui copleșită care cercetează grămezile de hârtii de pe birou mă face să mă simt și mai vinovată.

Înalță ochii surprins.

— Pe bune?

Ridic din umeri și înșfac prima foaie de hârtie pe care o văd în fața ochilor.

— O oră, din când în când.

Mă uit la hârtia din mâinile mele și fac un pas în spate. E un extras de cont. Așa cred eu, cel puțin. Cifrele arată mai degrabă ca niște numere internaționale de telefon, așa c-ar putea fi o factură telefonică. Ridic privirea spre el, iar el rânjește.

— Suntem foarte bogați, doamnă Ward.

— Să-mi fut una!

— Ava...

— Scuze, dar...

Încerc să mă concentrez la toate acele cifre, dar nu reușesc.

— Genul ăsta de acte n-ar trebui să stea aruncate pe biroul tău, Jesse.

Are numerele de cont acolo și multe altele lucruri.

— Stai așa... Sarah avea grijă de finanțele tale?

— Da, spune el încet.

Îmi sare mușchiul. N-am încredere în femeia aceea.

— Ai idee unde-ți sunt banii? Câți bani ai? întreb, punând hârtia la loc pe birou.

— Da, uită-te, spune, privind foaia. Atât de mulți am și sunt în bancă.

— Ai un singur cont? Dar conturile tale de afaceri, de economii, de pensie?

Pare un pic alarmat și aproape iritat.

— Nu știu.

Mă uit la el cu gura căscată.

— Ea se ocupa de tot? De toate conturile tale?

Nu-mi place deloc gândul ăsta.

— Nu se mai ocupă, mârâie el, aruncând foaia la loc pe birou. Dar mă ajuți tu? adaugă, zâmbind din nou.

Cum să nu-l ajut? Bărbatul ăsta e putred de bogat și habar nu are unde și-n ce condiții îi sunt depozitați banii.

— Da, te ajut.

Iau un teanc și-ncep să-l răsfoiesc, dar apoi am o revelație subită. Ridic capul brusc, descoperind că mă privește cu o mutră satisfăcută.

— Am zis c-o să te ajut, asta-i tot. Câteva ore ici-colo, Jesse.

Vrea să-i iau locul lui Sarah. Se crispează tot la auzul vorbelor mele.

— Dar e soluția perfectă.

— Pentru tine! Soluția perfectă pentru tine! Am o carieră. N-o să renunț la ea ca să vin aici zilnic și să-ți rezolv hârțogăraia!

Ce porc obraznic. Vrea s-o înlocuiesc pe Sarah în funcția de secretară. Nicio șansă.

— Și oricum, zic eu, lăsând teancul de hârtii pe birou și ridicându-mă-n picioare, eu nu știu să mânuiesc biciul, așa că probabil n-am calificarea necesară.

Nu știu de ce am spus asta. Nu era deloc necesar și a sunat malițios. El pare șocat. Se lasă pe spate, cu o expresie uluită și în același timp furioasă.

— A fost cam infantil, nu crezi?

— Îmi pare rău, spun și-mi iau geanta. Nu voiam să zic asta.

John ni se alătură din nou și rupe tăcerea stânjenitoare dintre noi.

— Mai durează vreo oră, spune, punându-și telefonul la loc în buzunar. Înainte să uit, am anulat vreo trei carduri de membru.

Jesse ridică sprâncenele plin de curiozitate.

— Trei?

— Trei, confirmă John îndreptându-se spre ușă. Toate femei, adaugă el, ieșind din birou.

Jesse se sprijină cu coatele pe birou și-și pune capul în palme. Mă simt afurisită. Îmi las geanta, mă duc spre el și-l împing la loc în scaun, așezându-mă pe birou, în fața lui. Mă privește mușcându-și buza.

— O să le descurc eu pe astea, zic, arătând spre hârtiile împrăștiate peste tot. Dar trebuie să angajezi pe cineva să facă lucrul ăsta. E o slujbă cu normă-ntreagă.

— Știu.

Mă prinde de glezne și mă trage spre el, astfel ca picioarele mele să-i ajungă pe genunchi.

— Du-te să-noți. Încep eu aici, bine?

— Bine.

Îl studiez îndeaproape și el face același lucru.

— Hai, fată frumoasă. Spune ce ai de spus, spune el zâmbind.

— Membrele se retrag pentru că nu mai ești disponibil să le fu... spun, mușcându-mi limba. Să faci sex cu ele.

Chestia asta mă face extrem de fericită și se vede de la o poștă.

— Așa s-ar părea, nu-i așa? zice el, mijind ochii. Văd că acest lucru îmi mulțumește soția.

Ridic din umeri, dar nu-mi pot ascunde bucuria.

— Câți bărbați și câte femei sunt?

— Te referi la membri? întreabă el.

— Da.

— 70 la sută bărbați, 30 la sută femei.

Rămân cu gura căscată. Îmi amintesc că Jesse spunea că sunt vreo mie cinci sute de membri. Adică vreo mie de femei care-mi doresc Stăpânul.

— Ei bine, spun, ieșind din starea de șoc, cred că va trebui să transformi Conacul într-un club gay.

El râde și-mi dă picioarele jos de pe birou.

— Du-te la piscină.

Vestiarele sunt goale. Mă schimb în bikini, îmi scot diamantul, îmi prind din nou părul în creștet și-mi îndes lucrurile într-unul dintre dulapurile din lemn de nuc. De când sunt cu Jesse, n-am fost niciodată la spa și sala de sport, dar am fost informată că nu e voie să faci baie dezbrăcat. Așa c-o să fac pe grozava și o să-l și testez pe Jesse în același timp. Mă plimb pe-acolo, căutând un semn de viață, dar e complet pustiu. E

duminică la prânz. M-aș fi gândit că e momentul potrivit pentru ca membrii să frecventeze această parte a Conacului.

Intru în clădirea imensă de sticlă și cercetez zona. Toate bazinele jacuzzi, piscina gigantică și șezlongurile sunt goale. E ciudat de multă liniște. Se aude numai sunetul îndepărtat al pompelor de apă. Îmi întind prosopul pe un șezlong de lemn, fac cu grijă primul pas în apă și oftez de plăcere. E călduță. Minunat. Cobor și restul treptelor, mă arunc în apă și înot un bazin în stil bras.

Savurez atmosfera liniștită înotând bazin după bazin. Nu mi se alătură nimeni, nu se aventurează nimeni la jacuzzi, nu vine nimeni să se relaxeze pe șezlonguri. Apoi aud un foșnet și mă opresc să văd cine apare de la vestiare. Se ivește Jesse, îmbrăcat cu șort negru de înot. Gem apreciativ, iar el îmi zâmbește, plonjează direct în apă, întinzându-și trupul, fără să facă zgomot și fără să stropească. Alunecă pe sub apă. Eu plutesc în mijlocul piscinei și văd cum umbra sa înaltă se apropie de mine pe sub apă, până ajunge chiar în fața mea. Rămâne scufundat chiar sub mine.

Apoi îi simt palma înlănțuindu-mi glezna și chițăi când mă trage sub apă. Apuc să trag aer în plămâni înainte de a dispărea și închid ochii instinctiv. Își lipește buzele de ale mele, mă cuprinde în brațe și ne rostogolim împreună în brațe, cu trupurile unul peste altul, cu limbile dansând dezlănțuite.

E plăcut, dar eu nu-mi pot ține prea mult respirația. Și cred că și el are nevoie de aer, pentru că a stat aici jos mai mult decât mine. Îl ciupesc ca să-i arăt că nu mai pot respira, iar plămânii mei se bucură enorm când ieșim la suprafață. Îmi încolăcesc picioarele în jurul mijlocului său și îl cuprind cu brațele pe după gât. Când deschid ochii, descopăr că rânjește larg și neobrăzat. Știu că nu poate atinge fundul bazinului, așa că trebuie să calce apa din toate puterile cu greutatea mea agățată de el. Dar nici nu-ți dai seama c-o face. De-abia dacă se observă. Pare că plutește fără niciun efort în fața mea.

Îi dau la o parte părul ud de pe față și zâmbesc.

— Ai închis piscina, nu-i așa?

— Nu știu ce vrei să spui.

Se rotește și-ncepe să înoate spre margine.

— Nu e niciodată aglomerat în partea asta a zilei.

— Nu te cred, spun, punându-mi bărbia pe umărul lui. N-ai suportat să mă vadă altcineva în costum de baie. Recunoaște că am dreptate.

L-am pus la muncă grea pe Stăpânul meu. Ajunge la marginea piscinei și mă dă jos din spinarea lui, împingându-mă la mal.

— Îmi place mult de tine în costum de baie.

— Dar numai pentru ochii tăi, nu-i așa?

— Ți-am mai zis, Ava. Nu te împart cu nimeni și cu nimic, nici măcar cu ochii lor.

Își strecoară mâinile pe coapsele mele.

— Doar eu te ating, șoptește el.

Îmi încordez coapsele, iar el se apleacă și mă sărută blând, apoi îmi studiază fața.

— Doar eu te văd.

Își vâră degetul în bikinii mei, iar eu îmi țin respirația în timp ce mă mângâie ușor.

— Doar pentru plăcerea mea, iubito. Știu că mă-nțelegi, nu-i așa?

— Te-nțeleg, zic, mișcându-mă în fața lui și cuprinzându-l cu brațele de umeri.

— Bravo. Sărută-mă.

Îl sărut prelung, sexy, cu pasiune și gemem la unison. Mâinile lui mari îmi cuprind talia în întregime. Mă ține strâns și ne sărutăm multă vreme — acolo, în mijlocul piscinei, doar eu și el, pierduți unul în celălalt, consumându-ne reciproc, iubindu-ne.

Tot ce se petrece între noi e rezultatul iubirii puternice, uneori otrăvitoare, pe care o împărtășim. Ne distruge, ne face să ne purtăm haotic și irațional — pe amândoi. În realitate, probabil suntem nebuni de legat, sau poate că eu l-am depășit deja. Cu siguranță simt că am înnebunit. Dacă te iei după planurile mele poți spune cu certitudine că sunt nebună. Și dacă el va afla ce plănuiește soția lui dementă, atunci fără-ndoială o va lua razna definitiv.

Capitolul 12

— Te iubesc, șoptește el, iar eu surâd și-ntind mâna să-l ating.

— Hmmm, mormăi eu, trăgându-i trupul lângă al meu.

— Ava, e șapte jumate.

— Știu, mârâi în scobitura gâtului său. Sex somnoros, cer eu, plimbându-mi mâna pe coapsa lui până găsesc ceea ce caut.

Îi cuprind penisul.

— Iubito, mi-ar plăcea la nebunie, dar când te vei trezi de tot, vei intra în panică și mă vei lăsa cu buza umflată.

Îmi ia mâna și-mi sărută degetele cu delicatețe.

— E luni dimineață. E șapte și jumătate. Nu vreau să dai vina pe mine pentru că ai întârziat.

Deschid ochii și-i văd chipul ud deasupra mea. A făcut duș, ceea ce-nseamnă că a fost la alergat, ceea ce-nseamnă că e târziu. Mă ridic brusc în capul oaselor, iar el se dă repede la o parte ca să nu-i trag un cap în gură.

— Cât e ceasul?

El zâmbește cu drag.

— E șapte jumate.

— Jesse! strig, sărind și dând buzna în baie. De ce nu m-ai trezit când ai ieșit să alergi?

Dau drumul dușului și mă-ntorc spre chiuvetă, pregătindu-mi peria și pasta de dinți.

— Nu voiam să te deranjez.

Se sprijină de cadrul ușii și mă privește cum îmi frec dinții cu frenezie. Zâmbește, distrându-se de mica mea supărare.

— Nu te-a... oprit... ciodată.

Scuip pasta din gură, iar el cască ochii mirat.

— Poftim?

Clatin din cap, îmi dau ochii peste cap și revin la oglindă, clătindu-mă.

— Am zis că asta nu te-a oprit niciodată. De ce nu m-ai dat jos din pat cu forța și de ce nu m-ai obligat să alerg 25 de kilometri?

Sunt bănuitoare și asta se vede cu ochiul liber. El ridică din umeri și vine lângă mine la oglindă, luându-și peria.

— O s-o fac dacă vrei.

— Nu, doar mă-ntrebam.

N-o să forțez. Intru în duș, unde-mi spăl repede părul și mă rad pe picioare. Apoi ies și dau fuga în dressing. Stau și mă uit la numeroasele cuiere pline cu haine, cele mai multe având etichetele încă pe ele. E prea greu de ales, sunt prea multe haine, așa că iau rochia mea roșie. E foarte bine așa.

După ce-mi usuc părul, mă machiez și cobor la parter, îl găsesc pe Jesse deja îmbrăcat într-un costum bleumarin, cu o cămașă albă apretată, luându-și cheile de la mașină.

— Te duc eu.

— Unde e Cathy?

Îl privesc cu nesaț. Pe tot. Ăsta-i soțul meu. Chiar trebuie să mă duc la muncă? El se-ncruntă puțin.

— Nu știu. Nu-i stă în fire să-ntârzie.

Mă ia de mână ca să plecăm.

— Ți-ai luat tot ce-ți trebuie?

— Da.

Coborâm în holul clădirii *Lusso* și, când ajungem la biroul portarului, o văd pe Cathy stând aplecată și pălăvrăgind cu Clive. Rânjesc și mă uit la Jesse, dar el mă ignoră, deși știe foarte bine că mă uit la el și știe probabil și ceea ce gândesc.

— Așa se explică, spun eu râzând.

— Doar vorbesc, mormăie Jesse, mergând mai departe.

— Par foarte apropiați.

O văd pe Cathy foindu-se și chicotind în timp ce Clive o distrează pălăvrăgind și gesticulând. Și el pare la fel de fascinat ca menajera lui Jesse. Aceasta ne observă.

— Ah! Tocmai urcam!

— Nicio problemă.

Jesse nu pare impresionat și nici nu se oprește. Eu însă aș vrea să mai stau pe-aici ca să văd ce se întâmplă. Zâmbesc larg când trec pe lângă ei, iar Cathy și Clive roșesc la unison.

— Mi s-a terminat untul de arahide, strigă Jesse ușor iritat.

— E o cutie întreagă în dulap, băiete. Credeai că te las fără?

Cathy pare enervată de critica lui Jesse. Asta mă face să râd, mai ales atunci când Jesse începe să mormăie pe sub mustață.

— Nu fi așa supărăcios. Vorbesc și ei, îl dojenesc când ieșim afară și Jesse își pune ochelarii de soare.

— Nu e-n regulă, spune el, cutremurându-se și dându-mi drumul mâinii.

Scotocesc prin geantă după ochelarii mei de soare.

— Uu, cred că-l cheamă sus când nu suntem noi acasă. Chiar am remarcat că așternuturile din camera liberă sunt un pic... mototolite.

— Ava! strigă el, ridicând spre cer o mutră ofticată. Nu spune așa ceva!

Izbucnesc în râs.

— Ai ceva cu persoanele în vârstă.

— Ba nu am.

Dezgustul îi dispare imediat de pe față. Acum rânjește larg.

— De ce te hlizești? îl întreb.

Își scoate ochelarii și se apropie de mine, înclinându-se și lipindu-și nasul de al meu.

— Ți-am luat un cadou.

— Serios? întreb, sărutându-l. Ce anume?

— Întoarce-te.

Mă trag înapoi și-i privesc ochii încântați când dă din cap peste umărul meu. Mă răsucesc încet și studiez preț de câteva secunde parcarea întrebându-mă ce poate fi, dar nu-mi sare nimic în ochi. Își strecoară brațul peste umerii mei și-mi leagănă prin fața ochilor un set de chei de mașină. Atunci observ un Range Rover Sport, exagerat de mare, alb, cu jante strălucitoare. Pare mai degrabă un tanc.

O, nu!

Nici măcar nu pot vorbi. Cum de l-am ratat? Acum mă orbește. Mijesc ochii la cheile pe care mi le leagănă în față, de parcă nu-și dă seama că mi-am văzut cadoul și încearcă să-mi dea și mai multe indicii. Nu e nevoie. Îl văd. Și-l urăsc!

— Acolo, arată el, scuturând din nou cheile.

— La nava aia spațială te referi? întreb sec.

Eu nu conduc chestia aia, indiferent câte numărători inverse sau futaiuri de băgat mințile în cap o să-mi administreze ca pedeapsă.

— Nu-ți place?

Pare jignit. O, rahat, ce zic eu acum?

— Îmi place Mini-ul meu.

— Nu e o mașină sigură.

Acum pare de-a dreptul ofensat, așa cum știam că se va-ntâmpla. Vine în fața mea și-mi privește chipul șocat.

— Asta e mai sigură.

Nu mă pot abține să-l privesc uluită.

— Jesse, asta-i o mașină de bărbat — o mașină pentru John. E mare, în pizda mă-sii!

— Ava! Ai grijă cum pula mea vorbești! spune el, încruntându-se. Am luat una albă. Asta-i culoare de femeie. Hai să-ți arăt.

Mă prinde de umeri și mă duce la mașina uriașă. Pe măsură ce mă apropii mai mult, o urăsc și mai tare. E prea ostentativă. Mie-mi place Mini-ul meu.

— Uită-te, spune el, deschizând portiera... iar eu oftez.

E din ce în ce mai rău.

Alb... peste tot. Volan îmbrăcat în piele albă; schimbător de viteze de piele albă; scaune de piele albă. Chiar și covorașele sunt albe. Ridic privirea spre soțul meu cel dement și clatin din cap, dar nu pot fi nerecunoscătoare. Pare atât de încântat de sine. Credeam că omul ăsta are gust.

— Nu știu ce să spun.

Chiar nu știu.

— Puteai să-mi cumperi un ceas sau un medalion sau ceva de genul ăsta.

Mi-aș fi dorit să-mi cumpere un ceas sau medalion sau ceva de genul ăsta.

— Urcă.

Mă conduce spre... chestia aia. Oftez profund. *O, nu!* Pe tetiera scaunului șoferului stă scris „Doamna Ward". Asta deja e prea de tot.

— Eu nu conduc chestia asta! izbucnesc, fără să mă pot abține.

— Ba o s-o conduci!

Ei bine, tocmai am scăpat de orice vinovăție pe care o simțeam, iar acum mă împotrivesc din toate puterile.

— Ba nu! Jesse, e prea mare pentru mine!

— E o mașină sigură.

Mă ia în brațe și mă pune pe scaunul șoferului. Mă simt foarte mică.

— Uită-te.

Se-ntinde și apasă pe un buton. Un compartiment se deschide, dând la iveală un monitor.

— Are tot ce-ți trebuie. Ți-am descărcat muzica preferată, rânjește el și apasă pe un buton, făcând ca muzica trupei Massive Attack să răsune din cele un milion de boxe. Te poți gândi la mine.

— Mă gândesc la tine de câte ori mă suni și aud melodia asta, zic și sar jos din mașină. Vreau mașina ta. Ia-o tu pe-asta.

Fac semn spre chestia asta imensă.

— Eu? spune el, panicat, măsurându-mi cadoul din priviri. Dar e un pic... prea feminină.

— Este, și știu ce vrei să faci, Ward, zic și-i înfig un deget în piept. Singurul motiv pentru care vrei să conduc măgăoaia asta e pentru că e enormă și sunt șanse mai mici de accidentare gravă dacă mă lovesc de ceva. Dacă o împopoțonezi, nu mă convingi.

Mă uit în interior și-mi imaginez scoici de bebeluș și înălțătoare pentru copii. Și un cărucior în portbagaj. *O, nu!* Mă răsucesc și mă-ndrept val-vârtej spre mult iubitul meu Mini, în care n-are cum să intre vreun cărucior.

Mă mir că ajung la mașină fără ca Jesse să mă oprească. Mă uit în oglinda retrovizoare în timp ce-mi ajustez scaunul. Îl văd sprijinit de mașina lui, cu brațele la piept. Îi ignor mutra încruntată și-mi pornesc mașina, dând repede cu spatele și îndreptându-mă spre porți.

— Om imposibil, mormăi în barbă, întinzându-mă să apăs pe butonul mic și negru de la care se deschid porțile.

Nu e acolo.

— Ce naiba! strig uluită de una singură. Ce mama dracului!

Apăs frâna și sar din mașină, descoperind că mutra încruntată s-a transformat într-un zâmbet strălucitor.

— Voiai să pleci undeva?

— O, du-te dracului! țip în toată parcarea, luându-mi geanta de pe locul din față și lăsând mașina exact acolo unde e, cu portiera deschisă.

Mă duc val-vârtej spre poarta pentru pietoni, dar de data asta nu mai am noroc să evit intervenția lui Jesse. Mă înșfacă și mă duce înapoi la strălucitorul și noul meu cadou de nuntă.

— Vrei să ai grijă cum vorbești?!

Mă așază la volan și-mi pune centura de siguranță. Apoi îmi smulge cheile Mini-ului din mână.

— De ce trebuie să mă sfidezi la fiecare pas?

Îmi mută toate cheile la brelocul noii mașini.

— Pentru că ești un nemernic absurd! zic, foindu-mă enervată pe scaun. De ce nu mă duci tu la serviciu?

— Deja am întârziat la o ședință pentru că soția mea nu face cum i se spune.

Mă prinde de ceafă și mă smucește spre buzele sale.

— Aș putea crede că vrei un futai de pedeapsă.

— Nu vreau!

Zâmbește cu subînțeles și mă sărută sexy și pasional. Un sărut prelung — unul dintre acelea care-mi potolesc orice urmă de încăpățânare.

— Hmmm, ești delicioasă, iubito. La cât termini programul?

Mă eliberează, ca de obicei, fără suflu.

— La șase.

— Vino direct la Conac și adu-ți portofoliul ca să finalizăm comanda pentru camerele noi.

Apasă pe un alt buton, coborând geamul de pe partea șoferului, apoi închide portiera și se sprijină de ea. E un mare încrezut.

— Te iubesc.

— Știu, mormăi eu, pornind motorul.

— Ai apucat să vorbești cu Patrick? întreabă el, tăindu-mi elanul și reamintindu-mi că trebuie să-mi țin promisiunea.

— Mută-mi mașina din drum! mă răstesc eu, neștiind ce să spun.

— Deci să-nțeleg că n-ai vorbit. O să vorbești cu el chiar azi.

Nu e deloc o rugăminte.

— Mută-mi mașina, repet eu irascibilă.

— Cum dorești, domniță.

Mă avertizează din priviri, dar îl ignor.

— Unde mama naibii o să parchez măgăoaia asta?

Izbucnește în râs și se duce să-mi dea mașina la o parte din drum. Apoi se urcă în DBS-ul lui și iese din parcare cu scrâșnet de roți.

După ce mă plimb prin parcare o veșnicie, găsesc într-un final două locuri pe care să le încalec. Când dau năvală pe ușă, primul lucru pe care-l văd e un mănunchi de cale întins pe tot biroul. Când mă apropii, observ și o cutiuță.

— Scumpo!

Cărăiala lui Tom nu-mi abate atenția de la cutie.

— Neața, salut eu, așezându-mă și luând cutia. Ești bine?

— Cât se poate de vesel. Tu?

Tom pare acum curios și-mi iau ochii de la cutie când îmi amintesc de ultima oară când l-am văzut.

— Sunt OK, zic eu în treacăt, iar el zâmbește cu neobrăzare.

— Am zis-o și înainte și o s-o mai zic. Doamne, bărbatul ăla e supersexy!

Începe să-și facă vânt cu un suport de cafea.

— Fierbinte!

Mă strâmb și mă-ntorc iar la cutie. Ce anume mi-a mai cumpărat de data asta?

— Cine a adus asta? întreb, ridicând cutiuța.

— Florăreasa, spune Tom, înălțând din umeri și întorcându-se la computerul lui, în vreme ce eu îmi desfac cadoul frumos împachetat.

Oftez când o deschid și dau cu ochii de un ceas Rolex de grafit și aur. E la fel ca al lui Jesse, doar că e pentru femei, și e senzațional.

— Uau! face Sally când zărește ceasul. Uau, uau, uau! E minunat!

Zâmbesc când o văd atât de entuziasmată și scot ceasul din cutie, punându-mi-l pe încheietură. Chiar e minunat.

— Știu, spun încet. Mulțumesc, Sal.

Mut florile de pe birou și strecor cutia în geantă.

— Vrei o cafea, Ava? întreabă Sal, ducându-se spre bucătărie.

— Te rog. Unde sunt Patrick și Victoria?

— Patrick are o întâlnire privată, iar Victoria e la o vizionare.

— Ah, OK.

După ce pun florile în apă, mă afund în muncă, pregătindu-mi portofoliul ca să i-l duc lui Ruth Quinn. Apoi printez toate detaliile paturilor obscen de scumpe pe care Jesse le vrea pentru Conac.

La ora zece, mi se face brusc rău și dispar la baie. Încerc să vomit, dar nu-mi iese. Stau cocoșată pe toaletă, enervată și plânsă. Trebuie să-mi stabilesc programarea la spital. Dintr-odată hotărâtă să fac asta, probabil din cauza stării de rahat pe care o am, ies din toaletă, dar mă opresc brusc.

În încăperea principală, zăresc pe cineva stând pe unul dintre cele două fotolii din fața biroului meu.

Sarah.

Nu mă mai simt rău. Mă simt furioasă de-a dreptul. Ce mama dracului caută aici? Aș vrea s-o sfâșii, dar nu pot face asta la birou, așa că mă-ntorc, dând să mă ascund în toaletă.

— Ava?

Mă opresc și mă răsucesc spre glasul acela pe care nu l-am mai auzit de câteva săptămâni. Sunt puțin surprinsă că glasul acela m-a găsit pe mine, mai ales după tot ce s-a întâmplat. Din cauza mea a fost concediată.

— Sarah, spun pe un ton sec.

Sunt nedumerită. O să se adauge și ea la lista necazurilor mele? Arată mai degrabă normal, cu părul mai aranjat decât de obicei, cu sânii acoperiți de un sacou scurt și cu o fustă decentă, până la genunchi.

— De ce ești aici? o-ntreb.

— Speram că putem sta de vorbă.

Se foiește stânjenită în fotoliu. Nu mai e deloc îngâmfată ca odinioară. Sunt total descumpănită. Se joacă din nou cu mine?

— Să stăm de vorbă? întreb precaută. Despre ce anume?

Nu am nimic de spus acestei femei. Privește în jur cu reticență, la fel și eu. Tom e prietenul meu gay și băgăcios și se uită curios la femeia ciudată care stă la biroul meu.

— Pot să te scot la o cafea? întreabă ea, revenind cu privirea la mine.

Deși ar trebui să-i spun să se care, curiozitatea mă învinge. Îmi iau geanta de pe birou.

— Am o jumătate de oră la dispoziție, spun scurt, lăsând-o în urmă și ieșind din birou.

Inima mi-a luat-o razna. Credeam c-am scăpat de vrăjitoarea asta care plesnește din bici, iar acum, când dau din nou de ea, tot scandalul și drama pe care le-a stârnit îmi revin proaspete în minte. Nu văd decât urmele de bici pe spatele lui Jesse, chipul lui torturat și trupul meu amărât apărându-l. Are tupeu, nu glumă.

Intru în cel mai apropiat Starbucks și mă instalez într-un scaun. Nu-i cumpăr cafea. Știu că am o expresie disprețuitoare când se apropie de masă, dar nu mă pot abține. Nici nu vreau să mă abțin. Vreau să afle cât de mult o urăsc.

— Vrei să bei ceva? mă-ntreabă ea politicos.

Asta nu e Sarah pe care o cunosc și-o detest.

— E-n regulă.

Ea zâmbește.

— Eu mă duc să-mi iau ceva. Nu cred că angajații se vor bucura dacă ne văd că ocupăm o masă fără să comandăm nimic. Sigur nu vrei?

— Sigur, spun, clătinând din cap și o urmăresc din priviri până la tejghea, asigurându-mă că e ocupată cu comanda.

Apoi scot telefonul din geantă și-i scriu lui Kate. Trebuie să spun cuiva.

Târfa obraznică a apărut la mine la birou!

Ea răspunde imediat. Normal, e genul ăla de mesaj pe care nu-l arunci deoparte cu intenția de a răspunde mai târziu.

Nu!!!!! Pe bune? Ava, nu mai vorbi codificat! Cine e târfa obraznică?

Aproape las o înjurătură să-mi scape din gură.

Sarah!

Răspunsul vine din nou imediat.

Nuuuuuuuuuuu!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tastez repede, ridicând privirea să văd dacă Sarah e încă la coadă.

Ba da, să-mi fut una!!!!! Te sun mai încolo.

Dau să strecor telefonul în geantă, dar mai primesc un mesaj. Mi-o imaginez gâfâind, cu degetele ei străvezii alergând peste taste. Probabil că în același timp e la volan.

Sună-mă acum, pune-l pe masă. Vreau să aud ce are de spus!

Protestez zgomotos de data asta, scuturând din cap. N-ar fi capabilă să-și țină gura închisă dac-ar auzi ceva ce nu i-ar conveni și atunci ar trebui să explic sunetele scoase de prietena mea cea mai bună.

Nu

Trimit mesajul si zâmbesc când primesc răspunsul ei:

Târfă!

Vâr telefonul la loc în geantă. Sarah se apropie cu o cafea în mână. Îmi încrucișez picioarele și-mi iau o mutră ostilă. Chiar o urăsc. Urăsc tot ce reprezintă ea, dar mai ales o urăsc pentru că l-a făcut pe Jesse să sufere. Ar trebui să nu mă mai gândesc la asta. Mă enervez și mai tare. Stările mele sunt foarte oscilante zilele astea. Se așază și amestecă ușor în cafea, privindu-și fix paharul.

— Voiam să-mi cer scuze pentru tot ce s-a întâmplat.

— Serios? râd eu. Vrei să mă aburești?

Face o pauză și mă privește zâmbind nervos.

— Ava, îmi pare atât de rău. Cred că am fost puțin șocată de venirea ta.

— Oh? fac eu, încruntându-mă.

— Dacă mi-ai fi zis să mă duc naibii, nu te-aș fi putut condamna. M-am purtat oribil. N-am nicio scuză.

— Doar că erai îndrăgostită de el, zic eu direct, iar ea cască ochii surprinsă. Din ce alt motiv te-ai fi comportat așa, Sarah?

Ea se uită-n altă parte. Cred că are lacrimi în ochi. Ah, *chiar* e îndrăgostită de el. Am subestimat oare această problemă?

— N-o să te vrăjesc, Ava. L-am iubit pe Jesse dintotdeauna, spune ea, revenind cu privirea la mine. Asta nu e o scuză, totuși.

— Dar l-ai biciuit.

Nu pricep.

— De ce să faci așa ceva unui om pe care-l iubești?

Râde ușor.

— Cu asta mă ocup. Mă-mbrac în piele, iau biciul și bat bărbații înainte să-i fut.

Tresar.

— OK.

— Jesse n-a fost niciodată interesat de asta.

— Dar tot l-ai futut, spun eu naivă.

Jesse a recunoscut asta față de mine. Știu că n-a mai fost biciuit înaintea acelei zile în care i-am găsit împreună în birou. Probabil se afla în elementul ei, mai ales că m-a ademenit la Conac ca să văd cu ochii mei toată scena aceea îngrozitoare.

Pare surprinsă.

— Da, dar numai o dată.

De-abia își stăpânește lacrimile. Am judecat greșit întreaga poveste.

— Ciudat, nu-i așa? Nici măcar când era mort de beat nu mi-o trăgea mie. Le-o trăgea tuturor, dar nu mie.

Încep să-nțeleg asta acum, chiar dacă nu sunt foarte fericită când mi se reamintește de trecutul lui Jesse. A futut tot ce-a putut, peste tot, oricând... în afară de Sarah. Conacul e plin de femei, toate la fel de dornice ca Sarah, dar el n-a vrut-o niciodată.

— Sperai c-o să te fută după ce l-ai biciuit?

Mi se-ntoarce stomacul pe dos. Mi-e rău din nou. Ea clatină din cap.

— Nu, știam că n-o va face. Era prea îndrăgostit de tine. Nu credeam niciodată că voi trăi ziua în care Jesse Ward va cădea în genunchi în fața unei femei.

— Adică *sperai* să n-o trăiești.

— Da, speram. De asemenea, speram să fugi ca din pușcă atunci când vei afla despre Conac.

Am fugit ca din pușcă, dar m-am întors. N-a fost nevoie ca Sarah să intervină pentru a mă alunga după ce l-am descoperit pe Jesse cel bețiv. Mă uit la femeia de vizavi de mine și mi se face milă de ea. Mă urăsc pentru asta, dar așa simt.

— Sarah, el te consideră o prietenă.

Nu-mi vine să cred că-ncerc s-o fac să se simtă bine, după tot ce-a făcut.

— Da, așa mă consideră.

Izbucnește în râs de data asta, dar apoi se-ncruntă și-ncepe din nou să amestece în cafea.

— După ce-ai făcut atunci, după ce-am văzut cum a reacționat el, mi-am dat seama cât de proastă am fost. Merită să fie fericit. Te merită pe tine. Îl iubești în ciuda Conacului, în ciuda trecutului său, în ciuda problemei cu alcoolul. Îl iubești în întregime, inclusiv pentru lucrurile pe care le-ai trezit în el, spune ea zâmbind. L-ai făcut să simtă. N-ar fi trebuit să-ncerc vreodată să-i răpesc lucrul acesta.

Am rămas mută de uimire, holbându-mă la ea, și habar nu am ce să-i răspund. Ce se mai poate spune?

— Îți vrei slujba înapoi.

Chiar am spus asta? Ea cască ochii, surprinsă.

— Nu cred c-ar fi posibil, nu-i așa?

Nu, n-ar fi. În ciuda mărturisirilor ei, n-aș putea avea vreodată încredere în ea și n-o voi simpatiza. Mi-e milă de ea, dar n-o voi invita înapoi în viața noastră. Nu l-am întrebat niciodată pe Jesse ce s-a întâmplat când a dat-o afară. N-avea chef de despicat firul în patru și, fiind încântată c-a dispărut din peisaj, n-am forțat nota. Dar acum mai mult ca niciodată vreau să aflu ce s-a întâmplat în timpul acelei conversații.

— Cred că l-ai văzut cu multe femei. De ce ți s-a pus pata pe mine? o-ntreb, deși cunosc răspunsul la această întrebare.

— Erai altceva, asta era evident. Jesse Ward nu fuge după nicio femeie. Jesse Ward nu duce femeile acasă la el. Jesse Ward *nu* bea. L-ai schimbat pe bărbatul ăsta. Ai făcut ceea ce multe femei au încercat și au dat greș. L-ai cucerit pe Stăpân.

Se ridică în picioare.

— Felicitări, doamnă Ward. Ai grijă de el. Fă-l fericit. Merită.

Apoi pleacă. O urmăresc ieșind din Starbucks și-mi vine din nou să plâng. L-am cucerit pe Stăpân. L-am schimbat. L-am făcut să-nceteze cu băutul și cu fututul în toate părțile. L-am făcut să simtă, să iubească. Și chiar iubește. Iubește cu toată forța, iar eu îl iubesc la fel de mult. Trebuie să-l văd. Cât mai repede. Naiba s-o ia pe Ruth Quinn cu mofturile ei cu tot. Sar de pe scaun și dau fuga în parcare să-mi iau cadoul. O sun pe Kate de pe drum.

— Ce-a zis? țipă ea imediat în telefon.

— Și-a cerut scuze, zic eu gâfâind. În orice caz, păstrez copilul.

Râde.

— Sigur că-l păstrezi, vacă proastă.

Zâmbesc și alerg prin parcare, grăbindu-mă să ajung la întâlnirea cu Ruth, ca să-l văd mai repede pe Jesse.

— Ava!

Mutra ei veselă aproape că mă scoate din minți.

— Bună, Ruth.

Trec pe lângă ea, intrând în bucătărie, și fac o analiză rapidă. Totul pare în ordine. Nimic nu pare să ridice vreo problemă.

— Nu pot sta mult, Ruth. Mai am o întâlnire, spun, întorcându-mă spre ea.

— A, da? Vrei cafea? întreabă ea, voioasă.

— Nu, mulțumesc. Care e problema? întreb, încercând s-o zoresc, dar ea nu pare deloc grăbită, ci se îndreaptă spre o masă improvizată, făcându-și de lucru cu o cană.

— Eu o să-mi fac o cafea, apoi putem sta în salon, unde e mai puțin praf.

Mă strâmb, enervată.

— Îmi pare rău, trebuie să ajung altundeva, Ruth. Putem reprograma?

Simt cum intru-n panică.

— O, nu durează mult.

Se mișcă exact ca un melc, iar eu mă foiesc nerăbdătoare în spatele ei. Încep să cred că trage intenționat de timp.

— Te-ai distrat cu părinții tăi în weekend?

Întrebarea mă ia prin surprindere, dar mă repliez înainte de a răspunde.

— A, da, mulțumesc.

— Sigur nu vrei o cafea? întreabă, ducându-se la frigider să ia laptele.

— Nu, chiar nu vreau.

Nu-mi pot stăpâni tonul iritat. Sunt de-a dreptul enervată.

— E ciudat. Puteam să jur că te-am văzut vineri seară, zice ea nonșalant, într-un bar. Cum îi zice?

Toarnă încet laptele și amestecă în cafea și mai lent.

— A, gata. Baroque de pe Piccadilly.

— Serios?

Rahat!

— Da, am ieșit cu câțiva prieteni de la muncă. Nimic spectaculos. Am plecat la părinții mei sâmbătă dimineață.

Mă joc nervoasă cu degetele în păr. De ce o mint? Ce fac eu și când fac nu sunt deloc problemele ei. Se răsucește cu un surâs, dar apoi privirea i se oprește asupra mâinii mele stângi. Cască ochii mari. Mă uit la inelul cu diamant de pe degetul meu și mă simt dintr-odată neliniștită. .

— Nu mi-ai spus că ești măritată, râde ea. Mă simt ca o proastă! Eu îți spuneam să stai departe de bărbați, iar tu erai de fapt măritată!

Începe să roșească, și atunci îmi dau seama de un lucru oribil. E lesbiană! *O, nu! La naiba!* Așa s-ar explica multe, toate invitațiile în oraș, toate apelurile insistente și întâlnirile și acum privirea ei surprinsă când mi-a zărit inelele. Îi place de mine. Acum chiar mă simt stingherită.

— Stai așa, spune ea, încruntându-se. Îmi amintesc c-ai zis că ai un iubit. Și săptămâna trecută nu aveai verighetă.

— M-am căsătorit de curând, zic foindu-mă.

N-am chef să-i dau detalii.

— Mi-am modificat inelele.

N-o pot privi. E atrăgătoare, dar nu în felul acela.

— De ce nu mi-ai spus? zice ea, oarecum ofensată.

De ce nu i-am spus? Dintr-o sumedenie de motive!

— A fost ceva discret. Doar familia.

S-ar fi așteptat s-o invit sau doar ar fi-ncercat să mă oprească? Toată discuția asta mă face să vreau să ajung și mai repede la Jesse. Să-i spun oare că sunt și gravidă? După mutra ei, asta i-ar da lovitura de grație. Pare rănită.

— Ruth, trebuie să te-ntreb despre ce voiai să vorbim, ca să remediem problema și să plec. Îmi cer scuze că procedez așa.

Îmi zâmbește fals, neputând să-și ascundă starea de agitație.

— Nu, du-te. La mine poate aștepta.

Sunt ușurată, dar și șocată. Poate că e cel mai bun lucru care se putea întâmpla. Acum o s-o las mai moale cu ieșitul în oraș și cu întâlnirile? Nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama mai devreme. O femeie care arată atât de bine și nu are bărbat? Nu mă gândesc prea mult la asta, totuși. De-abia aștept să plec și nu doar pentru că am o admiratoare.

— Mulțumesc, Ruth. Vom reprograma.

Nu zăbovesc. Ies repede și-i fac cu mâna peste umăr. Ce proastă sunt. Fug pe potecă și sar în noua și lucioasa mea mașină, aproape izbucnind în lacrimi când aud melodia *Angel*.

Apăs disperată butonul interfonului. Însă după câteva minute oribile, porțile tot nu se deschid. Așa că scotocesc în geantă după telefon și-l sun. Răspunde imediat.

— Ava?

— Porțile nu se deschid!

Par agitată și disperată, dar de-abia aștept să-l văd.

— Hei, calmează-te, zice el, la fel de neliniștit. Unde ești?

— La poartă! Tot apăs pe buton și nu deschide nimeni!

— Ava, încetează. Mă sperii.

— Am nevoie de tine, suspin eu, copleșită în cele din urmă de vinovăția care mă bântuie de câteva zile. Jesse, am nevoie de tine.

Îl aud gâfâind în telefon. Aleargă.

— Uită-te în parasolar, iubito.

Ridic privirea printre lacrimi și smucesc parasolarul, găsind două dispozitive mici și negre. Nu-i mai aștept instrucțiunile. Le apăs pe amândouă, iar porțile se deschid. Arunc telefonul pe scaunul din dreapta și apăs cu putere pe accelerație. Plâng de mă cutremur, iar lacrimile dureroase și grele îmi curg pe obraji în vreme ce străbat drumul mărginit de copaci, până ce zăresc Aston Martinul lui Jesse apropiindu-se în viteză din cealaltă direcție. Frânez brusc și sar din mașină, alergând într-un suflet spre el.

Pare de-a dreptul înspăimântat atunci când iese val-vârtej din mașină, lăsând portiera deschisă, și fuge spre nevasta lui nebună și isterică. Nu mă pot abține, îl sperii îngrozitor, dar am conștientizat realitatea și am făcut

un atac de panică. Nu-mi mai pot stăpâni emoțiile. Nemernica insensibilă care eram s-a topit dintr-odată, iar acum văd lucrurile cât se poate de clar.

Ne ciocnim, iar el mă cuprinde imediat în brațe și mă ridică, lipindu-mă de trupul lui musculos. Plâng necontenit în scobitura gâtului său, iar el se plimbă pe alee ținându-mă la piept. Sunt atât de proastă. Sunt o vacă proastă, egoistă și nesimțită.

— Doamne, Ava, geme el.

— Îmi pare rău.

Tot haotic vorbesc, deși mă simt de un milion de ori mai liniștită în brațele lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar voiam să te văd.

Mă prind și mai strâns de el. Nu mă pot sătura de îmbrățișarea lui.

— Ce mama naibii, Ava! Te rog, explică-mi!

Încearcă să mă elibereze, dar eu îl strâng mai tare, nelăsându-l să mă pună jos.

— Ava?

— Putem merge acasă?

— Nu! Nu până nu-mi spui ce pula mea te-a adus în starea asta! urlă el, luptându-se cu mine.

Nu mai pot să mă împotrivesc. Mă îndepărtează puțin și mă așază în fața lui, cercetându-mi cu atenție chipul și ținându-mă de brațe.

— Ce se petrece?

— Sunt însărcinată, suspin eu. Te-am mințit. Îmi pare rău.

Începe să tremure și-și ia mâinile de pe mine. Se dă înapoi, căscând ochii și încruntându-se.

— Poftim?

Îmi șterg lacrimile și-mi las privirea în pământ. Mi-e foarte rușine. Nici el nu e vreun sfânt, dar în timp ce el încerca să creeze viață, eu mă gândeam s-o distrug. Asta chiar e de neiertat, dar n-o să-i spun niciodată la ce mă gândeam.

— Mă enervezi atât de rău, șoptesc eu. Mă scoți din minți și apoi mă faci atât de fericită. Nu știam ce să fac.

E o scuză subțire și jalnică. După câteva secunde de tăcere stânjenitoare, îndrăznesc să-i arunc o privire. Se uită la mine șocat.

— La naiba! Ava, încerci să mă omori?

Își înfige mâinile în păr și se uită în sus.

— Te joci cu mintea mea? Pentru că nu am nevoie de așa ceva, domniță. Tocmai mă obișnuisem cu gândul că *nu* ești însărcinată, și acum ești?

— Am fost în tot timpul ăsta.

Își lasă brusc capul și mâinile în jos. Le leagănă pe lângă corp și mă studiază cu atenție, cu o expresie neîncrezătoare.

— Când aveai de gând să-mi spui?

— Când m-am împăcat cu ideea.

Nici nu cred că e minciună, iar faptul că am spus-o direct, fără să mă ascund, îmi confirmă asta. Poate că-ncercam să-l fac pe Jesse cel dominator să apară din nou înainte să-nceapă să se poarte cu mine din nou ca și cum aș fi un bibelou. Nici eu nu știu. Am fost atât de proastă.

— O să avem un copil? șoptește el, iar eu dau din cap.

Nu pot vorbi. Se uită la abdomenul meu și stăruiește acolo cu privirea. Apoi văd cum o lacrimă i se prelinge pe obraz. Mă face să mă simt și mai vinovată, dar când îngenunchează, nu-mi mai pot controla plânsul. Stau acolo și plâng, privind cum trupul i se cutremură de suspine în fața mea. Chiar m-am jucat cu mintea lui, ca și cum ar mai fi nevoie.

Răspunsul meu natural la reacția bărbatului meu minunat și nevrotic e să mă duc la el și să mă așez lângă el pe jos. Îl cuprind cu brațele pe după umeri și-l lipesc de mine. El suspină la pieptul meu, plimbându-și mâinile pe spatele meu, ca și cum ar vrea să se convingă că sunt acolo de-adevăratelea.

— Îmi pare foarte rău, spun eu încet.

Nu zice nimic. Se ridică și mă ia cu el. Apoi mă duce în mașina lui și mă așază pe scaunul din dreapta, fără o vorbă, în timp ce-mi prinde centura de siguranță. Își scoate telefonul din buzunarul sacoului, închide portiera, apoi sună pe cineva cât îmi mută mașina din drum. După care se-ntoarce, îmi așază geanta la picioare și se-ndreaptă spre casă într-o tăcere deplină.

Capitolul 13

Nu scoate nicio vorbă până când ajungem la *Lusso*. Iese și mă ia în brațe, trecând pe lângă Casey și depunându-mă în lift. Ridic ochii la el, dar privirea îi e ațintită drept în față, fără să o întâlnească pe a mea nici măcar în reflexia ușilor. Când deschide ușile apartamentului, Cathy apare din bucătărie. Zâmbetul ei voios se evaporă când vede că noi nu suntem veseli deloc.

— E totul în ordine?

Ne cercetează pe amândoi, apoi se uită la Jesse întrebătoare. Dar el îmi întinde geanta și îmi face semn spre etaj. Îl privesc, implorându-l în tăcere să spună ceva. Nu-mi face pe plac și dă din nou din cap ca să-l urmez.

— Băiete? întreabă Cathy cu prudență.

— Totul e-n regulă. Ava nu se simte grozav.

Mă împinge ușor de la spate.

— Vii și tu? întreb.

— Urc într-un minut. Du-te.

Mă-mpinge un pic mai ferm. Plec, iar el rămâne cu Cathy. Când trec pe lângă amabila menajeră a lui Jesse, ea mă mângâie ușor pe umăr, zâmbindu-mi scurt.

— Mă bucur că ești acasă, Ava.

Îi zâmbesc silit. Sunt un pic nesigură și îngrijorată din cauza faptului că Jesse e atât de posomorât.

— Mulțumesc, spun și urc în dormitorul principal, așezându-mă la capătul patului.

Nu știu ce să fac, așa că-mi scot pantofii și mă urc în pat. Am ochii din nou în lacrimi. Îmi strâng genunchii la piept, așteptându-l. Știu că vom discuta situația, acum că știm amândoi ce se întâmplă. Dar ca să avem o conversație trebuie să vorbim amândoi, iar Jesse nu pare dornic să spună ceva. Nu pot face asta de una singură. N-am nici cea mai vagă idee ce-i trece prin mintea aia nebună, iar atmosfera tensionată îmi readuce îndoiala. Am nevoie de consolare, nu de tăcere sau de timp ca să mă răzgândesc.

Ridic brusc capul când intră în dormitor, dar el nu se uită la mine. Se duce direct în baie. Aud apa curgând și-l aud foindu-se. Face lucrurile obișnuite, ia obiectele și le pune la îndemână. Facem baie?

După ce stau o veșnicie în vârful patului și ascult apa curgând și pe Jesse învârtindu-se, apare în cele din urmă în tăcere și se apropie de mine fără niciun cuvânt. Mă ia de mână și mă trage din pat, îmi scoate diamantul și Rolex-ul, pentru care nici nu am apucat să-i mulțumesc. Apoi mă ia în brațe și mă duce în baie, lăsându-mă grijuliu în cadă.

— Cum e apa? întreabă cu blândețe, îngenunchind pe gresie.

— E bună, răspund, privindu-l cum își scoate sacoul și cum își suflecă mânecile cămășii.

Ia buretele și-l înmoaie în apă, apoi pune săpun pe el și mă răsucește cu spatele. Îmi spală spinarea cu mișcări ușoare și egale. Sunt un pic derutată.

— Tu nu intri? întreb încet.

Vreau să stea în spatele meu, ca să-l simt, ca să mă consoleze. Am nevoie de asta.

— Lasă-mă să am grijă de tine.

Are un glas coborât și nesigur. Nu-mi place asta. Mă-ntorc cu fața la el. Are fulgere în ochii lui verzi și o expresie stoică. Mă doare sufletul. M-am jucat cam mult cu mintea lui de data asta.

— Vreau să vii mai aproape, spun, cuprinzându-i obrazul cu palma. Te rog.

Mă privește cu atenție preț de câteva clipe, ca și cum ar încerca să se decidă ce să facă, dar în cele din urmă oftează, lasă buretele, se ridică și-și scoate lent hainele.

Se strecoară în apă în spatele meu, se lasă în jos și mă cuprinde în întregime. Mă simt imediat mai bine când îi simt căldura împresurându-mă, dar nu-l pot vedea. Așa că mă răsucesc și mă așez la el în poală, făcându-l să-și ridice genunchii ca să mă sprijin de ei și să-l pot privi. Îl prind de mâini și ne-nlănțuim degetele. Ne jucăm câteva clipe, în tăcere, cu mâinile noastre. Verighetele sclipesc, captând reflexiile apei. Tăcerea stânjenitoare a dispărut.

— De ce m-ai mințit, Ava? șoptește, uitându-se în continuare la degetele noastre împreunate.

Îmi încetinesc mișcările preț de câteva fracțiuni de secundă, dar nu mă opresc de tot. E o întrebare la care mă așteptam și la care trebuie să ofer un răspuns.

— Mi-era frică. Și acum îmi e.

Sunt sinceră. Ăsta e adevărul și el trebuie să-l afle. Trebuie să știe că toată această situație mă înspăimântă.

— De mine, spune el scurt. Ți-e frică de mine.

Nu dezvoltă ideea și nici nu trebuie. Știu ce vrea să spună, și știe și el că știu.

— Mi-e teamă de ceea ce va urma.

— Adică și mai multă nebunie, confirmă el, cu ochii la degetele noastre înlănțuite.

— Nu era nici măcar ceva sigur și deja mă tratai ca pe un obiect neprețuit.

Expiră ușor, apoi îmi ia mâinile și le duce la piept, în dreptul inimii, dar tot nu se uită la mine.

— Mai crezi și c-o să-l iubesc pe copilul nostru mai mult decât pe tine.

Vorbele lui mă fac să-ncremenesc. Sunt cuvintele pe care am refuzat să le accept de câte ori îmi treceau prin cap. Îmi *fac* griji c-o să-l iubească

pe copil mai mult decât pe mine. Egoist vorbind, da, ideea mă-nspăimântă de moarte. Acest gând irațional mi-a tot dat târcoale, trebuie să recunosc. Nu primesc de mult timp iubirea lui și mă simt binecuvântată. Cine n-ar vrea să fie iubit cu atâta intensitate, atât de pasional? Nu sunt pregătită să-l împart cu nimeni, nici măcar cu o parte din noi.

— Așa o să faci? întreb încet.

Nu sunt foarte sigură. Tot ce știu e că e disperat să aibă un copil, chiar dacă nu pricep exact de ce. Ridică privirea încet, dând la iveală o tristețe pe care n-am mai văzut-o vreodată. Sau poate e dezamăgire. Nu știu exact.

— Simți asta?

Îmi așază palmele în dreptul inimii lui și le ține acolo cu fermitate.

— E făcută să te iubească pe tine, Ava. A fost inutilă prea multă vreme, redundantă, nenecesară. Acum e surescitată. Explodează de fericire când mă uit la tine. Se frânge de durere când ne certăm. Și bate nebunește când fac dragoste cu tine. Poate exagerez cu iubirea asta a mea, dar lucrul ăsta n-are să se schimbe. Te iubesc cu înflăcărare până-n ziua în care voi muri. Cu copii sau fără.

Mă simt mai zdrobită ca niciodată. Nu știu cum l-aș putea iubi mai mult pe bărbatul acesta.

— Nu vreau să trăiesc fără dragostea ta înflăcărată.

Se-ntinde și-și strecoară mâna în jurul gâtului meu, trăgându-mă în jos pentru ca frunțile noastre să se întâlnească.

— N-o să trăiești fără ea. N-o să încetez să te iubesc niciodată. Te voi iubi și mai mult pentru că fiecare zi pe care o petrec cu tine înseamnă amintiri noi. Amintiri pe care le voi prețui, nu amintiri pe care vreau să le uit. Am mintea plină de amintiri frumoase cu noi doi și ele înlocuiesc un trecut cu ecouri. Îmi alungă trecutul, Ava. Am nevoie de ele. Am nevoie de tine.

— Mă ai, spun cu un suspin și-mi mut mâinile pe umerii lui.

— Să nu mă mai părăsești vreodată, mă roagă, sărutându-mă tandru. Doare atât de tare.

Mă ridic și-l trag spre mine, strângându-l în brațe cu putere și lipindu-mi gura de urechea lui.

— Sunt înnebunită după tine, șoptesc. Te iubesc la fel de înflăcărat. Și asta nu se va opri niciodată, spun și-i sărut urechea. Și cu asta, basta.

Își întoarce capul spre mine, atingându-mi buzele.

— Bravo. Mi se umple inima de bucurie.

Zâmbesc când își subliniază fericirea cu un sărut, întinzându-se în cadă și lăsându-mă să mă relaxez la pieptul lui. Ne sărutăm mult timp. E o senzație blândă și dulce, dar de asta avem amândoi nevoie acum, de dragoste pură, necondiționată, puternică. Plină de forță. Care ne zdrobește pe amândoi. Se dă în spate și-mi cuprinde chipul cu mâinile.

— Lasă-mă să te spăl.

— Dar stau atât de bine.

Vreau doar să stau la pieptul lui până când apa se răcește și va trebui să ies din cada asta enormă.

— Putem sta bine și în pat și poți adormi în brațele mele, acolo unde trebuie să te afli.

Mă-ncrunt.

— Nici măcar nu e prânzul..., zic și mă opresc. Nu m-am dus la muncă!

Vreau să ies și să-l sun pe Patrick, dar Jesse mă prinde repede și mă trage înapoi la pieptul lui.

— M-am ocupat eu. Relaxează-te, domniță.

— Când?

— Când te-am adus acasă, zice el, apoi mă răsucește în poala lui și recuperează buretele din apă.

— Ce i-ai spus?

— Că ești bolnavă.

— O să mă dea afară în curând.

Oftez și-mi sprijin capul de genunchii lui. Îl las să mă răsfețe cu mișcări lenețe ale buretelui. Tăcerea e relaxantă, am mintea senină. Închid ochii și absorb dragostea care vine spre mine prin atingerea buretelui. E foarte puternică. Poate trece de orice obstacol dintre noi, fie că e un obiect neînsuflețit, cum e buretele, fie că e o persoană, cum ar fi Coral sau Sarah… sau Mikael. Nimic nu ne va despărți vreodată... în afară de noi înșine.

După ce mă spală, mă-nfășoară într-un prosop și mă așază sus, lângă chiuvetă.

— Stai acolo, îmi ordonă, apoi mă sărută delicat pe buze și mă lasă încruntată.

— Unde te duci? strig după el.

— Așteaptă puțin.

Îl aud scotocind și foșnind o pungă de hârtie. Se-ntoarce la mine, cu sprâncenele ușor ridicate.

— Ce-i asta? întreb, strângând prosopul în jurul meu.

El inspiră profund și deschide punga, întinzându-mi-o ca să văd ce e în ea. Îl privesc întrebător și mă aplec să mă uit în pungă. După ce văd ce e înăuntru, sar în sus, gemând șocată.

— Nu mă crezi?

Mă simt jignită și asta e evident. El își dă ochii peste cap și vâră mâna în pungă, scoțând un test de sarcină.

— Ba sigur că te cred.

— Atunci de ce ai o pungă de hârtie cu...

Înșfac punga și răstorn câteva cutiuțe în chiuveta de lângă mine. Le iau pe rând și le trântesc pe blat.

— Una, două, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt. De ce ai opt teste de sarcină?

Îmi întorc privirea la nebunul meu de bărbat și-i flutur una dintre cutii pe sub nas. El ridică rușinat din umeri și-mi dă mâna la o parte.

— Sunt două în fiecare cutie.

— Șaisprezece? izbucnesc eu.

El începe să deschidă una dintre cutii.

— Uneori nu funcționează așa cum trebuie. Sunt doar de rezervă.

Scoate un bețigaș și și-l vâră în gură, sfâșiind ambalajul de plastic. Apoi mi-l întinde.

— Trebuie să faci pipi pe partea asta, uite.

Mă uit cum scoate plasticul și-mi arată partea pe care trebuie să fac pipi.

— Am făcut un test la doctor, Jesse. Știu cum funcționează. De ce nu mă crezi?

Își mușcă buzele.

— Te cred, dar trebuie să văd cu ochii mei.

Mă simt un pic jignită, deși n-am niciun drept să fiu așa. L-am mințit deja și m-am jucat cu mintea lui dementă. Nu-l pot condamna că-și dorește o confirmare oficială.

— De când ai astea?

Se îmbufnează și ridică din umeri a vinovăție, lăsând privirea în jos. Nu-i nevoie să răspundă. Întind mâna, iar el ridică ochii. Sunt din nou scânteietori.

— Dă-ncoace, zic, arătând din cap spre betigaș, iar el zâmbește.

Chiar zâmbește. Cred că zâmbetul ăsta îl depășește pe cel rezervat mie. Alung iute gelozia care-mi dă târcoale din cauza asta. Sunt caraghioasă. Sar de pe blatul chiuvetei.

— Puțină intimitate, te rog.

Se dă înapoi, cu o mutră mirată.

— Ba rămân, spune el.

— Nu fac pipi pe un băț în fața ta! Nici gând, Ward, zic, clătinând din cap.

Se așază pe jos în fața mea, iar prosopul i se desface, dând la iveală... totul.

— Dă-mă la o parte, îmi cere, cu un surâs înfumurat pe buzele lui pline.

— O să folosesc altă baie, ripostez arogantă, trecând pe lângă el.

Mă prinde de gleznă, iar eu țip și-ncerc să mă eliberez.

— Jesse! strig, trăgându-mi piciorul, dar nu am nicio speranță.

Mă-ntorc și-l găsesc întins pe burtă, cu ambele mâini încolăcite în jurul gleznei mele. Mă privește cu niște ochi adorabili și sclipitori, bosumflându-se.

— Fă-mi pe plac, iubito. Te rog, spune, fluturând din gene.

Mă căznesc să-mi stăpânesc surâsul, dar când se uită așa la mine, mi-e pur și simplu imposibil.

— Poți măcar să te-ntorci cu spatele?

— Nu.

Se ridică-n picioare și-și scoate prosopul, iar frumusețea lui este izbitoare.

— Asta te face să simți mai bine?

Își pune mâinile în șolduri, iar eu privesc admirativ spre bărbăția lui adorabilă. Oftez veselă.

— Nu, doar mă distrage, spun, sorbindu-l mai departe din ochi, de jos până sus, în întregime, fiecare părticică minunată, glorioasă, desăvârșită a trupului său.

Ajung la chipul său. Ochii îl dau de gol și știu că și mie mi se-ntâmplă același lucru.

— Te folosești de fizicul tău ca să mă amăgești.

— Sigur că da. E una dintre cele mai mari calități ale mele, spune el, întinzându-se și smulgându-mi prosopul. E aproape la fel de frumos ca asta.

Îmi măsoară goliciunea din cap până-n picioare și oftează încet.

— De-a dreptul perfect.

— N-o să mai spui asta când o să fiu grasă și umflată, mormăi eu, dându-mi brusc seama că așa voi deveni. Și dacă spui că vei avea mai mult din mine de iubit, s-ar putea să bag divorț.

Înșfac prosopul și mă-nfășor din nou în el, ignorându-i protestele.

— Nu mai pronunța cuvântul divorț, amenință el, luându-mă de mână și ducându-mă la toaletă. Dacă te face să te simți mai bine, o să mănânc și eu pentru doi.

Mă privește, surâzând cu subînțeles.

— Promite-mi că n-ai să mă părăsești când n-o să-ți mai pot suge pula din cauza burții.

Izbucnește în râs, dându-și capul pe spate.

— Îți promit, iubito, spune el și mă răsucește, postându-mă în fața toaletei. Acum, hai să faci pipi pe bețe.

Îmi ridic prosopul și mă așez reticentă pe toaletă, în vreme ce Jesse se lasă pe vine în fața mea.

— Vrei să-ți vâri mâna în closet din nou?

Surâd, văzându-l cum se strâmbă când își amintește cum stăteam pe brațul lui în spital.

— Te-aș putea însemna oficial.

Încearcă din răsputeri, dar eșuează lamentabil. Cade în fund și izbucnește în râs. Mă face să mă simt mult mai bine. Cât timp bărbatul meu cel isteric se rostogolește pe jos, eu bag bețigașul între picioare și mă ușurez.

— Ava, iubito, te iubesc atât de mult.

Se ridică și îngenunchează din nou, punându-și palmele pe coapsele mele. Se înclină sărutându-mă apăsat pe buze... în vreme ce eu... fac pipi pe bețișor.

— Așa.

Scot mâna și-i întind testul, iar el îl ia, dându-mi imediat altul.

— Ce vrei? întreb, încruntându-mă.

— Ți-am zis, câteodată nu funcționează. Repede, spune el, fluturându-mi-l în față.

Dau capul pe spate, exasperată, dar iau nenorocitul de băț și repet operațiunea. Când termin, primesc altul.

— Jesse, las-o baltă!

— Încă o dată, zice el, scoțând capacul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spun și i-l smucesc din mână încruntându-mă și vârându-mi-l apoi între picioare. Ăsta e ultimul!

Îmi deșert restul vezicii, asigurându-mă că e complet goală și că *nu mai am cum să fac* pipi pe vreun bețișor.

— Gata.

Smulg niște hârtie igienică și mă șterg, în timp ce el ia cele trei teste și le așază ordonat la rând. În ciuda iritării, zâmbesc când îl văd stând acolo, în pielea goală și ușor aplecat, sprijinindu-și mâinile pe genunchi și cercetând bețișoarele.

— Ești bine? îl întreb, venind lângă el.

— Cred că sunt defecte. Ar trebui să mai facem câteva.

Dă să se miște, dar eu îl prind de mână.

— Au trecut treizeci de secunde, zic râzând. Uite, spală-te pe mâini.

Îl iau de mâini și i le bag sub robinet, iar el nu-și ia ochii de la teste. Ignoră total ceea ce fac eu.

— A trecut mai mult, se văicărește el. Mult mai mult.

— Nu, n-a trecut. Nu mai fi nevrotic.

Îmi reiau poziția cu brațele pe genunchi în fața testelor, ca el. Cu coada ochiului, îl prind observându-mă și zâmbesc. Ridică sprâncenele intrigat.

— Nu sunt nevrotic.

— Sigur că nu ești, îl tachinez.

— Vrei să mă enervezi, domniță?

— Deloc, Stăpânul meu.

Se lasă din nou tăcerea. Încremenim amândoi, în așteptare — așteptăm confirmarea unui lucru pe care eu îl știu deja. Apoi niște litere palide încep să apară pe primul test, iar eu îmi țin respirația. Nu știu de ce. Poate pentru că-l imit pe bărbatul meu cel enervant, care a înțepenit subit lângă mine. Timpul pare să încetinească în timp ce se formează literele, și amândoi le privim în tăcere. Inima mea își reia ritmul când îmi mut privirea la următorul test și văd cum se formează aceleași litere. Acum bate ca și cum ar vrea să-mi iasă din piept. Întoarcem capetele un pic spre stânga, iar literele se ivesc pe cel de-al treilea și ultimul test. De-abia acum îmi dau seama că încă îmi țin respirația. O eliberez zgomotos și-l simt pe Jesse tresărind lângă mine. Mă-ntorc cu fața spre el, complet copleșită de emoții. Își răsucește și el capul spre mine. Suntem în continuare aplecați peste teste, cu brațele sprijinite de genunchi, fără nicio expresie pe chip.

— Bună, tăticule, șoptesc, cu glasul tremurător, urmărindu-i privirea care-mi studiază fața.

— Naiba să mă ia, murmură și el. Nu pot respira.

Se prăbușește pe podea cu fața-n sus și se holbează la tavan. De ce e atât de șocat? El și-a dorit asta. Mă-ndrept de spate și-mi mișc puțin omoplații. Sunt complet amorțită.

— Te simți bine? întreb, coborându-mi privirea asupra lui.

Nu la asta mă așteptam. Apoi însă gura i se schimonosește și ochii lui verzi mă privesc fix. Sare în picioare și mă ia în brațe, ridicându-mă de la pământ și făcându-mă să scot un chițăit.

— Ce ți s-a întâmplat?

Intră repede în dormitor și mă așază blând pe pat. Îmi smulge prosopul în care sunt înfășurată și se târăște peste mine, așezându-se între

coapsele mele și sprijinindu-și bărbia de abdomenul meu. Mă privește incredibil de mulțumit. Ochii îi scânteiază nebunește, iar părul îi e umed. Nu e nici urmă de încruntare sau de buze mușcate de furie. Cum am putut vreodată să mă-ndoiesc de asta, când el e atât de relaxat, de parcă i-aș fi oferit darul vieții? Mă rog, asta am făcut, presupun. Sau poate el mi l-a oferit mie. Oricum ar fi, soțul meu e un bărbat fericit, iar acum și eu văd totul limpede — foarte, foarte limpede. Are multă dragoste de dăruit. Bărbatul acesta devastator, acest fost playboy, va fi un părinte extraordinar, deși un pic prea protector. Nu i-am oferit pur și simplu darul vieții, o viață renăscută și valoroasă, dăruindu-mă lui, ci i-am oferit și o viață nouă — o parte din el și o parte din mine combinate. Iar acum, când l-am văzut atât de fericit, orice îndoială mi s-a topit. Pot avea un copil cu acest bărbat.

— Te iubesc, spune el încet, atât de mult.

Zâmbesc.

— Știu.

Își lipește buzele cu tandrețe de burta mea, apoi o mângâie ușor.

— Și te iubesc și pe tine, șoptește el burții mele.

Îmi atinge buricul cu nasul, apoi se întinde peste mine. Îmi dă părul la o parte de pe față și mă privește fix.

— O să-ncerc să fiu un om mai bun. Față de tine, adică. O să-ncerc să nu te sufoc și să nu te scot din minți.

— Îmi place să mă sufoci. La absurditate mai ai de lucrat.

— Fii mai precisă, spune el.

— Vrei să știi exact ce anume mă scoate din minți?

— Da, spune-mi. Nu pot să-ncerc să mă controlez dacă nu știu exact ce te deranjează.

Mă sărută candid pe buze, iar eu mă silesc să nu izbucnesc în râs. Nu știe? Am putea sta aici până la Anul Nou, dar acum mă voi concentra la problema mea principală.

— Te-ai purtat cu mine cu prea multă blândețe. Când credeai că sunt gravidă, n-ai mai fost atotputernic în dormitor și nu mi-a plăcut. Îl vreau înapoi pe Jesse cel dominator.

Se dă-n spate și ridică din sprâncene.

— Ce mama dracului ți-am făcut?

— Sunt dependentă de tine și-n ultima vreme am intrat în sevraj.

I-am răspuns direct și sincer. Trebuie să rezolv problema asta pentru că opt luni și ceva alături de un Jesse blând m-ar putea duce la balamuc. El se-ncruntă din nou.

— Ți-am tras-o în forță în ultima vreme.

— Da, dar numai pentru că îți imaginai că nu sunt însărcinată, iar când credeai că sunt, a trebuit să te provoc eu la prostii. Vreau șoc și groază.

Se-ncruntă și mai tare.

— Nu-ți place sexul somnoros?

Oftez și-i cuprind obrajii.

— N-o să-i facă rău ăluia, știi?

— Ăluia? râde el. Hai să ne lămurim, domniță. *N-o* să-i spunem copilului meu „ăla".

— Nici nu prea e copil deocamdată.

— Dar ce e, atunci?

— Păi, e probabil ceva puțin mai mare decât o alună.

Îi văd ochii sclipind de încântare. Un zâmbet imens i se întinde pe chipul minunat.

— O, nu, Ward! izbucnesc eu în râs.

— Ce? face el, aplecându-se și frecându-și nasul de obrazul meu. E perfect.

— N-o să-i spun copilul nostru „alună!" Și cu asta basta! țip eu.

Mă prinde de șold, iar eu încep să mă zbat sub el, simțind ceva între plăcere și tortură — tortură din motive evidente și plăcere pentru că e ceva normal. Așa suntem noi.

— Încetează! țip, iar Jesse se oprește.

— La naiba! pufnește el.

— Ce faci? strig eu furioasă.

Își privește burta, iar expresia lui rușinată îmi spune că știe exact ce-a făcut.

— Vezi? spun eu, privindu-l tăios. *Despre asta* vorbeam! Dacă nu revii repede la vechiul comportament, mă mut la mama și la tata pentru tot restul sarcinii.

Nici măcar nu fac pe nebuna. O să mă țin de cuvânt.

— Vorbesc serios, Ward. Toată îndrăzneala, toate futaiurile extreme, numărătorile inverse și toate celelalte, le vreau înapoi și le vreau acum!

Se uită la nevastă-sa de parcă ar fi dusă cu pluta. Cred că așa stau lucrurile.

— Te-ai calmat? mă-ntreabă el serios.

— Depinde dacă ți-a intrat ceva în capul ăla tare, zic, trăgându-l de păr.

— Au!

Râde, apoi oftează, rostogolindu-se pe spate și trăgându-mă lângă el. Mă studiază cu atenție. Îl las s-o facă. Stau și-l aștept să pună cap la cap ce are de spus până-l aud inspirând profund.

— Îți amintești când te-am găsit la bar, când te-am învățat să dansezi?

Zâmbesc și mă relaxez întinzându-mă pe coapsele lui.

— În seara aceea mi-am dat seama că m-am îndrăgostit de tine, mărturisesc.

— Știu pentru că mi-ai spus. Erai beată, dar tot ai spus-o.

— Hmm, cred că dansul a fost de vină.

— Știu, zice el ridicând relaxat din umeri. Mă pricep.

Clatin din cap când văd cât e de încrezut.

— Ești arogant.

Am ajuns să-l iubesc inclusiv pentru asta. Încrederea lui în sine mă excită la maximum, mai ales acum, când e doar al meu. Și e îndreptățit să fie sigur pe sine.

— Se pare că sunt un pic mai isteț decât frumoasa mea soție, zice el, cuprinzându-mi gleznele cu palmele.

— *Chiar* ești arogant.

— Nu, de data asta nu. De data asta sunt sincer. Vezi tu, mi-am dat seama înainte de asta că mă-ndrăgostisem de tine.

Mă-mbufnez.

— Și asta te face mai deștept decât mine?

— Da. Cât ai fugit de mine, am fost tare supărat. Credeam că e ceva în neregulă cu tine, spune el, zâmbind timid. Pentru că nu mi te supuneai.

— Cum făceau celelalte, îi confirm eu punctul de vedere.

Îmi închipui că refuzul a fost ceva foarte frustrant pentru un bărbat care a luat întotdeauna ce și-a dorit cu o nonșalanță totală. El dă din cap, iar eu oftez.

— Am făcut așa doar pentru că-mi imaginam c-o să mă rănești. Chiar dacă nu te cunoșteam, era evident că... — zic și fac o pauză scurtă — ... ești experimentat.

Voiam să spun afemeiat, dar nu cred că Jesse poate fi categorisit așa. Femeile i s-au aruncat la picioare, i-au făcut misiunea ușoară, așa că nu a fost nevoit să recurgă la vânătoare. Până m-a cunoscut pe mine. Degetele lui îmi mângâie gleznele, iar eu le privesc mișcarea.

— Când te-am părăsit alea patru zile...

— Nu! izbucnesc eu. Te rog, nu vorbi despre asta.

— Lasă-mă doar să-ți explic ceva. E important.

Se ridică și mă trage spre el până ne lipim nasurile.

— Eram derutat de ceea ce simțeam. A trebuit să stau departe de tine ca să-mi dau exact seama despre ce era vorba. Nu înțelegeam de ce mă comportam ca un nebun. Chiar credeam c-o să înnebunesc, Ava.

Nu-mi plac deloc amintirile astea. Nu știu unde duce discuția, dar deja știu că m-a părăsit fiindcă înțelegea că a dat de belea, pentru că nu voise să mă rănească. Nu mai vreau să aud din nou povestea asta. Se mușcă de buză, apoi continuă.

— Am petrecut a treia și a patra zi retrăind fiecare moment cu tine. M-am torturat de unul singur repetându-mi-le în minte, așa că am venit după tine. Apoi tu ai fugit din nou.

Sigur că am fugit. Instinctele nu m-au trădat. Chiar dacă nu eram sigură de ce anume trebuie să fug, știam că trebuie s-o fac.

— Ava, în seara în care mi-ai spus că mă iubești, totul mi-a devenit foarte clar, dar în același timp era și extrem de tulbure. Voiam să mă iubești, dar știam că nu mă cunoști, știam că erau lucruri care te-ar fi făcut

să fugi din nou, dar mai știam că-ți aparțin și mă speria de moarte să mă gândesc că odată ce-o să afli tot, o să dispari încă o dată. Nu puteam risca, după ce mi-a luat atâta vreme să te găsesc.

Închide ochii și inspiră profund.

— În noaptea aia ți-am luat pastilele.

Nici măcar nu sunt șocată. Mi-a mărturisit nu numai că mi le-a luat, dar și de ce a făcut-o. Are sens în nebunia lui și, în mod îngrijorător, are sens și pentru mine. Mă sărută tandru.

— Am stat acolo toată noaptea și te-am privit cum dormi și mă gândeam la toate motivele pentru care ai putea să *nu* mă dorești. Știam că e greșit să ți le fur, dar mi-am asumat riscul. Atât eram de disperat.

Mă lipesc de el și-mi vâr fața în scobitura gâtului său. Știam toate astea, cu excepția faptului că m-a privit cum dormeam. Știu că a continuat să fure pilule pentru că mai erau lucruri de aflat.

— Deci nu-ți dorești un copil? Vrei doar să mă păstrezi?

Mă desprinde de la gâtul lui și-mi aruncă zâmbetul acela rezervat doar mie.

— Vreau totul alături de tine, iubito, ieri dacă s-ar putea.

În adâncul sufletului meu, cred că știam și asta.

— Mulțumesc pentru ceas.

Zâmbește și-mi trece degetul peste buze.

— Cu mare plăcere.

Mă lipesc de buzele lui și mă pierd în el. Lent, moale, senzațional. Totul e exact cum trebuie să fie în acest moment.

Capitolul 14

Mă trezesc într-un zgomot familiar de bufnituri și pocnituri. Știu unde-l voi găsi, așa că mă duc în sala de sport. Stau lângă ușa de sticlă și-l văd cum transpiră alergând pe bandă și urmărind știrile sportive la televizorul suspendat. Deschid încet ușa, intru și mă plimb prin fața aparatului de alergat, așezându-mi fundul gol pe banca de greutăți din fața lui.

Aleargă... foarte repede. Când mă las în spate sprijinindu-mă pe brațe, încetinește și în cele din urmă se oprește de tot. Ochii mei somnoroși îl privesc curioși, observând cum ia un prosop și se șterge pe păr și pe față. E o masă de mușchi solizi și transpirați. Îmi vine să-l mănânc. Mă privește cu atenție, rezemându-și antebrațele de aparatul de sport.

— Neața.

Își trece privirea peste trupul meu, apoi se uită-n ochii mei.

— Neața și ție. De ce alergi aici?

Știu deja răspunsul la această întrebare și, după zâmbetul lui de-abia perceptibil, știe și el că-l știu.

— Voiam o schimbare.

Îl privesc întrebător, dar nu-mi bat capul cu asta. Dacă sarcina îl oprește să mă dea jos din pat în zori ca să mă alerge prin toată Londra, atunci de-abia aștept următoarele opt luni.

— Nu-mi amintesc când am adormit.

— Ai adormit imediat. M-am bucurat să te văd ghemuită lângă mine, așa că te-am lăsat în pace. Dormeai buștean, iubito.

Casc și-mi întind mâinile deasupra capului.

— Cât e ceasul?

Exact când rostesc aceste vorbe, se aude ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se, apoi o aud pe Cathy strigând. Dacă e aici, înseamnă că e opt și ceva, iar eu sunt aici în fundul gol! Sar cât colo.

— Sunt dezbrăcată!

Jesse rânjește și se dă jos de pe bandă.

— Ești, râde el, venind spre mine. Ce-o să creadă Cathy?

Mă uit repede prin sala de sport, căutând un prosop sau ceva cu care să-mi acopăr goliciunea ca să pot să ies cu demnitatea intactă. Râd în sinea mea. Mi-am pierdut demnitatea în dimineața în care Cathy a intrat peste *noi* dezbrăcați. Ochesc prosopul din mâna lui Jesse și-l smulg, înfășurându-mă în el.

— Nu prea cred că te acoperă, zice el mustăcind.

Are dreptate. E un prosop micuț.

— Ajută-mă, spun, ridicându-mi ochii rugători spre el și descoperind un surâs.

— Vino-ncoace.

Mă cuprinde în brațe, iar eu mă urc pe el ca o maimuță. Pielea îi e umedă și alunecoasă și miroase delicios. Se duce la ușă, o deschide și scoate capul.

— Cathy? strigă el.

— Da, băiete?

— Unde ești?

— În bucătărie.

Când aude asta, Jesse se strecoară pe ușă și urcă repede scările. Mă uit peste umărul lui, rugându-mă să nu apară Cathy. Nu apare. Ajung în siguranță în dormitorul principal, cu demnitatea intactă.

— Gata, spune el, lăsându-mă în picioare și sărutându-mă pe frunte.

— Cât e ceasul?

— Opt fără zece.

Dau ochii peste cap și-l privesc acuzator.

— De ce nu m-ai trezit? întreb și mă duc în baie.

— Aveai nevoie de somn.

— Nu de cincisprezece ore.

Pornesc dușul și intru sub jetul de apă, fără să mai aștept să se încălzească. Trebuie să mă trezesc. Îmi ud repede părul și-mi pun niște șampon în palme. El e de cealaltă parte a geamului, scoțându-și pantofii de alergare.

— E clar că trebuie să dormi, mormăie.

Îmi clătesc părul, îl dau cu balsam, apoi ies pe lângă Jesse. Îmi ia zece minute să-mi usuc părul, să mă machiez și să mă-mbrac, apoi cobor la parter înaintea lui Jesse.

— Neața, Cathy, spun, scoțându-mi telefonul din încărcător și strecurându-l în geantă.

— Ava, arăți mai strălucitoare, zice Cathy și-și șterge mâinile de șorț și mă studiază. Da, mult mai strălucitoare.

— Așa mă și simt, râd eu.

— Ce vrei la micul dejun?

— O, sunt în întârziere, Cathy. O să mănânc ceva la birou, spun, aruncându-mi geanta pe umăr.

— Ba o să mănânci!

Vocea severă și autoritară a lui Jesse se aude din spatele meu. Mă-ntorc și-l văd încruntându-se în timp ce-și leagă cravata.

— O să mănânce un covrig, Cathy.

Vine la mine, desăvârșit în costumul lui luxos, și mă ridică pe scaun.

— Cu ouă, zice, apoi pare să se răzgândească. De fapt, fără ouă.

Fac ochii mari și mă dau repede jos de pe taburetul înalt, uitându-mă la menajera derutată.

— Cathy, mulțumesc, dar o să mănânc la birou.

Ies din bucătărie, lăsându-l pe Jesse cu gura căscată.

— Hei!

Vocea lui mă prinde din urmă când trântesc ușa apartamentului în urma mea. Nu mai fug. *O să* mănânc. Fără ouă. Victoria mea a fost de scurtă durată. Apăs pe butonul liftului, dar nu se deschide. Apăs din nou, enervată.

— Fără ouă? strig la numerele înșirate și la ușa care nu se mișcă.

— Te simți bine?

Mă răsucesc și-l descopăr pe nevroticul meu obsedat de control stând cu mâinile în buzunare și privindu-mă cum îmi pierd răbdarea cu butoanele acelea nevinovate.

— Pot mânca ouă! țip la el. Care-i noul cod?

— Poftim?

— M-ai auzit bine, zic, lovind butoanele cu pumnul.

— Da, am auzit. Dar îți dau ocazia de a te potoli cu tonul ăsta.

Are o expresie neutră și deloc afectată de mica mea izbucnire, iar eu casc ochii, indignată de insolența lui. Îmi dă ocazia să mă potolesc? Mă duc spre el, calmă și echilibrată, și mă ridic pe vârfuri, apropiindu-mă cât pot de mult de chipul lui amețitor de frumos — deși acum îmi doresc să-l pocnesc.

— Du-te... dracului, șoptesc înainte de a mă năpusti pe scări, rugându-mă să nu fi schimbat și codul de la ușă.

Nu l-a schimbat. Zâmbesc îngâmfată și pornesc. Cele treisprezece etaje o să mă omoare, dar o iau oricum pe scări, mulțumindu-i lui Dumnezeu că trebuie să le cobor și nu să le urc. Pe la etajul șapte mi-am scos deja pantofii și pe la patru trebuie să mă opresc și să răsuflu. Mi-e cald, am transpirat și mi s-a făcut rău.

— Al naibii om, mormăi eu, inspirând adânc și mergând mai departe.

Ies pe ușa de incendiu și mă lovesc de pieptul lui. Apoi mă simt din nou împinsă pe scări. Nici nu mă chinui să mă eliberez din strânsoarea lui. Sunt de-a dreptul înfrântă. Mă ridică și mă ține de perete. Sunt asudată și îi gâfâi greoi în față, după ce am coborât scările până în holul principal, în timp ce el respiră constant și calm, pentru că a mers cu luxoasele lifturi de la *Lusso*.

— Nu primești niciun futai de scuze, îi spun șuierând.

Deși mă simt rău, mă chinui să mă lupt cu el. Nu accept așa ceva. Azi e vorba despre ouă, dar mâine va fi ceva mai drastic. Strânge din buze și mijește ochii verzi.

— Ai grijă cum vorbești!

— Nu! Nu ești...

Atât apuc să spun. Simt cum își lipește gura de a mea, asaltându-mă cu toată forța. Știu exact ce face, dar asta nu mă împiedică să scap geanta pe jos și să mă prind cu mâinile de spatele lui acoperit de sacou. Îi înconjor talia cu picioarele. Ăsta e Jesse pe care-l cunosc și-l iubesc. N-aș putea fi nicicând mai fericită. Gem, îi smucesc haina, îl trag de păr și-l mușc de buze.

— Femeie încăpățânată.

Mă mușcă de ureche, prinzându-mi cercelul între dinți.

— Cineva își cere pedeapsa.

Mă sărută sub lob, iar eu mă cutremur din cap până-n picioare.

— Vrei să te fac să țipi pe casa scării, Ava?

O, Doamne-Dumnezeule, vreau să mă fută pe scări.

— Da.

Se retrage, îmi dă jos picioarele, mă sprijină de perete, apoi își aranjează pantalonii, privindu-mi mutra șocată pe sub gene.

— Mi-ar plăcea la nebunie, dar am întârziat.

— Nenorocitule, șuier, încercând din răsputeri să-mi revin.

Nu-mi folosește la nimic. De ce să mă prefac că nu sunt afectată? N-o să meargă niciodată. Mă aplec și-mi iau geanta, apoi împing ușa și ajung în hol, făcând zgomot cu tocurile.

— Bună dimineața, Ava.

Tonul vioi al lui Clive mă irită. Mormăi ceva când trec pe lângă el, ies în lumina soarelui și-mi pun ochelarii de soare. Mă bucur că darul meu nu e aici, în schimb este Mini-ul meu. Va trebui să mă elibereze și sper s-o facă mai repede. Sar în mașină și pornesc motorul, apoi aud o bătaie în geam.

— Da? întreb, coborând geamul.

— Te duc eu la muncă.

E tonul acela autoritar, dar mă doare-n cot. Ridic geamul la loc.

— Nu, mulțumesc.

Dau cu spatele, având grijă să nu-l calc peste picioare. Apoi scot telefonul și sun la centrala clădirii *Lusso*.

— Neața, Clive.

Salutul meu e de o mie de ori mai frumos decât mormăiala de mai devreme.

— Ava?

— Da, scuze că sunt atât de enervantă. Poți să deschizi porțile?

— Sigur. Imediat.

— Mulțumesc, Clive.

Zâmbesc mulțumită și arunc telefonul pe scaunul din stânga. Porțile se deschid. Nu mai pierd vremea. Ies din parcare, zărindu-l pe Jesse cum își flutură mâinile deasupra capului, intrând la loc în foaier.

Caut o veșnicie loc de parcare, apoi intru în clădirea de birouri cu o jumătate de oră întârziere. Încă sunt transpirată și nervoasă. Gâfâi și se vede că sunt iritată, mai ales când îmi arunc geanta pe birou, iar aceasta agață și paharul cu pixuri. Zgomotul puternic atrage atenția colegilor mei, care-și scot cu toții capetele din bucătărie ca să vadă ce s-a întâmplat.

— Te simți mai bine? întreabă Tom cu fața lui curioasă, de bebeluș gay, măsurându-mă din cap până-n picioare.

— Da! mă răstesc eu, punând geanta jos și prăbușindu-mă pe scaun.

Inspir de câteva ori ca să mă calmez și mă răsucesc cu scaunul spre bucătărie, dând cu ochii de trei rânduri de sprâncene mirate.

— Ce e?

— Arăți groaznic, spune Victoria. Poate că n-ar fi trebuit să vii la muncă.

— Pot să-ți aduc ceva de la Starbucks, se oferă amabilă Sally.

Îmi îndulcesc expresia. Fețele îndreptate spre mine nu mai sunt curioase, ci îngrijorate. Am uitat că ieri am spus că sunt bolnavă.

— Mulțumesc, Sal. Ar fi drăguț.

Se duce la biroul ei și scoate niște bani din pușculiță.

— Mai vrea cineva ceva?

Tom și Victoria îi strigă ce vor lui Sal, care pleacă repede din birou, probabil ca să scape de dispoziția mea nasoală. Deschid computerul și-mi verific e-mail-ul. Tom și Victoria vin lângă biroul meu într-o clipită.

— N-ai deloc culoare în obraji, remarcă Tom, răsucind un pix între degete, iar tricoul lui turcoaz și cravata galbenă îmi joacă în fața ochilor mei obosiți.

— Ești palidă, Ava. Ești sigură că te simți bine?

Victoria pare mai îngrijorată decât Tom, care e de-a dreptul bănuitor. Mă uit pe corespondență, ștergând e-mailurile nesolicitate și promoționale.

— Mă simt bine. Unde e Patrick?

Acum, că m-am mai calmat, observ că șeful meu n-a venit să-și bage nasul.

— Întâlniri private, spun ei la unison, iar eu ridic privirea și mă-ncrunt.

— N-a avut și ieri?

— Va veni mâine, spune Tom. Crezi că divorțează în sfârșit de Irene?

Mă pufnește râsul.

— Nu!

Îl scoate din minți pe Patrick, dar o iubește din toată inima.

— Ups, nu m-am gândit la asta.

Victoria cască ochii albaștri.

— Ai văzut cum era îmbrăcată la nunta ta?

— Da! țipă Tom. O crimă!

Victoria râde și se-ntoarce la biroul ei, iar eu mă uit la Tom ca la nebunul homosexual care este. Prietenul meu gay n-are dreptul să judece pe nimeni cum se îmbracă.

— Ce-i? întreabă el, privindu-și bustul împopoțonat. Fabulos, nu-i așa?

— Uluitor, râd eu, revenind la computer, în timp ce Tom se-ndreaptă în pași de dans spre biroul lui.

Ușa se deschide și o femeie cu un coș la braț intră în birou.

— Ava Ward? întreabă ea, privindu-l pe Tom, care arată spre mine cu stiloul.

— Bună, spun când ea se apropie și se sprijină de masa mea. Te pot ajuta cu ceva?

Nu o recunosc.

Trage prosopul în carouri din vârful coșului, iar eu îi urmăresc mâna cu privirea.

— Micul dejun, zâmbește ea, așezându-mi în față o pungă de hârtie și un pahar cu cafea. Cafeaua mea n-a fost suficient de bună, așa că m-a pus să iau una de la Starbucks. Cappuccino, extra shot, fără ciocolată sau zahăr.

Nu pare deloc impresionată.

— Poftă bună, spune și iese din birou.

Oftez și împing punga într-o parte. Nu mi-e deloc foame, dar mor după un strop de cafea. Iau o sorbitură și mă strâmb imediat din cauza gustului amar.

— Bleahh.

— Ești bine? întreabă Tom încruntându-se.

— Sunt bine, zic, ridicându-mă și pornind spre bucătărie, unde ridic capacul paharului și pun niște zahăr în cafea, apoi amestec și sorb din nou.

Mormăi satisfăcută.

— Cafea pentru Ava! strigă Sally, intrând în bucătărie și arătându-mi un pahar de la Starbucks. Oh?

Pare de-a dreptul derutată în timp ce mă privește sorbind din lichidul fierbinte și dulce. Expir voioasă.

— Am deja, grație soțului meu.

Ea se topește.

— Ce dulce.

— Nu, de fapt nu era. Am pus eu niște zahăr.

Trec pe lângă Sal cea mirată, mă-ntorc la birou și scotocesc prin geantă, când aud că a venit un mesaj.

Îți mănânci micul dejun?

Mai iau o gură de cafea și răspund:

Minunat.

Nu *mulțumesc,* pentru că nu-i sunt recunoscătoare. Mă simt amețită, dar cafeaua asta dulce e un răsfăț regal. Nici nu apuc să las telefonul jos că vine un alt mesaj.

Mă bucur foarte mult că mariajul nostru e bazat pe sinceritate.

Ridic ochii instinctiv și-l zăresc în fața mea, cu un buchet de cale în mână și cu o privire iritată. Expir prelung, fără să mă pot stăpâni, și mă scufund în scaun. Vine spre mine, salutându-i pe Tom și Victoria cu o mișcare a capului. Apoi se așază într-un scaun aflat vizavi de biroul meu și-mi pune florile în față.

— Mănâncă, îmi poruncește sec, făcând semn spre punga de hârtie aruncată deoparte.

— Nu mi-e foame, Jesse, mă văicăresc eu, dar nu am energia de a-l repezi.

Se apleacă în față, îngrijorat, studiindu-mi chipul.

— Iubito, ești palidă.

— Mă simt oribil, recunosc eu.

În sfârșit, grețurile matinale la momentul potrivit. N-are niciun rost să mă prefac că mă simt bine, pentru că nici nu mă simt bine, nici nu arăt bine. El se ridică și vine în spatele scaunului meu, ducându-și mâna la fruntea mea și șoptindu-mi la ureche:

— Ești fierbinte.

— Știu, oftez eu, lipindu-mi obrazul de buzele sale, închizând ochii fără să vreau.

Cum de mă simt în continuare atât de obosită?

— Sper că te simți vinovat, zic eu încet.

E numai vina lui. Îmi plâng de milă. Mă-ntoarce cu fața spre el. Se ghemuiește în fața mea și mă prinde de mâini.

— Lasă-mă să te duc acasă, mă roagă, dar știe și el că-l voi refuza.

— O să-mi treacă.

— Uneori ești imposibilă, zice, cuprinzându-mi obrazul. Sarcina te face irascibilă și sfidătoare.

Zâmbesc forțat.

— Îmi place să te țin în priză.

— Adică-ți place să mă scoți din minți.

— Și asta.

Oftează și mă sărută tandru.

— Te rog, mănâncă, mă imploră el. Poate o să te simți mai bine.

— Bine, zic eu.

Vreau să-ncerc pentru că, deși gândul la mâncare mă face să-mi vină să vomit, mai rău de-atât nu am cum să mă simt. Pare un pic surprins că nu mă mai împotrivesc.

— Bravo.

Mă răsucește la loc și-mi întinde punga. O deschid și mirosul de șuncă îmi dă stomacul peste cap.

— Nu cred că pot.

Închid punga la loc, dar el mi-o smulge din mână. Scoate covrigul și-mi așază un șervețel în față. Ciugulesc dintr-un colț și duc firimiturile la gură. Mă lupt cu dorința copleșitoare de a fugi la toaletă și de a-mi vârî degetele pe gât. Mestec la nesfârșit, sub privirea neînduplecată a soțului meu îngrijorat. Apoi înghit. Nu-mi mai vine să vomit.

— Pot să mănânc doar covrigul?

Mai iau o mușcătură. Cu șunca nu mă descurc. El îmi zâmbește.

— Da. Vezi cât de fericit mă faci când te porți cum îți spun?

Îl ignor și bag pâinea în gură. Mestec mai ușor, stomacul nu mi se mai răzvrătește. El stă acolo și mă privește până când îmi mănânc aproape tot micul dejun, lăsând șunca și câteva bucățele de covrig.

— Ești fericit? îl întreb.

Eu una sunt. Deja mă simt mai bine.

— Ți-a revenit culoarea în obraji. Da, sunt fericit.

Strânge resturile și le aruncă la gunoi. Apoi se apleacă, lipindu-și nasul de al meu.

— Mulțumesc, surâde el și-i zâmbesc și eu. Mi-am terminat treaba aici.

Mă sărută pe buze.

— Acum o să-mi las nevasta să lucreze în pace.

Mă strâmb.

— Ba n-o s-o lași.

Se dă în spate și-mi zâmbește obraznic.

— O să te mai verific din când în când.

Mă strâmb din nou.

— Ba nu!

— N-o să fac o promisiune pe care nu o pot respecta. Patrick e aici?

Întrebarea lui îmi amintește că n-am vorbit cu șeful meu despre Mikael.

— Nu. Are întâlniri toată ziua.

Se-ndreaptă de spate, cercetând dacă-mi vâr degetele în păr, adică dacă spun adevărul. Dar spun adevărul, pentru că Patrick chiar e la întâlniri.

— M-ai făcut să întârzii, zice el, privindu-și Rolex-ul.

— Ai întârziat singur, zic, făcându-i semn să plece, și mă duc să pun florile în apă. Du-te.

Ridică mâinile și se îndepărtează.

— Te simți mai bine?

— Da, mulțumesc.

Îi sunt recunoscătoare. Îmi aruncă zâmbetul acela rezervat numai mie, îmi face cu ochiul, îmi trimite un sărut și iese, lăsându-mă cu un surâs pe chip. Victoria și Sal zâmbesc emoționate, iar Tom se uită la fundul Stăpânului meu. Cu toții sunt foarte impresionați.

Micul dejun din stomac rămâne acolo până la finalul zilei. Mă simt mult mai bine. Jesse mi-a dat cinci mesaje, întrebându-mă de fiecare dată cum mă simt. Răspunsul meu a fost același: **mai bine**. În ultimul mesaj întrebarea era totuși alta.

Sunt încă la Conac. Vii? Mâncăm o friptură.

Asta mă convinge.

Vin acum x

Fac ordine pe birou și îmi iau la revedere de la colegi. La ușă mă-ntâlnesc cu o femeie care are în mână un buchet de flori.

— Ava O'Shea? întreabă ea.

Nu e florăreasa obișnuită și mi-a spus pe numele de fată. Jesse n-ar face asta niciodată, în plus mi-a trimis deja flori pe ziua de azi.

— Eu sunt.

Sunt reticentă. Tocmai am observat că nu sunt cale și nu sunt deloc proaspete. De fapt, sunt chiar ofilite. Îmi pune florile în mână și-mi întinde clipboard-ul. Vrea o semnătură pentru niște flori veștejite? Reușesc, cu florile-n brațe, să trag o mâzgălitură pe foaie.

— Mulțumesc, zice ea relaxată și se-ntoarce să iasă, în timp ce eu mă uit puțin mirată la flori.

— Sunt ofilite, strig după ea.

— Știu, răspunde ea, deloc tulburată.

— Crezi că e OK să livrezi flori moarte?

Se-ntoarce râzând.

— Am avut și cereri mai ciudate.

Tresar. Cum ar fi? Pleacă, neobosindu-se să mă lumineze, așa că găsesc cartea de vizită și o scot cu nerăbdare din pliculeț.

SPUNE CĂ ARE NEVOIE DE TINE. NU ARE.
TU CREZI CĂ-L CUNOȘTI.
NU-L CUNOȘTI.

EU DA. PĂRĂSEȘTE-L.

Capitolul 15

Inima mi se oprește-n piept și un singur nume îmi apare imediat în minte.

Coral.

Ar trebui să mă îngrijorez, dar n-o fac. Mă simt îngrozitor de posesivă în fața acestei sugestii. Un pic din trăsăturile lui Jesse se proiectează asupra mea. Scap totul din brațe și fac bucățele bilețelul malițios. Cine mama naibii se crede? Un futai, asta a fost, nimic mai mult decât un futai la îndemână. A luat oare legătura din nou cu Jesse? Ar trebui să-l întreb și să-i stârnesc din nou curiozitatea? Pentru că aș prefera să nu afle despre asta. Nu vreau să-l scoată nimic din minți. Mă descurc singură cu amenințările deșarte. Îl părăsesc sau ce mi se-ntâmplă? Arunc florile la un coș de gunoi, laolaltă cu bilețelul, și mă duc în parcare. Nevoia disperată de a fi cu el m-a copleșit dintr-odată.

Mă opresc brusc când văd că Mini-ul meu nu e în parcare, unde l-am lăsat de dimineață. Nici urmă de mașină. Mă uit la plăcuța cu număr de deasupra. Aici o lăsasem. Deci unde mama naibii e mașina mea?

— Totul e-n regulă, fată.

Aud vocea groasă a lui John și-l văd scoțând capul pe geamul Range Rover-ului.

— Urcă.

— Mi-au furat mașina, zic, făcând cu mâna spre locul gol și întorcându-mă ca să verific dacă nu cumva visez.

— N-a furat-o nimeni, fată. Hai sus.

— Poftim? întreb, privindu-l speriată pe bărbatul acesta masiv, de culoare. Atunci unde e?

John pare stingherit.

— Nemernicul de bărbatu-tău a luat-o, zice, făcând semn spre locul din stânga.

— Mă duci tu? râd eu, iar el ridică din sprâncene.

— Tu ce crezi? întreabă serios.

Inspir profund ca să mă calmez și mă așez pe locul pasagerului. Da, și el are nevoie de mine. Și se simte nevoit să mă scoată din minți!

— S-ar putea să-l strâng de gât, mormăi, prinzându-mi cu un gest smucit centura de siguranță.

— Fie-ți milă de el, fată, spune John ieșind in parcare.

— John, încep eu serioasă, îmi place de tine, chiar mult de tot, dar dacă nu-mi oferi un motiv acceptabil pentru comportamentul irațional al soțului meu, n-o să te mai iau în seamă când o să mă rogi să-mi fie milă de el.

Râde cu un glas răgușit și își lasă capul pe spate, dând la iveala gușa pe care o ține ascunsă.

— Și mie îmi place de tine, fată, chicotește, ștergându-și ochii pe sub ochelari.

Nu l-am văzut niciodată pe uriașul ăsta fioros atât de vesel. Îmi smulge un zâmbet, iar gândul la soți enervanți și bilețele de amenințare fac loc hlizelii. Dar John redevine iute serios, lăsându-mă să râd de una singură. Schimbarea lui subită de expresie mă scoate din starea mea isterică.

— Poate fi și mai rău de-atât. Cred că trebuie să te felicit.

Își coboară privirea spre abdomenul meu, înainte de a se uita din nou la drum.

— Ţi-a spus? întreb mirată.

Nu vreau să ştie nimeni deocamdată. E mult prea devreme.

— Fată, nu trebuia să-mi spună el.

— Nu?

Oare John ştie despre dorinţa lui Jesse de a avea un copil?

— Nu, dar mi-am cam dat seama când am văzut computerul deschis la pagina de hăinuţe de copii de la Harrods. Asta plus zâmbetul nenorocitului din toată ziua aceea.

Mă cufund în scaun. Îmi pot imagina că a pus-o pe Zoe să aleagă tot felul de lucruri de lux pentru copil. Îmi pot imagina mutra ei la auzul ultimei liste de cumpărături alcătuite de Jesse, la numai câteva săptămâni după ce am făcut cunoştinţă cu ea şi m-a ajutat să-mi aleg o rochie uluitoare pentru cina aniversară. Şi la scurt timp, m-a ajutat cu rochia de mireasă, şi din nou, alege hăinuţele de botez pentru bebeluş. Oare ce-o crede? Că a fost făcut totul pe repede-înainte. Ne-am grăbit pentru că m-a lăsat borţoasă, aşa cum o să creadă probabil toată lumea, inclusiv părinţii mei şi Dan. Cât mai pot amâna până le voi spune?

John parchează la Conac, iar eu sar imediat din Range Rover şi mă-ndrept spre scări.

— E-n birou, strigă John.

— Mulţumesc, John.

Descui uşa şi intru, ducându-mă spre partea din spate a Conacului, după ce străbat salonul de vară. Zâmbesc în sinea mea când observ că se face brusc tăcere. Îmi arunc privirea la femeile prezente, toate cu pahare în mână şi cu mutre acre.

— Bună seara, le salut voioasă, iar ele îmi răspund cu un cor de mormăieli.

Zâmbesc larg când îmi închipui că mutrele alea vor fi şi mai acre când vor afla că sunt gravidă. Mă umflu în pene. Uşa biroului lui Jesse se deschide şi de-acolo iese un bărbat, care pare tensionat şi uşurat în acelaşi timp. E Steve. Arată diferit, complet îmbrăcat şi fără un bici în mână. Mă

opresc brusc, complet șocată, mai ales pentru că e teafăr. Acum nu mai e atât de sigur pe sine.

— Bună, mă bâlbâi eu, surprinsă.

Ridică ochii și surâde, un pic stânjenit.

— Ava.

Mă holbez la el și-mi dau seama că e nepoliticos, dar nu prea știu ce să spun. Nu are vânătăi, nici ochi umflați, nu șchiopătează și nici nu pare că e în drum spre cimitir.

— Ce mai faci? întreb eu, pentru că nu găsesc ceva mai bun de zis.

— Bine, răspunde el stingher, vârându-și mâna în buzunarul pantalonilor. Tu?

— Da, sunt bine.

Vai, ce penibil. Ultima oară când l-am văzut, m-a legat și m-a biciuit până la lacrimi. Era arogant și lingușitor, iar acum nu mai e deloc așa.

— Ai fost să te-ntâlnești cu Jesse?

— Da, râde el, am evitat mult momentul ăsta. Trebuia să-mi cer scuze.

— Da?

Mintea-mi joacă feste din nou. Pare destul de sincer, dar dacă eram bărbat și știam că Jesse îmi vrea sângele, aș fi preferat să mă umilesc târându-mă-n genunchi, ceea ce probabil a făcut și el. Au trecut câteva săptămâni de la întâmplarea aceea, dar știu că Jesse a fiert de nervi în tăcere din cauza asta.

— Ar trebui să-ți cer scuze și ție, mormăie el. Dap, ăăă... îmi... îmi cer iertare.

Clatin din cap. Acum eu sunt cea stânjenită. Eu l-am rugat să mă biciuiască. Mi-am căutat-o cu lumânarea. Eu ar trebui să simt remușcări pentru că l-am băgat în bucluc.

— Steve, n-ar fi trebuit să-ți cer așa ceva. Eu am greșit.

— Nu, zâmbește el împăciuitor. Am depășit limita, m-am lăsat dus de val, am pierdut orice fel de respect pentru femeile care au avut încredere în mine. Tu mi-ai făcut o favoare, de fapt, dar mi-aș dori să nu-ți fi făcut rău niciodată.

— Îți accept scuzele, dacă le accepți și tu pe ale mele, spun cu un surâs.

Scoate cheile mașinii din buzunar și o ia din loc.

— Le accept. Ne vedem.

— Ne mai vedem, strig după el.

Deschid ușa biroului și-l găsesc pe Jesse îngenuncheat în mijlocul încăperii, lucru care-mi stârnește amintiri dureroase. Dar e complet îmbrăcat în costum și în fața lui sunt împrăștiate zeci de teancuri de documente. Ridică privirea și inima mi se strânge când îi văd expresia exasperată de pe fața lui frumoasă. E încruntat de la atâta concentrare.

— Hei, spun, închizând ușa în urma mea, iar oboseala de pe chip îi dispare, făcând loc unei mutre mulțumite.

— Uite-o și pe fata mea frumoasă.

Stă turcește pe podea și-și desface brațele.

— Vino-ncoace. Am nevoie de tine.

Mă duc încet spre el.

— Ai nevoie de mine sau ai nevoie să-ți pun ordine în haosul ăsta?

Se bosumflă și dă nerăbdător din brațe.

— Amândouă.

Mă așez în poala lui și mă sprijin de el cu spatele. Îmi cuprinde umerii și-și vâră nasul în părul meu, inspirând lung și zgomotos.

— Cum te simți?

— Mai bine.

— Bravo. Nu-mi place să te văd suferind.

— Atunci n-ar fi trebuit să fii pervers și să mă lași gravidă, ripostez eu sec, iar el mă înghiontește cu piciorul. L-am văzut pe Steve plecând de-aici.

— Hmm, mârâie el, mușcându-mă de ureche.

— I-ai oferit un drum la cimitir? întreb rânjind, iar el mă înghiontește din nou.

— I-am oferit o ramură de măslin. Sarcasmul nu ți se potrivește, domniță.

Am rămas fără replică. Aș fi putut jura că Steve va fi executat.

— Ce te-a făcut să fii atât de rațional?

— Eu sunt întotdeauna rațional. Tu, fata mea frumoasă, ești cea irațională.

Nu mă obosesc să-l contrazic. Nici măcar nu mă-ncrunt și nici nu râd, dar mica lui remarcă tocmai mi-a adus aminte de ceva.

— Ți se pare o chestie rațională că mi-ai furat mașina? întreb. Cum ai reușit s-o iei fără chei?

— Cu remorca, răspunde el nerușinat, fără alte explicații.

Ridic câteva foi de hârtie, ca să nu-l contrazic în încercarea sa de a mă convinge că e o persoană rațională.

— Cum ți-a mers azi? mă întreabă.

Încerc să nu mă-ncordez și mă dojenesc că am încercat să mă retrag din îmbrățișarea lui ca să nu-mi simtă tensiunea. Știind că e atât de relaxat, n-ar trebui să-l fac să se îngrijoreze din cauza amenințărilor triviale și deșarte din partea fostei lui amante părăsite.

— Productivă. Vrei să începem?

El mârâie, dar îmi dă drumul.

— Cred că da.

În ora ce urmează, ordonăm la nesfârșit hârtii, facturi, contracte și chitanțe. Le așezăm pe toate în ordine cronologică, apoi le pun în teancuri ordonate și le leg cu benzi elastice. Se așază pe scaunul său și lucrează ceva la computer, iar eu termin de aranjat ultimul teanc de acte. Mișcă din mouse, încruntându-se. Curioasă, mă ridic să văd ce-l absoarbe în așa măsură, deși cred că știu deja. Mă-ndrept spre birou, dar el ridică privirea și-nchide în grabă monitorul.

— Cina? mă întreabă, ridicându-se în picioare.

Îl privesc cu suspiciune și mă aplec, deschizând din nou monitorul. Exact cum credeam; accesorii pentru bebeluș peste tot. Mai multe ferestre sunt deschise — sunt paginile tuturor producătorilor de lucruri pentru copii la care te-ai putea gândi vreodată. Există și o pagină dedicată scutecelor organice. Mă-ntorc spre el cu o privire întrebătoare, dar nu mă pot supăra pe el, mai ales când ridică din umeri și se mușcă de buza de jos.

— Mă documentam un pic.

Lasă privirea în pământ și se foiește. Mă topesc de dragul lui. Îmi vine să-l îmbrățișez. Așa că asta fac. Mă emoționează entuziasmul lui *și-l* strâng în brațe... cu putere.

— Știu că ești entuziasmat, dar putem să nu mai spunem altor oameni?

— Vreau să strig în gura mea, se vaită el. Să spun tuturor.

Parcă nu e deloc același bărbat. De la nemernicul arogant și nesimțit din ziua în care l-am întâlnit în acest birou la asta?

— Știu, dar de-abia sunt câteva săptămâni. Aduce ghinion. De obicei femeile așteaptă până la prima ecografie.

— Când e prima ecografie? Plătesc eu. Hai să programăm una mâine.

Râd și mă desprind de el.

— E prea devreme pentru așa ceva și, oricum, o s-o fac la spital.

Mă privește ca și cum mi-ar fi crescut încă un cap.

— Copilul meu n-o să se nască la un spital de stat!

— Eu...

— Nu, Ava. Nici nu intră-n discuție. Și cu asta basta.

E tonul acela — cel pe care știu că nu trebuie să-l pun în veci la îndoială.

— Niciodată, sub nicio formă, spune, clătinând din cap, de-a dreptul oripilat de acest gând.

— Dar ce crezi c-o să-mi facă?

— Nu știu, dar nici nu vreau să aflu, spune, luându-mă de mână și conducându-mă spre ușă.

— Amândoi ne plătim taxele. E un privilegiu că avem un sistem național de sănătate. Ar trebui să fii recunoscător.

— Sunt, e minunat, dar noi n-o să-l folosim. Și cu asta basta.

— Nevrotic, murmur eu, privindu-l zâmbind.

Îmi surâde și el, deși văd că-ncearcă să rămână serios.

— Oarecum, răspunde el. Îmi place rochia ta.

Îmi studiază rochia bej strânsă pe corp și fac și eu la fel.

— Mulțumesc.

— Vreau să-ți arăt ceva. Vino-ncoace, spune, deschizând ușa, cu mâna pe talia mea.

— Ce? întreb, lăsându-mă purtată pe coridor.

Mă înfior când îi simt gura lângă urechea mea.

— O să vezi.

Sunt curioasă și puțin... emoționată. După numai câteva șoapte, simt că-l doresc. Poate e de vină sarcina, poate el e de vină. Dar eu cred că e ultima variantă, totuși, combinația asta m-ar putea aduce într-un adevărat vârtej sexual.

Trecem pe lângă membrii Conacului aflați în salonul de vară. Jesse îi salută, eu zâmbesc amabil. Urcăm la etaj și intrăm în aripa extinsă. Deschide ușa ultimei camere, cea din care am fugit, cea în care am stat și am desenat și cea în care am primit avertismentele de la Sarah. Nu prea îmi place încăperea asta, dar când intru și văd schimbările, îmi scapă un oftat.

Nu mai e o carcasă goală, cu rigips și parchet insipid. A devenit un spațiu regal, împodobit cu materiale costisitoare, totul în negru și auriu. Mă plimb încet, privind în jur, sorbind din ochi spațiul acesta senzațional. Patul pe care l-am schițat a prins formă și domină întreaga încăpere. Are așternuturi de satin auriu pal, cu cale negre de dantelă brodate. La ferestre sunt draperii aurii din același material, iar podeaua e moale sub tălpile mele. Cobor privirea și descopăr că stau pe un covor imens, atât de gros încât nu-mi văd picioarele. Descopăr pe unul dintre pereți tapetul pe care l-am ales eu. Ceilalți trei pereți sunt vopsiți într-un auriu mai temperat, ca să se asorteze cu așternuturile și cu draperiile. E aproape o copie fidelă după schița mea necizelată. Mă răsucesc spre Jesse.

— Tu ai făcut asta?

El închide ușa încet.

— Am dat cuiva schița ta și i-am spus s-o creeze în realitate. Seamănă?

— Da. Când? îl întreb.

— Nu contează când. Contează să-ți placă.

Încearcă să-mi măsoare reacția, părând un pic reținut și un pic emoționat.

— E perfectă.

Se relaxează brusc.

— E a noastră.

— A noastră? fac eu, căscând ochii.

Ce vrea să spună cu asta? Vrea să locuim aici? Eu nu stau aici. Cred că se prinde că m-am speriat pentru că-mi zâmbește blând.

— Nimeni n-a intrat și nici nu va intra vreodată în camera asta. E camera noastră. Dacă eu lucrez și tu ești cu mine, poate o să vrei să dormi sau să te odihnești.

— Adică atunci când o să am gleznele umflate sau o să fiu epuizată din cauza greutății?

Deodată mă izbește gândul îngrozitor c-o să avem un copil, că suntem o familie și că acest Conac va însemna o prezență constantă în viețile noastre. Tatăl copilului meu are un club de sex. După ce voi naște, n-o să vreau să aduc copilul aici, iar dacă Jesse va munci, îl voi vedea foarte puțin. Și el pe noi la fel. Sentimentele astea înspăimântătoare, de nesiguranță sunt încă latente, dar când îmi dau seama de lucrurile astea, ele mă amenință să-și facă simțită prezența și să mă tragă înapoi. N-o să vândă niciodată locul ăsta. Mi-a confirmat-o deja. A fost opera lui Carmichael.

— Dacă ne trebuie, va fi aici, la îndemână, spune el încet.

Nu vreau să ne trebuiască. Dacă n-o să fim aici niciodată, n-o să avem nevoie de ea. Nu spun asta, totuși. Și-a dat silința de dragul meu, așa că-mi iau privirea de la ochii lui gânditori și o îndrept spre pereții de un auriu pal. Nu e nimic pe ei, nici tablouri, nici alte decorațiuni.

În afara unei cruci.

Privesc fix crucifixul enorm, din lemn de culoare închisă, și observ că la fiecare capăt orizontal sunt niște cătușe — strălucitoare, aurii, făcute să țintuiască în loc ceva anume.

Să țintuiască o persoană.

Întorc privirea încet spre Jesse și descopăr că încă mă privește cu atenție, așteptându-mi reacția în fața acestei opere de artă.

— De ce e asta aici? îl întreb.

— Pentru că aici am pus-o eu.

E relaxat și-are mâinile în buzunare, iar picioarele îi sunt depărtate.

— De ce?

— Credeam c-o să ne... ajute, spune el cu ochi tulburi și mușcându-se de buză.

Să ne ajute? Cu ce să ne ajute? Cum ar putea să ne ajute o cruce de lemn cu problemele noastre? Confuzia nu-mi împiedică inima să bată mai tare. El stă acolo privindu-mă cu subînțeles și jucându-se cu semnele mele vitale.

— La ce avem nevoie de ajutor? murmur răgușit, plină de dorință.

Toate semnele vitale mi-o iau și mai tare razna când se apropie de mine.

— Tu vrei sex dur, spune el încet, iar mie nu-mi prea convine ideea asta, cât timp ești gravidă cu copilul meu.

Își scoate pantofii scumpi și șosetele, apoi renunță și la sacou, pe care-l așază pe pat.

— Așa că m-am gândit mult și am inventat futaiul de compromis.

Scot un geamăt și, nu știu de ce, fac un pas în spate. Am încredere în el, dar sunt puțin șocată de intențiile sale.

— Nu pricep.

Își lărgește nodul de la cravată și-și desface nasturii cămășii.

— O să pricepi.

Își lasă cămașa deschisă, dezvăluind privirii mele doar o mică parte din pielea sa dezgolită. Deschide un dulap și umblă la ceva. Apoi întreaga încăpere se umple de o muzică spirituală, care-mi dă fiori. Mă-ncordez toată.

— Ce e asta? întreb, iar el revine la mine, răsuflând în apropierea mea.

— Asta e Amber, *Sexual,* zice încet. *Afterlife.* La fix, nu crezi?

Sunt de acord, dar nu pot deschide gura să vorbesc.

— Nu trebuie să fie mereu dur, Ava. Eu dețin puterea, indiferent cum ți-o trag.

Mă-mpinge cu blândețe înapoi până ajung în fața crucifixului.

— Nu e genul acela de duritate care-ți place ție atât de mult. Dar o să te posed fără niciun fel de regret.

Are vocea joasă și pare sigur pe el. Așa și trebuie. Are dreptate. E vorba de puterea pe care o are asupra mea, nu doar de forța lui trupească.

— N-o să mă mai fuți niciodată ca să-mi bagi mințile-n cap? întreb încet, cu glas neîncrezător, iar el zâmbește imperceptibil.

— O să mă mai sfidezi vreodată?

— Probabil, spun eu gâfâind.

— Atunci o voi face cu siguranță, ispita mea.

Îmi pune un deget sub bărbie și-mi apropie fața de chipul lui.

— Dacă vreau să te fut tare și să te fac să urli, o voi face. Dacă vreau să fac dragoste cu tine, Ava, și să te fac să torci, atunci asta voi face.

Își lipește buzele de ale mele, iar eu închid ochii, cu respirația întretăiată.

— Dacă vreau să te leg pe crucea asta, așa voi face.

Întinde mâna și-mi desface lent fermoarul rochiei, apoi mă ajută s-o scot de pe mine. Apoi îmi ia mâna și-mi sărută verigheta.

— Și ești a mea, așa c-o să fac ce doresc cu tine.

Am ochii tot închiși și capul lăsat în jos. Respir slab și superficial, iar în urechi îmi răsună muzica aceasta calmă. Carnea mea țipă după atingerea lui. Oricum ar vrea s-o facă. Oricum ar vrea să mă posede. Simt că-mi scoate sutienul, apoi îmi urcă mâna spre cătușa aurie. Mi-o fixează acolo și mă sărută din nou înainte de a-mi prinde și cealaltă mână în cătușa strălucitoare.

Sunt legată, fixată de crucifix, la mila lui. Dar sunt sută la sută în siguranță și îmi place sută la sută cum mă simt.

— Uită-te la mine, iubito, șoptește el, mângâindu-mi obrazul.

Ridic cu greu genele și mă simt zdrobită când îi văd ochii verzi plini de dragoste.

— Spune-mi că n-ai mai făcut asta niciodată.

E singurul gând care-mi abate atenția. Timpul petrecut în camera comună nu mi-a adus senzația unei astfel de intensități sau intimități între doi oameni, dar am stat prea puțin acolo și, chiar dacă am văzut lucruri foarte aprinse, nu am simțit niciun strop de iubire. Noi avem acea iubire.

Îmi cuprinde ceafa cu mâna și-și apropie fața de a mea, fără să mă atingă.

— Niciodată.

Mă sărută tandru pe buze, iar eu închid ochii, acceptându-i sărutul cu emoție, dar fără disperare. Mă simt calmă și senină, în timp ce limba lui mi se plimbă prin gură, rostogolindu-se, mângâindu-mă și retrăgându-se, apoi plonjând la loc și seducându-mă cu lentoare. Nu mă deranjează deloc că nu-l pot atinge. Mă ține ferm de gâtlej, sărutându-mă de parcă aș fi de porțelan. Gura lui îmi oferă tot ce-mi trebuie. Nu vreau un contact mai dur. Așa e perfect.

Își duce buzele la urechea mea, își trece limba peste lob. Îmi lipesc obrazul de barba lui, atât de familiară. Mă-nfior toată, fiecare bucățică din mine vibrează la atingerea erotică a buzelor sale. Apoi se desprinde de mine.

— Ochii, iubito.

Deschid ochii cu un oarecare efort și văd cum își scoate cămașa, dând la iveală pielea bronzată și mușchii netezi. Îmi trec privirea peste pieptul lui solid, peste abdomen, peste cicatrice. Imaginea asta mă face să mă foiesc pe tocurile înalte și-mi doresc să nu fiu legată. Dar îmi trece repede nevoia de a-l atinge când văd că-și desface cureaua, nasturele și fermoarul și-și coboară pantalonii pe coapsele robuste.

Stă în fața mea, dezgolit și senzațional. Nu mai sunt deloc senină. Mă lupt cu instinctul de a-mi rupe legăturile și de a striga după atingere. Își dă seama că sunt pe cale de a-mi pierde controlul pentru că se lipește de trupul meu preț de o fracțiune de secundă și se uită în ochii mei disperați.

— Lasă-te ghidată de muzică, Ava. Controlează-ți pornirile.

Încerc, dar cu mușchii lui dezgoliți lipiți de trupul meu legat, e foarte greu să fac asta.

— Nu pot, recunosc fără pic de rușine.

Nu mi-e rușine. Mă simt consumată. Închid ochii din nou, dorindu-mi să-l pot asculta. Îmi simt mâinile dintr-odată calde și-mi dau seama că mi-a cuprins pumnii strânși cu palmele. Le îndoi în tăcere, arătând că sunt cooperantă, iar el îmi dă drumul și-și trece degetele peste brațele mele. Mă înfior simțindu-i atingerea, până când îmi ajunge pe piept și-mi cuprinde ambii sâni. Am ochii tot închiși, dar știu că gura lui avansează. Îi simt răsuflarea pe piele cu cât se apropie mai mult. Apoi îmi

prinde sânul drept cu buzele lui fierbinți. Are o tactică precisă. Suge profund, își trece limba încet și-mi sărută sfârcul, apoi din nou: suge, desface, sărută. Îmi las capul pe spate și gem răgușit, capitulând. Îi absorb mișcările atente și suspin, lăsându-mi capul să cadă. Vibrez între picioare și simt acolo o zvâcnire constantă și neostoită.

Mă mușcă dureros de sfârc și-mi ridic capul brusc cu un țipăt scurt. Nu-mi dă drumul, deși e evident că mă doare. Mă privește printre genele lui lungi cum mă zbat să suport presiunea. Nu cedez. Nu-i spun să se oprească, așa că-l privesc fix cu hotărâre. Când văd că zâmbește, știu că a meritat suferința. Îmi eliberează sfârcul și simt cum sângele mi se întoarce în acea zonă în timp ce el suge cu putere. Scot un geamăt înăbușit.

— Fata mea frumoasă învață să controleze senzația, spune el, dându-mi chiloții în jos și ridicându-mi picioarele.

Mă sărută între sâni, spre gât și spre buze. Apoi mă cuprinde delicat și mă pătrunde cu două degete. Gâfâi instantaneu.

— Șșșșș, șoptește el. Rabdă, Ava. Simte fiecare senzație de plăcere cu care te binecuvântez.

Degetele lui se mișcă libere, înăuntru și afară din mine. Mișcările îi sunt măsurate și blânde, dar mușchii mei îl strâng cu forță. Apoi scoate degetele, dar înainte să apuc să mă plâng, îi simt capul umed al penisului lipindu-se de vârful clitorisului meu. Îl aud gemând scurt și tăios, dar sunt prea fascinată de atingerea lui fierbinte ca să-i spun să se controleze. Mi-ar plăcea la nebunie să-i spun să se controleze. Își plimbă penisul tare și alunecos peste trupul meu, apropiindu-și fața de mine și răsuflându-mi greoi peste buze. Privirile ni se întâlnesc în venerație. Își coboară buzele și mă sărută. E un sărut pasional, plin de căldură și devoțiune.

De data asta, gemem împreună, ne pierdem răsuflarea și ne mișcăm ca să ne echilibrăm.

— Te dor mâinile? murmură el peste gura mea.

— Nu.

— Ești gata să te posed, Ava? Spune-mi că ești gata.

— Sunt gata.

Simt că plutesc. El zăbovește lângă despicătura mea, apoi se desprinde de buzele mele.

— Deschide ochii, iubito.

Mă supun imediat, iar ochii lui magnetici îmi atrag privirea. Îl văd cum mă pătrunde fără să se grăbească.

— O, Doamne, respir eu, păstrând contactul vizual și refuzând să întrerup această intimitate incredibilă.

— Iisuse.

Umflă ușor din obraji, clatină ușor din cap și o picătură de sudoare îi umbrește sprâncenele. Se apleacă și-mi ridică pulpele peste șoldurile lui înguste. Apoi mă pătrunde din nou gemând încet și sărutându-mă pe gât. Capul îmi alunecă într-o parte, închid ochii și el mă linge urcând, sărutându-mă apoi tandru sub ureche.

— Eu stabilesc ritmul, șoptește el, tu îl urmezi.

Înghit în sec și mă-ntorc spre gura lui, prinzându-i buzele și adorându-l. Iar el mă copleșește cu mișcările de șold constante, calme și controlate.

Înăuntru și afară. Înăuntru și afară. Înăuntru și afară.

Când facem asta, nimic și nimeni altcineva nu mai există. Suntem înconjurați de muzica asta liniștitoare, suntem amândoi calmi, iar trupurile noastre alunecă în armonie. Ne ieșim din minți de plăcere.

Se retrage, apoi mă pătrunde din nou. Mă umple pe de-a-ntregul, nu doar cu fiecare mișcare desăvârșită. Și inima îmi e la fel de plină. Plină de iubire aprinsă, puternică, nemuritoare. Împinge din nou, dar de data asta aud un geamăt tăios.

— O să-ți dai drumul.

Vorbele îmi zboară de pe buze într-o suflare tăcută.

— Nu încă.

Văd cum strânge din ochi și se-ncruntă, dar menține în continuare același ritm. Se controlează foarte bine, dar eu mă grăbesc. Doar când îi privesc chipul, simt un vârtej acolo jos, iar acum îmi fac griji c-o să ajung la orgasm înaintea lui Jesse.

Gem și-mi lipesc din nou buzele de ale lui. De data asta eu sunt cea care-l atâță, iar el acceptă cu nerăbdare. Limba lui îmi explorează gura cu

mișcări circulare. Își înfige degetele în coapsele mele și mă ridică un pic mai sus. Mă pătrunde cu hotărâre și strigă lipit de gura mea, iar eu îi eliberez buzele și mă refugiez în scobitura gâtului său. Îmi suprim un țipăt când sunt asaltată de spasmele lui febrile. Mi-o trage cu putere, se retrage încet, apoi intră la loc, atât de controlat.

— Doamne-Dumnezeule, mormăie el încet, retrăgându-se și izbindu-mă cu precizie pentru ultima oară.

— Jesse!

Mă prind de umărul lui și-l mușc cu putere, în vreme ce zvâcnirile sale violente îmi înfierbântă tot trupul. El scoate un strigăt și mă strânge de coapse în timp ce-și dă drumul, iar senzația asta mă arde, mă-ncălzește, mă desăvârșește. Sunt amețită și moale, dar mă simt, în mod ciudat, mai puternică decât oricând.

Stăm îmbrățișați și, în ciuda acestei partide liniștite de amor, finalul nu a fost o explozie necontrolată. A fost undeva la mijloc — un amestec între Jesse cel pur și blând și Stăpânul dominator pe care-l iubesc atât de mult.

— A fost perfect, îi șoptesc la ureche.

Simt nevoia să-l țin strâns în brațe, dar nu trebuie să-i cer asta. Deja mă cuprinde cu un braț, iar cu celălalt mă dezleagă. Apoi schimbă poziția și-mi eliberează și cealaltă mână. În ciuda durerii surde și a faptului că-mi simt picioarele moi, tot mi le pot încolăci în jurul umerilor puternici ai lui Jesse. Îl sufoc complet, strângând pulpele și rezemându-mă de umerii săi, iar el mă cară în pat, lăsându-se peste mine. Atingerea satinului răcoros e bine-venită pe spatele meu fierbinte și transpirat și remarc surprinsă că nu se trântește pe mine cu toată greutatea, ci preferă să nu-mi atingă burtica.

— Îți place camera noastră? mă-ntreabă el, cu fața în părul meu, iar eu zâmbesc spre tavan.

— O să punem un leagăn aici? Știi tu, dacă venim cu copilul la Conac.

Aluzia mea își atinge cu succes ținta. Își ține pentru o clipă respirația, apoi se ridică într-o parte și se sprijină într-un cot, cu capul lăsat în palmă. Îmi mângâie zona din jurul buricului și mă studiază.

— Sarcasmul nu ți se potrivește, domniță.

Fac o mutră inocentă. Știu că nu va conta deloc. E concentrat la abdomenul meu.

— Întrebam și eu.

Ridică încet din sprâncene și își plimbă privirea serioasă de-a lungul trupului meu, mișcându-și în continuare degetul.

— Ai o umflătură.

Mă cufund în saltea, pufnind ofensată.

— Nu fi tâmpit! De-abia am rămas gravidă.

— Nu sunt tâmpit, spune el, mângâindu-mă delicat. E mică, dar e aici.

Se apleacă și-mi sărută burtica, apoi își sprijină din nou capul în braț.

— Cunosc acest trup și știu că e în schimbare.

Mă-ncrunt și-mi privesc abdomenul, dar mie mi se pare perfect plat. Are halucinații.

— Cum spui tu, Jesse.

Nu vreau să mă cert după momentul acela desăvârșit, chiar dacă-mi vine să-l pocnesc pentru că a insinuat că m-am îngrășat. Se înclină și-și lipește buzele de burta mea.

— Vezi, alună? Mama ta începe să-nvețe cine deține puterea.

— Nu-i spune alună!

Îmi dau capul pe spate și mă-ncrunt. El rânjește la mine.

— Gândește-te la alt nume. N-o să porecleşti copilul după ceva dezgustător care te obsedează și pe care-l devorezi zilnic.

— Sunt obsedat de tine. Te și devorez zilnic. Dar nu-mi pot numi copilul o mică ispită sfidătoare.

— Nu, ar fi greșit. Dar ai putea să-i spui copil.

Acum eu rânjesc. El sare cât colo și-mi încalecă șoldurile, îmi imobilizează încheieturile, fără să mi se așeze pe stomac.

— Lasă-mă să-i spun copilului alună.

— Niciodată.

— Futai de băgat mințile-n cap?

— Da, te rog, răspund eu voioasă, rânjind și mai larg.

El râde și mă sărută cu candoare.

— Sarcina te transformă într-un monstru. Haide. Soția și aluna mea cred că sunt hămesite.

— Soția și *copilul* tău sunt hămesiți, într-adevăr.

Ochii verzi îi sclipesc când mă ajută să mă ridic din pat. Mă îmbracă, apoi își trage pe el boxerii, pantalonii și cămașa. Mă apropii de el și-i dau la o parte mâinile de pe guler, încheindu-i nasturii în timp ce el mă privește în tăcere. Își vâră cămașa în pantaloni, iar eu îmi lipesc obrazul de pieptul lui și-ncerc să-l fac să arate prezentabil.

— Cureaua? întreb, desprinzându-mă de el.

Se apleacă, o recuperează de pe jos și mi-o întinde zâmbind amuzat. O iau, îi surâd și eu și-ncep s-o trec prin găicile pantalonilor. Apoi o închei.

— Gata.

— Nu, nu sunt gata, spune el, făcând un semn spre pantofi. Dacă vrei să faci o treabă, fă-o până la capăt.

Îi ignor insolența, împingându-l până-n capătul patului. Îngenunchez în fața lui, mă așez pe jos și-ncep să-l încalț cu șosetele.

— Așa e bine, Stăpâne? spun, trăgându-l de câteva fire de păr de pe gambă.

— Ce naiba! face el, smucindu-se, apoi se apleacă și-și mângâie piciorul. Nu trebuia să faci asta.

— Nu fi obraznic, ripostez eu sec, punându-i pantofii la picioare și ridicându-mă.

Se încalță și se îndreaptă de spate, luându-și sacoul și vârându-și cravata în buzunar, încruntat.

— Chiar ești un monstru.

Zâmbesc dulce, făcându-l să-și șteargă încruntarea de pe față și să surâdă subtil.

— Gata? întreb eu.

Clatină din cap și mă ia de mână, conducându-mă la bar. Mă așază pe scaunul meu obișnuit, iar Mario vine la noi într-o clipită.

— Doamnă Ward!

Accentul lui vesel mă face să zâmbesc, ca de obicei.

— Mario, sunt Ava, îl cert eu puțin. Ce mai faci?

— Ah! spune el, aruncându-și un prosop peste umăr. Fac foarte bine. Ce doriți să vă aduc?

— Două sticle cu apă, intervine Jesse repede. Doar atât, Mario.

Ridic supărată ochii la soțul meu, care s-a așezat pe scaunul de lângă mine.

— Cred c-aș vrea niște vin la cină.

Nu pare deloc deranjat de privirea mea plină de reproș. De fapt, nici nu se uită la mine.

— Poate că vrei, dar nu bem niciun vin. Două ape, Mario.

De data asta nu-l mai roagă pe barman, ci îi ordonă de-a dreptul. Și, judecând după privirea precaută a lui Mario, n-o să-mi dea de ales. Barmanul se duce la frigiderele înșirate în spatele barului. Eu mă uit urât la Jesse, dar el tot nu mă privește, ci îi face semn lui Pete.

— Două fripturi, Pete. Una medie, una bine făcută. Fără sânge, sub nicio formă.

Confuzia i se citește lui Pete pe față, și cred că și în cazul meu la fel.

— Ăăă... da, domnule Ward. Salată și cartofi noi? întreabă Pete.

Se uită uluit la chipul meu derutat, îi pot simți privirea, dar sunt prea ocupată să mă holbez la soțul meu cel imposibil.

— Da, asigură-te că una dintre fripturi e gătită cum trebuie.

Jesse ia sticla de apă de la Mario și-mi toarnă în pahar.

— Sosul din salată are ou?

Mă înec și tușesc, dar asta nu-l tulbură cu nimic. Îl privește pe Pete cu o sprânceană ridicată. Bietul Pete habar nu are ce se petrece.

— Nu sunt sigur. Vreți să întreb?

— Da, și dacă are, lasă salata de la friptura bine făcută fără sos.

— OK, domnule Ward.

Mario se retrage, la fel și Pete, și rămânem singuri la bar, eu mută de uimire, iar Jesse ocupat să toarne apa în pahare, ca să evite să se uite la mine. Știe că mă uit chiorâș la el, știe prea bine. Mă-ntorc spre bar, calmă și netulburată, dar în sinea mea turbez de furie. Pur și simplu nu se poate abține.

— Dacă nu te duci în bucătărie, nu schimbi comanda și nu-mi aduci un pahar cu vin, sunt foarte aproape de a mă muta la părinții mei pe tot parcursul sarcinii.

Știu că acum se uită la mine. Îi simt privirea șocată arzându-mi fața. Iau paharul de apă și mă răsucesc încet spre el.

— Nu-mi vei călca în picioare dieta, Ward.

— Te-ai îmbătat deja grav o dată de când ești gravidă, șuieră el repede.

Nu e vesel, dar nici eu nu sunt.

— Eram supărată pe tine, spun eu calmă, dar acum mă simt vinovată.

— Și credeai că te poți răzbuna pe copilul meu? întreabă el ridicând din sprâncene.

Îi simt reproșul din glas.

— Tot spui „copilul meu". E al nostru.

— Uite, la asta mă refeream!

— Deci nu-ți mai faci griji pentru mine? Nu mai e vorba despre siguranța mea?

Îl privesc cu mare atenție, cântărindu-i reacția la vorbele mele. Cred că l-am șocat, pentru că nu contraatacă. Se mușcă violent de buza de jos, gândindu-se la un milion de lucruri pe minut. În cele din urmă se îndepărtează de mine cu scaun cu tot, cu mâinile înfipte în părul blond și ciufulit.

— Ce mama naibii, înjură el încet. Să-mi bag pula, ce mama dracului!

— Vorbesc serios, Jesse, repet eu amenințarea.

Trebuie să afle că nu mă voi supune acestui tratament. Am greșit când am ieșit în oraș și m-am făcut mangă, deși știam că sunt însărcinată, dar a fost doar rezultatul acțiunilor acestui om asupra mea — mă înnebunește. N-o să mă mai îmbăt niciodată, dar un pahar mic cu vin roșu n-o să-mi strice și o friptură mediu făcută e inofensivă. Ca să nu mai vorbim despre ouă.

Văd cum strânge din ochi și inspiră profund înainte de a se întoarce spre mutra mea calmă. Îmi ia apa din mâini și o așază pe bar, apoi mă prinde de mâini.

— Îmi pare rău.

Aproape că pic de pe scaun.

— Îți pare?

Șocul din glasul meu e evident. Chiar dacă l-am amenințat cu toată convingerea, nu credeam că mă lua în seamă.

— Da. Îmi cer scuze. Va trebui să mă obișnuiesc cu asta.

Izbucnesc în râs.

— Jesse, e o situație destul de dificilă și fără să am de-a face cu un obsedat de control. Nu e un lucru pe care l-am plănuit, nici măcar nu m-am gândit la el. Nu e cazul să te ții de capul meu, analizându-mi fiecare mișcare, monitorizând tot ce-mi iese din gură. Te rog, nu îngreuna și mai tare momentul.

Am început râzând, dar micul meu discurs s-a terminat total serios. Am vorbit serios, iar el știe asta. Ochii lui triști mi-o confirmă. Știu că nu se poate abține, dar trebuie. Trebuie să-i dau cumva niște asigurări că totul va fi bine și poate că atunci o va lăsa mai moale. E un gând ambițios, pentru că nu se prea poate controla când vine vorba despre mine. Oftez zgomotos și mă ridic, vârându-mă între picioarele lui.

— Vreau ca bebelușul meu să aibă un tătic. Te rog, ai grijă să nu faci un infarct pe fond de stres. Relaxează-te un pic.

Îi sărut fiecare părticică a feței, iar el mă lasă să fac asta.

— Hmmm. O să-ncerc, iubito. Încerc din răsputeri, dar putem face un compromis?

— Ce fel de compromis?

Simt cum mâna lui îmi alunecă în păr, desprinzându-mi buzele de chipul lui. Se-ncruntă.

— Te rog să nu bei.

Mă imploră din priviri. Îmi dau seama brusc că lucrul ăsta e foarte important pentru el. E un alcoolic în curs de recuperare, chiar dacă nu vrea să recunoască. În condiții normale ar fi nechibzuit din partea mea să torn alcool în mine. Cât timp îi port copilul e mai rău de-atât. Ar fi o cruzime.

— N-o să beau, cad eu de acord, iar privirea lui ușurată mă face să mă simt de-a dreptul oribil. Du-te și adu-mi o friptură medie.

Îl sărut pe buze și mă desprind din strânsoarea lui, așezându-mă la loc pe scaunul meu.

— Și vreau niște sos pe salată, spun, făcând un semn pe lângă el.

Mă mângâie în grabă pe obraz și dispare în misiune, ca să-i aducă nevestei sale gravide o friptură medie.

Observ că barul e aglomerat, lucru pe care l-am omis când Jesse m-a adus aici și atunci când ne-am răstit unul la altul, și după aceea, când ne-am împrietenit. Oare a auzit cineva ceva? O, Doamne, tocmai am spus unui bar plin de membri că sunt gravidă? Mă uit la oamenii din încăpere, care beau și conversează, dar curiozitatea lor de câte ori mă văd este cât de poate de evidentă. O văd pe Natasha într-un colț și sunt îngrozită când privirea îi alunecă peste abdomenul meu. Fața îmi ia foc și mă-ntorc la bar, ca să scap de privirea ei inchizitorială și atentă. E atât de ușor să uiți de lumea din jurul tău când suntem absorbiți unul de altul, fie că ne certăm, că ne împăcăm sau că ne savurăm reciproc.

— Bună seara, Ava.

Glasul rezervat al lui Drew îmi atrage atenția. Sunt uimită să-l văd îmbrăcat în jeanși. Are o cămașă elegantă, iar părul negru e perfect aranjat, ca de obicei, dar jeanși?

— Bună.

Îl tot măsor din cap până-n picioare. Când se foiește stingher, îmi dau seama că s-a prins că-l studiez. Tresar și mă smulg din starea mea contemplativă.

— Ce mai faci?

— Bine. Tu?

Îi face semn lui Mario, care ia repede o bere din frigider și i-o aduce.

— Minunat.

— O, felicitări, spune el, ridicând sticla din care bea o înghițitură.

Mă holbez la el. Și el știe?

— Nu credeam c-o să prind ziua aceea, spune clătinând din cap.

— Da! ciripește Mario. Un copil!

Expir zgomotos și exasperat, exact așa cum voiam. Sper că aude și iubitul meu soț de la bucătărie, unde se asigură că friptura mea e rozalie la mijloc.

— Mulțumesc, e tot ce pot spune.

Asta până când Jesse revine la bar, iar eu îmi pregătesc cuvintele. Dar el vorbește primul.

— Ține minte, nu e treaba noastră.

— Ce? zic încruntându-mă la el.

Îmi aruncă o privire plină de avertismente, ceea ce ar fi în regulă dacă aș ști de ce.

— Despre ce vorbești?

Își dă ochii peste cap și își ia sticla de pe bar, și atunci îi zăresc. Sam și Kate.

Capitolul 16

— Ce mama dracului?

Sar de pe scaun, dar Jesse mă așază la loc înainte să fac scandal.

— Ava.

Vorbește pe un ton sever — nu că mi-ar păsa, dar apoi îmi dau seama că Sam habar nu are că l-a înșelat Kate, așa cum știe Jesse, așa că-mi îndrept furia spre soțul meu.

— Cui i-ai mai spus?

— Câtorva, spune el, redevenind smerit.

Strâng din buze.

— Le-ai spus tuturor, nu-i așa?

Omul ăsta e incredibil. Bieții mei părinți nu știu că vor deveni bunici.

— E posibil.

— Jesse, gem eu, total dezumflată.

Fața lui adorabilă mă mai îmblânzește un pic. El ridică din umeri cu o expresie vinovată, alungându-mi de tot exasperarea.

— Putem să mergem în vizită la socrii mei weekendul ăsta? mă întreabă încet.

— Păi, da. Sper să nu ajungă vestea asta în Cornwall înaintea noastră.

Îmi surâde și mă sărută, punându-și mâna pe burta mea și mângâindu-mi umflătura inexistentă.

— Mă faci foarte fericit, doamnă Ward.

— Asta pentru că te las să mă calci în picioare deocamdată.

— Nu, pentru că ești frumoasă, isteață și ești a mea.

— Omule!

Salutul vesel al lui Sam ne distrage de la momentul nostru. Îl bate pe Jesse pe umăr și mă ridică de pe scaun, măsurându-mă de sus până jos.

— Îmi dau seama, zice el, holbându-se la burta mea și ridicându-și apoi privirea albastră. Se vede că radiezi de sănătate.

Mă pufnește râsul și mă-ntreb dacă vreunul dintre acești oameni binevoitori cunoaște circumstanțele din jurul sarcinii mele.

— E ciudat, pentru că în mare parte a timpului mă simt ca naiba, chiți eu.

— Ai grijă cum vorbești, Ava! se răstește Jesse, dar îl ignor și o iau pe Kate de mână. Hai să stăm acolo în colț.

Îi zâmbesc amabilă și ne-ndepărtăm de bar. Chipul ei palid e precaut, și exact așa trebuie să fie. Nu-mi rezistă însă și mă lasă s-o conduc la o măsuță dintr-o parte mai liniștită a barului aglomerat. Practic, o împing într-un scaun.

— OK, Matthews. Varsă tot.

Am trecut de mult de scuzele amuzante, deci ar fi bine s-o lase baltă. Acum e vorba de fratele meu, chiar dacă nu-mi place prea mult de el în acest moment.

— Deci, începe ea, veselă și netulburată de replica mea tăioasă, e oficial?

— Ce anume? întreb, așezându-mă în fața ei.

— Copilul, face ea semn spre burta mea. Nu scapi de el.

— Kate! izbucnesc șoptind șocată, uitându-mă repede spre mesele din jur.

Suntem în siguranță, dar cuvintele ei dure mi-au atins o coardă sensibilă și, pentru prima oară, îmi pun mâna, protectoare, pe abdomen. Și mă simt foarte vinovată. Îmi zâmbește.

— Ava, știam că nu vei face așa ceva.

Am cam rămas fără cuvinte.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Trebuia să-ți dai seama de una singură.

Se uită la bărbații care discută la bar.

— Nu-l înțeleg, dar uită-te la mutra lui, zice ea, arătând cu drag înspre Jesse. Am fost foarte aproape să-i spun, Ava.

Știam asta. Îi urmăresc privirea și văd un om foarte fericit, dar el e mereu fericit când suntem împreună și e mereu fericit când îl accept pe el și purtarea lui imposibilă. Dar și eu sunt fericită când îl văd astfel și știu că eu am făcut asta — eu și mica lui alună. Jesse îmi face cu ochiul, liniștindu-mă și încălzindu-mi sufletul. Apoi îmi amintesc că prietena mea trebuie să-mi ofere niște explicații.

— Hei! mă răstesc eu. E momentul să mă lămurești.

Kate se-ntoarce spre mine și mă privește epuizată. Nu-mi place asta.

— I-am spus fratelui tău să se-ntoarcă în Australia.

— Serios? fac eu, șocată de veste. Și o face?

— Habar nu am, dar n-a mai dat niciun semn de sâmbătă, spune ea, ridicând din umeri.

— Știam eu că a fost acolo, îi spun și mă strâmb. Ce s-a întâmplat?

— Sam, se grăbește ea să răspundă. Nu e relația ideală, dar vom lucra la asta.

— Te referi la Conac?

— Păi, da.

— Atunci de ce sunteți acum aici? o întreb.

Dacă vor să termine cu Conacul și cu toate perversiunile din relația lor, n-ar trebui să evite locul ăsta?

— Am venit să bem ceva.

— Dar n-o să fiți tentați să..., zic, simțind că mă înroșesc, ...știi tu, adaug, privind spre tavan... să vă luați doza?

Kate izbucnește într-un râs isteric, lovind cu palmele în masă și făcându-mă să tresar.

— Oh, Ava. Având în vedere că ești măritată cu patronul acestui loc, pudoarea ta e ridicolă.

— Corect, mă strâmb eu, un pic ofensată.

Nu sunt pudică. Se oprește din râs și-mi zâmbește cordial. Poate că nu mor după glumele ei, dar sunt fericită să văd că-și revine.

— O să facem sex doar unul cu celălalt de-acum înainte.

Are o mutră amuzată și serioasă în același timp — amuzată pentru că mă vede șocată, serioasă pentru că știu că, în ciuda relației deschise și blazate cu Sam, chiar îl place și asta nu s-a mai întâmplat niciodată.

— Mă bucur pentru tine, spun, dar, de fapt, sunt în extaz. Deci de ce sunteți aici din nou?

— Sunt și apartamente private, rânjește ea.

— Și apartamentul tău e privat!

— Este, dar nu e..., rânjește și mai larg,... mobilat corespunzător.

Închid gura, casc ochii... și izbucnesc în râs. La naiba, ce obrăznicătură mică și perversă!

— Tu nu ai niciun pic de rușine.

Acum râd cu lacrimi. E atât de bine să împărtășesc totul cu prietena mea cea nebună, chiar dacă subiectul se află la milioane de kilometri distanță de lucrurile de care râdeam acum câteva luni. Cluburi de sex, Stăpânul Conacului Plăcerilor — cu care acum sunt măritată și cu care o să am un copil — și membri sexy și simpatici ai aceluiași Conac, dintre care Kate a ales unul cu care să experimenteze. Viața mea e toată dată peste cap.

— Nu-mi vine să cred, pufnesc eu. Pe cine ați invitat la joacă, tu și Sam? Înainte să inventați regula asta nouă.

Ochii ei albaștri sclipesc încântați.

— Pe cineva senzațional, brunet și foarte scorțos.

— Nu!

Ea dă din cap cu ochii mari.

— La fel de pretențios și în dormitor. E sexy de tot!

— Du-te dracului!

— Nu mă duc! spune ea, arătându-mi cel puțin 20 de centimetri cu mâinile. Și se pricepe de minune cum s-o folosească.

— O, Doamne! Oprește-te! pufnesc eu scurt.

Se lasă iar în scaun și se chinuie să-și țină hohotele de râs sub control.

— O fi bun, dar nu e rezistent și priceput ca Sam, zice ea, oftând și zâmbind. Și nu mă face să râd ca fraierul ăsta adorabil.

Nu-mi pot stăpâni un zâmbet larg. Deși nu o spune pe șleau, tocmai a recunoscut că-l place pe Sam. Ăsta e un progres și mă bucur din tot sufletul.

— Habar nu ai cât mă bucur că spui asta, într-un final.

— Ba da, am, răspunde sec Kate, aplecându-se peste masă. Lasă-mă să-ți mai spun un singur lucru, iar apoi nu mai vorbim despre Domnul Scorțos, bine?

— Uuu, sună interesant, zic și mă aplec la rândul meu, apropiindu-mă la câțiva centimetri de mutra ei. Spune.

— Are un piercing.

— În sfârc? întreb fascinată, dar ea clatină din cap.

Mă-ndrept de spate și mă uit la palmele ei depărtate. Dă din cap aprobator.

— Nu!

Mă uit la Drew cel rezervat și arătos și privirea îmi coboară automat spre vintrele sale.

— N-o să-l vezi prin jeanși, Ava, chicotește Kate, iar eu izbucnesc din nou în râs.

Un râs incontrolabil, cu spasme în abdomen, și simt că aproape fac pipi pe mine. Printre lacrimi, o văd pe Kate vârându-și limba în obraz.

— Aproape mi-am spart un dinte.

— Te rog!

Mă prăbușesc pe spătarul scaunului. Sunt neputincioasă.

— Ceva amuzant?

Mă chinui să mă adun și mă șterg la ochi. Ridic ochii la Stăpânul Conacului Păcatelor, care se holbează la nevasta lui cu o mutră uluită.

— Nu, nimic.

Pariez că știa despre povestea asta, și de aceea mi-a spus să-mi văd de treaba mea. Nu mă uit la Kate, pentru că știu că atât așteaptă. Dar n-o să-i ofer satisfacția de a mă face să râd și mai tare cu un chițăit complice sau cu o privire amuzată. Jesse se așază lângă mine.

— Uite-ți cina, zice, făcându-i semn lui Pete, care vine cu o tavă.

— Uu, mor de foame.

Mă fac comodă în scaun și zâmbesc în semn de mulțumire când Pete îmi pune friptura în față.

— Medie? întreb, îndesându-mi un cartof în gură.

Pete zâmbește cu drag.

— Exact cum îți place, Ava.

Îmi întinde cuțitul și furculița, apoi pune jos și farfuria lui Jesse.

— Vă mai pot aduce și altceva, domnule?

— Nu, mulțumesc, Pete.

— Vă las să mâncați.

Kate dă să se ridice, dar flutur cuțitul spre ea.

— Nu, stai jos, spun și încep să-nfulec din cartofi. E-n regulă. Stai jos.

Ea se lasă din nou în scaun, zicând:

— Bine, nu e cazul să devii violentă.

Jesse mă prinde brusc de încheietură și mi-o țintuiește de masă.

— Nu mai flutura cuțitul, Ava, mă avertizează el tăios.

Mă uit la cuțit, care acum e așezat în siguranță lângă farfurie.

— Scuze.

Încep să tai friptura și oftez prelung, satisfăcută, când iau o îmbucătură.

— E bun? întreabă Jesse, iar eu mă uit la el, descoperindu-i un zâmbet pe chip.

— Ca întotdeauna, spun eu, apoi îmi îndrept din nou atenția spre Kate.

Dar îmi dau seama iute că noul-venit mă va-mpiedica s-o chestionez în continuare. De fapt, nici nu mă pot gândi despre ce altceva am putea vorbi. Toate subiectele interesante de conversație s-au evaporat, mai ales când ni se alătură și Sam cu Drew.

Încremenesc când văd că Drew se așază de-o parte a lui Kate și Sam în cealaltă. N-o să-i mai privesc vreodată cu aceiași ochi și nu-mi pot lua privirea de la prohabul lui Drew. Un piercing? Acolo? Nu m-aș fi gândit în veci. Îmi scapă un chicotit, deși am gura plină de mâncare. Kate mă vede și-și bagă limba în obraz. Mă sufoc de râs. Încep să tușesc și împrăștii mâncarea peste tot. Jesse scapă tacâmurile pe farfurie și-ncepe să mă bată cu palma peste spate.

— La naiba, femeie. Mai încet, nu-ți ia nimeni mâncarea din farfurie.

Asta nu mă ajută deloc. Trag aer în piept, încercând să înghit carnea pe jumătatea mestecată. Printre lacrimile care mi-au țâșnit din ochi îi văd pe Sam și pe Drew holbându-se la mine cu mutre perplexe și pe prietena mea infractoarea cu un rânjet imens pe față.

— Sunt bine, șuier eu, tușind din nou ca să-mi dreg glasul. Ceva a intrat pe partea cealaltă.

— Uite, spune Jesse, luându-mi cuțitul și furculița și înlocuindu-le cu un pahar cu apă. Bea.

— Mulțumesc, zic, luând paharul și dându-l peste cap, în timp ce mă chinui în zadar să evit privirile lui Kate.

Așa neastâmpărată cum e, funcționează ca un magnet pentru starea mea vulnerabilă. De data asta mimează sexul oral, mișcându-și pumnul în fața gurii. Scuip apa pe masă, pe Drew și Sam, și țintesc destul de bine, pentru că o nimeresc și pe Kate. Sam și Drew sar de pe scaune, dar Kate rămâne la locul ei, râzând.

— Ce mama naibii, Ava, face Jesse, înșfăcând un șervețel. Ce mama dracului te-a apucat?

Mă șterge la gură, în vreme ce eu mor de râs, auzindu-i pe Sam și pe Drew înjurând și pe Kate hlizindu-se.

— Îmi pare rău, zic râzând, îmi pare tare rău.

Mă uit la Sam și la Drew, care se șterg cu șervețelele pe care le-a adus Mario. Refuz să mă uit la Kate, dar descopăr că jumătate din oamenii de la bar mi-au remarcat micul spectacol.

— Te simți bine? spune îngrijorat Jesse, făcându-mă să-l privesc.

— Îmi pare rău, repet eu, nu știu ce m-a apucat.

Vaca aia malefică stă vizavi de mine, încercând să mă facă să mă uit la ea. Nu mă uit. Îmi iau tacâmurile și mă uit la mine în farfurie până-mi termin cina. Lui Kate îi place la nebunie faza. Îl văd pe Sam așezându-se la loc pe scaunul din fața mea.

— Asta face sarcina femeilor? întreabă el chicotind.

— Așa e mai bine decât să fie irascibilă, pufnește Kate.

— Mda, anunță-mă când începe, se bagă Drew. Suport să fiu scuipat, dar nu să fiu băgat la mijloc.

O, Doamne! Simt cum umerii încep să-mi tremure și știu că și Kate rânjește din nou, dar de data asta mă stăpânesc. Îmi las capul în pământ și-mi văd de mâncarea mea.

— Să-nțeleg că ai terminat? zice Jesse, luându-mi farfuria goală și întinzându-i-o lui Pete.

— Hmm, fac eu, lăsându-mă pe spate. A fost divin.

— Vedem, zice Drew ridicând din sprâncene și urmărind cu privirea farfuria goală de pe tava lui Pete.

— Luați-vă la revedere, doamnelor. E târziu.

Jesse se înclină și dă mâna cu băieții, apoi o pupă pe Kate pe obraz. Îi pup și eu pe amicii noștri.

— Sună-mă, îi șoptesc lui Kate la ureche.

— Te sun, ciripește ea.

Când ieșim din bar, Jesse mă privește întrebător.

— Ți-ai revenit, doamnă Ward?

Mă uit la el suspicioasă.

— Știai, nu-i așa?

— Ce să știu?

— Despre Kate, Sam și Drew.

Îl las să mă conducă spre ieșire, dar nu-l scap din ochi. N-are cum să ascundă uimirea care-i străbate chipul.

— De-asta râdeai? Ți-a spus?

— Da, răspund și aș vrea să adaug că mi-a spus mult mai multe. De ce nu mi-ai spus tu?

— Ca să nu te enervezi? ripostează el.

— Nu m-aș fi enervat, zic eu încrezătoare, în timp ce înaintăm pe poteca de pietriș. Să-mi iau bulgărele uriaș de zăpadă?

— Nu, vino cu mine.

Mă urcă în DBS, dar nu protestez. Nu am chef să conduc măgăoaia aia. Pornește motorul și iese ușor de pe alee și până când nu-i simt mâna peste a mea, nu-mi dau seama că o am așezată pe burtă. Știu că mă privește, așa că mă uit la copacii pe lângă care trecem lent, în timp ce el și-a înlănțuit degetele cu ale mele și mi le-a strâns ușor.

Zâmbesc în sinea mea. E o senzație perfectă.

Capitolul 17

Când mă trezesc, aud din nou zgomotul acela. Mă ridic în capul oaselor și mi se face rău imediat. Mă trântesc la loc pe pernă gemând, dar curând îmi dau seama că am greșit. Stomacul mi se-ntoarce pe dos, ceea ce-mi arată că n-am avut timp să zac și să-mi dau seama cât de nasol mă simt. O să vomit. Sar din pat și fug direct la baie, decorând scaunul de toaletă cu cina de seara trecută.

— Nu, mă văicăresc în sinea mea, trăgând de rola de hârtie igienică.

Acum senzația nu mai e perfectă deloc. Trupul meu respinge orice gând plăcut. Îmbrățișez toaleta o veșnicie, cu capul sprijinit pe brațe. Mă lupt din greu cu transpirațiile și gem în spațiul gol care mă-nconjoară.

— Rahat, mormăi. De ce-mi faci așa ceva? întreb, privindu-mi burta. O să fii o pacoste ca taică-tău, nu-i așa?

Oftez prelung și mă-ntorc în dormitor, înșfăcând primul lucru care-mi iese în cale, cămașa pe care Jesse a dezbrăcat-o aseară. Nu mă obosesc să arăt mai bine — vreau să vadă că sufăr. Mă duc la parter și dau nas în nas cu el când iese din sala de sport, arătând senzațional în șortul lui de alergare, cu un prosop înfășurat în jurul umerilor dezgoliți. Părul îi e ciufulit și umed. Mă face să mă simt și mai rău.

— O, iubito, mormăie el empatic. Te simți ca naiba?

— Oribil.

Încerc să mă-mbufnez, dar trupul meu epuizat nu-mi permite. Stau pur și simplu în fața lui neînsufletită, cu brațele atârnate de-o parte și de alta a corpului. Mi-e milă de mine. Mă ridică în brațe și mă duce la bucătărie.

— Voiam să te-ntreb de ce nu ești goală.

— Nu te obosi, mârâi. O să vomit pe tine.

Râde și mă așază pe blatul din bucătărie, dându-mi la o parte părul sălbatic de pe fața pământie.

— Ești tare frumoasă.

— Nu mă minți, Ward. Arăt ca naiba.

— Ava, mă ceartă el blând.

Nu-mi cer scuze, mai ales că de-abia am energie să vorbesc.

— Trebuie să mănânci.

Mi se face rău când mă gândesc la mâncare și clatin rugător din cap. Știu c-o să pierd bătălia asta. N-o să scap de el până nu voi lua micul dejun. Aud ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se la loc și apoi pe Cathy cântând veselă. Nu am decât cămașa lui Jesse pe mine, dar nu am puterea să-mi fac griji din cauza asta. Așa că rămân exact acolo unde sunt, netulburată și în mare suferință.

— Neața! strigă ea, punând plasa de pânză pe blat. O, draga mea. Ce-ai pățit?

Jesse răspunde-n locul meu, pentru că eu sunt incapabilă să vorbesc.

— Ava nu se simte prea bine.

Mă strâmb la auzul vorbelor sale și-mi lipesc fruntea de pieptul lui. Mă simt încremenită, aproape moartă.

— Ah, grețurile matinale? O să treacă, spune Cathy, de parcă n-aș arăta ca și cum ar urma să leșin.

Deci știe și ea.

— O să treacă? mormăi la pieptul lui Jesse. Când?

Îi simt mâna mângâindu-mi spatele și buzele lui în păr, sărutându-mă atent, dar nu spune nimic. Asta-mi arată că și el ar vrea să afle răspunsul.

— Depinde. Dacă-i fată, dacă-i băiat, de mamă, de tată, spune ea și pune ceainicul la fiert. Unele femei suferă doar câteva săptămâni, altele suferă toată sarcina.

— O, Doamne, mormăi eu. Nu spune asta.

— Ș-ș-ș, mă liniștește Jesse și mă mângâie mai apăsat pe spate.

Nici măcar nu mă răsfăț. Chiar îmi e foarte rău.

— Ghimbir!

Acest unic cuvânt aiurea mă face să-mi dezlipesc fața de pe trunchiul asudat al lui Jesse.

— Poftim?

— Ghimbir! repetă ea, scotocind prin plasă.

Mă uit la Jesse, dar și el pare la fel de derutat.

— Ai nevoie de ghimbir, draga mea, spune ea, scoțând un pachet de biscuiți cu ghimbir.

— Am venit pregătită, zice ea și-l dă pe Jesse la o parte, desfăcând pachetul și oferindu-mi un biscuit. Mănâncă unul în fiecare dimineață când te trezești. Face minuni! Mănâncă.

Îmi dau seama că, cu Jesse în fundal și cu Cathy purtându-se atât de matern, nu prea am cum să refuz. Așa că iau un biscuit și muște puțin din el.

— O să-ți potolească stomacul, spune, apoi îmi zâmbește cald și-mi cuprinde obrazul cu palma. Sunt atât de entuziasmată.

Eu nu sunt la fel de entuziasmată ca ea, pentru că mă simt oribil, așa că zâmbesc slab și-l las pe Jesse să mă așeze cu grijă pe un scaun.

— Băiatul cel nou mi-a dat astea, spunea ea și-i întinde lui Jesse un teanc de plicuri. Drăgălaș mormoloc, nu-i așa?

Mă face să râd, mai ales când Jesse pufnește dezgustat și-i smulge plicurile din degetele ridate.

— E foarte dulce, aprob, găsind dintr-odată energia de a forma o propoziție întreagă. Dar n-o să-ți fie dor de Clive, Cathy?

— O, deloc, zice ea, ridicând covrigii. Mă scoate în oraș diseară.

Îl înghiontesc pe Jesse cu cotul în timp ce molfăi din biscuit, dar el mă ignoră. În loc să-mi satisfacă mintea curioasă, el începe să deschidă corespondența.

— O să fie drăguț, ciripesc eu.

— O să fie, spune ea, punând pâinea la prăjit și aducând ouăle.

Pălăvrăgesc voioasă cu Cathy, mâncându-mi micul dejun și ascultând unde o duce Clive. O pun la curent cu episoadele mele de greață, dar îmi dau seama că Jesse n-a spus nimic de o veșnicie. Nici măcar nu s-a mișcat de pe loc. Nici nu s-a atins de covrig. Împing farfuria spre el.

— Mănâncă-ți micul dejun.

Nu se mișcă, nici nu pare că mă aude.

— Jesse?

Parcă e în transă.

— Jesse, ești în regulă?

Răsucește un plic și-și trece privirea peste el. Fac același lucru.

Jesse Ward.
Personal și Confidențial

— Ce e aia? întreb.

Își întoarce privirea spre mine. Are ochii plini de îngrijorare. Nu-mi place chestia asta.

— Du-te sus.

— De ce? întreb încruntându-mă.

— Nu mă face să-ți spun încă o dată, Ava.

Mă retrag și-ncerc să-mi dau seama ce-i cu el, dar singurul lucru de care sunt sigură e că nu e mulțumit de mine. În ciuda acestui fapt, știu că trebuie să-mi mut fundul la etaj înainte să repete. E una dintre acele ocazii când știu că nu e cazul să mă cert. Începe să tremure și deși n-am idee despre ce e vorba, sunt sigură că nu e pentru urechile lui Cathy. Mă dau jos de pe taburet și ies din bucătărie. Urc în dormitor, întrebându-mă fără încetare ce naiba a pățit. Nu trece însă mult și vine în cameră, cu plicul și hârtia în mână.

Fierbe pe mânie. Mâinile îi tremură ușor și ochii îi sclipesc amenințător. Mă fixează cu o privire stăruitoare.

— Ce mama dracului e asta?

Mă uit la foaia de hârtie pe care o ridică, dar habar n-am ce anume reprezintă.

— Ce e aia? îl întreb agitată, iar el împinge hârtiile în spațiul dintre noi.

— Voiai să omori copilul? spune el calm.

Pământul mi se cască sub picioare și simt cum cad în neant. Nu mă pot uita la el. Lacrimile îmi ard ochii și nu-mi pot ridica privirea din podea. Nu știu ce să spun, dar orice aș spune ar fi o minciună, iar el și-ar da seama.

— Răspunde-mi! urlă, iar eu sar în sus, fără să-l pot privi în ochi.

Mi-e rușine de mine însămi. Am petrecut ultimele câteva zile cu Jesse și am văzut cât e de minunat, cât de grijuliu și atent. Mă simt extrem de vinovată. M-am gândit să avortez. M-am gândit să scap de copil. De copilul lui. De copilul nostru. Nu am nicio scuză.

— Ava, pentru numele lui Dumnezeu!

Înainte să apuc să spun ceva, mă prinde de brațe și mă trage spre el. Dar eu tot îi evit ochii verzi, știind că n-o să-mi placă deloc ce voi vedea în ei. Dispreț... dezgust... neîncredere.

— La naiba, uită-te la mine.

Clatin ușor din cap, ca o lașă jalnică. Merită o explicație, dar nu știu de unde să încep. Mintea nu-mi funcționează deloc, de parcă m-aș proteja de momentul inevitabil când Jesse își va ieși din minți. Nu mai are mult. Mă prinde de obraji și mă trage spre el. Ochii mi se umplu de lacrimi, dar văd limpede cât este de rănit.

— Îmi pare rău, suspin eu.

E singurul lucru pe care-l pot spune. E singurul lucru pe care ar trebui să-l spun. Îmi pare rău că am avut astfel de gânduri oribile. Arată complet deznădăjduit, ceea ce mă face să mă simt și mai vinovată.

— Mi-ai frânt inima, Ava.

Mă eliberează și fuge în garderobă, lăsându-mă să tremur din toate încheieturile. Greața mi-a trecut, făcând loc rușinii stânjenitoare. Mă simt dintr-odată dezgustată de propria-mi persoană, așa că-mi pot da seama ce anume crede Jesse despre mine.

Apare din nou cu câteva haine, dar nu le vâră în vreo geantă și nici nu se duce la baie să ia și alte lucruri. Iese pur și simplu pe ușă, îmbrăcat numai în pantalonii scurți de alergare. Nici măcar nu pot striga după el să

rămână. Am încremenit. Mi se mișcă numai ochii, din care curg lacrimi fără oprire. Apoi aud ușa de la intrare trântindu-se. Cad grămadă la podea, suspinând în tăcere.

— Ava, draga mea? se aude cu greu glasul blând al lui Cathy printre suspinele mele. Ava, Doamne sfinte, ce s-a întâmplat?

Cred că e evident că nu sufăr de grețuri matinale și presupun că a auzit că Jesse țipa la mine. Simt cum mă îmbrățișează și mă răsucesc instinctiv spre trupul ei înfășurat în șorț, petrecându-mi brațele peste spatele ei.

— O, draga mea, o, nu.

Mă leagănă cu blândețe, liniștindu-mă și șoptindu-mi la ureche.

— O, Ava, haide, draga mea. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Încerc să vorbesc, dar nu reușesc decât să plâng și mai tare. Dorința de a-mi mărturisi vinovăția, remușcările subliniază cât de egoist am putut gândi situația.

— Haide. Hai să-ți fac o ceașcă de ceai, mă alintă Cathy, smulgându-și trupul rotofei de pe podea și trăgându-mă de braț ca să mă ridic.

Apoi mă prinde de braț și mă conduce în bucătărie. Îmi dă o batistă din buzunarul șorțului ei, apoi pune ceainicul pe aragaz. O privesc în tăcere, doar că gâfâi în timp ce încerc să recapăt controlul asupra trupului meu care tremură și asupra răsuflării mele haotice. Oricât aș încerca, nu mă pot gândi decât la celelalte momente în care l-am scos din minți, doar că de data asta chiar părea dezlănțuit. De data asta chiar l-am scos din fire.

Cathy pune ceainicul pe masă și toarnă în două cești, punând câteva cuburi de zahăr în ceaiul meu.

— Ai nevoie de energie, spune ea amestecând în ceașcă, pe care mi-o așază apoi în palme. Bea, draga mea. Ceaiul ăsta vindecă orice.

Ia ceașca ei, suflă în ceai, iar aburul se ridică în aer și se dezintegrează în fața mea. Mă holbez la el până dispare, până când nu mai rămâne nimic.

— Acum spune-mi ce l-a enervat pe băiatul meu și te-a făcut pe tine să plângi?

— Mă gândeam să fac un avort, spun eu încet.

Nu vreau să văd mutra oripilată a menajerei drăguțe, inocente și solide a lui Jesse. Tăcerea ei și cana cu ceai nemișcată în dreptul buzelor îmi confirmă. E șocată și, acum că am rostit vorbele astea cu voce tare, la fel sunt și eu. Și stânjenită.

— Ah, face ea scurt.

Ce altceva ar putea spune?

Știu ce-ar trebui să spun eu. Ar trebui să-mi explic motivele, dar nu numai că simt că l-am dezamăgit pe Jesse și i-am călcat fericirea în picioare, dar simt nevoia să-l și protejez. Cathy nu trebuie să-l judece dacă-i spun cum am rămas însărcinată, ceea ce e ridicol. E singurul motiv pentru care am luat avortul în considerare, asta și faptul că nu mă credeam pregătită. Dar ultimele câteva zile mi-au dovedit contrariul. Jesse a scos la iveală un sentiment profund de speranță, fericire și iubire pentru acest copil care-mi crește în pântece — o parte din mine și o parte din el amestecate pentru a forma o nouă viață. Copilul nostru. Acum gândul că am vrut să scap de el mi se pare absolut înspăimântător. Mi-e silă de mine însămi.

Mă răsucesc spre Cathy.

— N-aș fi dus niciodată planul ăsta la bun sfârșit. Mi-am dat seama repede cât de proastă eram. Eram doar șocată. Nu știu cum a aflat.

Acum că m-am calmat oarecum, chiar mă-ntreb de unde știe.

Hârtia. Plicul.

— Ava, e clar că e șocat. Lasă-l să-și revină. Tu ești gravidă în continuare și asta e tot ce contează. O să-și dea seama în curând.

Zâmbesc, dar vorbele lui Cathy nu m-au făcut să mă simt mai bine. Ea nu știe ce s-a întâmplat ultima oară când Jesse m-a părăsit.

— Mulțumesc pentru ceai, Cathy, zic ridicându-mă de pe scaun. Mă duc să mă pregătesc pentru muncă.

Ea se-ncruntă și privește spre cana mea.

— Dar nici nu te-ai atins de el.

— Ah, fac eu sorbind iute câteva guri și arzându-mi cerul gurii.

Dar e o foaie pe jos în dormitor și mor de nerăbdare s-o citesc. O sărut pe Cathy pe obraz, iar ea mă mângâie cu afecțiune pe braț. Apoi fug din bucătărie.

Dau fuga la etaj și ridic hârtia, de colțul căreia sunt prinși câțiva fluturași. Este o programare la ecografie. Fluturașii reprezintă informații despre avort. Citesc totul cu mare viteză și când ridic ochii spre partea de sus a foii, îmi observ numele și adresa. Nu, nu e adresa mea. E adresa lui Matt.

Oftez și mototolesc hârtia, izbind-o de perete și țipând înfuriată. Sunt atât de proastă. Nu mi-am schimbat adresa la cabinet. N-am anunțat pe nimeni că mi-am schimbat domiciliul. Toată corespondența mea ajunge la Matt și e evident că nemernicul a deschis-o. Cred că s-a bucurat enorm când a aflat chestia asta. Ce mama dracului l-a apucat, nenorocit obsedat? Sunt cu nervii la pământ. Sunt tristă, rănită, mânioasă la culme.

Ca să nu-mi revărs furia pe primul obiect aflat la îndemână, mă bag sub duș.

Încă tremur de furie când ajung în foaierul apartamentului, o jumătate de oră mai târziu. Am întârziat deja, dar serviciul e ultima dintre prioritățile mele, pentru prima oară în viață. Mă uit în gol la butoanele liftului și habar nu am ce cod trebuie să formez. Mă holbez iar înspre ușă, gândindu-mă să mă-ntorc și s-o întreb pe Cathy. Apoi mă răzgândesc, formez codul scării de incendiu și ies pe-acolo. Trebuie să-mi potolesc furia înainte de a mă apropia din nou de oameni. S-ar putea să rup capul cuiva și vreau să-mi păstrez toți nervii pentru Matt.

— Bună dimineața, doamnă Ward.

Vocea prietenoasă a lui Casey e primul lucru pe care-l aud când ies de pe scări, gâfâind epuizată, nu de furie.

— Casey, pufăi eu, punându-mi pantofii cu tocuri înalte la loc în picioare.

Mă măsoară din creștet până-n tălpi. Dumnezeu știe cum oi arăta. Nu mă obosesc să mă uit în oglindă, aranjându-mi părul și înfigând agrafele acolo unde mi se pare că ar trebui să fie.

— Vă simțiți bine? întreabă el.

— Da.

— Felicitări, adaugă Casey.

Mă uit la el alarmată. Jesse nu i-ar fi spus noului portar veștile bune. Nu-i place de el.

— Pentru căsătorie, spune el. Nu știam.

Mă-ncrunt. Oare Jesse i-a spus asta? Probabil. În încercarea de a-și marca teritoriul.

— Mulțumesc.

Trec pe lângă el și-mi pun ochelarii de soare înainte de a ieși în lumina zilei, în speranța că-mi vor acoperi chipul răvășit. John e aici. Ridică din umeri, iar eu clatin din cap.

— Nu vin cu tine, John, spun, apoi îndrept cheile spre Mini-ul meu și pornesc prin parcare.

— Hai, fată. Să nu exagerăm, spune el cu un glas tăios și rugător în același timp.

— John, îmi pare rău, dar azi mă duc singură, insist eu pe cel mai ferm ton cu putință.

E greu. Vreau doar să mai plâng puțin. E atât de supărat pe mine, dar tot l-a trimis pe John să mă ducă la serviciu. Ca de obicei, nu se poate abține. Mă opresc și mă-ntorc cu fața la marele uriaș prietenos. Stă lângă capota Range Rover-ului său, întinzând brațele lui mari spre mine, într-un gest rugător.

— El e bine? întreb.

— Nu, a lua-o razna de tot, fată. Ce se-ntâmplă?

— Nimic, zic eu încet, bucuroasă că John nu știe de ce și-a ieșit Jesse din minți.

Probabil îi e prea rușine cu mine ca să povestească cuiva, și are toate drepturile să fie.

— Nimeni? râde el, dar apoi chipul lui înfricoșător redevine serios. Are de-a face cu nenorocitul ăla de danez?

— Nu, clatin eu din cap, gândindu-mă că Mikael e un alt motiv care să-l scoată din minți pe Jesse.

— Tu te simți bine?

Știu că se uită la burta mea. Crede că s-a întâmplat ceva cu copilul. Dau din cap și-mi strecor mâna peste rochia de culoarea albăstrelelor, mângâindu-mi pântecele.

— Da, John.

— Ava, fată, lasă-mă să te duc la birou ca să mă-ntorc măcar la Conac și să-i spun că ai ajuns în siguranță, spune el, făcând un gest spre mașina lui cea neagră.

E greu să-l refuzi pe John. Se gândește la Jesse și știu că ține și la mine. Cu orice altă ocazie nu l-aș refuza, dar trebuie să rezolv problemele cu un fost iubit, pe care de-abia aștept să-l fac bucăți.

— Îmi pare rău, John.

Mă urc în mașina mea și-l sun pe Casey să deschidă porțile. Nu am codurile, nu am telecomandă pentru poartă. Oamenii ar putea crede că mă ține prizonieră. Îl las pe John exasperat în parcarea clădirii *Lusso* și pornesc spre serviciu.

Privirea pe care le-o arunc colegilor mei când intru în birou îi face pe toți să-și întoarcă ochii la treburile lor. Azi nu am chef de pălăvrăgeală fără rost și de fericire mimată. Trebuie să termin cu ziua asta cât de repede și cât de detașat posibil. Interacțiunea cu semenii mei e un risc pe care nu mi-l pot asuma. S-ar putea să explodez, iar atunci toată furia mea se va irosi degeaba.

Colegii mă lasă în pace și singurul lucru care nu-mi dă voie să mă concentrez e imaginația mea dezlănțuită. Mă-ntreb ba oare ce-o face Jesse acum, ba ce-o să-i fac eu lui Matt. Supraviețuiesc cu bine, până când Patrick se cocoață pe marginea noului meu birou. Îl văd înainte de a-l auzi, ceea ce nu s-a mai întâmplat niciodată. Scârțâitul pe care-l aud de obicei e total absent, iar asta mă sperie puțin. Îmi era drag acest sunet familiar pe care șeful meu îl scotea când se urca pe birou, chiar dacă mă făcea să-mi țin respirația și să mă rog pentru lemnul consolidat.

— Floricică, pune-mă la curent. N-am mai vorbit de câteva zile. E vina mea, știu.

N-am nevoie de asta. Am creierul spălat și n-am chef de discuția despre Mikael. Știu că n-o mai pot amâna mult timp, dar nu pot aborda acest subiect acum.

— Nu sunt multe de spus, pe bune.

Lucrez mai departe la e-mailul pe care-l tot compun de o oră. De-abia am scris două rânduri, și e o simplă cerere de ofertă pentru un producător.

— Ah, totul e-n ordine, deci?

— Da, totul.

Par laconică și încordată, deși încerc din răsputeri să nu fiu așa.

— Te simți bine, floricică?

Șeful meu e îngrijorat, deși ar trebui să-mi spună să mă adun și să-i răspund cum trebuie. Mă opresc din scris și mă-ntorc spre mutra de ursuleț drăguț a lui Patrick.

— Îmi cer scuze. Da, mă simt bine, dar am o grămadă de lucruri pe care vreau să le termin azi.

Mă felicit că am scăpat de el cu acest mic discurs. Am părut că mă simt bine și dornică să-mi continui munca, iar Patrick nu va putea comenta împotriva acestui lucru.

— Excelent! râde el. Te las atunci. Voi fi la mine-n birou.

Se ridică de pe masa mea și, pentru prima în patru ani, aceasta nu scârțâie, dar eu mă crispez oricum.

— Ava, îmi pare rău că te deranjez, spune Sal temătoare, iar eu mă simt vinovată.

— Ce s-a întâmplat, Sal?

Mă uit la fata asta insipidă, transformată în diva biroului, și-i zâmbesc forțat, până când dau cu ochii de fusta în carouri. Fusta s-a întors, iar eu am fost atât de ocupată să mă uit ciudat la toată lumea când am ajuns, de dimineață, încât nici n-am observat. N-am observat nici lipsa ojei de pe unghii, nici bluza cu guler înalt. Și nici mutra care spunea că a primit cele mai nasoale vești. A fost părăsită.

— Patrick m-a rugat să verific toate facturile care trebuie plătite. Uite lista, zice, întinzându-mi o foaie printată cu numele clienților. Toate secțiunile subliniate trebuie plătite într-o săptămână și Patrick vrea să le reamintești clienților tăi să-și facă plățile la timp.

Mă-ncrunt și-mi arunc privirea peste tabel.

— Dar nu e niciun termen limită. Nu pot să le reamintesc ceva ce nici măcar nu au uitat.

E suficient de stânjenitor să alerg după facturi ajunse la termen. Sal ridică din umeri.

— Eu sunt doar mesagerul.

— Nu ne-a mai rugat niciodată să facem asta.

— Eu sunt doar mesagerul! se răstește ea, iar eu mă retrag în scaun.

Apoi izbucnește în lacrimi. Ar trebui să sar de la locul meu și s-o consolez, dar rămân încremenită, privind-o cum se văicărește. Pufnește și mormăie, atrăgând atenția tuturor, inclusiv a lui Patrick, care a ieșit din birou ca să vadă ce se întâmplă, dar care se retrage repede când o vede pe Sal plângând. Tom și Victoria stau mișcând din pixuri, dar niciunul nu vine să mă ajute la greu. Și chiar *am* probleme. Nu știu ce să fac cu ea, dar nimeni altcineva nu pare doritor s-o ajute, așa că-mi revine sarcina de a o calma. Pun tabelul pe birou și mă ridic, prinzând-o pe Sal de cot și ducând-o la toaletă, unde-i umplu mâinile de șervețele și aștept în tăcere să-și revină. După vreo cinci minute, vorbește, în cele din urmă.

— Urăsc bărbații, spune ea.

Mă face să zâmbesc. Cred că toate femeile de pe planetă au spus replica asta la un anumit moment din viața lor.

— Lucrurile nu merg prea bine între tine și...

— Nu-i rosti numele! izbucnește ea. Nu vreau să-l mai aud vreodată.

Asta e bine, pentru că nu mi-l reamintesc.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu, șuieră ea, frecându-și obrajii.

Niciun pic de machiaj nu rămâne pe șervețel. S-a întors de-a binelea la Sal cea plicticoasă.

— Niciodată! adaugă ea, uitându-se urât.

Sunt ușurată. Nu m-aș putea concentra, nici dacă mi-ar povesti. Aș asculta, dar nu m-aș implica deloc.

— Bine, zic, mângâind-o pe brat, cu un gest care sugerează că înțeleg, când eu de fapt mă simt ușurată.

— Ba e aici, ba nu e. Ba sună, ba nu sună. Ce-nseamnă asta? întreabă nelămurită, ca și cum eu aș cunoaște răspunsul.

— Vrei să spui că te aiurește de cap? încerc eu.

— Sunt la dispoziția lui, deci da. Stau așteptând să mă sune și când vrea să ne vedem e minunat, dar nu vrea să vorbim decât despre mine. Prietenii mei. Slujba mea, spune ea, smiorcăindu-se. Când o să vrea să facem sex?

Mă pufnește râsul.

— Îți faci griji că n-a încercat să se culce cu tine?

Asta e o raritate. Ar trebui să fie încântată.

— Da! spune ea, prăbușindu-se lângă perete. Nu știu cât mai putem discuta așa.

— E drăguț că vrea să te cunoască, Sal. Mulți bărbați nu vor decât un singur lucru.

Oare e frustrată din punct de vedere sexual? Sau habar nu are? Oare a făcut vreodată sex? Nu-mi pot imagina deloc, și dacă mă iau după obrajii ei îmbujorați, cred că știu răspunsul. Sal e virgină? Ce mama dracului! Câți ani are, în orice caz? Acum sunt mai mult decât dornică să aflu amănunte, dar Victoria bagă capul pe ușă, oprindu-mi tentativa de interogatoriu.

— Ava, îți sună telefonul ca la nebuni, spune ea, nerezistând tentației de a se inspecta rapid în oglindă înainte de a ieși.

— Sal, mă duc să răspund.

Ar putea fi Jesse, care se va enerva.

— O să fii OK?

Dă din cap, se smiorcăie și-și suflă nasul, înainte de a mă măsura din cap până-n picioare cu ochii ei plini de lacrimi.

— Tu te simți mai bine? întreabă.

— Da, zic eu și mă-ncrunt, uitând de absența mea prelungită de la birou în ultima vreme.

Nu sunt pregătită să le spun și lor vestea cea mare.

— Nu prea pari. Ce-ai pățit?

Mă gândesc la un motiv plauzibil pentru desele drumuri la toaletă și pentru dispoziția proastă.

— Un virus la stomac, zic eu, neavând nicio idee mai bună.

— Și căsnicia cum merge? Bine? Luna de miere?

Rămân mută câteva clipe, întrebându-mă cum a ajuns discuția la mine.

— Totul e minunat, mint eu. Poate c-o să plecăm în curând în vacanță. Jesse e ocupat, mint eu din nou, dar Sal e unul dintre puținii oameni din viața mea care nu s-a prins de acest obicei nasol de-al meu, așa că am încredere că nu mă va prinde cu mâța-n sac.

O las înainte de-a-și băga nasul și mai mult și mă-ntorc la masa mea, unde sper să găsesc o grămadă de apeluri ratate de la Jesse. Sunt tare dezamăgită. E Ruth Quinn. N-am mai vorbit cu ea de când am plecat din întâlnire, și nici nu sunt sigură că vreau să vorbesc. Dar telefonul începe din nou să-mi sune în mână. Nici nu trebuie s-o sun eu. Mă va suna ea până când voi răspunde și nu o pot evita la nesfârșit.

— Bună, Ruth, spun eu firesc.

— Ava, ce mai faci? spune ea, la fel de firesc.

— Bine, mulțumesc.

— Așteptam să mă suni. Ai uitat de mine? râde ea.

Chiar am uitat. Îndrăgosteala ei de lesbiană a făcut loc altor lucruri, mai importante.

— Deloc, Ruth. Voiam să te sun mai târziu, mint eu din nou cu nerușinare.

— O, ei bine, ți-am luat-o înainte. Putem să ne vedem mâine?

Mă cufund în scaun, gândindu-mă la un milion de motive ca s-o amân. Dar știu că trebuie să înfrunt situația asta. Pot fi profesionistă dacă vreau.

— Sigur, pe la unu e bine?

— Perfect. De-abia aștept. Pa!

Închide telefonul, iar eu mă iau cu mâinile de cap. Sigur că de-abia așteaptă. O să port pantaloni mâine și nici nu o să fac vreun efort să arăt prea bine. Tom își coboară ochelarii pe nas.

— Părăsită? întreabă el.

Nu trebuie să-l întreb ce-a dorit să spună, deși a folosit un singur cuvânt.

— E complicat, îi spun și-ncep să studiez niște schițe, dar ceva îmi atrage atenția în fața biroului.

Fratele meu. Stă pe trotuar uitându-se la clădire și, după ce ne holbăm unul la altul o veșnicie, împinge ușa și intră.

— Bună, zâmbește el.

— Bună, șoptesc eu, fluturând din mână.

Ne simțim amândoi stânjeniți.

— Prânzul? mă întreabă pe un ton optimist.

Zâmbesc și-mi iau punga, ieșind cu el în fața biroului. Furia mi s-a mai domolit, dar o voi realimenta mai târziu. Acum, trebuie să reglez lucrurile cu Dan, să lămurim totul înainte ca el să se întoarcă în Australia. A fost un dobitoc desăvârșit, dar e fratele meu și nu-i pot purta ranchiună.

— Tom, mă-ntorc într-o oră.

— Hmmm, răspunde el.

Mă uit la el și observ cum îl privește visător pe Dan.

— Pa, fratele Avei, face el, fluturând leșinat din încheietură și bătând din gene.

Strâng din buze și clatin din cap, mai ales când Dan cască ochii alarmat și începe să meargă cu spatele.

— Ăăă, mmda, zice el tușind și-și îndreaptă umerii, încercând să pară mai mascul. Ne vedem.

Are și vocea mai groasă parcă. Pufnesc în râs.

— Haide, zic și-l împing pe Dan afară. Ai un admirator.

— Grozav, zice el, nu c-aș fi homofob sau ceva de genul ăsta, știi bine. Orice îți gâdilă fanteziile.

— Cred că Tom vrea să te gâdile *pe tine*.

— Ava! face el, privindu-mă înfricoșat, apoi zâmbește larg. Are gusturi bune, asta e clar.

— Nu vreau să-ți spulber iluziile, dar el așa face cu majoritatea bărbaților. Nu ești ceva special.

Mergem umăr la umăr pe Bruton Street, spre Starbucks.

— Mulțumesc, râde Dan, înghiontindu-mă.

Îl înghiontesc și eu și-i zâmbesc. O să fim OK.

Dan așază pe masă cafelele și sendvișul lui. Pun imediat trei pliculețe de zahăr în paharul meu, fără să-mi dau seama că nu fac asta de obicei. Apoi văd că Dan mă privește uimit.

— De când îți pui zahăr în cafea?

Încremenesc, încercând să găsesc un pretext plauzibil. N-am discutat, dar ne simțim bine împreună. Dacă-l anunț că sunt gravidă, atmosfera va redeveni ciudată, așa că o să fiu nesimțită și-o să aștept să se întoarcă în Australia. Și atunci o s-o pun pe mama să-i spună.

— *Sunt* epuizată. Am nevoie de zahăr.

Nu am găsit ceva mai bun.

— Pari obosită, spune el, așezându-se și privindu-mă bănuitor.

— Sunt obosită, recunosc.

Nici nu trebuie să-mi răsucesc șuvițele de păr.

— De ce?

— Sunt stresată la serviciu.

Pe jumătate adevărat, dar acum mă străduiesc să-mi țin mâinile pe masă.

— Deci, ești în regulă?

— Kate m-a trimis la plimbare, dar sunt sigur că știi asta deja.

Își desface sendvișul și mușcă din el. Da, știu, dar Dan tot n-a plecat.

— N-ar fi trebuit să faci asta, în niciun caz în ziua nunții mele.

— Mda, am fost deplasat. Îmi cer scuze, spune el și mă ia de mână. Noi nu ne-am certat niciodată.

— Știu. A fost oribil.

— A fost vina mea.

— A fost, rânjesc eu, iar el își vâră degetul în spuma cafelei mele și mă mânjește pe nas.

— Hei!

— Felicitări, în orice caz, îmi spune zâmbind.

— Poftim? fac eu.

— Nu te-am felicitat în ziua nunții. Eram prea ocupat să fiu un nesimțit.

— Ah, mulțumesc.

Mă simt brusc ușurată și mă relaxez pe scaun, dar imediat mă-ncordez la loc. Matt știe, și până acum a avut grijă să-i țină pe părinții mei la curent cu viața mea sentimentală. În noua veste se va scălda ca un porc în nămol. Furia care tocmai îmi trecuse ajunge iar la cote de panică. Scot repede din discuție posibilitatea să-i fi sunat pe mama și pe tata. Dacă ar fi făcut-o, atunci Dan ar fi știut și n-ar mai sta acum în fața mea mâncându-și vesel sendvișul cu ton. Asta nu e bine. Trebuie să ajung la Matt înainte să ajungă el la părinții mei. Sau mi-aș putea suna părinții și le-aș putea da vestea chiar eu. Ăsta ar fi cel mai înțelept lucru, dar vreau să-i văd împreună cu Jesse. Vreau să fac măcar lucrul ăsta așa cum trebuie, ceea ce e absurd, dar, după felul în care au aflat de Jesse și după șocul nunții rapide, vreau ca partea asta să fie specială.

— Te simți bine? spune Dan îngrijorat și mă scoate din căderea mea nervoasă.

— Mda, deci când pleci înapoi?

— O să intru online când mă-ntorc la Harvey să văd ce bilete sunt disponibile.

Își șterge gura cu șervețelul și începe să-și ceară scuze așa cum se cuvine. Îmi petrec următoarea jumătate de oră ascultând, clătinând din cap, încuviințând și negând, dar mintea mea zboară la milioane de kilometri depărtare. Mă tot căznesc să-mi dau seama cum ar trebui să procedez. Și oare Matt de ce nu i-a sunat deja?

— O să te dea afară.

— Ha? fac eu și mă uit la Rolex, observând că e ora două și un sfert.

Am întârziat deja, dar nu simt vreo urgență să mă întorc la birou. Singura mea urgență e să rezolv mica mea problemă cu Matt o dată pentru totdeauna.

— Da, aș face bine să mă car.

— Frumos ceas, zice el, făcând semn spre încheietura mea.

— Cadou de nuntă, spun ridicându-mă. Încotro te-ndrepți?

— Înapoi la Harvey.

— Bine, o să mă mai suni? Adică nu pleci așa, pur și simplu, nu-i așa?

Privirea i se încălzește. Se ridică și mă-mbrățișează ca un urs.

— N-o să plec nicăieri fără să-mi iau la revedere de la surioara mea, spune, sărutându-mă pe cap. Hai să nu ne mai certăm, bine?

— Bine. Atunci ține-ți scula în pantaloni. Și încearcă să te porți civilizat cu soțul meu dacă se întâmplă să vă mai întâlniți.

— Promit, mă asigură el.

Sunt un pic surprinsă că nu subliniază faptul că și Jesse a fost nepoliticos, pentru că e un adevăr.

— Ai grijă.

— Și tu.

Mă despart de Dan, dar în loc să mă duc la birou, sun și le spun că mi-e rău din nou și mă duc să-mi iau mașina. Știu că exagerez, dar chiar nu mai pot amâna. Matt nu va fi acasă, dar va fi la birou, și chiar nu-mi pasă unde-o să-l fac troacă de porci.

Capitolul 18

Dar nu e la birou și nici n-a mai fost pe-acolo de săptămâni întregi. După ce conduc prin tot orașul în traficul amiezii, parchez în fața clădirii de sticlă în care lucrează, doar ca să aflu de la secretară că Matt și-a pierdut slujba acum câteva săptămâni. Îmi amintesc că a folosit scuza asta pentru purtarea lui de rahat, dar nu i-am acordat suficientă importanță.

În ciuda ghinionului său, nu mi-e milă de el și nici îngrijorată nu sunt. Nimic nu are cum să-mi tempereze furia și disprețul. Stau în mașină și scot telefonul din geantă, hotărâtă. Dau eu de el. Sună o singură dată.

— Ava.

Mă aștept la o voce plin de înfumurare și profundă satisfacție. Dar glasul îi e frânt și sugrumat, iar asta mă ia prin surprindere. Îmi ia câteva clipe să formulez o propoziție și când o fac nu e deloc ceea ce intenționasem să spun.

— Te simți bine?

Râde, dar nu e râsul lui.

— De ce nu-l întrebi pe soțul tău?

Îmi las capul pe tetieră și mă holbez în plafonul mașinii. Ar fi trebuit să prevăd asta.

— Cât de rău?

— Ah, câteva coaste rupte și un ochi vânăt. Nimic important. Bărbatul tău știe să facă o treabă cum trebuie, n-am ce să zic.

— De ce ai făcut-o?

— Pentru că vreau tot ce are el. Sau voiam. Kate a savurat momentul în care m-a anunțat că te măriți cu el și apoi scrisoarea aceea mi-a căzut pe preșul de la intrare. M-am întrebat de ce vrei să faci avort dacă te-ai măritat, așa că am bănuit că el nu știe. Mi-am asumat riscul. De ce vrei să avortezi?

— Nu vreau.

— Atunci de ce...

— Pentru că eram șocată! urlu eu exasperată.

Nu trebuie să-i dau lui explicații. Tăcerea se lasă la telefon și nu mai e cazul să-i ofer nicio lămurire.

— Cred că e momentul să renunți, Matt.

— Păi, eu altă bătaie de la dezaxatul de bărbatu-tău nu vreau să mănânc. Nici măcar pentru tine nu merit să îndur durerea pe care o simt acum.

Râd în sinea mea și mă mir că am fost atât de proastă încât să-mi fie milă de el.

— Ah, continuă el, și nu-ți face griji pentru Elizabeth și Joseph. Mi-am dat seama ce mi se poate întâmpla dacă duc mai departe vestea. Pot să-ți sugerez să-ți schimbi adresa de corespondență ca să nu mai primesc porcăriile din astea pe viitor?

Închide, iar eu mă holbez la telefon fără să-mi vină să cred. Nu l-am asaltat nici cu jumătate din discursul pe care mi-l pregătisem toată ziua în cap. N-am apucat să-i scuip ura mea și nici să-l plesnesc. Mi-ar fi plăcut să-l plesnesc peste mutră. Rânjesc în sinea mea când mi-l imaginez pe Jesse pocnindu-l pe Matt. Nu sunt o persoană violentă, dar dacă Jesse vrea să-și reverse nervii asupra cuiva, atunci l-aș alege pe Matt de fiecare dată. Merită tot ce primește și n-am nicio îndoială că nici eu, nici părinții

mei nu vom mai auzi de el vreodată. Încă o problemă de care am scăpat. Sarah și-a cerut scuze, dar a dispărut și asta e tot ce contează. Coral a dispărut, Kate și Sam sunt împreună, Kate și Dan nu sunt împreună. M-am împăcat cu fratele meu, iar Matt a fost călcat în picioare. Chestia asta mă face să zâmbesc din nou. Dar acum trebuie să-mi găsesc soțul și să mă împac și cu el. Îmi arunc telefonul pe scaunul din stânga și mă-ntorc spre oraș.

Mă simt ca într-o misiune de curățare. M-am ocupat de multe probleme, de unele din întâmplare, recunosc, dar noua noastră viață împreună va scăpa de necazuri foarte curând. Așa că mă hotărăsc să mă ocup de ultima problemă mâine. Mikael. Tot nu am nicio veste de la el, dar nu prea ce are să-mi spună, așa că nu văd rostul unei întâlniri. Nu s-a întors din Danemarca sau, dacă s-a întors, nu m-a anunțat, dar o să-l sun eu. O să i-o iau înainte. Sunt foarte decisă să scap și de această ultimă belea. Ăsta e obiectivul misiunii mele. Voi face tot ce-mi stă-n putință.

Când traversez London Bridge, mă uit în oglinda retrovizoare și zăresc o mașină cunoscută. Mașina lui Jesse. Face zig-zaguri în trafic în stilul lui obișnuit, creând haos în urma lui. Mă uit de câteva ori ba la drum, ba în oglindă, făcându-mi-se frică de ceea ce mă așteptă când voi opri. M-a urmărit, ceea ce înseamnă că știe că m-am dus la birou la Matt, ceea ce înseamnă c-o să-și iasă din minți. Nu m-am întâlnit cu Matt, dar intenția a existat, și n-o să-ncerc să-l conving pe Jesse că nu știu unde lucra Matt. El știe cu siguranță unde lucra. Mă simt extrem de îngrijorată și extrem de furioasă în același timp. Sunt îngrijorată din motive evidente, dar sunt mai mult furioasă. Mă urmărește? Asta n-ar trebui să mă surprindă. Ar trebui să-ncetez să mă minunez de exagerările acestui bărbat — lucrurile pe care le face, reacțiile pe care le are, reacțiile extreme pe care le atrage din partea mea.

Știu că e el, dar asta nu mă oprește s-o cotesc la dreapta, și iar la dreapta, și iar la dreapta, ajungând de unde am plecat. Și, exact cum mă așteptam, DBS-ul e tot în urmă, la câteva mașini distanță. Îl atrag într-un dans animat. Pipăi pe scaun după telefon și apăs pe butoane.

— Da? șuieră el scurt și întretăiat.

Nu e tonul lui relaxat obișnuit. Sunt uimită.

— Frumoasă plimbarea? întreb.

— Poftim?

— Te distrezi plimbându-te cu mașina? repet, de data asta printre dinții strânși.

— Ava, despre ce mama naibii tot vorbești? Și când îl trimit pe John să te aducă, urcă-te în mașina aia nenorocită.

Ignor ultima parte și privesc din nou în oglindă, doar ca să verific că n-am halucinații. Nu am.

— Vorbesc despre faptul că mă urmărești.

— Poftim? țipă el pierzându-și răbdarea. Ava, n-am timp de enigmele tale tâmpite.

— Nu e nicio enigmă, Jesse. De ce mama dracului te ții după mine?

— Nu mă țin după tine, Ava.

Privesc din nou în spate.

— Deci presupun că sunt sute de Aston Martin-uri învârtindu-se prin Londra și una se-ntâmplă să mă urmărească pe mine.

Tăcerea se lasă la telefon, apoi îl aud gâfâind.

— Ești la volan?

— Da! țip eu. Conduc în cerc, și tu mă urmărești. Ai fi un detectiv de tot rahatul!

— Mașina mea te urmărește?

— Da!

Lovesc iritată volanul. Crede că sunt tâmpită?

— Ava, iubito, eu nu conduc mașina. Sunt la *Lusso*.

Nu mai pare exasperat. Pare îngrijorat, ceea ce mă-ngrijorează și pe mine. Mă mai uit o dată în oglindă și descopăr că DBS-ul e acum la numai o mașină distanță de mine, încercând să se ascundă.

— Dar e mașina ta, spun eu încet.

— La naiba! urlă el, iar eu îndepărtez instinctiv telefonul de la ureche. John!

— Jesse? Ce se petrece? întreb, simțind un nod de panică în stomac.

— Mașina mea a fost furată.

— Furată? Cum se poate fura un Aston Martin?

Cu siguranță e imposibil.

— Unde ești? întreabă el, iar eu mă uit haotic în jur, ca să găsesc un reper familiar.

— Eu sunt la dig, mă-ntorc în oraș.

— John! Digul. În afara orașului. Sun-o în două minute.

Aud uși de mașină închizându-se.

— Iubito, ascultă-mă. Doar continuă să conduci, bine?

— Bine, aprob eu, iar furia mea de mai devreme se transformă în frică pură.

— Acum trebuie să las telefonul deoparte.

— Nu vreau, murmur eu. Stai la telefon, te rog.

— Ava, trebuie să-nchid. John te va suna imediat după ce las eu telefonul. Pune-l pe difuzor și așază-ți-l în poală ca să te poți concentra. Ai înțeles?

Se căznește să-și păstreze calmul, dar nu-și poate ascunde îngrijorarea. Are un glas răgușit și grav și asta mă înspăimântă.

— Ava, iubito. Spune-mi că ai înțeles.

— Am înțeles, șoptesc, apoi aud la telefon zgomotul unei anumite motociclete.

Una dintre motocicletele lui Jesse. Convorbirea se-ntrerupe. Inima mi-o ia razna și bate să-mi spargă pieptul. Mâna îmi tremură pe volan și din ochi mi-au izvorât lacrimi de panică. Când telefonul începe să sune, bâjbâi pe tastatură și într-un final reușesc să răspund.

— John?

— Bună, fată. Ești pe hands free?

— Nu, stai puțin.

Apăs repede pe difuzor, apoi îmi așez telefonul în poală și pun din nou mâna pe volan, strângându-l și mai tare ca să opresc tremuratul.

— Gata. Am rezolvat.

— E-n regulă, fată, spune el calm. Uită-te iute și spune-mi cât de departe e mașina lui Jesse.

— Numai o mașină ne desparte, zic eu, ascultându-l.

El mormăie puțin.

— Vreau să mergi cât poți de încet, fără să pari bănuitoare. Chiar sub limita de viteză, ai priceput?

Ridic puțin piciorul de pe accelerație.

— OK.

— Bravo, fată. Acum, spune-mi unde ești exact.

— Mă apropii de Millennium Bridge, zic eu, privind în stânga.

— Grozav, spune el. Acum fii atentă la drum.

— Bine. De ce ești atât de calm? îl întreb.

Nu mă plâng, pentru că mi-a transmis și mie calmul lui. Seninătatea lui e molipsitoare și mă liniștește, ceea ce e o nebunie, având în vedere sursa ei — negrul ăsta uriaș, cu aspect fioros, îmbrăcat în haine largi, care inspiră teroare.

— Un singur nebun e suficient, nu crezi?

— Ba da, zic eu și zâmbesc ușor dincolo de frica mea teribilă.

— Acum, povestește-mi ce-ai mai făcut azi, îmi spune el, de parcă am purta o conversație absolut normală.

— Bine. Bine am făcut.

Desigur, nu spun adevărul, dar ce fel de întrebare e asta când eu sunt urmărită de o mașină? Ce mai urmează? Un descreierat cu un topor? Doamne, de când l-am cunoscut pe bărbatul ăsta am stat cu sufletul la gură, dar ce se întâmplă acum e ca dintr-un film de acțiune de la Hollywood. Cine mama dracului mă urmărește?

— O să fie un tată extraordinar, Ava.

Vorbele blânde ale lui John par să rămână suspendate în aerul din jurul meu, așa că revin imediat la realitate.

— Știu că va fi.

Nu-l văd pe John, dar dacă l-aș vedea, ar zâmbi, cu dintele lui de aur la vedere.

— Deci o să terminați cu prostiile și o să lămuriți chestia asta?

Vorbește ca un părinte, și dintr-odată fiara asta de om îmi devine și mai drag.

—Da, răspund eu. Ah!

Brusc sunt azvârlită în față în scaun și centurile se blochează, strângându-mă peste claviculă și arzându-mi pielea acoperită de rochie.

— Ava? îl aud pe John spunând cu un glas distant și înăbușit, și nu-nțeleg de ce.

— Ava, fată!

— John? fac eu, căutând cu mâna prin poală, dar negăsind telefonul. John!

Bang!

Sunt smucită din nou în față, așa că mă prind instinctiv zdravăn de volan și simt cum durerea mă săgetează până-n umeri.

— Rahat!

Mă uit în oglinda retrovizoare și încremenesc când văd DBS-ul exact în spatele meu.

— John? strig eu. John, mă auzi?

Mă uit ba la drum, ba în oglindă, când acolo, când dincolo. De câte ori privesc în oglindă, mașina lui Jesse e și mai aproape. Încerc să apăs pe accelerație, dar toate funcțiile trupului meu mă trădează, în afara ochilor care văd înfricoșați cum DBS vine peste mine.

Bang!

— Nu! țip eu, virând și chinuindu-mă să recâștig controlul asupra Mini-ului meu.

N-am nicio șansă. Mintea îmi e asaltată de un milion de idei diferite, dar nu-mi dau seama deloc care ar putea fi cea mai bună mișcare a mea. Reușesc să-ndrept mașina, dar sunt lovită din nou. Acum plâng de-a binelea. Emoțiile pun stăpânire pe mine, spunându-mi c-ar trebui să plâng, să fiu înspăimântată. Și chiar sunt. Sunt de-a dreptul înfricoșată.

Zbuf!

De data asta pierd de tot controlul mașinii. Urlu când roțile încep să se învârtă de capul lor și simt că mă duc brusc spre banda rezervată taxiurilor. Apoi sunt lovită din nou și împinsă în față. Mă lupt haotic cu volanul, dar nu reușesc să-l stăpânesc și, total panicată, smucesc frâna de mână. Nu știu exact ce se întâmplă mai departe, dar sunt aruncată înainte și înapoi. Sunt ametită, și diverse imagini cețoase se bulucesc dincolo de

geamuri. Clădiri, oameni și mașini se rotesc în jurul meu până ce, într-un final, un zgomot puternic îmi răsună în urechi. Trupul îmi tresare violent și închid ochii. Nu știu unde sunt. Dar am încremenit. Nu mă mai mișc.

Îmi îndoi gâtul gemând și deschid ochii, ca să privesc pe geam. Circulația s-a oprit. Toată. Oamenii ies din mașini și vin spre mine. Îmi mișc mâinile și picioarele, descopăr că mi le simt, apoi îmi desfac centura și ies singură din mașină. Oamenii se-ndreaptă spre mine, dar eu mă-ndepărtez — mă apropii de DBS, care stă la câțiva metri distanță, cu motorul încă pornit. Ar trebui să fug în direcția opusă, dar nu fac asta. Alerg spre el. Nevoia disperată de a afla cine mi-a făcut asta îmi alungă subit frica. Tentativă de viol, amenințări și acum asta? Pe ce planetă trăiește persoana asta? Sunt prea multe evenimente care mă copleșesc.

Sunt la numai câțiva metri distanță când motorul începe să se tureze, ca un fel de amenințare dementă. Asta nu mă oprește. Dar mă oprește zgomotul din ce în ce mai asurzitor al unui alt motor puternic. Încremenesc pe loc. Văd cum DBS-ul demarează în trombă și Range Rover-ul lui John pornește în urmărire. Asta nu mi se-ntâmplă mie. Vreau să mă ciupesc, să mă plesnesc peste obraz sau măcar să mă trezesc. Mă răsucesc încet când aud cum se apropie una dintre supermotocicletele lui Jesse. Pune frână brusc și-și aruncă motorul la pământ. Apoi aleargă într-un suflet spre mine, fără apărătoare, fără cască, doar în niște jeanși uzați și un tricou negru care să-i protejeze trupul — hainele pe care le-a înșfăcat din dulap când m-a părăsit. Nu mă pot mișca. Nu pot decât să stau acolo, așteptând să ajungă la mine. Când o face, mă mângâie repede peste fața mea uluită, iar eu îl privesc fix în ochii verzi, înecați în teroare.

— Ava? Doamne, iubito.

Mă trage la pieptul lui, cu o mână pe ceafa mea, cu cealaltă în jurul taliei mele, ca să mă țină strâns în brațe. Vreau să-l îmbrățișez și eu, dar nimic nu se-ntâmplă când vreau eu. Aud telefonul lui Jesse, iar el bagă mâna-n buzunar ca să-l scoată.

— John?

Îngropată sub bărbia lui Jesse, aud glasul tunător și iritat al lui John, care-l întreabă pe Jesse de ce trebuie să aibă o mașină atât de rapidă.

— Unde eşti? întreabă Jesse, sărutându-mă pe cap.

De data asta nu-l mai aud. Nu aud decât sirene — din toate direcţiile. Mă desprind de pieptul lui Jesse şi zăresc o mulţime de maşini de poliţie şi două ambulanţe. Doar pentru mine? Dar apoi observ o maşină făcută praf, şi nu e a mea. Nici cea înfăşurată în jurul stâlpului de iluminat din apropiere. Cercetez haosul de oameni şi maşini abandonate şi-mi descopăr Mini-ul îngrămădit lângă o balustradă care separă carosabilul de trotuar. Mă cutremur.

— John, să nu te opreşti până când nu afli cine e în maşina mea.

Jesse închide şi-şi îndeasă telefonul la loc în buzunar. Îmi ridică bărbia.

— Uită-te la mine, iubito.

Ridic privirea la el. Habar n-am ce să spun.

— Unde ţi-e casca?

El inspiră profund şi-mi cuprinde obrajii în palme.

— Ce mama naibii, face el, sărutându-mă apăsat pe buze. De ce nu vrei să mă asculţi?

Mă sărută pe nas, pe buze, pe ochi, pe obraji.

— L-am trimis pe John după tine, Ava. De ce nu l-ai lăsat să te ducă la muncă?

— Pentru că voiam să-l fac bucăţi pe Matt, recunosc eu. Dar tu mi-ai luat-o înainte.

— Eram atât de furios, Ava.

— N-aş fi făcut niciodată aşa ceva. N-aş fi ucis copilaşul ăsta.

Ştiu că trebuie să spun asta cu voce tare.

— Şşşş.

Mă sărută pe toată faţa şi, în cele din urmă, îl îmbrăţişez. Şi nu mai vreau să-i dau drumul.

— Scuzaţi-mă, domnule.

O voce ciudată ne atrage atenţia asupra unui poliţist aflat în apropiere.

— Domnişoara se simte bine?

Jesse se uită din nou la mine şi mă priveşte din cap până-n picioare.

— Nu ştiu. Te simţi bine?

— Sunt bine, zâmbesc eu stânjenită. Dar ceilalți șoferi? zic și mă uit la celelalte două mașini accidentate.

— Doar câteva vânătăi, spune polițaiul. Ați avut noroc cu toții. Putem să vă consultăm înainte de a vă pune câteva întrebări?

Zâmbește amabil și ne îndrumă spre o ambulanță. Mă simt în centrul atenției, simt că sunt o pacoste.

— Mă simt bine, serios.

Jesse mârâie și-mi aruncă o privire încruntată.

— O să iau cuvântul ăsta și o să te plesnesc peste fund cu el.

— *Sunt* bine.

Mașina mea însă nu e. Arată îngrozitor. Sfatul mamei, care ne-a spus să nu ne despărțim la prima ceartă, mă copleșește. Îl apreciez pe de-a-ntregul și nu am de gând să-l mai abandonez pe Jesse când ne certăm. Niciodată. Jesse expiră și-și dă capul pe spate.

— Ava, nu mă sfida, te rog. Să știi că te duc cu forța la ambulanță ca să vadă dacă ești în regulă, spune el, lăsându-și capul la loc. Deci mergi de bunăvoie sau te duc cu forța?

— Merg, spun eu repede.

O să fac tot ce-mi spune. Mă dezlipesc de pieptul lui.

— Geanta mea.

— O aduc eu, zice și se-ndepărtează.

— Telefonul meu e pe jos în mașină! strig în urma lui, dar el îmi face semn că a auzit.

Se-ntoarce în câteva secunde, iar polițistul ne conduce la ambulanță, croindu-și loc prin mulțimea de gură-cască. Un paramedic îmi întinde mâna, dar nu apuc s-o prind. Jesse mă ridică în brațe și mă urcă în dubița albă.

— Mulțumesc, îi zâmbesc lui Jesse, în timp ce polițaiul scoate din buzunar un carnețel și un pix.

— Domnule, în timp ce se ocupă medicii de ea, vă deranjează dacă-i punem câteva întrebări?

— Da, mă deranjează. Va trebui să așteptați.

— Domnule, aș vrea să vă pun dumneavoastră câteva întrebări.

De data asta, polițistul nu mai vorbește cu amabilitate. Jesse se-ntoarce spre el cu tot trupul, amenințător. O să-l calce în picioare pe polițai.

— Soția și copilul meu sunt în ambulanță și nu mă poți împiedica să le stau alături decât dacă mă omori, zice el, făcând un pas în spate și întinzând mâna într-o parte. Deci împușcă-mă, în pula mea.

Polițistul se uită la mine, iar eu zâmbesc jenată. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca Jesse să fie arestat. Nu știu dacă e din cauza emoțiilor, dar polițaiul îi face semn lui Jesse că poate să mi se alăture. Stăpânul meu turbat îl privește fix, apoi se întoarce spre mine, dar expresia i se schimbă. Își coboară privirea în dreptul burții mele, apoi în jos, asupra picioarelor. Întinde mâna și și-o trece peste gamba mea.

— Iubito, ești rănită.

Mă uit în jos.

— Unde?

Nu simt nimic. Trag de rochie, ridicând-o, dar nu văd nicio rană. Ridic mai mult; mai mult sânge, dar nicio julitură. Mă uit derutată la Jesse, dar a încremenit privindu-mă cum caut sursa sângerării. Ridică ochii mari și panicați spre mine. Nu miroase a bine. Încep să scutur din cap, iar el îmi ridică rochia cât poate de mult.

Nu e nicio rană. Sângele vine din lenjeria mea.

— Nu! strig eu, când realitatea mă lovește ca o tornadă.

— O, Doamne, spune el, trăgându-mi rochia la loc și sărind în ambulanță, ca să mă ia în brațe.

— Ce mama dracului, nu.

— Domnule?

— La spital. ACUM!

Mă așază pe targă ușurel și aud ușile metalice trântindu-se și făcându-mă să tresar. Mă-ntorc spre el, prinzându-l de tricou și ascunzându-mi fața.

— Îmi pare rău.

— Taci, Ava.

Mă prinde de păr și mă îndepărtează. Ochii îi sunt un nor verde.

— Te rog, taci.

Îmi șterge lacrimile cu degetul mare.

— Te iubesc.

Asta e pedeapsa mea. Așa ispășesc faptul că am avut niște gânduri atât de toxice. Îmi merit soarta, dar Jesse nu. El merită fericirea pe care știu că i-ar oferi-o acest bebeluș. E o prelungire a mea, și știu că nu se poate sătura de mine. I-am distrus visul. Trebuia să-mi dau seama mai devreme de cum stau lucrurile. Trebuia să-mi schimb adresa lăsată la cabinetul medical. Trebuia să-l las pe John să mă ducă la birou. Nu trebuia să mă duc la serviciu la Matt. Sunt atât de multe lucruri pe care le-am făcut sau nu le-am făcut și care puteau schimba felul în care se desfășoară acum lucrurile.

Rușinea mă copleșește și așa va fi pentru tot restul vieții mele. Nu s-a întâmplat cum m-am gândit eu prostește prima oară, dar rezultatul final e același. Am ucis bebelușul.

Capitolul 19

Tăcerea dimprejur e dureroasă. Tot drumul cu ambulanța am suspinat, iar Jesse mi-a spus în permanență că mă iubește. Mă gândesc că face asta pur și simplu pentru că nu știe ce altceva să spună. Nu simt nicio alinare în aceste două cuvinte. N-a spus că nu contează, pentru că știu că nu e adevărat. Nu mi-a spus că nu e vina mea pentru că știu că este. N-a spus nici că vom fi în regulă, și nici nu știu dacă vom fi. Exact când începusem să văd luminița de la capătul tunelului cu probleme nesfârșite, ne-a lovit un dezastru cu totul nou — o pierdere ireparabilă. Simt că nimic nu va putea repara chestia asta. Dragostea noastră reciprocă își va testa acum limitele, dar suferința dinăuntrul meu nu-mi inspiră niciun strop de speranță. Nu știu dacă vom putea trece de momentul acesta. O să mă urască pentru totdeauna.

Mă cară în brațe din ambulanță, refuzând scaunul cu rotile adus de o asistentă. Îl urmează în tăcere pe doctor pe coridorul ocupat, uitându-se drept înainte și răspunzând monosilabic la orice întrebare. Nu simt nimic altceva cu excepția bătăilor tunătoare ale inimii lui Jesse sub mâna mea, care i se odihnește pe piept. Parcă mi-au murit toate terminațiile nervoase. Nu simt nimic.

După o veșnicie de legănat în sus și-n jos în brațele lui Jesse, acesta mă așază pe un pat imens de spital, dintr-o rezervă privată. E blând și toate gesturile îi sunt pline de tandrețe. Mă mângâie pe păr, îmi sprijină capul și-mi acoperă picioarele cu cearșaful subțire de la capătul patului. Dar tot nu-mi spune nimic care să mă aline sau care să mă liniștească.

Suntem înconjurați din toate direcțiile de aparate și echipament medical. O asistentă rămâne cu noi, dar oamenii de pe ambulanță pleacă după ce o informează succint despre mine, ce s-a întâmplat și observațiile pe care le-au făcut deja în drum spre spital. Asistenta ia notițe, îmi bagă chestii în ureche și-mi lipește alte chestii de piept. Pune întrebări, iar eu răspund încet, dar totul timpul mă uit la Jesse, care stă pe un scaun cu capul în palme.

Asistenta îmi întinde un halat, făcându-mă să-mi iau privirea de la soțul meu îndurerat. Îmi zâmbește empatic. Apoi iese din încăpere. Țin halatul în mână o vreme, habar nu am dacă a trecut o săptămână sau un an întreg. Vreau să fie deja anul viitor. Oare durerea asta îngrozitoare și vina vor dispărea până anul viitor?

Mă strecor pe marginea patului, cu spatele la Jesse, și mă-ntind să-mi deschei rochia. Îl aud ridicându-se în tăcere, ca și cum mișcările mele l-ar fi smuls brusc din coșmarul său și obligațiile l-ar fi adus la realitate. Vine în fața mea, dar privirea mea rămâne fixată în podea.

— Dă-mi voie mie, spune încet, ajutându-mă cu rochia.

— E OK. Mă descurc, ripostez eu slab.

Nu vreau să facă nimic din ce nu vrea el să facă.

— Probabil că da, zice, scoțându-mi rochia, dar e treaba mea și aș vrea s-o fac eu.

Bărbia începe să-mi tremure. Mă căznesc să-mi stăpânesc lacrimile. Nu vreau să-i alimentez nicio vinovăție.

— Mulțumesc, șoptesc, tot cu ochii înlăcrimați în jos.

E o misiune imposibilă, mai ales când el se apleacă și-și lipește chipul de gâtul meu, forțându-mă să fac la fel.

— Nu-mi mulțumi că am grijă de tine, Ava. De-asta sunt eu pe pământul ăsta. Asta mă ține aici. Nu-mi mai mulțumi vreodată pentru asta.

— Am stricat totul. Ți-am pierdut visul.

Mă împinge la loc pe pat și îngenunchează în fața mea.

— Tu ești visul meu, Ava. Zi și noapte, numai tu.

Vederea mi se încețoșează, dar văd clar lacrimile care-i izvorăsc în ochii verzi.

— Mă descurc fără orice, dar nu fără tine. Niciodată. Nu face fața asta, te rog. Nu face fața asta ca și cum ar fi sfârșitul. Pentru noi nu e niciodată sfârșitul. Nimic nu ne va frânge, Ava. Înțelegi ce spun?

Dau din cap printre lacrimi, incapabilă să spun ceva. Îmi șterge obrajii cu dosul palmelor.

— Îi lăsăm pe oamenii ăștia să ne spună c-o să te simți bine, apoi mergem împreună acasă.

Dau din nou din cap.

— Spune-mi că mă iubești.

Suspin zgomotos, apoi îl cuprind de umeri și-l trag lângă mine.

— Am nevoie de tine.

— Și eu am nevoie de tine, șoptește el.

Mâinile lui pe spinarea mea, deși reci și un pic nesigure, îmi oferă tot confortul de care am nevoie. O să fim OK. Cu inimile frânte, dar OK.

— Hai să te ajut să-ți pui halatul.

Mă ridică din pat, așa, îngenuncheat, și-ncepe să-mi scoată lenjeria pătată de sânge. Nu mă pot uita. Strâng din ochi, ca să nu văd cum îmi dă jos încet chiloții. Atingerea lui bine cunoscută mă face atentă să renunț la lenjerie, dar în tot acest timp țin ochii închiși. Pentru un scurt timp, știu că s-a mutat în fața mea. Apoi aud un robinet curgând, după care mă șterge ușor cu un prosop ud pe pulpe. Inima mi se strânge dureros în piept și-mi reprim la nesfârșit lacrimile.

— Mâinile, spune Jesse, convingându-mă să deschid ochii.

Îl descopăr întinzând halatul spre mine. Vâr mâinile în el și mă-ntorc ca să mă lege la spate.

— Sus în pat, îmi ordonă el.

Mă urc la loc și exact atunci se aude o bătaie în ușă. Jesse strigă că e OK să intre. Aceeași asistentă a revenit, dar de data asta are și un doctor

îmbrăcat în alb alături de ea. Acesta închide ușor ușa și dă din cap spre Jesse, care dintr-odată e mai alert, și-mi dau seama de ce. Medicul verifică aparatul de lângă mine, apoi se așază pe marginea patului.

— Cum te simți, Ava? întreabă el.

— Bine.

Acel cuvânt pentru care Jesse m-a amenințat că mă va plesni la fund îmi scapă printre buze. El oftează, dar nu spune nimic.

— Mă simt OK, mulțumesc.

— Deci nu ai dureri, răni sau vânătăi?

— Nu, nimic.

Surâde blând și dă la o parte cearșaful care-mi acoperă abdomenul.

— Hai să vedem ce se întâmplă. Vrei să-ți tragi halatul în sus ca să-ți palpez burta?

Chiar și acum, când suntem într-o situație disperată, simt că Jesse se încordează la gândul că mă atinge un alt bărbat. Mă uit la el și-l implor din priviri, dar el clatină pur și simplu din cap.

— Eu pot ieși, spune încet, mergând cu spatele spre ușă.

— Să nu îndrăznești! țip eu. Să nu-ndrăznești să mă părăsești.

Știu că se chinuie și știu că nu suportă ideea să mă atingă altcineva, chiar dacă e un semn absurd al posesivității sale iraționale. Dar acum o poate depăși. Trebuie s-o depășească.

Medicul se uită de la unul la altul, puțin surprins, și așteaptă ca Jesse să vină lângă patul meu. Ce m-aș face dacă ar pleca? Nu cred c-aș putea suporta, dar el inspiră, își ia inima în dinți și vine, așezându-se apoi lângă mine. Îmi ia mâna și și-o duce la piept, lipindu-și capul de ea. Nu se poate uita.

Sunt înconjurată din ambele părți. Un bărbat îmi dă halatul la o parte și mă pipăie pe abdomen, celălalt respiră profund și mă strânge de mână. Îmi las capul pe spate și mă holbez în tavan, dorindu-mi ca toată treaba asta să se sfârșească pentru ca Jesse să mă ducă acasă și să-ncepem să procesăm evenimentul acesta dureros. Cine era în DBS? Asta aruncă o lumină total nouă asupra leșinului meu din bar. Sigur Mikael nu e atât de dornic de răzbunare încât să facă așa o grozăvie.

— O să simți ceva rece, spune doctorul și-mi toarnă un fel de gel pe abdomen.

Începe să-mi plimbe aparatul pe burtă uitându-se pe ecran. Încăperea micuță se umple dintr-odată cu un zgomot slab, ca un scârțâit sau un huruit surd. Doctorul mormăie, activează butoanele cu mâna liberă și mă apasă cu aparatul mai puternic pe burtă. Nu mă doare. Nu mă doare nimic pentru că sunt complet amorțită. Apoi medicul se oprește. Trag cu ochiul spre el și-l zăresc uitându-se cu atenție la ecran. În cele din urmă, se uită la mine.

— Totul e în regulă, Ava.

— Poftim? șoptesc.

Inima mea muribundă s-a trezit brusc la viață și mi se urcă în gât, sufocându-mă.

— Totul e în regulă. Sângerările ușoare la începutul sarcinii pot fi ceva normal, dar având în vedere circumstanțele, e mai înțelept să fim precauți.

Simt cum Jesse mă strânge de mână până când șuier ușor de durere. Îmi dă drumul imediat și înalță lent capul, privindu-mă fix în ochi. În privirile verzi i se citește uluirea, iar pe obraji îi curg lacrimi. Eu clatin ușor din cap, după tot coșmarul zilei de azi; cred că partea asta e un vis. Ne holbăm unul la altul și niciunul dintre noi nu știe cum să reacționeze la vestea asta. El dă să spună ceva, dar nu scoate niciun sunet. Și eu vreau să spun ceva, dar nu am cuvinte. Jesse se ridică, se așază la loc, apoi se ridică din nou, eliberându-mi mâna.

— Ava e însărcinată în continuare? Ea... ea... este... suntem...

Medicul râde puțin.

— Da, Ava e însărcinată, domnule Ward. Luați loc. O să vă arăt.

Jesse își îndreaptă privirea uluită spre mine, înainte de a se uita la monitor.

— O să stau în picioare, dacă nu vă supărați. Trebuie să-mi simt picioarele, spune el, aplecându-se ușor peste pat, cu ochii mijiți. Nu văd nimic.

E greu, dar îmi smulg privirea de la soțul meu cel uimit și mă uit și eu la ecran. Dar nu văd decât o aiureală în alb și negru. Medicul arată spre monitor.

— Uite-aici. Două bătăi de inimă perfecte.

Mă-ncrunt. Două bătăi de inimă? Jesse se dă-n spate și se strâmbă la doctor.

— Bebelușul meu are două inimi.

Medicul râde și se uită amuzat la noi.

— Nu, domnule Ward. Fiecare bebeluș are o inimă și amândouă bat exact așa cum trebuie.

Jesse cască gura și începe să meargă îndărăt, până când se lovește de un scaun pe care se prăbușește, trântindu-se zgomotos.

— Îmi cer scuze, vă rog să repetați, murmură el.

Medicul chicotește. I se pare amuzant? Mie nu. Am trecut de la un copil la niciun copil și acum deodată am doi copii? Cel puțin așa înțeleg eu. Omul în halat alb se întoarce spre Jesse.

— Domnule Ward. Haideți să vă lămuresc.

— Chiar vă rog, șoptește Jesse.

— Soția dumneavoastră este însărcinată cu gemeni.

— Ah, la naiba, face Jesse. Știam eu că asta o să spuneți.

Se uită la mine, dar dacă așteaptă să spun ceva sau să reacționez în vreun fel, va fi dezamăgit. Sunt în continuare amorțită și șocată de-a binelea. Gemeni?

— Vreo șase săptămâni, aș spune.

Da, sunt șocată, dar știu al naibii de bine că asta e imposibil. Mi-a venit ciclul acum vreo cinci săptămâni. Sarcina nu poate avea mai mult de patru.

— Îmi pare rău, nu poate fi corect. Mi-a venit ciclul în acest timp și înainte de asta luam anticoncepționale.

El nu știe că am ratat câteva pe ici, pe colo. Acum e irelevant.

— Ți-a venit menstruația? întreabă el.

— Da!

— Nu e ceva neobișnuit, spune el relaxat. Stai să fac câteva măsurători.

Nu e? Mă uit speriată la Jesse, dar nu zăresc decât o siluetă zveltă încremenită. Oare atât este de entuziasmat? Nu știu, dar sper să se obișnuiască mai repede cu ideea. Toată asta e opera lui. Chestia asta nu e vina mea

deloc. Deși trebuia să fiu mai atentă. Trebuia să-mi ascult instinctele și să-l înfrunt mai devreme sau mai târziu. Sau poate că nu. Asta e răzbunare adevărată. Nu se aștepta la asta, și dacă n-aș fi atât de șocată, atunci chiar m-aș umfla în pene. Cred că i-aș râde în față și i-aș spune că a căutat-o cu lumânarea. Așa că mai bine și-ar reveni și ar accepta situația. O să fie tătic, până la urmă. Mă voi asigura că va fi așa. Fostul meu gigolo enervant și nevrotic are o mare provocare în brațe — o nevastă înnebunită de hormoni și doi bebeluși urlători. Zâmbesc în sinea mea, apoi mă las pe pernă și încep să visez la un tărâm haotic, unde Jesse își smulge părul din cap, iar eu privesc zâmbind cum cei doi copilași îi aleargă printre picioare, solicitându-i atenția — o fantezie care va deveni reală foarte curând. Stăpânul meu va avea concurență serioasă, pentru că-mi doresc din tot sufletul ca amândoi copiii să-i moștenească fiecare trăsătură enervantă. Sper să semene cu tatăl lor și sper să-l enerveze în fiecare zi, până la sfârșitul vieții sale. Zâmbesc imaginii din mintea mea. Dar să semene cu el și pentru că e frumos și iubitor. Iubire pentru mine și pentru bebelușii noștri.

Tocmai am aterizat în siguranță în Cel De-al Nouălea Cer al Raiului lui Jesse.

* * *

După ce mi s-a recomandat să stau cuminte o zi-două și am fost consultată la coloană, medicul a scos un print al ecografiei și ne-a trimis acasă. Am ieșit de mână din spital, iar Jesse ținea de un colț mica fotografie alb-negru. A trebuit să-l ghidez pentru că era prea fascinat de poză ca să se uite pe unde merge. John ne-a dus la *Lusso*, leșinând de râs când i-am spus veștile pe care tocmai le-am aflat. A trebuit să-i spun eu, pentru că Jesse tot nu vorbea. Nici măcar nu l-a întrebat pe John dacă a prins din urmă DBS-ul. Așa că l-am întrebat eu. Nu, nu l-a prins.

Am trecut de Casey, care părea șocat că nu s-a răstit nimeni la el. L-am condus pe Jesse în lift și am aflat codul de la el. Nu mi l-a spus. Doar l-a tastat absent, din patru cifre.

3,2,1,0

Mor de râs pe dinăuntru, dar pe dinafară rămân serioasă.

Acum suntem în bucătărie. Jesse s-a trântit pe un taburet holbându-se la fotografie. Eu beau apă dintr-un pahar, așteptându-l să revină la viață. Îl mai las vreo jumătate de oră, apoi voi arunca niște apă pe el.

Mă duc la etaj și o sun pe Kate, care se șochează când îi povestesc faza cu urmărirea pe șosea și îi dau vestea despre gemeni. Apoi izbucnește în râs. Fac un duș, îmi usuc părul, mă dau cu cremă și mă-mbrac în niște pantaloni pescărești. Zâmbesc când îmi imaginez cum vor arăta pe mine când îmi va crește burta.

Când cobor din nou, îl găsesc tot încremenit la masă, holbându-se la ecografie. Puțin frustrată, mă așez lângă el și-i apropii fața de a mea.

— Ai de gând să mai vorbești vreodată?

Își trece privirea peste chipul meu și, în cele din urmă, se uită în ochii mei.

— Nici nu pot să respir, Ava.

— Și eu sunt șocată, recunosc, deși nu sunt atât de șocată ca el.

Scoate limba printre dinții strânși, iar eu îi aud rotițele care i se învârt prin minte. Asta mă cam sperie.

— Am avut un frate geamăn, spune el încet.

Capitolul 20

Mă fac mică pe scaunul meu și mă dezlipesc de el. Nu am cuvinte, pentru a nu știu câta oară pe ziua de azi. Nimic. Nu am niciun pic de inspirație. Sunt mai șocată acum decât în oricare moment al acestei zile grele. El zâmbește cu blândețe.

— Fata mea isteață a rămas fără cuvinte.

E adevărat. Total mută, aș spune. Ai crede că m-am obișnuit cu șocurile și surprizele din partea acestui bărbat, dar nu, mă uimește de fiecare dată. Se-ntinde și mă mângâie tandru pe obraz și pe gât.

— Fă o baie cu mine, zice încet, ridicându-se de pe scaun și trăgându-mă după el. Am nevoie să fiu cu tine.

Mă ia în brațe, iar eu îl cuprind cu mâinile și cu picioarele. Mă duce la etaj. Îl sărut pe gât fără ezitare. Îl sărut și-l miros și-l ating, absorbindu-i prospețimea mentolată și simțind cum mângâierea lui mă liniștește profund. Știu c-o să aflu o mare bucată din trecutul lui, dar n-o să-l presez. Nu o să scot cuvintele de la el cu forța și nici n-o să fac o criză dacă nu-mi va povesti. Ar fi putut folosi cu ușurință veștile recente ca motiv pentru starea sa de șoc. L-aș fi crezut, dar nu a făcut asta. A împărtășit ceva,

o parte din el, și nu trebuie să-l forțez ca să aflu mai multe. A mărturisit că a avut un frate geamăn, nu că are un frate geamăn. Iar acum soția lui e însărcinată cu gemeni și asta i-a trezit clar ceva adânc îngropat pe dinăuntru.

Mă așază lângă chiuvetă și pregătește baia, încercând apa, turnând spuma de baie și făcând bule. Ia prosoapele, aranjează cosmeticele pe marginea căzii și se-ntoarce spre mine după ce termină. Îmi scoate maioul, lipindu-și buzele de ale mele, și ne adâncim într-un sărut prelung. Mă dezbracă mai departe și apoi continuăm să ne sărutăm dulce și prelung. E un sărut special. *Cu adevărat* special, iar eu mă codesc să-i scot tricoul, ca să nu fiu nevoită să mă desprind de buzele lui. Sărutul acesta nu va duce la o partidă intensă de amor. Sărutul acesta va duce la o mărturisire dureroasă din partea lui, și știu ce se întâmplă acum, acum el își varsă iubirea prin atingerea noastră. E felul lui de a-și găsi tăria. E felul lui de a se asigura că sunt reală înainte de a-și revărsa durerea din trecut.

Îmi vâr mâinile pe sub tricoul lui, peste mușchii tari de pe abdomen.

— Scoate-l, spune el lipit de buzele mele. Te rog, nu mai vreau să rămână nimic între noi.

Dorința lui mă face să ezit puțin, dar când mă sărută mai apăsat îmi găsesc din nou curajul. Nu a fost doar o cerere de a-i scoate hainele. Mă mișc repede. Nevoia de a-i simți pielea goală lipită de a mea e întâia mea prioritate, așa că mă desprind de el și-i scot tricoul, apoi mă ocup de jeanși, trăgându-i în jos. Și el îmi scoate corsetul, pantalonii și lenjeria. Văd că verifică și dacă mai sângerez. Nu mai sângerez. Copiii noștri sunt bine mersi. Mă ia în brațe, iar eu îmi vâr mâinile în părul lui și-l sărut. Intră în cadă cu mine înfășurată peste trupul lui și se lasă în genunchi.

— E bună apa? mormăie în timp ce eu mă instalez pe coapsele lui.

— E bine, răspund și-mi lipesc trupul de al său, cu sânii lângă pieptul lui lat, cu coatele pe umerii lui, mângâindu-l pe cap și sărutându-l cu blândețe.

— Mereu bine, șoptește el.

— Mereu perfect dacă te am pe tine.

— Mă ai.

Își înfige degetele în părul meu și mă îndepărtează. Îi răsuflu peste chip.

— Știi asta, nu-i așa?

— Te-ai căsătorit cu mine, sigur că știu.

Clatină din cap și mă ia de mână, scoțându-mi verigheta și ridicând-o.

— Crezi că asta simbolizează dragostea mea pentru tine?

— Da, recunosc eu încetișor.

Zâmbește subtil, ca și cum n-am înțeles nimic. N-am înțeles.

— Atunci ar trebui să scoatem diamantele astea și să încrustăm aici inima mea.

Mi-o strecoară la loc pe deget. Mă topesc în brațele lui, cu palma lipită de pieptul său.

— Îmi place inima ta exact acolo unde e, spun, lipindu-mi buzele de pielea lui. Îmi place cum crește când mă privești.

— E doar pentru tine, iubito.

Ne sărutăm și petrecem câteva clipe amintindu-ne de asta.

— Lasă-mă să te spăl, mormăie el, sărutându-mă pe gât. Întoarce-te.

Îl las cu greu să mă răsucească, mă așez între genunchii lui, iar el începe să mă spele. Oftez, dar nu spun nimic. Și nici nu plănuiesc să inițiez discuția din cadă. Nu de data asta. E momentul lui să deschidă discuția. Desigur, mintea mea curioasă a intrat în fibrilații, dar nu voi fi eu cea care va sparge tăcerea asta confortabilă. În plus, savurez tandrețea asta, mă scald în ea. Trecutul Stăpânului meu nu are nicio importanță pentru viitorul nostru. A spus-o și înainte și acum, mai mult ca oricând, știu că a vorbit serios.

— Te simți bine? întreabă el, spălându-mă cu buretele pe ceafă.

— Sunt OK, spun zâmbind.

Văd valurile în jurul meu când el se apropie de mine și-și lipește gura de urechea mea.

— Sunt un pic îngrijorat pentru ispita mea cea sfidătoare, șoptește el.

Nu vreau să mă excit, dar nu pot împiedica asta când e aproape de mine, mai ales când îmi răsuflă în ureche. Îmi împing obrazul spre el.

— De ce?

— Pentru că e prea tăcută când vine vorba de mărturisirile mele.

Mă sărută pe tâmplă și se-ntinde pe spate, cu mine cu tot.

— Dacă vrei să-mi spui, îmi vei spune.

Pieptul îi tresaltă din cauza unui mic hohot de râs.

— Nu sunt sigur ce efecte are sarcina asupra iubitei mele, spune, punându-și mâinile pe burta mea. Mai întâi, a dezvoltat o fobie față de sexul oral.

Își lipește șoldurile de mijlocul meu, ca și cum ar vrea să-mi arate ce ratez. Știu exact ce ratez și nu-mi convine.

— Și apoi nu încearcă să scoată cuvintele de la mine cu cleștele.

Ridic relaxată din umeri.

— Nici Stăpânul meu nu mă mai binecuvântează cu gama lui de futaiuri experte, deci suntem chit, nu-i așa?

Râde și sunt un pic deranjată de faptul că stau cu spatele la el, pentru că știu că i-aș vedea strălucirea din ochi și ridurile de la colțurile acestora.

— Dar mă binecuvântează în continuare cu gura ei spurcată.

Mă ciupește ușor de șold, iar eu tresar și țip scurt. Apoi mă instalez la loc. Se instalează și tăcerea. Știu că se gândește intens la ceea ce are de spus. Aproape că vrea să-l silesc să-mi povestească, dar n-o să fac asta. Suntem suspendați într-o așteptare tăcută. În cele din urmă oftează și-ncepe să mă mângâie ușor pe burtă.

— Îl chema Jake.

Nu spune mai mult de-atât. Îmi spune numele fratelui său geamăn și tace, iar eu stau acolo lipită de el, mută, așteptând să continue. Trebuie să facă asta când simte că e momentul, fără nicio încurajare din partea mea. Știu că vrea să preiau eu inițiativa, dar trebuie să-mi povestească de bunăvoie.

— Faci asta dinadins, nu-i așa? mă întreabă.

Știe, așa că tac în continuare. Apoi oftează din nou, inspirând și expirând lipit de mine.

— Mă idolatriza. Voia să fie ca mine. N-o să înțeleg niciodată de ce.

Pare supărat și brusc mă-ntoarce cu fața spre el. Stau acum pe burtă, întinsă peste el și-i privesc ochii verzi și îndureraţi.

— Nu pot să fac asta de unul singur, iubito. Ajută-mă.

Mă ridic puțin și-mi vâr fața în scobitura gâtului său. Îmi intru în rol.

— Nu erați identici? întreb.

Gemenii trebuie să fie identici, parcă.

— Nu puteam fi mai diferiți. Și la înfățișare, *și* la personalitate.

— El nu era un Zeu? întreb încet, gândindu-mă apoi că poate am sugerat că fratele lui era vreun urât.

Nu voiam să sune așa, dar asta ar însemna să fie cum nu se poate mai diferit de Jesse. Mă mângâie tandru pe spate.

— Era un geniu.

— Și de ce spui că era diferit de tine? îl întreb.

— Jake avea un creier strălucit. Eu arătam bine și mă foloseam de asta, după cum bine știi. Jake nu-și folosea creierul. Dacă și l-ar fi folosit, n-ar fi murit.

Cum? Las baltă gândurile de mai devreme, pentru că tot felul de întrebări îmi bombardează mintea și nu le pot stăpâni.

— Cum a murit?

— A fost lovit de o mașină.

— Și în ce sens nu și-a folosit mintea?

— Pentru că era beat atunci când a ieșit în șosea, împleticindu-se.

Îmi dau seama foarte repede de ceva. Și eu am ieșit în drum vineri seară. Și eu eram beată.

— Carmichael nu e singurul motiv pentru care nu mai vorbești cu părinții tăi? întreb.

— Nu, faptul că sunt responsabil de moartea fratelui meu e un factor important.

O spune fără strop de emoție, aproape sarcastic. Regretul îi răzbate din glas.

— Carmichael și Conacul au venit după asta și au bătut ultimul cui în coșciug.

— Jake era preferatul lor?

Urăsc să spun asta. Mă enervează că gândesc așa ceva, dar încerc să procesez informațiile astea. Nu-i cunosc familia lui Jesse și nici nu

vreau, după ce mi-a spus că rudelor sale le e rușine cu el și cu stilul lui de viață. Dar toate acestea îmi spun că ruptura dintre ei nu e doar rezultatul Conacului și-al lucrurilor ce se-ntâmplă acolo.

— Jake era tot ce-ți puteau dori de la un fiu. Eu nu eram. Am încercat. Am învățat, dar nu eram atât de bun ca Jake.

— Dar el voia să fie ca tine?

— Voia să aibă libertatea de care mă bucuram eu pentru că eram considerat cel cu potențial mai slab. Toată atenția lor se revărsa asupra lui Jake, geniul — cel de care puteau fi mândri. Jake trebuia să meargă la Oxford. Jake trebuia să facă primul milion înainte să-mplinească 21 de ani. Jake trebuia să se însoare cu o englezoaică de viță nobilă și să aibă copii educați, politicoși și inteligenți.

Face o pauză.

— Doar că Jake nu voia nimic din toate astea. Voia să-și aleagă singur direcția și ironia e că ar fi ales bine.

— Și ce s-a întâmplat?

Sunt extrem de intrigată. El reia însuflețit povestea.

— A fost o petrecere. Știi tu, valuri de băutură, fete și... oportunități.

Da, știu, și fac pariu că Jesse era un client obișnuit al acestor petreceri.

— Mai aveam puțin și împlineam 17 ani. Ne pregăteam de examenele finale, eram gata să ne-nscriem la Oxford. Desigur, a fost ideea mea.

— Ce anume?

Nu sunt sigură c-o să-mi placă urmarea poveștii, dar știu c-o voi afla.

— Să ieșim și să fim adolescenți, să lăsăm puțin învățatul în urmă și să nu ne mai căznim să ne ridicăm la așteptările părinților noștri. Știam că voi plăti pentru asta, dar eram pregătit să înfrunt furia părinților mei. Voiam doar să bem ceva împreună, ca frații. Voiam să petrec puțin cu el, ca puștii normali. Doar o noapte. Nu m-am așteptat ca prețul să fie atât de mare.

Mi se rupe inima pentru el. Mă desprind de la pieptul lui și mă ridic în capul oaselor. Trebuie să-i văd chipul.

— V-a luat valul?

El ridică din sprâncene.

— Eu? Nu! Am băut puțin, dar Jake dădea shoturile peste cap ca disperatul. În cele din urmă l-am scos din casă. Și a început să vorbească. Cât de sufocat se simțea, că nu voia să meargă la Oxford. Am făcut un pact.

Zâmbește subtil, cu drag.

— Am căzut de acord să le spunem părinților că nu mai vrem să facem asta. Voiam să luăm propriile decizii bazate pe visele noastre, nu pe chestiile care i-ar fi impresionat pe snobii cu care socializau mama și tata.

Acum surâde de-a binelea.

— El voia să meargă cu motocicleta, dar chestia asta era considerată vulgară și neobișnuită. Nechibzuită.

Strânge ochii și-i deschide la loc, iar zâmbetul i se șterge de pe buze.

— Nu l-am văzut niciodată atât de fericit la gândul că ne vom răscula împreună, că vom face ce ne dorim pentru prima oară în viață, că nu vom face ce ni se spune. Și apoi a ieșit în șosea.

Mă privește fix, măsurându-mi reacția. Vrea să știe dacă eu cred că a fost vina lui.

— Nu poți fi învinovățit.

Sunt un pic furioasă. El surâde și-mi dă la o parte părul de pe față.

— Sunt învinovățit pentru că *sunt* vinovat. N-ar fi trebuit să-l scot pe Jake de pe drumul lui perfect. Idiotul ăla tâmpit n-ar fi trebuit să se ia după mine.

— Mie nu mi se pare că l-ai târât cu forța, ripostez eu.

— N-ar fi murit, Ava. Cum ar fi fost dacă...

— Nu, Jesse. Nu mai gândi așa. Viața e plină de „dacă". Dacă părinții voștri nu v-ar fi sufocat? Dacă te-ai fi revoltat mai devreme și ai fi spus destul?

— Dacă m-aș fi conformat?

Pe chipul lui nu e nicio expresie. E o întrebare pe care și-a pus-o la nesfârșit și la care nu a găsit niciodată răspunsul. Sunt pe cale să i-l dau eu.

— Nu m-ai fi întâlnit pe mine, spun gâtuită de emoție. Și eu nu te-aș fi întâlnit niciodată pe tine, șoptesc, și gândul acesta mă termină.

Lacrimile mi se preling pe obraji. E ceva inimaginabil. Insuportabil. Totul se întâmplă cu un motiv și, dacă Jake ar fi trăit, cu siguranță viața

lui Jesse ar fi avut un alt curs. Nu ne-am fi găsit niciodată. Am spus asta ca să-l mai liniștesc. Își lasă capul pe spate și-mi privește abdomenul.

— Tot ce s-a întâmplat în viața mea m-a condus la tine, Ava. A durat o veșnicie, dar am descoperit în cele din urmă unde e locul meu.

Îi iau mâna și i-o pun pe burta mea.

— Alături de mine și de omuleții ăștia doi.

Mă măsoară din priviri și mă cuprinde de talie, trăgându-mă-n jos.

— Alături de tine și de omuleții ăștia doi, zice el, omuleții noștri.

Reacția lui Jesse la vestea cu gemenii e de înțeles acum și cu cât vorbește mai mult despre părinții lui, cu atât îmi displac mai tare. Dorința lor irațională de a păstra aparențele le-a distrus familia.

— Dar Amalie? întreb eu.

— Amalie urma să se mărite cu cineva înstărit și să fie o bună soție și mamă și cred că și-a îndeplinit obligația. Era vorba de un anume doctor David, nu-i așa?

— Da.

— Atunci e clar, iată, spune el cu o amărăciune pe care o resimt și eu.

Nu vreau să-i cunosc pe părinții lui Jesse. Îmi imaginez un domn britanic îndesat cu ceas de buzunar, cu pușcă și cu pantaloni ecosez vârâți în cizmele de vânătoare. Ăsta ar fi tatăl lui Jesse. Mama lui? Probabil o doamnă cu costume taior, cu perle naturale la gât, cu buzele țuguiate, care servește ceaiul în porțelan autentic, la ora potrivită. Ceaiul e marca Earl Grey, desigur. Zâmbesc când îmi imaginez mutrele lor la auzul înjurăturilor nesfârșite ale lui Jesse.

Și Conacul. Chiar s-a întrecut pe sine după ce a murit Jake, sfidându-i la nesfârșit ca să șteargă absența lui Jake. Ca și cum, într-un fel foarte ciudat, ar fi dorit să răzbune moartea fratelui său. Și-a dublat nemerniciile, compensând astfel dispariția lui Jake și asigurându-se că nu rupe pactul. Deși sper ca visul lui Jesse nu era să devină un gigolo hedonist. Dar interesul lui față de supermotociclete îmi e acum cât se poate de explicabil.

— Ai început să petreci mai mult cu Carmichael după moartea lui Jake?

— Da. Carmichael mai văzuse filmul ăsta. Trecuse prin același chin cu bunicul, spune Jesse, mângâindu-mă pe spate. Stai bine?

— Da, foarte bine, zic, alungându-i îngrijorarea și îndemnându-l să continue.

— A fost o ușurare. Am scăpat de obsesia de zi cu zi că Jake nu mai era cu mine și m-am luat cu treburile pe care unchiul meu mi le încredința pe la Conac, spune, mișcându-se puțin. Sigur stai bine?

— Da, foarte bine! răspund, ciupindu-l de sfârc, iar el râde.

Asta e bine. Se mai relaxează povestindu-mi toate astea.

— Stă bine, mustăcește el.

— Da, stă bine. Ce fel de treburi făceai?

— De toate. Adunam paharele la bar, tundeam iarba. Tata era enervat la culme, dar nu l-au lăsat să mă oprească. Apoi m-au anunțat că se mută în Spania.

— Și tu n-ai vrut să pleci.

— Da, încă nu mă aventurasem în încăperile Conacului la acel moment. Eram virgin din punctul de vedere al Conacului, râde el, dar când am împlinit 18 ani, Carmichael m-a lăsat liber în bar. Cel mai rău lucru pe care-l putea face. M-am integrat imediat. Firesc. Prea firesc.

Îl privesc. Zâmbetul i-a dispărut.

— Dacă faptul că stăteam pe la Conac mă ajuta să-mi iau gândul de la toate problemele mele, băutura și sexul le eliminau complet.

— Te refugiai, șoptesc eu.

Fugea de vinovăția aruncată de părinții săi bând în exces și culcându-se cu multe femei.

— Carmichael ce credea despre toate astea?

Jesse surâde.

— Credea că e doar o fază, că va trece. Apoi a murit și el.

— Iar părinții tăi au încercat să te convingă să vinzi Conacul.

Știu deja partea asta.

— Da, s-au întors din Spania când a murit unchiul meu. Au dat de mine, o versiune mai tânără a oii negre a familiei, stăpân la conac, bând și ciocănind diverse femei. Experimentam libertatea, fără ca ei să-ncerce

să mă modeleze. Devenisem arogant și încrezător și acum eram și extrem de bogat.

Strânge din buze. Se vede că regretă din tot sufletul. Nu mai e nimic de reparat.

— Le-am spus să-și bage ultimatumul undeva. Conacul era viața lui Carmichael, apoi devenise viața mea. Și cu asta basta.

Ce pot să mai spun? Credeam că lucrurile erau clare, dar discuția a pus totul într-o altă lumină. Doi dintre cei mai importanți oameni din viața lui au dispărut prematur, amândoi în accidente de mașină, atunci de ce conduce ca un dement? Nu știu, dar toate acestea sunt o altă explicație a dorinței lui exagerate de a mă proteja.

— Copiii noștri vor fi cine vor vrea ei să fie, spun, mușcându-l de barbă. Atâta timp cât n-o să fie gigolo.

Îmi prinde fesele în palme și strânge cu putere.

— Sarcasmul nu ți se potrivește, domniță.

— Ba cred că da, ripostez eu încetișor.

— Ai dreptate, să știi, spune, sărutându-mi un sfârc. Semnul meu dispare.

— Împrospătează-l atunci.

Îi întind pieptul, ca o mică ispită ce sunt, iar el îmi prinde sfârcul între buze și trage ușor. Eu gem prelung, profund satisfăcută, frecându-mi nasul de părul lui umed și inspirându-i parfumul delicios.

— Îți place? întreabă el, luându-l între dinți.

— Hmmm.

Mă simt împăcată și luminată. Își trece limba peste semnul care a început să dispară și-ncepe să sugă ușor, trăgând sângele la suprafață.

— Ava, nu știu dacă sunt de acord să hrănești copiii la sân.

Îmi dă drumul, iar eu mă las în jos la loc, dând de ceva tare. El cască ochii, iar eu inspir profund.

— O, nu, nu putem, spune el, dându-mă la o parte și ridicându-se. N-o s-o fac, Ava. Și nu-ndrăzni să te transformi în ispită.

Mă-ncrunt la el.

— Cornwall, amenință eu, iar el se retrage înspăimântat, apoi se-ncruntă.

— Nu pleci nicăieri! mormăie și se ridică, cu penisul lui superb și întărit chiar în dreptul meu.

Îl prind repede înainte să apuce să iasă din cadă, luându-l în palmă și strângând ușor.

— La naiba, hărțuitoare mică.

— Ai de gând să pleci de lângă mine?

Îl trag lent și prelung de sculă. Sunt atât de rea. El scutură din cap.

— Ava, nu e nicio șansă să ți-o trag.

— Stai jos, zic eu, făcând semn spre marginea căzii, și-mi trec limba peste vârful penisului său imens și umed.

El șuieră și ridică privirea în tavan.

— Ava, dacă mă abandonezi ca să vomiți, o să-mi pierd mințile, spune, împingându-se în față.

— Nu vomit.

Nu sunt sigură de asta, dar mai sunt și alte feluri de a face asta.

— Stai jos.

Îl împing pe marginea căzii și îngenunchez între coapsele lui, dar n-am nicio șansă să fac asta cum vreau eu. Mă prinde de mâini.

— Dacă eu stau pe partea asta, tu stai pe cealaltă.

Mă sărută lacom și se desprinde de mine gâfâind, cu privirea total rătăcită. Mi se strânge stomacul de nerăbdare.

— Cu picioarele larg deschise.

Gem puțin și mă blestem pentru asta. Mă ademenește în acel loc unde el preia controlul. Mă ispitește cu ochii lui plini de promisiuni și dorință, provocându-mă să refuz. Mă ridică în picioare și mă-mpinge în spate. Mă așez pe marginea uriașei căzi. O simt tare sub pielea mea udă, dar nu mă interesează prea mult. Nu mă pot concentra la nimic anume, în afara bărbatului din fața mea, sexy și excitat. Apoi își trece limba peste buza de jos, iar eu mă trezesc imitându-l.

— Linge-ți degetele, Ava, îmi poruncește.

Nu e abordarea aceea blândă de care mă temeam. Este Jesse cel dominator. Mă simt în largul meu. Știu că n-o să fie un futai extrem care să încheie discuția asta, dar are privirea, postura aceea și acel ton poruncitor.

Duc degetele la gură și mi le strecor printre buze, lent și precis, fără să-mi desprind privirea din ochii lui. N-aș putea să fac asta nici în ruptul capului. Mi-e imposibil să mă uit în altă parte când ochii lui sunt atât de pătrunzători, umbriți de gene lungi și atât de lacomi.

— Atinge-te încet, spune el răstit.

Mă supun și-mi trec palma peste tot trupul, mângâindu-mi sfârcurile și abdomenul.

— E bine așa?

— Ți-am zis eu să vorbești? întreabă el, neluându-și ochii de la mine.

Mă-ncrunt, dar îmi continui mișcarea, ajungând cu mâna între picioare.

— Oprește-te.

Își desprinde privirea din ochii mei și mă măsoară de sus până jos, savurându-și proprietatea.

— Un deget, iubito. Bagă încet un deget acolo.

Fac cum mi se spune și vâr un deget, inspirând profund.

— Ține minte, e a mea, spune el, privindu-mă din nou în ochi. Deci poartă-te frumos.

Cuvintele acelea, felul în care le rostește și faptul că vorbește serios mă fac să-nchid ochii și să-ncerc să mă liniștesc.

— Ochii, Ava.

Respir ca să mă calmez și-i urmez ordinele.

— Bravo, fetiță.

Își ia penisul în mână. Bătăile inimii mi se accelerează.

— Gustă.

Nu sunt deloc timidă. Niciodată n-am fost, indiferent ce face sau ce-mi cere să fac. Sunt un pic emoționată, poate și puțin temătoare, dar e suficient să-l privesc în ochi și teama dispare. Îmi trec mâna încet peste trup, apoi mi-o strecor încet și seducător în gură, gemând cu nerușinare.

— E bine?

Se masturbează ușor privindu-mă. Mă-nnebunește de dorință, dar știu că nu mă voi mișca de pe partea asta a căzii. Știu cine e șeful. Îl privesc cu poftă și-mi sug degetul, în timp ce sunt copleșită de tremurul emoțiilor.

— Să-nțeleg că da.

Se freacă puțin și se oprește din ritmul acela lent, părând că-ncearcă să se liniștească.

— Ce mama naibii, Ava.

Știu că-și pierde controlul, așa că profit și-mi duc din nou mâna între picioare, începând să mă desfăt meticulos de una singură. Îmi arcuiesc spatele și desfac și mai mult picioarele, apoi îmi dau capul pe spate gemând. Mă înfior toată și gâfâi, în timp ce-mi provoc plăcere cu propriile atingeri.

— La naiba, Ava. Uită-te la mine, șuieră el.

Îl ascult și-mi îndrept privirea spre el. Se apropie și el de orgasm. Trupul i s-a încordat, iar mâna i se mișcă din ce în ce mai ferm și mai rapid. Asta mă încurajează să-mi grăbesc și eu atingerile, cu corpul tensionat.

— Ești aproape, iubito.

— Da!

Îmi pierd controlul.

— O, Doamne, nu încă. Rezistă.

— Nu pot! strig eu, ușor panicată la gândul că m-ar putea opri.

Mă apropii. Îmi voi da drumul.

— O, Doamne!

— Ava, la naiba, abține-te!

Acum mâna lui se mișcă foarte repede. Dă capul pe spate, dar nu-și dezlipește ochii verzi de mine. Fac tot ce pot. Mă-ncordez și-ncerc să potolesc fiorul care mă cuprinde.

— Jesse, țip eu disperată.

Vibrația din miezul meu îmi scapă de sub control.

— Ava, arăți senzațional.

Până la urmă nici el nu mai rezistă și scoate un geamăt, căzând în genunchi în apă și mârâind înăbușit. Își apropie capul de împreunarea coapselor mele și mă sărută acolo, în timp ce se masturbează în continuare în fața mea. Atingerea buzelor lui calde peste sex mă extaziază. Îl trag de păr, apropiindu-l și mai mult de mine. O să explodez de plăcere.

Și apoi îmi dau drumul.

Coapsele mi se încordează de-o parte și de alta a capului său, iar eu mă cutremur de plăcere, expirând prelung. Plămânii mi se golesc de aer. Mă înmoi toată. Mă sărută și mă linge cu tandrețe, apoi se ridică și-mi găsește buzele. Mă face să îngenunchez și mă ia de mână, punându-mi-o pe penisul lui tare. El nu și-a dat drumul.

— E rândul meu, șoptește el. Lipește-l de tine.

Vârful lui umed îmi atinge clitorisul, lipindu-se de mine. Preiau controlul, masându-l ușor până la orgasm. Mă prinde de ceafă și mă sărută cu aceeași grijă cu care eu îi ating penisul. Nu e nimic grăbit și haotic. Totul e controlat și relaxat. El se poate controla mai bine decât mine.

— Ține-o tot așa, mormăie el. Aș putea sta așa la nesfârșit.

— Te iubesc.

Nu știu de ce simt nevoia să spun asta chiar acum, dar o fac.

Își mișcă limba blând în gura mea, se retrage, jucându-se cu buzele mele, apoi îmi pătrunde din nou în gură, flirtând cu limba mea. Și în tot acest timp eu îi masez penisul erect și catifelat.

— Știu, murmură el și-și dă drumul, scâncind și sărutându-mă mai apăsat, iar esența lui fierbinte se prelinge peste mine.

Zvâcnește în mâna mea și geme sărutându-mă.

— Mi-am terminat treaba aici, oftez eu, eliberându-l și trăgându-l de părul ud.

— Ești sălbatică, domniță, spune el, luându-mă în brațe. Se răcește apa.

Nu observasem, dar acum încep să dârdâi.

— Un pic, zic, ridicând din umeri și lipindu-mă de el ca să mă încălzesc.

— Lasă-mă să te spăl.

Încearcă să se desprindă de mine, dar mormăi nemulțumită și-mi înfig unghiile în spatele lui.

— Mă mișc repede. Nu vreau să răcești.

Mă îndepărtează și-ncepe să mă spele cu buretele.

— Domnița mea e obosită, spune, sărutându-mă pe nas. Ne drăgălim?

Dau din cap, iar el mă scoate din cadă. Ne uscăm unul pe celălalt în tăcere și ne ducem în pat, întinzându-ne — el pe spate, mângâindu-mă peste tot, eu revărsată pe pieptul lui, cu fața în scobitura gâtului său.

— Eu n-o să-l iubesc vreodată pe unul mai mult decât pe celălalt, spune el încet.

Nu-i răspund, ci-l sărut pe gât și mă lipesc și mai tare de el.

Capitolul 21

Aș putea sta aici la nesfârșit, privindu-l cum doarme, cu răsuflarea lui mentolată atingându-mi chipul, întărindu-mi acel sentiment de apartenență dinăuntrul meu. Mâna lui tandră de pe burta mea mă face să-l iubesc și mai mult pe omul acesta. Trupul lui desăvârșit mă face să tânjesc după atingerea lui. Bărbatul ăsta mă scoate din minți dintr-un milion de motive, dar lucrurile care mă fac să-l ador sunt infinite. Ba chiar ador câteva dintre lucrurile care mă disperă.

Nu pot rezista, așa că-l mângâi peste barba abia crescută și pe buzele ușor întredeschise, zâmbind când tresare puțin. Apoi oftează și se instalează din nou, iar mâna lui îmi mângâie burta inconștient. Chipul lui fără cusur mă va fascina până-n ultima mea zi — tenul ușor bronzat, genele lungi și ridul dintre sprâncene sunt numai câteva trăsături senzaționale. Mi-ar lua o viață întreagă să le enumăr pe toate. Bărbatul meu devastator, cu toate chichițele lui enervante.

Îmi trec mâna peste fața lui, peste gât, peste pieptul solid. Oftez, visătoare și mulțumită, și-i explorez trupul și chipul, dorindu-mi să rămână așa o veșnicie ca să-l privesc și să-l pipăi netulburată. Asta ar însemna însă

că nu i-aș mai auzi glasul, nu i-aș mai vedea ochii și n-aș mai trăi vreodată călcatul în picioare sau numărătoarea inversă.

— Ai terminat cu pipăitul?

Vocea lui aspră mă trezește din visare. Mâna i se oprește peste cicatrice. Ochii îi rămân închiși.

— Nu, doar stai cuminte și taci, îi poruncesc încet, continuând cu pipăitul.

— Cum spui tu, domniță.

Zâmbesc și mă aplec, cu buzele plutind peste ale lui.

— Ce băiat cuminte.

Pleoapele închise îi tresar și se chinuie să nu zâmbească.

— Și dacă vreau să fiu un băiat neascultător? întreabă el.

— Vorbești, zic eu, iar el deschide șmecher un ochi.

Nimic nu mă poate împiedica să zâmbesc, oricât de serioasă aș încerca să fiu.

— Neața.

Se mișcă foarte repede. Mă trântește pe spate și mă țintuiește sub trupul lui într-o fracțiune de secundă, cu brațele deasupra capului. Nici nu am timp să mă dezmeticesc și nici să țip.

— Cineva se gândește la sex somnoros, spune el, sărutându-mă pe nas.

— Nu, mă gândesc la Jesse Ward, ceea ce înseamnă că mă gândesc la diverse forme de futai.

Ridică încet și gânditor din sprâncene.

— Ești nesătulă, fata mea frumoasă, zice, sărutându-mă apăsat. Ai grijă cum vorbești.

Îl sărut și eu, dar mă oprește și mă îndepărtează. Mă-ncrunt, iar el zâmbește. E zâmbetul acela înfumurat. Mă-ncrunt și mai tare, dar mă ignoră.

— M-am gândit, spune el.

Încruntătura îmi dispare imediat. Jesse gânditor e la fel de îngrijorător ca atunci când calcă totul în picioare.

— La ce anume? întreb bănuitoare.

— Despre cât de dramatică e căsnicia noastră.

Are dreptate. Nu-l pot contrazice aici, dar unde vrea să ajungă cu asta?

— OK, spun eu lent, ceea ce-nseamnă că nu sunt sigură că e deloc OK.

— Lasă-mă să te duc departe de-aici, mă imploră el.

Ochii lui verzi sunt rugători și pare că se îmbufnează. Oare începe să-și dea seama că mutra aia are același impact ca futaiul de băgat mințile în cap?

— Doar noi doi.

— N-o să mai fim singuri niciodată, îi reamintesc.

Se ridică și-mi privește burta. Îl văd zâmbind, apoi îmi sărută abdomenul și mă privește din nou cu ochi de cățeluș.

— Lasă-mă să te iubesc. Fii doar a mea preț de câteva zile.

— Și slujba mea?

În ultima vreme, am cam luat munca la mișto.

— Ava, ieri ai avut un accident de mașină.

— Știu, zic eu. Dar am întâlniri și Patrick e...

— Mă descurc eu cu Patrick, mă întrerupe. Îți preia el întâlnirile.

— Te descurci cu Patrick sau îl calci în picioare? întreb eu, mijind ochii.

Face o mutră jignită, dar nu mă păcălește.

— Vorbesc cu Patrick.

— Delicat.

— Oarecum, rânjește el.

— Nu, Ward. Nu oarecum. Delicat. Și cu asta basta!

— Adică ești de acord? întreabă el optimist.

Îmi vine să-l iau în brațe, e o pacoste adorabilă.

— Da, spun eu.

Are nevoie de pauza asta la fel de mult ca mine, probabil mai mult. Evenimentele de ieri au contribuit și mai mult la starea lui de îngrijorare.

— Unde mergem?

Intră în acțiune, sărind din pat ca un copil entuziasmat în dimineața de Crăciun.

— Oriunde, nu-mi pasă.

— Mie da! Eu nu schiez!

Mă ridic în capul oaselor la gândul de a fi încotoșmănată în echipamentul de schi, cu niște lemne mari agățate de picioare.

— Nu fi nebună, femeie.

Își dă ochii peste cap și dispare în garderobă, apărând peste câteva clipe cu o valiză.

— Duci copiii mei acolo, spune el, arătând spre burta mea. Ai noroc că nu te leg de pat pentru tot restul sarcinii.

— N-ai decât să mă legi, zic, întinzând brațele spre tăblia patului. N-o să mă plâng.

— Mă ispitești, doamnă Ward. Fă-ți bagajul.

Intră din nou în garderobă, lăsându-mă în vârful patului. Mormăi cât să mă audă, apoi mă duc după el în încăperea plină cu haine. Trage hainele la întâmplare și le adună într-o grămadă lângă valiză.

— Unde mergem?

— Nu știu. O să dau câteva telefoane.

Își face bagajul cu voioșie, apoi ridică privirea la mine; mă sprijin de cadrul ușii.

— Tu nu-ți faci bagajul?

— Păi, nu știu unde mergem. La cald, la frig? Cu mașina, cu avionul?

— Cu mașina, spune el hotărât, luându-și mai multe tricouri din raft. Tu nu poți zbura.

— Cum adică, nu pot zbura? mă răstesc eu.

— Habar n-am. Presiunea din avion, zice, ridicând din umerii goi. I-ar putea strivi pe bebelușii.

Izbucnesc în râs, ca să nu-i trag una în cap.

— Spune-mi că glumești.

Se-ntoarce lent cu fața spre mine. Nu e deloc impresionat de umorul meu. I se citește asta pe toată fața lui perfectă.

— Nu glumesc când vine vorba despre tine, Ava. Ar trebui să știi asta.

E caraghios.

— Presiunea din avion n-o să ne storcească bebelușii, Jesse. Dacă mă duci în vacanță, du-mă cu avionul.

Aproape că bat din picior. Pare puțin șocat de dorința mea. Cade pe gânduri, mușcându-și buza. Rotițele din creier încep să i se învârtă.

— Nu e sigur pentru femeile însărcinate să zboare, spune el încet. Am citit eu.

— Unde ai citit așa ceva? întreb râzând, temându-mă c-o să scoată de undeva Ghidul Sarcinii.

Râsul îmi piere când vâră mâna printre costumele sale și chiar scoate Ghidul Sarcinii.

— Aici, spune, ridicând cartea timid. De asemenea, ar trebui să iei acid folic.

Rămân cu gura căscată la cartea din fața ochilor mei și mă uit, uluită și amuzată, cum începe s-o răsfoiască. Câteva pagini au colțurile îndoite și cred că am văzut și un pasaj subliniat cu carioca fluorescentă. Știe exact ce caută și nu pot decât să aștept ca dementul meu splendid și nevrotic să găsească partea cu pricina.

— Uite-aici, spune el, vârându-mi cartea sub nas și arătând spre mijlocul paginii, unde o secțiune întreagă e subliniată cu carioca roz. Ministerul Sănătății recomandă femeilor să ia un supliment zilnic de 400 de micrograme de acid folic în timp ce încearcă să rămână gravide și să continue cu aceeași doză în primele 12 săptămâni de sarcină, cât timp se dezvoltă coloana vertebrală a bebelușului.

Se-ncruntă.

— Dar noi avem doi bebeluși, așa că poate ar trebui să iei 800 de micrograme.

Îmi crește inima de drag.

— Te iubesc, zic zâmbind.

— Știu, spune, dând câteva pagini. Partea cu avionul e pe-aici pe undeva. Stai...

Îi smucesc cartea din mână și o urmărim amândoi din priviri. Cade pe podea și se rostogolește până se oprește. Mă privește cu ochii mijiți și cu buzele strânse. Mă face să zâmbesc, iar el se-ncruntă și mai rău. Trag un picior cărții. Jesse geme.

— Ia cartea de jos, se răstește el.

— E o carte tâmpită, spun, lovind-o din nou, cu un rânjet pe buze.

— Ridic-o, Ava.

— Nu, mă răstesc și eu.

Știu exact ce fac. Savurez furia care-i pune stăpânire pe trăsăturile frumoase. Ridică din sprâncene, încruntându-se. Se gândește din răsputeri la faza asta. Îmi cunoaște jocul. Apoi ridică trei degete în fața ochilor mei.

— Trei, șoptește el, iar eu zâmbesc și mai larg și-i dau mâna la o parte.

— Doi, ripostez eu.

Se căznește să-și ascundă propriul surâs.

— Unu.

— Zero, iubitule, termin eu numărătoarea în locul lui și chițăi când mă ridică pe umăr, cu fermitate și cu grijă, și mă cară în dormitor.

Râd din tot sufletul când mă lasă grijuliu în pat. Mă învelește și-mi dă la o parte părul de pe față.

— Domniță, când te-nveți minte? întreabă, prinzându-mă de ceafă și ridicându-mi capul.

— Niciodată, recunosc, iar el îmi aruncă acel zâmbet rezervat doar mie.

— Așa sper să fie. Sărută-mă.

— Și dacă nu vreau? întreb eu.

Ba vreau. Iar el știe asta. Își așază vârful degetului deasupra șoldului meu. Îmi țin răsuflarea.

— Știm amândoi c-o să mă săruți, Ava, spune, lipindu-și buzele de ale mele. Hai să nu mai pierdem timp prețios când aș putea să mă pierd în tine. Sărută-mă acum.

Scot limba și mi-o trec peste buza lui jos. Îl mușc ușor și-l tachinez până când cedează și scoate și el limba. Ne întâlnim la mijloc și ne sărutăm dulce, apoi el geme și-mi asaltează gura cu toată forța. Nu ne putem rezista reciproc.

— Hmmm, oftez eu, savurându-i mișcările limbii.

De asta avem nevoie. De câteva zile împreună, ca să ne iubim și să ne obișnuim cu ideea viitorului nostru. Un viitor cu doi bebeluși. Am nevoie

de Jesse doar pentru mine o vreme, fără alte griji, fără alte probleme. Doar noi doi.

— Nu scrie de fapt că n-am voie să zbor, nu-i așa? întreb eu, oricât ar părea de stupid.

Știu că nu e posibil, pentru că am mai văzut gravide în avion. E doar o altă regulă stupidă de-a lui Jesse. Mă muște de buză.

— E logic, zice el.

— Nu, e o nebunie, îl contrazic eu. Femeile însărcinate zboară mereu, deci mă duci cu avionul undeva la căldură și mă lași să mă înfrupt din tine în tot acest timp. Contact permanent. Asta vreau, contact permanent.

Știu că asta îi va face plăcere și când își înalță capul sărutându-mă, zâmbetul lui superb îmi confirmă lucrul acesta.

— De-abia aștept, zice, pupându-mă pe nas și ridicându-se. Haide atunci. Irosim timp prețios de înfruptat.

Face cu ochiul, se întoarce și mă lasă tăvălindu-mă în cearșafurile albe. Acesta chiar e al Nouălea Cer din Raiul lui Jesse.

* * *

Îmi târăsc valiza pe scări.

— Hei!

Strigătul lui mă face să tresar și să mă opresc. Mă prind de balustradă ca să nu cad. Îl aud oftând zgomotos, apoi îl văd urcând scările cu pași tunători. Mă prinde și mă țintuiește locului.

— Ce mama dracului faci, femeie?

Teama mi se transformă-n furie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jesse. Ce mama naibii! Asta a fost vina ta, în pizda mă-sii!

Îmi dau seama imediat că mi-a luat-o gura pe dinainte. Mormăitul lui Jesse îmi confirmă faptul că am înjurat ca un marinar. De trei ori... în aceeași răsuflare. Mă pregătesc pentru ce e mai rău, închizând ochii și tresărind.

— Ai grijă cum VORBEȘTI, în pula mea! se răstește el și-mi ia valiza din mâini. Stai aici! spune, iar eu îl ascult pentru că am rămas neclintită și șocată din cauza acelui țipăt mânios.

Când ajunge jos, aruncă valiza cât colo, mormăind și înjurând în barbă, apoi urcă din nou scările și mă ia în brațe.

— O să-ți rupi gâtul, în pizda mă-sii, femeie tâmpită.

— Duceam o valiză! Tu m-ai făcut să tresar.

Nu mă zbat și nici nu-ncerc să mă eliberez.

— N-ar trebui să cari nimic, ești gravidă cu copiii mei.

— Copiii noștri!

— Asta am zis și eu! spune, lăsându-mă jos. Nu mai face tâmpenii, domniță.

Îmi aranjez bluza, pufnind furioasă.

— De ce e o tâmpenie să-mi car valiza?

— Pentru că ești însărcinată!

Ah, nu mai suport asta.

— Îți sugerez să te calmezi, Ward, zic și-i vâr un deget în față. Cornwall!

Începe să râdă, ceea ce mă enervează și mai tare. Ar trebui să-și facă griji, nu să râdă.

— De câte ori o să mă mai amenințI cu nenorocitul de Cornwall? mă-ntreabă el arogant, ca și cum ar ști că n-o să-mi duc amenințarea la bun sfârșit.

S-ar putea s-o fac. N-am chef să-mi petrec tot restul sarcinii cu părinții mei, dar trebuia să existe ceva mai bun decât asta.

— Plec chiar acum! îi strig eu în față.

— Haide atunci. Te duc eu.

Îmi ia valiza și se duce spre ușă, privindu-mă cum am încremenit speriată. Cum adică, mă duce el?

— Vii? întreabă el.

Glumește cu mine.

— L-ai sunat pe Patrick? fac eu, urmându-l.

Jesse n-are cum să mă ducă de bunăvoie acasă la mama.

— Da, răspunde el răstit. Trebuie să te-ntorci la serviciu marți.

Închide ușa și cheamă liftul.

— Nu-mi vine să cred că ai folosit numărătoarea inversă drept cod, mormăi eu, dar el nu mă bagă-n seamă.

Coborâm în tăcere. Îl privesc în oglinzile de pe uși, în timp ce-l sună pe John. Mă ignoră. Ușile se deschid, iar el dă din cap discutând cu uriașul și spunându-i să-l pună pe Steve la treabă și anunțându-l că mă duce la părinții mei. Tot nu-mi vine să cred. Și la ce treabă vrea să-l pună pe Steve?

— Bună, Ava, spune Casey vesel, făcându-mă să zâmbesc.

— Doamna Ward! se răstește Jesse trecând pe lângă biroul portarului.

Prefer să-l ignor.

— Neața, Casey. Ce mai faci?

— Foarte bine, mulțumesc. E o zi minunată, spune el, arătând spre afară, iar eu zăresc lumina orbitoare a soarelui. Să ai o zi bună, Ava.

— Mulțumesc.

Ies visătoare în aerul înăbușitor. Remarc că darul meu de nuntă a revenit la *Lusso*, dar uit repede de Range Rover-ul alb când văd un Aston Martin.

— Da, mulțumesc, uriașule, spune Jesse și închide, ducându-se spre portbagajul acestei mașini ciudate, încărcând valiza în el.

— Ce-i asta? întreb, arătând spre DBS.

El închide portbagajul și-și duce mâna la barbă, gânditor.

— Cred că e o mașină.

— Sarcasmul nu ți se potrivește, Stăpâne. Voiam să-ntreb de unde a apărut?

— A apărut dintr-un garaj ca s-o înlocuiască pe a mea până când o găsim, spune el, prinzându-mă de cot și vârându-mă în mașină.

— Tot nu ți-au găsit mașina?

— Nu, răspunde el iute și ferm, nelăsându-mă să mai insist asupra subiectului.

— Ce face Steve? întreb eu, iar el se retrage, ezitând puțin.

— Nimic, minte el, iar eu ridic suspicioasă din sprâncene, ca să afle că știu. Face niște cercetări pentru mine, pufnește el, prinzându-mi centura de siguranță.

Îi dau mâinile la o parte când îmi aranjează centura peste burtă.

— Vrei să te oprești?

Îl dau la o parte și-i închid ușa în nas, iar el se holbează la mine de dincolo de geam. Încep să-mi doresc să mă ducă la mama. Nu știu dacă pot suporta faza asta și nici măcar nu mă pot convinge că e capabil să înceteze. Doi bebeluși înseamnă că mă va cocoloși dublu. Jesse cocoloșitorul. Și știu exact ce anume cercetează Steve. Și mai știu că Steve a fost de acord să investigheze modul în care am fost drogată și acum accidentul. Îmi dau capul pe spate și mă-ntorc ca să văd cum se instalează pe locul șoferului, ajustând scaunul ca să se îndepărteze de volan, cu picioarele lui lungi.

— De ce nu luăm mașina mea? întreb, arătând spre bulgărele strălucitor de zăpadă.

Încremenește și mă privește cu coada ochiului.

— Nu poți conduce prea mult.

Zâmbesc în sinea mea.

— Nu, dar tu poți.

Ar trebui să fac o criză și să-l fac să conducă el tancul acela nenorocit. Nu m-ar surprinde nici dacă ar fi blindat.

— Da, pot, dar acum am asta.

Pornește motorul, turându-l zgomotos și zâmbind satisfăcut.

— Ascultă asta, oftează el, băgând în viteză și plecând de pe loc.

Admir urletul gutural al DBS-ului în timp ce-i admir profilul uluitor.

— Unde mă duci, pe bune? întreb, scoțându-mi telefonul din geantă.

— Ți-am zis, la maică-ta.

Dau ochii peste cap exasperată. Știu c-ar prefera să ardă de viu decât să se întâlnească de bună voie cu mama.

— Bine, oftez, sunând-o pe Kate.

— Dă-mi telefonul, spune și întinde mâna ca să mi-l smulgă. N-ai voie cu el.

— Trebuie s-o sun pe Kate.

Îmi confiscă telefonul și-l închide.

— Am sunat pe toată lumea care trebuie să știe că ești plecată, inclusiv pe Kate. Calmează-te, domniță.

Nu mă bat să-mi recâștig telefonul. Nu-l vreau.

* * *

— Ava, iubito, trezește-te.

Deschid ochii și mă-ntind, lovind cu mâinile tavanul de deasupra mea. Confuză, mă uit și văd plafonul mașinii. Apoi privesc somnoroasă lângă mine și dau de chipul adorabilului meu obsedat. Îmi surâde larg.

— Unde suntem? întreb, frecându-mă la ochi.

— Cornwall, răspunde el iute.

Îmi dau seama că trebuie să fac pipi.

— Încetează, mă răstesc eu, pentru că sunt un pic irascibilă. Trebuie să fac pipi.

Mă foiesc și dau să ies din mașină, dând cu ochii de împrejurimi. Le recunosc — zidul jos care încercuiește cimitirul, coliba pe lângă care treci pe cărarea care duce la plajă și amestecul de nisip și frunze care se adună în rigolă. Totul e familiar. Prea familiar. Mă-ntorc spre el.

— Nu glumeai!

Mă mai uit o dată, dar sfoara cu costume de baie întinse la uscat în grădina de vizavi îmi confirmă temerile.

— Mă abandonezi la mama?

Sunt de-a dreptul rănită. Poate nu e-n stare să-și suporte dorința exagerată de a mă proteja și a ajuns la concluzia că dacă părinții mei ar avea grijă de mine de-a lungul sarcinii l-ar scuti probabil de un infarct. Chestia asta ar putea să ne salveze și căsnicia, pentru că ne așteaptă câteva luni grele — control din partea lui și sfidare din partea mea, cel puțin până când voi deveni prea grasă ca să mai pot riposta. O să fiu cât o balenă. Gigantică. Enormă. Grasă și însărcinată și neatrăgătoare. Îmi vine să plâng.

Îmi cuprinde ceafa cu mâna și-mi întoarce fața spre el.

— Nu mă amenința cu Cornwall.

Rânjește larg. Iar eu încep să plâng, ca o femeie proastă, gravidă și plină de hormoni. Printre lacrimile mele absurde, văd cum zâmbetul îi piere și mă privește îngrijorat.

— Iubito, glumesc. Nu te-aș părăsi pentru nimic în lume. Știi asta.

Mă trage la el în brațe, iar eu mă ascund în scobitura gâtului său, suspinând ca o proastă. Sunt total absurdă, știu asta. Nu m-ar părăsi vreodată. Ce mi se întâmplă?

— Ava, uită-te la mine.

Îmi trag nasul și ridic cu greu capul, ca să-mi vadă mutra răvășită și pătată de lacrimi.

— O să fiu atât de grasă. Enormă! Gemeni, Jesse!

Înfumurarea mea de la spital s-a topit. Toate gândurile de a-l tortura cu bebelușii urlători și cu schimbările de dispoziție s-au evaporat. O să-mi plesnească pielea. Am 26 de ani. Nu vreau să-mi atârne carnea și nu vreau nici vergeturi. N-o să mai încap vreodată în dantele.

— N-o să mă mai...

Nici nu pot s-o gândesc, darămite s-o rostesc.

— N-o să te mai doresc, spune el.

Știe. Dau ușor din cap, vinovată că sunt atât de egoistă. Dar nu știu ce m-aș face fără felul în care mă privește când mă ține în brațe sau în oricare alt moment. Am nevoie de privirea asta. E o parte importantă a relației noastre.

— Da.

Trebuie să fiu sinceră. E o temere, alături de celelalte care însoțesc sarcina asta. Zâmbește puțin și-mi așază mâna pe obraz, mângâindu-mă ușor cu degetul mare.

— Iubito, asta nu se va întâmpla niciodată.

— Nu știi asta. Nu știi cum o să fie când o să am gleznele umflate și-o să merg ca un pinguin.

Râde zgomotos.

— Așa o să fie?

— Probabil.

— Lasă-mă să-ți spun adevărul, domniță. Te doresc din ce în ce mai mult cu fiecare zi ce trece, și cred că-mi porți copiii de câteva săptămâni bune.

Mă mângâie ușor pe burtă cu cealaltă mână.

— Încă nu sunt grasă, mormăi eu.

— N-o să te îngrași, Ava. Ești gravidă și gândul că ai o bucată din mine și tine înăuntru și o ocrotești mă face nespus de fericit și...

Ridică lent din șolduri și îi simt penisul erect.

— ...mă face să te doresc și mai mult. Acum taci și sărută-mă, nevastă.

Îl privesc cinic, iar el se uită la mine cu lăcomie, ridicând din nou din șolduri. Mă lipesc de el și-l sărut. Mă hotărăsc imediat că n-o să mă îngraș. O să fac exercițiile alea până îmi vine rău. O să și alerg și o să port dantelă când o să fiu în travaliu.

— Hmmm, asta e iubita mea, mormăie el. La naiba, Ava, mi-ar plăcea să-ți sfâșii chiloții de pe tine și te-aș fute chiar acum, dar nu vreau să ne vadă cineva.

— Nu-mi pasă.

Îl asaltez din nou, explorându-i gura cu limba și trăgându-l cu forță de păr. Tocmai a spus că ar vrea să mi-o tragă. Nu-mi pasă unde ne aflăm.

— Ava, râde el, luptându-se cu mine. Termină sau nu voi mai fi responsabil de acțiunile mele.

— N-o să te condamn.

Nu cedez. Îi ridic tricoul, frecându-mă de erecția lui.

— Ce mama naibii, femeie, geme el.

Aproape l-am convins, dar aud o bătaie în geam chiar lângă urechea mea. Mă retrag și-ncerc să-mi controlez dorința insațiabilă. Ne uităm unul la altul preț de câteva secunde, gemând, apoi întoarcem în același timp capetele spre geam.

Afară e un polițist. Și nu pare deloc vesel. Mă dau jos din brațele lui Jesse și mă așez pe scaunul meu. Îmi aranjez părul și mă-nroșesc în obraji. Jesse zâmbește șmecherește, privindu-mă cum îmi revin.

— Asta ca să te înveți minte, spune el, apoi coboară geamul și-i spune polițaiului: Scuze. E gravidă. Hormoni. Nu se poate abține să nu mă atingă.

Își stăpânește un hohot de râs, iar eu gem, plesnindu-l peste coapsă. El se hlizește, strângându-mă de mână.

— Vedeți?

Polițistul tușește și se îmbujorează.

— Da... păi... ăăă... loc public, spune și face semn prin aer. Circulați, vă rog.

— Suntem în vizită.

Jesse ridică geamul, lăsându-l pe poliţaiul roşu la faţă să se agite de unul singur. Apoi se întoarce cu faţa lui poznaşă spre mine. Ăsta e Jesse cel simpatic. E nerușinat, ca întotdeauna, dar adorabil și minunat și năzdrăvan.

— Gata?

— Credeam că mă duci undeva cu avionul.

Îmi place la nebunie Newquay și de-abia aștept să-i văd pe mama și pe tata, dar acum mi-l doresc pe Jesse doar pentru mine.

— Te duc, dar după ce-i spun încântătoarei mele soacre că va fi bunică.

Sare din mașină și mă lasă acolo îngrozită și brusc nemaidorind s-o văd pe mama. O să leșine. Jesse îmi deschide portiera.

— Hai, ieși.

Închid ochii și-ncerc să fiu răbdătoare.

— De ce-mi faci asta? îl întreb.

— Trebuie să afle, spune el, luându-mă de mână și trăgându-mă afară.

— Nu, nu poți fi atât de sadic încât să-ți dorești s-o anunți pe mama mea în vârstă de 47 de ani că va fi bunică.

— Deloc.

E foarte serios, dar îl cunosc. Îi place la culme s-o enerveze. Mă ține de mână și mă conduce pe aleea casei de pe plajă a părinților mei.

— Cum ai știut unde să vii?

Acum mi-am dat seama de asta. N-a mai fost niciodată aici. Sau a mai fost?

— Am sunat și am cerut adresa. În plus, cred că aia e mașina tatălui tău, zice el, arătând spre Mercedes-ul tatei. Am dreptate?

— Da, mormăi eu.

Părinții mei ne așteaptă. Când ne apropiem de ușa de la intrare, Jesse îmi sărută cu tandrețe mâna, făcându-mi cu ochiul. Îi zâmbesc șmecherului ăstuia enervant. Apoi el îmi trântește o pereche de cătușe peste încheieturi.

— Ce faci aici?

Mă smucesc, dar e prea târziu. Se pricepe să umble cu cătușele alea.

— Jesse!

Ușa se deschide brusc și mama apare în prag, arătând adorabil în jeanșii ei tăiați și un pulover crem.

— Fetița mea a venit acasă!

— Bună, mamă, ciripește Jesse, ridicând mâinile încătușate și rânjind larg.

Știam că asta va face și, deși biata mama se poticnește șocată, nu-mi pot stăpâni un zâmbet enorm. Are chef de glume și-mi place asta la nebunie. Ea se agită și cercetează iute împrejurimile, înainte de a-l înșfăca pe Jesse și de a-l trage în hol.

— Scoate-i cătușele fiicei mele, pericol public ce ești.

El râde și le scoate imediat, iar Elizabeth surâde.

— Mulțumită? o întreabă.

— Da, zice ea, plesnindu-l ușor peste umăr, apoi strângându-mă la piept. Mă bucur să te văd, draga mea. V-am pregătit camera liberă.

— Rămânem peste noapte? fac eu, acceptându-i îmbrățișarea.

— Zburăm mâine de dimineață, spune Jesse. M-am gândit să facem o vizită înainte ca mama ta să creadă că te țin la distanță de ea.

Mama îmi dă drumul și-l ia în brațe pe Jesse.

— Mulțumesc că ai adus-o în vizită, spune ea, strângându-l și mai tare.

Zâmbesc privindu-le îmbrățișarea, în timp ce el dă ochii peste cap. Nu a făcut asta din egoism. Știu că ar prefera oricând să fie doar cu mine, dar chiar își dă silința și pentru asta îl iubesc și mai mult.

— Profită de ea pentru c-o voi răpi de dimineață.

— Da, da, știu, zice ea, eliberându-l. Joseph! Au ajuns! O să fac niște ceai.

O urmăm în bucătărie. Mă uit în jur, observând ordinea desăvârșită din casa părinților mei. N-am crescut aici, dar Elizabeth s-a întrecut pe sine ca să renoveze casa copilăriei mele. A dărâmat chiar un perete ca să unească bucătăria și livingul, transformându-le într-un salon. Tata stă la masă din bucătărie, citind un ziar.

— Bună, tată! spun și-l sărut pe obraz, iar el se-ncordează ca de obicei când primește semne de afecțiune.

— Ava, ce mai faci? zice, apoi împăturește ziarul și-i întinde mâna lui Jesse, care s-a așezat în scaunul de lângă el. Te ține în priză?

— Normal, răspunde Jesse, aruncându-mi o privire, iar eu mă strâmb.

După ce merg la toaletă, mă așez la masă alături de tata și de soțul meu. Îi privesc în tăcere cum conversează în timp ce mama face ceai, intervenind și ea în discuție din când în când. E o priveliște minunată și dacă mi-ar fi spus că se va ajunge aici când m-am încurcat cu Stăpânul Conacului Păcatelor, i-aș fi râs în nas. N-aș fi visat așa ceva. Sunt atât de fericită.

— Cred c-am putea să mergem să luăm cina la The Windmill, zice mama, așezând ceaiul pe masă. Facem o plimbare. O să fie o seară minunată.

Tata e de acord, nerăbdător să dea peste cap câteva halbe de bere.

— E un plan bun, spune el.

— Perfect, zice Jesse, strângându-mă de genunchi.

Da, perfect.

Capitolul 22

— Mai întâi doamnele, spune Jesse, ținând ușa pentru mama și pentru mine. Joseph.

— Mulțumesc, Jesse.

Tata o ia înainte, conducându-ne la o masă de lângă șemineul decorat cu lumânări aprinse.

— Ce vreți să beți? întreabă Jesse, trăgându-mi scaunul, dar nelăsându-mă să mă așez când observă că e lemn gol, fără nicio pernă.

Înșfacă iute un fotoliu capitonat, cu brațe, îmbrăcat în catifea verde.

— Eu vreau un pahar cu vin alb, spune mama, așezându-se elegant și punându-și ochelarii ca să citească meniul.

— O halbă de Carlsberg pentru mine, te rog, spune tata.

— Și pentru fata mea frumoasă? întreabă Jesse, ajutând-mă să mă așez pe fotoliul moale.

— Apă, te rog, spun eu fără să mă gândesc, iar mama ridică privirea din meniu.

— Nu vin?

Mă privește șocată peste ochelari. Mă foiesc și-l simt pe Jesse agitându-se în spatele scaunului meu.

— Nu, trebuie să ne trezim devreme, zic eu nonșalantă, luând un meniu.

Îmi amintesc brusc de ce ne aflăm aici. Nu e un moment pe care-l aștept cu nerăbdare.

— Ah.

Pare surprinsă, dar nu insistă, ci arată specialitățile din meniu. Simt răsuflarea fierbinte a lui Jesse în ureche. Mă cutremur și-mi amintesc de aventura noastră neterminată din Aston Martin.

— Te iubesc, spune și mă sărută pe obraz, iar eu îi pipăi barba țepoasă.

— Știu.

Se duce după băuturi. Mama îi citește tatei tot meniul, apoi începe să recite specialitățile zilei de pe tăblițele înșirate în jurul barului.

— Aveți vreo veste de la Dan? întreb eu.

— Da, ne-a sunat mai devreme, draga mea, spune mama. A spus că v-ați văzut ieri la prânz. Ce drăguț. I-am spus că treci pe la noi înainte să pleci în vacanță, dar el nu știa. Mă mir că Jesse nu i-a spus.

Eu nu mă mir, dar mama pare că habar nu are de ostilitatea dintre fratele și soțul meu.

— Ne-am hotărât pe moment, zic eu, clătinând din cap. Jesse probabil că a uitat.

Mă simt un pic vinovată. Nu m-ar fi costat nimic să-l anunț pe Dan că plec din Londra pentru o vreme. Sunt salvată de la alte întrebări când vin băuturile. Ne luăm paharele, iar părinții mei oftează mulțumiți. Mă uit și eu fără entuziasm la paharul meu cu apă, apoi la cel cu vin al mamei, oftând.

— Ce ne luăm? întreabă mama. Cred că eu voi comanda platoul cu fructe de mare.

Mă aplec spre Jesse și mă uit în meniul lui, ținându-i mâna pe genunchi. Mi-o sărută absent, neluându-și ochii de la meniu.

— Ce ți-ai dori, iubito?

— Nu sunt sigură.

— Eu o să-mi iau midii cu usturoi, spune tata, arătând spre tabla care arată o selecție apetisantă de feluri de mâncare cu fructe de mare. Delicios, adaugă, plesnind din buze și luând o gură din halbă.

Eu nu știu ce să fac. Fructele de mare sunt musai, fiind atât de aproape de apă, dar ce anume? Platoul de fructe de mare, plin de moluște, midii, crabi și creveți sau midiile înăbușite în unt și usturoi, cu pâine caldă, proaspăt coaptă. Stomacul îmi chiorăie, cerându-mi să-l umplu.

— Nu mă pot hotărî.

— Spune-mi la ce te gândești și te ajut eu, spune el, așteptând să-i comunic dilema mea.

— Midii sau platoul cu fructe de mare, spun eu, iar el cască ochii mari.

— Nici una, nici alta! izbucnește el, atrăgând atenția părinților mei, care încremenesc cu paharele în drum spre gură.

— De ce?

Mă-ncrunt la el, dar îmi dau iute seama de ce. A citit ceva în nenorocita aia de carte.

— O, haide, Jesse!

El clatină din cap.

— Nici gând, domniță. Nicio șansă. E un tip de mercur în pește care dăunează sistemului nervos al fătului. Nu-ncerca să mă sfidezi în privința asta.

— Mă lași să mănânc ceva?

Sunt încruntată toată. Îmi plac la nebunie fructele de mare.

— Da. Pui, vită. Ambele sunt bogate în proteine, sunt bune pentru bebelușii noștri.

Oftez exasperată și-mi iau iute paharul cu apă. O să-mi pierd mințile. O să trec pe Prozac până când se nasc bebelușii. Sunt atât de preocupată de căderea mea mentală, încât îmi ia câteva clipe să-mi dau seama că părinții mei mă privesc uluiți de peste masă.

O, rahat!

— Fă-o cu eleganță, Ava, mormăie Jesse, așezând meniul pe masă.

Îl săgetez cu privirea. Eu?

— Ești însărcinată? izbucnește mama.

— Ava? insistă tata, iar eu mă holbez la Jesse, care se zgâiește la meniul pe care tocmai l-a pus pe masă.

Inspir ca să mă îmbărbătez și merg mai departe. Nu mai am cum să scap acum, deși nici nu visam că Jesse m-ar fi lăsat să plec din Newquay fără să le spun.

— Surpriză, șoptesc cu glas subțire.

— Dar ești măritată de cinci minute! suspină mama. Cinci minute!

Tata îi pune mâna pe braț ca s-o liniștească, dar asta n-o va opri. Simt că urmează o criză, deci simt și că Jesse o va călca în picioare. Nu-mi închipui că nu va accepta cu ușurință un discurs dojenitor de la mama. Totuși, ea are dreptate. *Suntem* căsătoriți de numai câteva săptămâni. Nu chiar de cinci minute, dar nici departe nu suntem. Nici nu îndrăznesc să-i spun de când sunt gravidă. O să calculeze și o să-și dea seama că am rămas borțoasă la scurt timp după ce l-am cunoscut pe bărbatul acesta. A fost destul de greu să se consoleze cu gândul că m-am măritat atât de repede cu el, chiar dacă Jesse i-a călcat în picioare cu delicatețe și a câștigat simpatia tatei.

Nu mai spun nimic, nici Jesse, nici tata, încă nu e cazul mamei. O, nu, de-abia se pornește. Îmi dau seama după încordarea cu care strânge paharul de vin și după felul în care răsuflă. Apoi mă-ngrijorez de-a binelea când văd că-și îngustează ochii și se înfige în Jesse.

— A fost o nuntă de obligație, nu-i așa? Te-ai măritat cu ea pentru că n-ai avut încotro!

— Mersi! râd eu, gândindu-mă cât de obscen i s-o fi părut să spună așa ceva.

Nu gândește corect și spune lucruri nebunești. Chiar dacă n-a petrecut mult timp cu noi, știe ce anume simțim unul pentru celălalt.

— Elizabeth, spune Jesse serios, cu fălcile încleștate, ceea ce mă face să mă pregătesc pentru ce-i mai rău. Știi că nu e așa.

Pare foarte calm, dar eu îi simt iritarea în glas și nu-l prea pot condamna. E jignit, ca și mine. Mama pufnește, dar tata intervine înainte ca ea să mai spună ceva.

— Deci nu știați la nuntă?

— Nu, răspund eu repede, luând paharul cu ambele mâini ca să nu-l scap.

Ba da, știam amândoi, chiar dacă eram în stare de negare.

— Înțeleg, oftează tata.

— Nu-mi vine să cred, se văicărește mama, o mireasă însărcinată sugerează un singur lucru.

— Atunci nu spune naibii nimănui, mă răstesc, supărată foc pe mama și pe reacția ei.

N-o pot condamna. E șocant într-adevăr, dar să sugereze că m-am grăbit la altar din cauza asta? Asta mă înfurie la culme, deci nici nu știu prin ce trece Jesse. Încordarea lui ar trebui să-mi dea un indiciu. Când mă ia de mână și-ncepe să-mi răsucească verigheta pe deget, știu că mama va fi călcată-n picioare. Jesse se înclină în față, iar eu închid ochii.

— Elizabeth, nu sunt un flăcău de 18 ani obligat să facă ceea ce trebuie după un futai rapid cu o fată.

Nu se răstește la mama, dar deschid ochii ca să văd cât e de fioros. Observ repede că se căznește să nu zâmbească.

— Am 38 de ani. Ava e soția mea și nu vreau să se enerveze. Așa că ori acceptați chestia asta și ne dați binecuvântarea voastră, ori continuați așa și-mi duc iubita acasă.

Se joacă mai departe cu verigheta mea și, deși a pus-o pe mama mea cea teatrală la punct destul de tăios, îmi vine să-l sărut. Și să-l plesnesc. Nu vrea să mă enervez? Asta sună ridicol, venind din partea lui.

— Hai să ne potolim cu toții, bine? spune tata încet și calm, ca de obicei.

Nu numai că evită dovezile de afecțiune, dar nu-i prea plac nici conflictele. Observ c-o privește pe mama cu coada ochiului, în semn de avertisment, ceva rar din partea tatei și numai dacă e absolut necesar. Acum e necesar, pentru că dacă Elizabeth nu se stăpânește, Jesse o va călca-n picioare, și n-o va face deloc cu delicatețe. A fost neobișnuit de tolerant până acum, dar și mama a fost destul de tolerantă cu enervantul meu de bărbat.

— Ava, spune tata, zâmbindu-mi și ținându-și soția de mână, ca să tacă naibii. Tu ce părere ai despre asta?

— Bună, răspund repede, iar Jesse mă strânge de mână.

Trebuie să găsesc un alt cuvânt în loc de „bine" și „bun".

— Perfectă. N-aș putea fi mai fericită, zic, zâmbindu-i tatei.

— Bine, atunci. Sunt căsătoriți, stabili din punct de vedere financiar, râde el, pentru că e ciudat să spui că Jesse e stabil din punct de vedere financiar, și sunt amândoi adulți, Elizabeth. Revino-ți. O să fii bunică.

Sunt de-a dreptul înspăimântată. După vestea asta, ai crede că suntem un cuplu de adolescenți. Îi zâmbesc lui Jesse, care clatină exasperat din cap.

— Ba n-o să fiu bunică! se sufocă mama, trecându-și mâna prin păr. Am 47 de ani. Aș putea fi totuși Nana, spune ea gânditoare.

— Poți să fii cine vrei tu, Elizabeth.

Jesse ia meniul, dorind să lase discuția baltă. Deși îmi dau seama că vrea s-o calce mai departe în picioare.

— Iar tu ar trebui să ai grijă cum vorbești, Jesse Ward! spune ea, întinzându-se peste masă și plesnindu-l peste meniu, însă el nu-și cere scuze. Așteptați! strigă ea.

— Ce anume? întreabă tata.

Mama se uită ba la mine, ba la Jesse, care ridică din sprâncene, așteptându-i sfatul pe care vrea să ni-l dea.

— Ai spus copii, la plural. Ai spus „copiii noștri".

— Gemeni, spune Jesse, zâmbind larg, liniștindu-se ca prin farmec. Doi bebeluși. Doi nepoți, adaugă el, mângâindu-mi burta.

— Vai, să mă ia naiba, râde tata. Asta chiar e ceva special. Felicitări! spune el, umflându-și pieptul de mândrie și făcându-mă să zâmbesc.

— Gemeni? intervine mama. Oh, Ava, scumpo! O să fii epuizată. Care sunt...

— Ba n-o să fie, o întrerupe Jesse înainte să se arunce singură în ghearele lui. Mă are pe mine. Și cu asta basta.

Mama se retrage și-nchide gura, iar eu mă topesc toată, suspinând. Da, îl am pe el.

— Și pe noi ne ai, draga mea, spune mama încet. Îmi pare rău. Am fost șocați, adaugă, luându-mă de mână. Ne vei avea întotdeauna.

Zâmbesc, dar îmi dau seama imediat că de fapt nu-i voi avea. Ei locuiesc departe de Londra și, cu familia lui Jesse scoasă din peisaj, n-o să am

cum să-i sun pe bunici să mă ajute și pe mine o oră. Mama nu va putea trece pe la mine, la un ceai, ca să-și vadă nepoții. Simt cum Jesse mă ia de mână și mă trezește din gândurile astea neplăcute. Mă privește fix în ochi.

— Mă ai pe mine, spune el, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

Probabil că exact asta a făcut. Dau din cap, încercând să mă conving că numai de el am nevoie, dar cu doi bebeluși de care să am grijă și cu Jesse la Conac, văd cum răsare singurătatea — un loc unde nu ai mare contact cu alți adulți pentru că, hai să fim sinceri, să tot ieși cu doi copii e greu și tot ce sper e ca prietenii mei să vină în vizită.

— V-ați hotărât?

Ridic privirea și o zăresc pe chelnerița înarmată cu un carnețel și cu un pix, gata să ne ia comanda. Zâmbește larg, mai ales lui Jesse.

— Eu vreau friptura de vită, vă rog, zic și-l prind instinctiv de genunchi, ceea ce înseamnă că încep și eu să calc în picioare pe cineva.

Nu încearcă să noteze și nici nu mă-ntreabă cum aș vrea să fie gătită. Se-nvârte pe-acolo, măsurându-l lacom din priviri pe Stăpânul meu.

— Eu vreau friptura de vită, repet eu, fără „vă rog". Medie.

— Poftim? face ea, luându-și ochii de la Jesse, care zâmbește subtil în timp ce se preface că se uită-n meniu.

— Friptura de vită. Medie. Vrei să scriu eu în locul tău? întreb tăios și-l aud pe Jesse chicotind.

— O, desigur, spune ea, scriind. Și pentru dumneavoastră? îi întreabă ea pe părinții mei.

— Pentru mine midii, mormăie tata.

— Și platoul de fructe de mare pentru mine, ciripește mama, și încă un pahar de vin.

Ridică paharul, iar chelnerița scrie totul, după care se-ntoarce spre Jesse. Zâmbește din nou.

— Și pentru dumneavoastră, domnule?

— Ce mi-ați recomanda?

O vrăjește cu surâsul lui, rezervat numai femeilor. Dau ochii peste cap când o văd cum își aranjează coada și se înroșește în obraji.

— Mielul e bun.

— Va comanda ce am comandat eu, spun, luând meniurile și întinzându-i-le, cu un zâmbet. Medie.

— Hmm? face ea, uitându-se spre Jesse pentru confirmare.

— Soția mea a vorbit, zice el, cuprinzându-mă peste umeri, dar privind-o pe chelneriță. De obicei o ascult, așa că se pare că iau și eu friptura.

Mă strâmb, mama și tata râd, iar chelnerița își închide carnețelul, dorindu-și probabil să aibă și ea un Zeu care să facă așa cum îi spune ea. Ce glumă bună. Se retrage, strecurându-și pixul și carnețelul în buzunarul din față al șorțului.

— Ești imposibil, zic încet, iar părinții mei chicotesc, privindu-l pe Jesse care mă sărută pe gât. Și de când faci ceea ce ți se pune?

— Ava, ai fost foarte nepoliticoasă, mă ceartă mama. Jesse poate alege singur ce mănâncă.

— E-n regulă, Elizabeth, zice el, mușcându-mă de gât. Știe ce-mi place.

— Îți place să fii imposibil, murmur, lipindu-mi fața de barba lui țepoasă.

— Îmi place să te privesc cum îi calci pe oameni în picioare, îmi șoptește el la ureche. Te-aș putea întinde pe masa asta și te-aș fute grav.

Nu mă dau înapoi la auzul cuvintelor lui obscene, pe care le-a rostit fără să-i pese cine le-ar fi putut auzi. Erau rezervate doar urechilor mele. Mă-ntorc spre el, lipindu-mi gura de urechea lui.

— Nu mai folosi cuvântul *futut* dacă nu ai de gând să mă fuți.

— Ai grijă cum vorbești.

— Nu.

— Obraznică, râde el și mă mușcă de gât.

— Un toast! se aude vocea puternică a tatei. Pentru gemeni!

— Pentru gemeni! fredonează mama, și ciocnim cu toții pentru faptul c-o să mă îngraș foarte mult.

Savurez friptura, dar trag cu ochiul la mama și la tata care se înfruptă din delicioasele fructe de mare. După ce Jesse plătește nota, mergem pe jos până acasă la părinții mei, iar mama îi arată toate locurile importante. Când ajungem, tata se așază ca de obicei la fereastră, înarmat cu telecomanda, iar mama pune ceainicul pe foc.

— Un ceai înainte de culcare? întreabă ea.

Jesse se uită spre mine și mă vede căscând.

— Nu, eu o duc pe Ava la culcare. Haide, domniță.

Vine spre mine și-și pune mâinile pe umerii mei, apoi mă scoate din bucătărie. Iar eu nu obiectez.

— Spune-i noapte bună mamei tale.

— Noapte bună, mamă.

— Da, duceți-vă la culcare. Mâine plecați devreme, spune ea, luând ceainicul de pe foc.

— Spune-i noapte bună tatălui tău, mă instruiește Jesse când trecem prin salon.

— Noapte bună, tată.

— Noapte bună și vouă.

Tata nici nu-și ia ochii de la televizor. Ajungem sus, în camera de oaspeți, acolo unde Jesse începe să mă dezbrace.

— A fost drăguț, spun eu când îmi scoate rochia.

— A fost, dar mama ta e o mare pacoste, ripostează sec Jesse. Dă-mi încheietura.

Ridic mâna, iar el îmi scoate Rolex-ul și-l pune pe noptieră.

— Ai călcat-o din nou în picioare, spun zâmbind.

Începe să-mi desfacă eșarfa de dantelă crem de la gât.

— O să se-nvețe minte în cele din urmă.

Îmi scoate eșarfa, scoțând la iveală diamantul. Zâmbește, îndreptându-l.

— Ești pregătită pentru câteva zile de atingere neîncetată?

— De-abia aștept, răspund fără ezitare, dând să-i desfac nasturii cămășii.

Chiar nu mai am răbdare. Seara asta a fost adorabilă, dar eu vreau să fiu în Cel De-al Nouălea Cer al Raiului lui Jesse fără nimeni altcineva prin preajmă. Îi scot cămașa și oftez.

— Ești perfect, zic, sărutându-i prelung pieptul.

— Știu, mă aprobă el, fără urmă de glumă sau sarcasm.

Chiar știe, măgarul arogant. Termin cu cămașa și încep să-i deschid nasturele jeanșilor. Apoi îmi strecor mâinile în spate și-l mângâi peste fundul musculos.

— Îmi place asta, spun, înfigându-mi unghiile în carnea lui.

— Știu, repetă el, făcându-mă să surâd.

Îl ating peste coapse și apoi îl prind ușor de penis. E erect, așa cum știam că va fi.

— Și știi cât de mult îmi place asta.

Inspiră tăios printre dinți și se retrage, dar eu nu-i dau drumul.

— Ava, iubito, n-o să ți-o trag vreodată în casa mamei tale.

— De ce? mă bosumflu eu. Pot să fiu discretă.

Mă transform într-o ispită. Mă privește neîncrezător. Nu pot garanta așa ceva.

— Nu cred că poți.

Îngenunchez și-i scot pantofii, laolaltă cu șosetele. Îi trag jeanșii în jos.

— Cred că ai fi surprins de ce pot face. Sus, spun și-l bat ușor pe gleznă.

— Adică o să fiu surprins de ce te pot face să faci.

Îi scot jeanșii și boxerii.

— Iar eu nu sunt niciodată surprins. Am acest efect asupra ta.

Desigur, e arogant, dar are dreptate sută la sută, deși n-o să-i spun asta. Nu e nevoie. Se subînțelege. În loc să-i dau apă la moară, mă aplec și-i sărut talpa, apoi glezna, apoi urc, sărutându-i picioarele. Nu mă grăbesc, ci îl mângâi pe coapse, lipindu-mi buzele de fiecare parte a pielii sale. Dar el mă ridică aproape de gâtul său, în ciuda dorinței mele de a-mi isprăvi misiunea. Îi inhalez aroma și mă ridic pe vârful degetelor ca să-i ating bărbia, dar e mai sus decât de obicei, pentru că se uită în tavan. Nu ajung.

— Ce s-a întâmplat?

— Încerc să mă controlez, spune el grav.

— Dar eu nu vreau.

— Nu spune asta, Ava, mă avertizează el.

— Nu vreau să te controlezi, repet cu glas răgușit, mușcându-l de gât.

Mă cuprinde repede cu brațele de mijloc și mă lipește mărâind de perete. Sunt în extaz și-ncerc să par relaxată, dar buzele-mi sunt întredeschise și respir întretăiat.

— Mie mi se pare că faci gălăgie, spune el, lipindu-și gura de urechea mea.

Închid gura, strâng din ochi și-mi sprijin capul de perete. Trebuie să mă concentrez pentru c-o să-ncerce să-mi bage bețe-n roate, chiar dacă n-o să mi-o tragă dur.

— Acum, ascultă-mă cu atenție, spune, deschizându-mi sutienul și ținându-mi o mână pe obraz și șoptindu-mi la ureche: Părinții tăi par să mă placă. Nu strica asta.

O, Doamne, aroganța mea se evaporă repede. De ce nu a luat camere la un hotel, la naiba? Mă mușc dureros de buză, hotărâtă să nu fac zgomot. El îmi scoate sutienul de dantelă și-l aruncă pe jos. Apoi se apleacă, îmi prinde sfârcul între buze și-l suge ușor până când se întărește. Îmi lipesc capul de perete, strâmbându-mă. Încerc să-mi stăpânesc un geamăt de plăcere. Nu reușesc.

— Ohhhh, Doamne, mormăi eu, lovindu-mă din nou cu capul de perete.

— O, frate, spune el, aproape de buzele mele. Nu te poți controla deloc, nu-i așa?

Clatin din cap, aprobându-l cu nerușinare.

— Nu.

— Ceea ce confirmă ce știm amândoi, nu-i așa?

Își împinge șoldurile goale în față, făcându-mă să mă ridic pe vârfurile degetelor. Încerc să scap de atingerea care mă va face să-mi pierd și mai tare controlul. Eșuez din nou.

— Da, gem eu, prinzându-mă nestăpânită de umerii lui goi.

— Ce anume, Ava? face el, mușcându-mă de buză și așteptând răspunsul pe care-l cunoaștem amândoi.

— Tu ești șeful, spun încet.

Ochii îi sclipesc aprobatori, iar eu dau să-l mângâi. Se retrage, clătinând ușor din cap.

— Credeam că tocmai am stabilit cine e șeful, zice și-mi dă mâna la o parte. Și trebuie să-mi păstrez actuala situație favorabilă în fața părinților tăi, așa că o să taci.

Se holbează la mine, așteptând să-i spun că am înțeles. Am înțeles, dar tot nu pot garanta că n-o să fac zgomot.

— Poți să fii cuminte, Ava?

— Da, mint eu.

Sunt copleșită de autoritatea lui și nu-i pot spune nu, pentru că altfel mă va băga în pat și mă va trimite la culcare. Sarcina mă afectează serios. Sunt mai disperată ca niciodată, dacă e posibil. Jesse clipește leneș și zâmbește imperceptibil. Se-ntinde și-mi dă la o parte mâna din păr.

— Se pare că avem o problemă, șoptește. Nu te mișca.

Se-ndepărtează. Aș vrea să țip după el, dar apoi ia ceva în mână. Se-ntoarce la mine, ascunzând la spate obiectul cu pricina. Mă agit, foindu-mă și întrebându-mă ce anume are la spate. Dar nu mă lasă să mă chinui prea mult. Îmi arată eșarfa, pe care și-o înfășoară în jurul pumnilor, trăgând de ea. Îmi încleștez dinții și-mi încordez pulpele. Toți mușchii mi s-au tensionat gândindu-mă la ce ar putea să-mi facă Jesse cu acea eșarfă. Știu că n-o va folosi ca să mă lege la ochi cu ea.

— Cred că pe ăsta îl vom numi futaiul silențios.

Îmi apropie eșarfa de gură și mi-o strecoară printre buze.

— Ține-ți limba relaxată, îmi poruncește el încet, legându-mi-o în jurul capului. Dacă simți nevoia să strigi, mușc-o. Ai înțeles?

Dau din cap. Apoi el se apleacă și-mi scoate chiloții. Chiar nu contează că nu pot vorbi, pentru că mintea mi s-a golit. Nu mă pot gândi la nimic, sunt doar nerăbdătoare. Și poate că mă-ntreb puțin dacă a mai legat pe cineva la gură înaintea mea. Posibil. Foarte probabil. E un gând nedorit, dar poziția mea docilă mă-mpiedică să mă agăț de acest gând — asta și limba lui fierbinte alergând pe interiorul piciorului meu. Nu vreau să țip, dar mușc oricum eșarfa, închizând ochii. Inima îmi bate de parcă vrea să-mi iasă din piept. Mă simt totuși surprinzător de calmă.

El îmi răsuflă greoi în ureche. Își înlănțuie degetele cu ale mele și-mi lipește mâinile de perete. Apoi îmi sărută pielea sensibilă de pe brațe, ușor și dureros de lent. Mi-e teamă că voi deveni nerăbdătoare. Are de gând să mă ia ușor.

— Cred c-o să facem asta la orizontală.

Glasul lui coborât și sigur mă face să mă rog să-mi păstrez controlul. Mă prinde de mână și începe să meargă cu spatele. Îl urmez. L-aș urma pe bărbatul acesta oriunde s-ar duce, în pat sau până la capătul pământului.

Mă ia în brațe, apoi mă lasă jos ușor, îngenunchind pe patul imens și urcându-se pe el. Mă sărută pe vârful nasului, îmi dă părul la o parte de pe față. Apoi mă-ntoarce ușor pe o parte, îmi ridică picioarele, apoi îl încalecă pe cel rămas pe pat. Se-mpinge înainte, sprijinindu-se cu o mână și ținându-mi piciorul în sus cu cealaltă. Privește cu atenție ce face, apropiindu-se din ce în ce mai mult de deschizătura mea. Dacă aș putea, aș țipa, dar nu pot decât să mă prind cu mâinile de tăblia patului. Îmi arcuiesc spatele, dar el rămâne acolo neclintit. Mă torturează.

— Ava, spune, sărutându-mi piciorul. Nimic nu întrece asta.

Se scufundă în mine, cu capul pe spate, iar eu trebuie să privesc. Depășesc nevoia copleșitoare de a închide ochii și de a mă pierde în extaz, doar pentru a-i privi chipul. Încleștează fălcile, mă strânge de gleznă, îmi pune mâna liberă pe mijloc. Trunchiul i se alungește, iar mușchii i se profilează, definiți și accentuați. Vreau să-l ating, dar sunt imobilizată de plăcere, incapabilă să mă mișc. Are dreptate. Nimic n-o să poată întrece asta. E agonizant de bine, iar eu sunt total captivată de el. Atât de îndrăgostită de el.

— Îți place ce vezi? mă întreabă, retrăgându-se lent.

Sunt atât de fascinată de mișcările mușchilor săi, încât nici n-am observat că acum mă studiază. Mă leagă la gură, mă scaldă în plăceri și apoi așteaptă imposibilul. Vrea să-i răspund? Nici n-ar trebui, știe prea bine răspunsul, dar dau oricum din cap. Nu zâmbește și nici nu-mi aprobă în vreun fel răspunsul. Mă pătrunde treptat, ca o răsplată pentru reacția mea tăcută.

— Și mie-mi place ce văd.

Își leagănă șoldurile lipindu-se de mine. Nu pot urla de plăcere, dar pot să gem. Așa că asta fac.

Se retrage încet și mă pătrunde imediat la loc, într-un ritm constant. E la fel de controlat, de exact și de profund, dar nu are forța de care-l știu capabil. E hotărât să mă convingă — că nu e nevoie de forța pe care

o cred eu necesară, un subiect care nu ar fi fost deschis dacă eu nu aș fi fost însărcinată. Mă îmblânzește repede. Pot să trăiesc așa în următoarele câteva luni.

Gem din nou în timp ce se freacă de mine. Când îi simt dinții peste gleznă, îmi dau capul pe spate. Mă-nfior toată din cauza mușcăturilor, dar cea mai intensă e senzația dintre coapse.

— Își pierde controlul, geme el încet, ridicându-se pe genunchi și luându-mi trupul cu el.

Încep să scutur din cap, ținându-mă și mai strâns de tăblia patului. Îmi răsucesc corpul, încercând să mă-ntind pe spate. Dar mă chinui degeaba. Nu-l pot învinge. Mă strânge ferm și mă ține acolo unde vrea el.

— Nu mi te-mpotrivi, Ava.

Mă pătrunde ferm, dar atent. Nu are forța pe care știu c-o poate avea. Dar tot se pricepe. Nu am nevoie de ea, dar tânjesc după ea. O mare diferență, dar dorința mea nesățioasă a fost hrănită mult și bine, iar acum iese la suprafață. Intră din nou în mine, șuierând încetișor. Încerc din nou să mă răsucesc, dar degeaba. N-o să câștig vreodată, doar o să mă obosesc, și aș vrea să-mi păstrez energia pentru orgasmul care fierbe-n mine. Mușc eșarfa și țip înăbușit.

— Te scot din minți, iubito? întreabă el arogant, revenind la un ritm liniștit și egal.

Nu mă uit la el. Închid ochii și mă concentrez la ritmul care-mi vuiește în miez, înainte ca el să-mi spună să-l controlez. Mă domină și, chiar dacă o face lent și aproape fără niciun efort, e-n continuare foarte profund și foarte plăcut. Iar eu o să explodez.

— Te descurci bine, Ava.

Intră în mine, mă mângâie pe dinăuntru, iese.

— Ispita mea devine din ce în ce mai tare.

Intră din nou, mă mângâie iarăși, iese din nou. Eu scâncesc, agățându-mă de tăblia patului. Unirea trupurilor noastre e inimaginabil de superbă. E atât de bine. Doamne, Dumnezeule! Încerc să-i strig numele, dar nu pot scoate decât un vuiet înăbușit, aproape mut.

— Ava! șoptește el. Taci naibii din gură!

Odată cu această poruncă tăioasă, vine și o mișcare mai dură a șoldurilor. Încerc să țip din nou, dar tot nu aude. Mă las pradă plăcerii, iar el mă mușcă de picior, apoi îmi atinge clitorisul cu degetul mare. Asta mă copleșește. Înghit în sec și trupul mi se arcuiește încordat. Mușchii încep să-mi tremure. Mușc din nou eșarfa de dantelă. Dacă aș putea vorbi, aș înjura tare de tot, așa că e mai bine că nu pot. Tremur și gem, iar Jesse mă tot pătrunde cu fermitate și mă mușcă de picior. Plăcerea asta durează la nesfârșit.

Mă bucur enorm când îmi eliberează piciorul și mă lasă să mă rostogolesc pe spate. Sunt lipsită de putere, dar tot mă-ncordez în jurul penisului lui Jesse. Iar el mă pătrunde-n continuare și-mi potrivește picioarele ca să se instaleze între pulpele mele.

— E bine? mă întreabă, ridicând arogant din sprâncene și coborându-și privirea la mine.

Dau din cap, închizând ochii, oricât de disperată aș fi să văd chipul acela transpirat și arătos. Vreau să-l trag puțin de păr, dar mâinile-mi sunt legate de tăblia patului.

— N-o să știi vreodată cât de satisfăcut sunt când văd cum te dezintegrezi la atingerea mea, șoptește, iar eu deschid ochii puțin, ca să-i zăresc trunchiul și brațele musculoase.

Nu mă atinge, ci pare doar să plutească deasupra mea. După câteva clipe de neclintire, deschid ochii de tot, iar el mă privește.

— S-a întors.

Da, s-a întors și pulsează în continuare în jurul sculei sale care zvâcnește. Dau să spun ceva, pentru că mintea mea epuizată a uitat că am gura acoperită. Dar când îmi aduc aminte de asta, ridic brațele și-i cuprind chipul între palme. Are o barbă țepoasă, pe care o ador.

Îmi sărută mâna, apoi se sprijină pe coate și-mi trage eșarfa în jurul gâtului. Pot vorbi, dar, ce ciudat, acum nu mai vreau să spun nimic. Îl ating pe Jesse, sorbindu-i fericirea din ochii verzi, și mă bucur că pot face asta.

— Vreau să te sărut, zice el, dar declarația lui e dulce, atât de departe de porunca obișnuită „sărută-mă".

Probabil de-asta mă-ncrunt, iar ochii lui Jesse sclipesc amuzați.

— Pe bune?

— Hmm, face el, trecându-și degetul mare peste buza de jos și privindu-mă atent. Pe bune.

— Poți să mă săruți.

Am vocea răgușită, pentru că mi s-a uscat gura. Îmi atinge colțul buzelor cu degetele.

— Nu-ți ceream permisiunea, spune el, închizând și deschizând ochii. Gândeam cu voce tare.

— Nu mai gândi, fă-o.

Ridic din șolduri, ca să priceapă că vreau mai mult de-un sărut. Încă zvâcnesc, iar penisul lui e încă înăuntrul meu.

— Îmi poruncești, doamnă Ward?

— Te-mpotrivești, domnule Ward?

— Nu, tu însă...

— Știu cine e șeful, îl întrerup eu, iar el îmi zâmbește poznaș.

Se înclină încet, își lipește buzele de ale mele și primește ceea ce-i ofer cu atâta dărnicie.

— N-am gustat vreodată ceva atât de bun, spune el, răsucindu-și șoldurile și răscolindu-mi ultimele zvâcniri de plăcere.

— Nici măcar eclerul Ava? îl întreb.

— Nici măcar eclerul Ava, spune el, sărutându-mă până ajunge cu buzele la urechea mea. Nici măcar untul de arahide, murmură, aplecându-se și trecându-și brațul pe sub genunchiul meu.

Își sprijină pumnul în saltea, iar piciorul meu îi rămâne încolăcit pe braț.

— Ești pură, șoptește, sărutându-mi și mușcându-mi lobul urechii, splendidă, goală.

Mă înfior când îmi atinge obrazul și-mi introduce limba în gură.

— Ava, încheie el cu un murmur. Pură, splendidă, goală, Ava. Și o am doar pentru mine... trei... zile... întregi.

Zâmbesc și-l trag de păr, iar el geme și se freacă de mine atât de plăcut cu șoldurile lui pricepute. Atingeri apăsate. Plonjeuri adânci. Retrageri

ușoare. Oftez, iar el mârâie. Dar nu vreau să-mi dau drumul din nou. Aș putea, dar nu vreau. Vreau să mă concentrez la el, așa că îmi rotesc și eu șoldurile, pentru ca această atingere să-i provoace doar lui plăcere.

Când îi simt mușchii încordându-se, știu că e aproape de orgasm. Așa că-l sărut mai pasionat, îl trag și mai tare de păr și gem prelung. Se retrage puțin și oftează, știu că vrea să-mi vadă ochii. Îmi pun mâinile în jurul gâtului său. Îi simt pulsul în vena de la gât, sincronizat cu răsuflarea întretăiată. Ne privim în ochi, el lacom, eu în prag de capitulare.

— Mi-a luat-o inima razna, murmură el, pătrunzându-mă adânc, inspirând și începând să tremure. La naiba, ce bine e.

Eu nu mai ating orgasmul, dar scâncesc ușor și gâfâi. Îmi încolăcesc picioarele în jurul taliei sale și-mi pun mâinile pe umerii săi. Îl sărut apăsat, invadându-i gura cu toată forța, în timp ce trupul i se încordează și-i zvâcnește.

— E bine? îl întreb sărutându-l.

Mă sărută și el, mușcându-mă ușor de limbă.

— Nu mai pune întrebări tâmpite, mă avertizează el serios, rostogolindu-se pe spate și luându-mă în brațe.

Îi ating ușor cicatricea, iar el mă strânge la piept și-mi inspiră parfumul părului.

— Ești bine?

— Nu mai pune întrebări tâmpite, rânjesc eu lipită de pieptul lui.

— Ava, într-o zi o să-ți îndes o bucată de săpun în gură, zice el, iar eu îl cred în stare.

— La ce oră plecăm?

— Pe la 7. La prânz decolăm de pe Heathrow.

— Heathrow? Trebuie să mergem înapoi cu mașina până la Londra? Își bate joc de mine?

— Da. Singurul loc de unde puteam pleca într-un timp atât de scurt.

Mă bosumflu, dar a vorbit atât de răspicat, încât nu are niciun sens să mă plâng. N-aș obține nimic.

— Puteam să zburăm de la Bristol măcar, zic eu, pentru că nu mă pot abține.

— Taci. Hai să vorbim despre planurile de weekend.

— Ai făcut planuri? întreb.

— Da, cu o tonă de dantelă și piele goală, spune sărutându-mă pe cap, iar eu mă binedispun imediat.

Doar eu, Jesse și pielea mea goală, după ce mi-a scos dantela... încetișor. Surâd, mă lipesc și mai tare de el și-mi las mintea să viseze la tot ce are Jesse fermecător.

Capitolul 23

— Ai luat tot? întreabă mama, pe alee, îmbrăcată în capot.

— Da, spun eu, pentru a zecea oară, exasperată.

— Ah, a fost scurt, dar mă bucur că ați venit în vizită.

Mă cuprinde de obraji și mă sărută. N-ar trebui să primesc eu laude pentru asta. Dacă n-ar fi fost Jesse, cine știe cât am mai fi amânat excursia asta.

— Să ai grijă.

Dau ochii peste cap, dar o-mbrățișez.

— Mă bucur că v-am văzut.

— Insinuezi că nu sunt în stare să am grijă de soția mea? întreabă Jesse sever, închizând portbagajul.

— Nu, ei îi spuneam să aibă grijă, se strâmbă mama la Jesse. Și n-aș insinua în ruptul capului că nu poți avea grijă de fiica *mea*.

Îl tachinează. De parcă femeile O'Shea au o pasiune în a-l scoate din minți pe Jesse Ward, care vine spre noi, lăsându-l pe tata să cerceteze îndeaproape DBS-ul.

— Nu trebuie să aibă grijă, fac eu asta în locul ei, zice el și mă dezlipește de mama, cerându-și soția înapoi. E a mea, rânjește, strângându-mă la piept ca să sublinieze ideea.

— Pericol public, pufnește mama, încercând să nu râdă. Joseph! Să nu-ți faci vreun vis.

Ne-ntoarcem cu toții. Tata își trece mâna peste capota sclipitoare a Aston Martin-ului. Dacă aș fi mai aproape, l-aș auzi cum oftează.

— Mă uitam și eu, își spune în barbă. A ta nu avea piele neagră?

Mă uit la Jesse și-ncerc să-i transmit telepatic să se gândească rapid la o explicație pentru faptul că pielea din interiorul mașinii nu mai e neagră, ci crem.

— A mea e în service. Asta e o mașină de curtoazie, explică el pe nerăsuflate, total relaxat.

E un mincinos mult mai priceput ca mine și urăsc asta. Tata râde.

— Eu n-am mașini de-astea pe la mine prin garaj.

Jesse zâmbește și mă conduce la locul meu, ajutându-mă să mă așez și să-mi prind centura de siguranță. Îi dau mâinile la o parte, mormăind.

— Nu sunt incapabilă, mârâi eu.

— Ba nu, ești foarte capabilă, spune el, mijind ochii la mine, să mă scoți dracului din minți!

— Te scoți din minți de unul singur, ripostez eu, împingându-l și închizând portiera.

Las geamul în jos.

— Pa!

Le trimit părinților mei o bezea. Jesse dă mâna cu tata și o pupă pe mama pe obraz, apoi se-ntoarce, străpungându-mă cu privirea. Intră în mașină și pornește motorul.

— Weekendul acesta va fi mult mai plăcut dacă ai face cum îți spun, mârâie el, în timp ce ne îndepărtăm.

Le fac cu mâna și mă-ntorc cu fața înspre el.

— Pot să-mi pun și eu centura.

— Dar vreau s-o fac eu, mârâie el îmbufnat. E treaba mea.

— Să-mi pui mie centura? râd eu.

— Sarcasmul nu ți se potrivește, domniță, zice el, umblând la niște butoane de pe volan. E treaba mea să am grijă de tine. În dimineața asta n-ai avut grețuri?

— Nu, spun oftând. Mi-ai vârât un biscuit cu ghimbir în gură în clipa în care m-am trezit, deci s-a rezolvat, chiței eu și sar cât colo când radioul mașinii pornește și glasul lui Justin Timberlake se aude din boxe.

Mă-ntorc surprinsă și amuzată spre Jesse. Știe că-l privesc, dar mă ignoră.

— Tu le-ai spus să pună CD-ul ăsta înăuntru, nu-i așa?

Mă forțez să nu zâmbesc, iar el se-ncruntă la drum.

— Nu fi tembelă.

— Tu ai fost. Ai scris pe formular, la solicitări speciale: „Vă rog, băgați CD-ul cu Justin", zic și fac o pauză. Ai desenat acolo și o inimioară cu niște pupici?

Acum rânjesc de-a binelea. Se răsucește serios spre mine.

— Te crezi amuzantă?

— Da.

Dau muzica mai tare, apoi încep să dansez în scaun, cântând și enervându-l la culme pe Stăpânul meu, fan total JT.

— Hei! țip eu când mă ciupește de șold și dă muzica mai încet. Îmi plăcea.

— Așa și trebuie. E un tip foarte talentat, spune Jesse serios.

— Și tu ești un tip foarte talentat.

— Știu, zice el, ridicând din umeri. Avem mult în comun. E un tip grozav.

— L-ai cunoscut?

— Nu, tot mă sună să ne întâlnim, dar sunt prea ocupat.

Acum el e cel care zâmbește. Izbucnesc în râs, iar el își pune ochelarii de soare, nu înainte de a-mi face cu ochiul și de a ridica jucăuș din umeri.

Jesse cel relaxat. Doamne, cât îl iubesc pe omul ăsta.

Jesse se încurcă în jurul aeroportului, făcând slalom printre mașini, intrând pe sens interzis și în general părând că nu are idee unde se duce.

Văd cum trecem pe lângă indicatorul parcării și mă-ncrunt. Apoi mă uit la ceas. E 11:30 și peste o jumătate de oră trebuie să decolăm. Nu am făcut check-in-ul, nici controlul de securitate.

— Rahat! izbucnesc eu, înșfăcându-mi geanta de pe jos.

— Ava, ai grijă cum vorbești! Ce s-a întâmplat?

Ia o curbă cu scrâșnet de roți, iar eu mă prind cu mâna de ușă.

— Vrei să mergi mai ușor? mă răstesc eu iritată.

Ar fi un moment bun să-i spun că are un stil cretin de a conduce?

— Ava, ești în siguranță cu mine în mașină. Ce-ai pățit?

Nu se uită la mine, deci nu-mi poate vedea mutra neîncrezătoare. Apoi îmi amintesc repede de ce m-am panicat.

— Pașaportul meu, spun eu, căutându-l degeaba în geantă, pentru că știu că nu e acolo.

Nu l-am pus acolo, dar îmi amintesc unde l-am lăsat. O să-și piardă mințile.

— Mi-am lăsat pașaportul în cutia cu nimicuri, îi spun, blestemându-mă că n-am făcut curat acolo.

Se-ntinde și deschide torpedoul.

— Nu, nu l-ai lăsat, dar *ai* uitat să-ți schimbi numele, domnișoară O'Shea.

Mi-l aruncă-n poală și mă privește plin de reproș.

— Deci călătoresc drept domnișoară? întreb eu, deschizând pașaportul și admirându-mi numele de fată.

— Taci, Ava.

Frânează și sare din mașină, venind iute pe partea mea și deschizând portiera. M-aș fi descurcat și singură, dar mă holbez prin parbriz cu gura căscată.

— Haide.

Un bărbat îmbrăcat elegant se apropie, alături de un altul în uniformă de căpitan. Jesse îmi smulge pașaportul din mână, dă mâna cu cei doi. Apoi semnează niște hârtii și bagajele noastre sunt scoase din portbagaj.

— Ai de gând să rămâi aici toată ziua, domniță?

Mă ia de mână și mă scoate din mașină.

— Ce-i asta? întreb, făcând semn spre un avion mic aflat la câțiva metri distanță.

— E un avion.

Are un ton ușor glumeț. Mă trage spre avion. Când ne apropiem, avionul nu mi se pare că devine mai mare. N-am deloc încredere când îl văd pe Jesse că trebuie să se aplece ca să nu se lovească la cap. Mă opresc pe treptele puține care duc la bord, iar Jesse se răsucește să vadă ce mă oprește-n loc.

— Ava?

— Eu nu pun piciorul în chestia asta.

Mă simt copleșită de o teamă irațională. Nu mi-a fost vreodată frică de zbor, dar avionul ăsta mic mă face să mă simt anxioasă. Parcă nici nu pot respira. Jesse zâmbește, dar se și-ncruntă.

— Ba sigur că pui.

Mă trage blând de mână, ca să mă-ncurajeze, dar eu nu înaintez. Ba chiar mă dau în spate.

— Ava, nu mi-ai spus că ți-e teamă de zbor, spune el, ieșind din avion.

— Nu mi-e teamă. Îmi plac avioanele mari. De ce nu mergem cu un avion mare? întreb și mă uit în spatele meu, unde sunt câteva avioane mari. De ce nu mergem cu unul din astea?

— Pentru că probabil nu merg unde mergem noi, zice el încet.

Întind mâna spre Jesse, iar el îmi mângâie obrazul cu palma.

— E cât se poate de sigur, mă liniștește el, întorcându-mi privirea de la toate acele avioane imense în care aș vrea să mă sui.

Nu-mi pasă dacă ele nu merg unde mergem noi. Merg eu unde merg ele.

— Nu pare deloc sigur.

Mă uit pe lângă el și văd o femeie cu coafură perfectă, cu machiaj perfect și cu un surâs perfect.

— Pare prea mic.

— Ava, spune el zâmbind, cu glas calm, făcându-mă să-mi întorc privirea înspre el. Ăsta sunt eu, obsedatul tău posesiv, irațional, excesiv de protector.

Mă sărută tandru.

— Chiar crezi că te-aș pune în pericol?

Clatin din cap, conștientă că mă comport copilărește. Frica asta m-a luat prin surprindere însă. Ar trebui să fiu șocată că a închiriat un avion privat, dar nu sunt. Faptul că trebuie să zbor cu acest avion e mult mai șocant.

— Am puține emoții, mărturisesc încet, simțind cum tot personalul, inclusiv căpitanul, se apropie de mine.

— Răspunde-mi la întrebare, insistă el.

— Nu, nu cred.

— Bravo, spune el, apoi mă prinde de umeri și mă-mpinge ușor în sus pe scări. O să-ți placă la nebunie, crede-mă.

— Bună dimineața! ne salută femeia perfectă, cu postură perfectă, arătându-ne pe unde să mergem.

Chiar nu e necesar. Sunt două direcții mari și late, iar eu de carlingă nu mă apropii. În cabină observ doar câteva scaune, toate masive, din piele, rabatabile, dispuse numai pe două rânduri — câte unul pe fiecare parte a avionului. Jesse mă așază într-un scaun confortabil. Tac și rezist impulsului de a protesta când îmi pune centura de siguranță, luând loc apoi vizavi de mine. Îmi ridică picioarele în poala lui.

— Șampanie, domnule?

Femeia perfectă s-a întors. O văd cum îi surâde Zeului meu, dar sunt prea ocupată cu anxietatea mea jalnică și n-o calc în picioare pentru asta.

— Doar apă, răspunde scurt Jesse, fără să zâmbească, fără s-o privească și fără să-i spună „te rog".

Ea se retrage rapid, iar Jesse îmi scoate balerinii, aruncându-i pe jos. Apoi se instalează în scaun și-ncepe să-mi maseze picioarele.

— E bine? întreabă el.

— Nu chiar.

Habar nu am ce m-a apucat.

— Erau și zboruri normale, nu-i așa? întreb bănuitoare, aruncând o privire afară, pe hubloul micuț.

— Nu știu, n-am verificat. Noi nu zburăm cu mulțimea, Ava.

— Tu nu zbori. Eu da, zic și mișc degetele de la picioare. Încă nu mi s-au umflat picioarele, știi?

Mă masează extrem de plăcut cu degetele mari în tălpi.

— Închide ochii și fă-te comodă, iubito, îmi spune el tandru.

Închid ochii încet. Ultima imagine pe care o văd e Zeul meu făcându-mi masaj la picioare, încercând să-mi alunge starea de neliniște.

Mă abandonez într-o stare extatică de semiconștiență. Nu e greu deloc să ajung în starea aceasta când mă atinge, chiar și când îmi atinge numai picioarele. Așa obișnuiește Jesse să alunge toate problemele din jurul meu, indiferent că sunt justificate sau total absurde, ca această teamă de a zbura. Știu doar că Jesse creează această stare, indiferent dacă motivele sunt inventate sau justificate.

Apoi mintea-mi zboară la toate lucrurile bune ale lui Jesse și zâmbesc în sinea mea — dantela, calele, untul de arahide și faptul că mă ceartă când înjur. Oftez. Toate felurile de futaiuri ale lui Jesse, temperamentul vulcanic, veselia și blândețea. Cred că acum zâmbesc de-a binelea. Cătușele, eșarfa, crucifixul, aparatul de vâslit și eclerul Ava. Inima mi-a luat-o la goană. Părul lui blond, ochii lui sclipitori și intenși, trupul perfect sculptat și barba scurtă și țepoasă. Felul în care-și aranjează gulerul tricourilor polo, zâmbetele sale felurite, pentru mine și pentru restul femeilor, iar acum, mai nou, cel pentru burtica mea. Îndârjirea sa, dorința lui de a mă proteja, de a mă domina. Felul lui de a merge și de a călca lumea în picioare și toate felurile în care mă iubește și mă adoră, sălbatic și fără regrete. Felul în care eu îi dăruiesc iubirea mea.

Mă foiesc pe scaun și-n mintea mea îl aud râzând. Râsul acela blând, răgușit. Apoi îi simt limba umedă pe degetele de la picioare. Zâmbesc, readusă din visare de frumosul meu soț. Deschid un ochi și-i văd zâmbetul acela rezervat numai mie.

— Visai? mă întreabă, mușcându-mă de degetul mic.

— La tine, oftez eu. Spune-mi când decolăm ca să-mi vâr capul între picioare.

— Îmi vâr eu capul între picioarele tale, spune el, sărutându-mi degetul, iar eu mă-nfior.

— Spune-mi, te rog.

— Uită-te pe geam, iubito.

Mă-ncrunt și privesc afară, așteptându-mă să văd piste și avioane, în schimb descopăr norii.

— Ah!

Relaxarea mi se evaporă, preț de o clipă, apoi îmi dau seama că nu simt nicio mișcare. Nu se aude niciun sunet. E atât de liniște. Mă uit într-o parte și văd sticlele de apă așezate pe o masă lucioasă. Apoi trag cu ochiul spre cabină și o văd pe femeia perfectă făcându-și de lucru în celălalt capăt al avionului.

— De ce nu mi-ai spus? întreb eu, instalându-mă la loc, iar el îmi sărută degetul.

— Și să ratez sunetele pe care le-ai scos și mutra pe care ai făcut-o? spune, eliberându-mi piciorul. Vino-ncoace.

Nu stau deloc pe gânduri. Îmi desprind centura și mă arunc în brațele lui, băgându-mi capul sub bărbia lui și trecându-mi brațele în jurul gâtului său.

— Dormi și visează-mă, domniță.

Nu trebuie să-mi spună de două ori. Trezitul de dimineață și drumul lung m-au epuizat, și nu vreau să fiu frântă când vom ateriza. Încă n-am întrebat unde mergem, dar nu-mi pasă. O să fie cald, soare. Doar eu și Jesse.

Mă trezesc, încă lipită de trupul lui Jesse. Îl aud vorbind în șoaptă, dar nu disting ce spune. Un pic ametită, mă ridic un pic și o văd pe femeia perfectă în apropierea noastră.

— Bine ați venit în Malaga, doamnă Ward, spune ea, zâmbindu-mi profesional și nesincer.

— Mulțumesc.

Îi zâmbesc și eu, un pic mai reținut, dar mult mai sincer. Malaga? Malaga, Spania? Malaga, în apropiere de Marbella?

— S-a trezit fetița mea, spune el, sărutându-mă pe obraz. Cum a fost zborul?

Îl privesc somnoroasă și-i văd mutra bărboasă și zâmbitoare și ciuful blond răvășit.

— Te-am tras de păr în somn? mormăi eu, întinzându-mă să-i aranjez părul.

— Faci multe lucruri în somn. Te-aș putea privi la infinit.

Dau să mă mișc, dar nu pot.

— Trebuie să mă dezmorțesc, mă plâng eu, foindu-mă.

Aud un clic și sunt liberă.

— Trebuia să-ți prind centura.

Mă ajută să mă ridic și mă privește cum ridic brațele, aproape atingând plafonul avionului. Ah, ce bine e!

— N-ar trebui să mă aflu în scaunul meu la aterizare? întreb. În poziție regulamentară, cu masa pliată la loc și cu toate obiectele așezate sub locul din fața mea?

Ridică sardonic din sprânceană.

— Ba da. Aproape a trebuit s-o calc în picioare pe doamna asta drăguță.

Se ridică și-mi ține bluza, care se înalță până la buric când mă întind, așteptând să isprăvesc.

— Gata?

— Da, zic eu căscând.

Probabil că acesta e un semn a ceea ce va urma zilele astea, dar sper să se calmeze repede, pentru că mi-am luat costumul de baie și-l voi purta.

Ieșim în lumina strălucitoare a soarelui. Zâmbesc. Razele îmi întâlnesc fața și mă-ncălzesc până-n măduva oaselor. Până-n suflet. Simt o căldură copleșitoare pe dinăuntru, care va spori cu siguranță în următoarele câteva zile. Când pășim pe pistă, ne întâmpină un spaniol, care-i întinde lui Jesse niște chei. Apoi zăresc DBS-ul.

— Pe bune? izbucnesc eu. Nu puteam lua un taxi?

Se strâmbă și semnează niște acte.

— Eu nu merg cu transportul în comun, Ava.

— Ar trebui. Ai economisi o avere.

După ce înapoiază actele, mă conduce pe partea greșită a mașinii, ceea ce mă derutează puțin. După ce-mi prinde centura, savurez locul

bine cunoscut și cald, tapițat cu piele. Zdrăngănitul bagajelor încărcate în portbagaj. Jesse se urcă și el în mașină și-și pune ochelarii de soare.

— Ești gata să te saturi de mine în următoarele trei zile?

— Nu, du-mă acasă, zâmbesc eu și-l sărut pe buze.

— Nicio șansă, domniță. Ești doar a mea și o să profit la maximum de asta.

Mă trage mai aproape și mă sărută.

— Sunt întotdeauna a ta.

— Corect. Obișnuiește-te cu ideea.

Bagă în viteză și pornim cu scârțâit de roți, îndepărtându-ne de avion.

— M-am obișnuit, zic eu, rezemându-mă de portieră, cu capul sprijinit ca să privesc lumea necunoscută pe lângă care trecem.

La început totul este foarte plictisitor, numai beton, când părăsim aeroportul și ne îndepărtăm de haosul zonei centrale a orașului Malaga. Dar când ajungem pe șoseaua de coastă, Mediterana și cerul îmi captează atenția pentru tot restul călătoriei. Mansun cântă melodia *Wide Open Space*, iar izul căldurii amestecate cu praful de pe drum domină mirosul plin de prospețime al apei. În afară de miros însă, totul e minunat. Înaintăm într-o tăcere plăcută, iar radioul ne ține companie pe fundal. Jesse își odihnește mâna pe genunchiul meu, iar eu i-o țin strâns. Trag cu ochiul la profilul lui și zâmbesc. Apoi închid ochii și mă relaxez, gândindu-mă la timpul pe care-l vom petrece împreună, liniștiți și netulburați.

Nu dorm, dar deschid ochii brusc când drumul devine denivelat și mașina începe să sară în toate direcțiile. Mă uit în față și mă izbește starea deplorabilă în care se află șoseaua. E acoperită de pietriș, ceea ce-l face pe Jesse să-și manevreze mașina prețioasă cu mare grijă. Nu știam că poate conduce atât de precaut, dar e clar că dacă ar merge mai repede, ar ieși de pe drum.

— Unde suntem? întreb, căutând din priviri un indicator care să ne ducă spre un loc miraculos.

Nu e nimic, doar pământ pustiu, drumul ăsta distrus și câteva case. Nu, nu case, mai degrabă cocioabe. Aici nu au cum să trăiască oameni.

— Aici e paradisul, iubito, spune Jesse serios.

Îmi vine să râd, dar îngrijorarea mă împiedică. Am văzut paradisul, în poze mai ales, și nu prea seamănă cu locul ăsta. Sunt pe punctul de a-l ruga să-ntoarcă, dar zăresc niște porți colosale, de lemn. Dincolo de ele e un zid înalt și jerpelit, care se-ntinde în depărtare. Și apoi văd.

Paradisul.

E un semn pe zid, lângă poartă, pe care scrie „Paradise". Nu poate vorbi serios. Paradisul? Nu doar că nu e paradisul, dar oare putea alege un nume mai siropos pentru locul unde vom sta? Paradis? Zidurile astea n-au mai văzut vopseaua de 20 de ani. În plus, începe să mi se facă greață de la mișcările bruște ale mașinii. M-a adus în mizeria asta? Mă are doar pentru el trei zile și m-a adus aici? Mai repede dorm în mașină. Liniștea mea s-a dus, acum când mă aflu în acest peisaj neliniștitor. Da, e liniște, dar tăcerea din împrejurimi pare mai degrabă ciudată, nu relaxantă.

— Jesse...

Nici nu știu ce să spun. El nu pare deloc tulburat de toate astea, ceea ce mă face să cred că a mai fost pe-aici. Atunci de ce s-a întors? Nu primesc nicio explicație. Apasă pe un buton și zâmbește mândru când porțile de lemn se deschid cu un scârțâit. A mai fost aici. Îmi țin gura ferecată, în ciuda gândurilor care mă-mboldesc. Eu nu stau aici. Nici gând.

Stau bosumflată pe locul meu când trecem de porți. Ne trezim imediat înghițiți de întuneric — un umbrar verde se întinde deasupra noastră și de-a lungul aleii din față. Ici-colo sunt arbuști înfloriți, care-și trimit parfumul dincolo de geamurile închise ale mașinii.

— Mirosul acesta, spun, inspirând profund și expirând cu un oftat.

— Și asta nu-i nimic. Seara te-mbată.

Jesse inspiră și el, gemând de plăcere când dă aerul afară. Sunt complet intrigată. Retrăiește niște amintiri. Deși mireasma e divină, sunt în continuare îngrijorată în privința acestui loc. Dar exact atunci o rază de soare pătrunde prin frunziș spre capătul aleii ascunse și lumina mă face să mijesc ochii, printre umbre. Ca un far aprins brusc și, dintr-odată, mă simt în... Paradis.

Respirația mi se întretaie. Îmi desprind centura ca să mă-ndrept, clipind ca să mă asigur că nu visez. Jungla de asfalt și urâțenie nu mai există. În locul ei este acest refugiu idilic, plin de verdeață, cu peluze frumos îngrijite și cu flori roșii peste tot. Mașina se oprește, iar eu sar imediat afară, închizând portiera și privind împrejurimile astea splendide. Merg pe aleea acoperită cu pietriș spre vila de teracotă din față, fără să-l mai aștept pe Jesse, fără să mă uit nici măcar dacă vine după mine. Urc scările verandei care înconjoară întreaga proprietate și mă răsucesc să admir priveliștea în toată frumusețea ei.

Paradisul.

După ce mă satur, mă-ntorc spre Jesse, care stă sprijinit de capota mașinii, cu picioarele încrucișate. Își ține brațele peste piept. Și zâmbește.

— Ce părere are fata mea frumoasă? îmi strigă.

Rup o frunză rătăcită din tufărișul care atârnă pe un spalier de pe verandă. O miros și oftez.

— Că am ajuns oficial în Cel de-al Nouălea Cer al Raiului lui Jesse.

— Unde? întreabă, derutat și amuzat.

Zâmbesc, las frunza și alerg spre el, iar el se ridică și se pregătește amuzat de asaltul meu. Mă arunc pe el, îl cotropesc ca o maimuțică și-l sărut, plină de entuziasm. Nu mă oprește. Mă ține de fesc și surâde la demonstrația mea de forță.

— E locul meu preferat din toată lumea, spun, desprinzându-mă de buzele lui și observând că încă are ochelarii de soare la ochi.

Îi scot ca să-l văd mai bine.

— Ești fericită? mă întreabă, deși e evident că eu sunt în culmea bucuriei.

— În delir, zic, trecându-mi degetele prin părul lui și trăgându-l de șuvițe, ca de obicei.

— Atunci misiunea mea a luat sfârșit, spune el, apoi mă sărută pe gât și mă mușcă ușor, înainte de a se dezlipi de mine. Stai să iau valizele.

— Te ajut și eu, zic automat, însoțindu-l până la portbagaj.

Mă opresc în loc când se întoarce spre mine și mă țintuiește cu o privire tăioasă.

— Bine, nu te ajut, spun ridicând mâinile și-mi iau geanta din mașină, apoi îl urmez pe Jesse înspre vila cu un singur etaj.

El lasă jos bagajele ca să încerce trei chei diferite în broască înainte de a o nimeri pe cea potrivită. Ușa se deschide. Intru într-o încăpere total întunecată, în care pătrunde o singură rază de lumină prin obloanele închise. Nu văd multe, dar și înăuntru se simte acel parfum incredibil de puternic.

— Stai aici, îmi spune Jesse, lăsând valizele înăuntru și dispărând din nou afară.

Caut un întrerupător, dar nu văd nimic, în ciuda luminii slabe care intră pe ușă. Apoi, ca un reflector care cade pe o scenă întunecată, o rază de soare pătrunde în cameră și se proiectează pe perete. Apoi alta, dinspre altă fereastră, ca o săgeată luminoasă, creând o cruce strălucitoare în bezna din cameră. Apoi încă una, și încă una. Locul se transformă într-o pânză de raze luminoase, și întunericul dispare. Razele intră pe toate geamurile și pe ușă. Aș vrea să-nchid ochii, dar mi-e imposibil, pentru că am atâtea de văzut. Pereții sunt netezi și albi, pe jos sunt dale imense de culoarea mierii, cu covoare crem răspândite la întâmplare, și o canapea uriașă cu colțar așezată cu fața la ușile care duc spre o piscină înconjurată de iarbă de un verde sclipitor. Și dincolo de asta este o plajă.

— O, uau, spun eu, înaintând șovăielnic, din ce în ce mai entuziasmată de peisaj.

Într-o clipă, traversez terasa, trec peste peluză și ajung la o poartă de fier care e ultimul obstacol între mine și plajă.

— Uite-aici.

Jesse mă ia de mână și descuie poarta, lăsându-mă să trec. Zece trepte de lemn, acoperite de nisip și iarbă, mă conduc pe plajă. E pustie și-mi dau seama, căutând vreun semn de viață, că ne aflăm într-un golf. Nu se vede nicio altă proprietate — niciun bar de plajă, niciun hotel, nimic. Suntem numai noi, bila asta splendidă și albastrul întunecat al Mediteranei.

— Tot în Cel De-al Nouălea Cer al Raiului lui Jesse ești? îmi șoptește el la ureche, cuprinzându-mi umerii cu brațul și trăgându-mă la piept.

— Da. Tu unde ești?

— Eu? face el, sărutându-mă ușor pe obraz și punându-mi mâna pe burtică. Iubito, eu sunt în paradis.

Închid ochii și mă lipesc de el, luându-l de mâna de pe abdomenul meu, cu degetele înlănțuite. Cel De-al Nouălea Cer din Raiul lui Jesse este chiar Paradisul.

Petrecem restul după-amiezii despachetând și preluând comanda de cumpărături. Jesse îmi face turul casei, arătându-mi cele șase dormitoare, care au toate ieșire spre verandă. Bucătăria, albă și modernă, are blaturi de lemn și mici tușe rustice care să se asorteze cu stilul vilei, cum ar fi grilajul de lemn de care sunt agățate oale și tigăi. Ca designer de interioare, sunt căzută în extaz. Nici eu nu puteam face o treabă mai bună. Dormitoarele au pereții de o singură culoare, dar paturile sunt îmbrăcate în materiale luxoase. La ferestre sunt draperii de voal care flutură în vânt. Sobrietatea zidurilor e îndulcită de câteva picturi așezate ici și colo. Și aici carpetele risipite la întâmplare contrabalansează podeaua formată din lespezi imense. Locul acesta e important pentru trecutul lui Jesse, sunt sigură, dar nu deschid subiectul. Mi-a spus doar că renovările au durat, cu întreruperi, mai mulți ani, deci presupun că locul ăsta e al lui. Dar nu l-am pus să-mi confirme bănuiala.

Acum stăm la masa imensă de lemn dintre bucătărie și salon cu o carafă de apă rece în față. Am niște întrebări pe care nu le mai pot înfrâna. Locul acesta are o semnificație aparte în viața lui Jesse, iar curiozitatea mea e pe punctul de a mă învinge.

Mă privește zâmbind când îmi duc paharul la buze. Apoi își potolește și el setea, fără să-și ia ochii de la mine. De-abia aștept să-l întreb, iar el știe asta, dar mă face să mă chinui. În loc să-mi ofere de bunăvoie informațiile pe care știe că mi le doresc, mă va face să-l întreb, iar eu mi-am jurat că n-o să-l mai presez să-mi povestească despre trecutul lui. Pentru mine nu mai contează, dar asta nu înseamnă că nu sunt curioasă. Nu mă pot abține.

Mă bucur când spune ceva înaintea mea, împiedicându-mă să pun prima rundă de întrebări.

— Vrei să mănânci ceva?

Nu-mi pot ascunde mutra surprinsă.

— O să gătești pentru mine?

Cathy nu e aici, iar el știe că urăsc să gătesc.

— Puteam să avem personal, dar voiam să fiu doar cu tine, surâde el poznaș. Cred că ar trebui să ai grijă de soțul tău și să-ți îndeplinești obligația de nevastă.

Tușesc un pic, surprinsă de aroganța lui. Obligația mea?

— Când te-ai însurat cu mine, știai că detest să gătesc.

— Și tu când te-ai măritat cu mine, știai că nu știu să gătesc, contrazice-mă el cu tupeu.

— Dar o ai pe Cathy.

— În Anglia o am pe Cathy ca să mă hrănească, ceea ce e excelent, pentru că soția mea n-o face, zice el serios. În Spania o am pe soția mea. Și ea îmi va face ceva de mâncare. Cu puiul ăla te-ai descurcat de minune.

Are dreptate, m-am descurcat, dar asta nu-nseamnă că mi-a și plăcut. Deși aș minți dacă aș spune că nu mi-a făcut plăcere să-l privesc cum mănâncă. Am avut grijă de el. Acest gând mă face să-mi doresc să-i pregătesc masa.

— OK, spun ridicându-mă. O să-mi îndeplinesc obligația.

— Ah, ce bine! Era și momentul să faci ce ți se spune, spune el serios, fără să zâmbească. Treci la treabă atunci.

— Nu-ntinde coarda, Ward, îi zic, îndreptându-mă spre frigider.

Mă decid repede ce voi găti. Scot niște ardei, cărnăciori, orez și ciuperci, laolaltă cu niște cotlete de miel, și le duc la blat. Apoi găsesc un tocător și un cuțit. Mă pun pe treabă, tai ardeii și le scot semințele, apoi toc ciupercile și cărnăciorii și le călesc. Fierb orezul, tai niște pâine proaspătă și frig mielul la tigaie. În acest timp, el stă și mă privește cum gătesc, fără să se ofere să mă ajute și fără să încerce să-mi vorbească. Mă privește în tăcere cum îmi îndeplinesc obligația de a-l hrăni. La un moment dat, mă trezesc cu el lângă mine, aplecându-se peste blat.

— Te descurci grozav, domniță.

— Nu mă lua de sus, zic eu, luând cuțitul și îndreptându-l spre el.

Rămân șocată când mutra lui relaxată se-ncordează și-mi smulge cuțitul din mână.

— Nu te mai prosti cu cuțitele, Ava!

— Scuze! izbucnesc eu, holbându-mă la cuțitul din mâna lui și regretându-mi prostia.

E un cuțit ascuțit, iar eu îl flutur pe-aici de parcă ar fi o panglică de la gimnastică ritmică.

— Îmi pare rău, repet eu.

Îl așază jos cu grijă și pare să-și fi revenit.

— E-n regulă. Hai s-o lăsăm baltă.

Arăt spre masă, ca să nu mai fiu nevoită să-mi cer din nou scuze. Nu pare deloc bucuros.

— Vrei să pui masa?

— Sigur, zice încet, gândindu-se poate c-a exagerat.

Dispoziția lui reținută și faptul că m-a certat au dat naștere unei atmosfere încordate. Jesse pleacă de lângă mine și așază masa pentru două persoane, în timp ce eu termin de gătit.

— Uite, zic eu, punându-i farfuria în față, dar înainte să mă retrag, el mă prinde de mână și mă privește rugător.

— Am exagerat.

Deja mă simt mai bine.

— Nu, e-n regulă. N-ar trebui să fiu atât de neglijentă.

— Stai jos, zice el zâmbind.

Îmi trage scaunul, dar când mă așez, el se ridică.

— Ne lipsește ceva, spune, dispărând din încăpere.

Se-ntoarce iute, cu o lumânare într-o mână și cu o telecomandă în cealaltă. Găsește chibriturile, aprinde lumânarea și o așază în mijlocul mesei. Apoi apasă pe telecomandă. Vila răsună de o anume voce masculină, pe care o recunosc imediat.

— Mick Hucknell? întreb, un pic mirată.

— Sau Zeul. Cum vrei, zice zâmbind și se așază.

— Ești dispus să-mparți acest titlu? spun, luând tacâmurile.

— Merită, răspunde el relaxat. Arată bine. Mănâncă.

Zâmbesc și-mi tai o bucată de miel. Mă abțin să ridic din nou cuțitul la Jesse când se apleacă, uitându-se la carnea din farfuria mea. Vrea să vadă cât de bine e gătită. Îl ajut, arătându-i mijlocul cotletului de miel.

Ar trebui să fie mulțumit. Friptura de vită îmi place medie, dar mielul îl prefer bine gătit. Iau o bucată și duc furculița la gură.

— Îmi dai voie? întreb serioasă, exact cum e și Jesse.

— Îți dau, zice el, tăindu-și carnea și luând o îmbucătură. Știi să gătești, nevastă, adaugă după ce mestecă și înghite.

— N-am spus niciodată că nu știu. Doar că nu-mi place.

— Nici măcar pentru mine?

Îl privesc ca să-i văd expresia și e exact așa cum mă temeam că va fi. Nu glumește, nu se strâmbă ghiduș. Știu unde duce asta și, deși îmi place să gătesc pentru el, n-aș vrea s-o fac zilnic.

— Nu mă deranjează, răspund.

— Mie-mi place când îmi gătești, spune el. E oarecum normal.

Mă opresc și pun cuțitul jos.

— Normal?

— Da, normal. Cam asta fac oamenii căsătoriți.

— E normal ca soția să gătească și soțul să mănânce? E un pic șovin.

Râd, dar el nu râde. Se concentrează asupra mâncării. Vrea normalitate? Atunci ar trebui să-ncerce să fie normal. Dar oare vreau să fie normal? Nu, nu vreau. N-ar mai fi Jesse dacă ar fi normal. N-am mai fi noi dacă ar fi normal. Mai iau o înghițitură, ca să nu-l jignesc. N-o să fim niciodată complet normali, sper din toată inima.

El ridică din umeri, își lasă tacâmurile lângă farfurie, înălțând ochii spre mine și mestecând foarte lent. Oare ce-i trece prin cap? Sunt atât de captivată de ochii lui verzi, încât mestec și eu la fel de lent.

— Asta nu-i ceva normal? mă întreabă, cu voce răgușită.

— Adică să luăm cina împreună?

— Da.

— Ba da, e normal, spun, ridicând din umeri.

Jesse dă ușor din cap.

— Dar dacă te-aș întinde pe masă în timpul cinei și te-aș fute? Ar fi normal?

Casc ochii uluită. Nu știu de ce, pentru că ar fi ceva perfect normal din partea noastră.

— E normal pentru noi să faci ce vrei tu, când vrei tu. Poți să mănânci și cina făcută de soția ta, dacă vrei.

— Bine, spune, luând din nou tacâmurile. Îmi place normalitatea noastră.

Mă-ncrunt. Ce rost are discuția asta?

— Ai vreo problemă? întreb.

— Nu, răspunde el repede.

— Ba da, ai, ripostez eu și cred că știu ce are. Te gândești că n-o să mai existe spontaneitate cu doi bebeluși prin preajmă?

— Nu, nicidecum.

— Uită-te la mine, îl rog, iar el mă privește șocat.

Nu-i dau șansa de a se-ncrunta la mine sau de a mă întreba cu cine naiba îmi imaginez că vorbesc.

— Te gândești, nu-i așa?

Îmi aruncă o privire urâtă.

— Oriunde, oricând.

— Nu și cu doi copii în preajmă.

Îmi vine să râd de el. La asta se gândea. Și-a dat seama brusc că-mi va împărți trupul cu altcineva. Mă-ntorc la farfuria mea, savurându-mi revelația. Nu-mi vine să cred că nu se gândise deja la asta.

— O să-mi solicite mult atenția.

Îndreaptă furculița spre mine. Nu cuțitul, ci furculița.

— Da, principala ta misiune e să ai grijă de copiii noștri, dar a doua e să ai grijă de mine. Oriunde, oricând, Ava. Va trebui să-mi înfrânez pofta de tine într-o anumită măsură, dar nu cred că-mi voi sacrifica viața astfel. Atingere permanentă. Oriunde, oricând. Asta nu se va schimba doar pentru că vom avea copii.

Ia o bucată de friptură și o vâră în gură nervos. Dacă dorința de a-i găti era șovină, atunci n-am idee ce vrea să-nsemne discursul ăsta.

— Chiar dacă o să fiu epuizată după nopțile nedormite? îl împung eu.

— Prea obosită ca să ți-o trag? întreabă el, șocat.

— Da.

— O să angajăm o dădacă.

Înfige din nou furculița în carne, iar eu râd de mă prăpădesc în sinea mea.

— Dar te am pe tine, îi reamintesc, iar el oftează și-și lasă tacâmurile pe farfurie.

— Mă ai, spune și-și masează tâmplele ca să se calmeze. Mă ai, acum și întotdeauna, adaugă și mă ia de mână. Promite-mi că n-ai să spui vreodată „Sunt prea obosită" sau „N-am chef".

— Dar tu-mi spui mie că sunt prea obosită! țip eu. Ți se pare normal să mă ponderezi.

— Pentru că eu sunt șeful, spune cu sinceritate. Promite-mi, insistă el.

— Vrei să-ți promit că voi fi disponibilă să mi-o tragi când și unde dorești?

Se uită-n altă parte pentru o clipă, apoi mă privește atent, spunând simplu:

— Da.

— Și dacă nu vreau?

Sunt indolentă doar ca să-l enervez. N-o să fiu vreodată prea obosită pentru bărbatul acesta, dar revelația lui subită e amuzantă. Trebuia să se gândească la toate astea când mi-a furat pilulele.

Râde. Apoi ticălosul arogant își scoate tricoul, lăsându-și la iveală trupul perfect. Își privește pieptul, de parcă ar vrea să-mi reamintească faptul că nu are niciun defect. Și eu tot la pieptul lui mă uit. Cred că salivez peste friptură, dar voi rezista tacticilor sale. Îi sorb frumusețea de zeu, măsurându-i din priviri mușchii. Îmi propun să-i amintesc să-mi reîmprospăteze semnul. Începe să dispară.

— N-ai cum să reziști, spune, arătând spre pieptul lui.

Dau ochii peste cap, văzându-i privirea verde și încrezătoare.

— M-am obișnuit.

Îmi dezlipesc privirea lacomă de chipul lui desăvârșit. Dar mi-aș dori să mai trag o ocheadă.

— Devine plictisitor după o vreme, adaug relaxată.

Mă asaltează imediat, trăgându-mă pe una dintre carpetele de pe podea. Nici nu-mi dau seama ce se-ntâmplă. Gâfâi, cu el peste mine.

— Habar nu ai să minți, iubito.

— Știu, recunosc eu.

Nu mă pricep deloc.

— Hai să vedem cât de tare te-ai obișnuit, vrei?

Îmi dă mâinile la o parte și mă imobilizează. Nu mă pot mișca și situația mă îngrijorează. Am mai trecut prin asta de multe ori și nu am fost prea mulțumită de rezultat.

— Jesse, te rog, nu, îl implor, nici eu nu știu de ce.

Știu că nu-mi va folosi la nimic. Are de gând să mă calce în picioare, pentru că revelația sa i-a trezit instinctele animalice. Probabil mă va și însemna. E ca un leu.

— Ce mă rogi? face el, deși știe foarte bine la ce mă refer. Ești obișnuită cu asta.

E conștient că mă prefăceam. N-o să mă obișnuiesc niciodată și mă bucur. O să-l admir întotdeauna și o să-l doresc la fel de mult pentru tot restul zilelor mele. Și nu mai am răbdare. Dorința aceasta îmi curge prin vene chiar acum. E mereu latentă, fierbând la foc mic, așteptând câteva cuvinte sau o atingere. Apoi încep să mă-nfior toată, adânc în stomac, apoi simt nerăbdarea și plăcerea chinuitoare până la explozie, indiferent că e una blândă sau una care mă face să țip. Încep să simt fiorul chiar acum. Mușchii abdomenului mi se încordează, și cred că simte și el asta pentru că, spre deosebire de ultimele atingeri din ultima vreme, îmi stă exact pe burtă. Și-a dat oare seama că n-o să-i rănească pe bebeluși, așa cum și-a dat seama că nu-i voi mai aparține în întregime?

Zvâcnirea dintre picioare se amplifică atunci când se ridică-n genunchi și-ncepe să-și desfacă fermoarul jeanșilor. O să fie dureros. Dacă vrea să fie Jesse cel dominator, vreau să profit la maximum, dar nu am cum să mă mișc, așa imobilizată. Simt cum îmi vine să țip de nervi și, oricât aș încerca să-mi dezlipesc privirea de abdomenul lui musculos, eșuez lamentabil. Să mă obișnuiesc? Ce declarație caraghioasă!

— Jesse, lasă-mă să mă ridic.

Nu mă zbat pentru că va obosi, și atunci îmi voi descătușa energia.

— Nu, Ava.

Își coboară puțin jeanșii, dând la iveală boxerii albi de la Armani. E din ce în ce mai greu.

— Te rog, îl implor.

Ochii îi sclipesc victorioși, chiar dacă știm amândoi că nu a isprăvit tortura.

— Nu, Ava, spune el răgușit, strecurându-și degetul mare pe sub talia boxerilor.

Îi zăresc părul blond și penisul catifelat.

— O, Doamne.

Închid ochii, urându-l și iubindu-l în același timp. În întuneric, aștept în zadar ordinul să-i deschid. Dar nu pentru mult timp. Simt o mișcare, apoi ceva tare și umed îmi atinge buzele. Deschid gura, dar nu mă pătrunde. S-ar putea să vomit, dar tot îmi doresc sex oral. Deschid ochii. El se apleacă peste mine, sprijinit pe o mână. Îi caut chipul și știu ce voi descoperi, dar asta nu mă oprește. Știu ce voi găsi, știu că voi înnebuni de dorință și mai știu că n-o să pot face nimic în privința asta.

Și iată-l. Stăpânul meu, sprijinit în brațul său solid, cu ochii lui minunați aproape închiși, cu genele lui incredibil de lungi și cu chipul lui uimitor. Îi privesc abdomenul și pieptul periculos de frumoase. Văd cum își ține penisul magnific, pe care mi-l trece peste buze. Mă simt zdrobită.

— Gura, îi cer liniștită.

— Ce-ți fac eu ție, Ava? întreabă el, știind bine ce răspuns va primi și torturându-mă cu o nouă atingere pe buze.

— Mă distrugi! strig, zbătându-mă în van.

— Ai grijă cum vorbești, în pula mea, mârâie el, iar eu mă excit și mai mult.

— Te rog!

— Te-ai obișnuit cu mine?

— Nu!

— Și nu te vei obișnui vreodată. Asta e normalitatea noastră, iubito. Obișnuiește-te cu ideea.

Îmi introduce scula în gură gemând, iar eu o accept de bunăvoie, cu bucurie, cu nerăbdare. Oftez, sug, muşc, dar nu am control total. Puterea e la el, dar nu-mi pasă. Atingerea contează.

— Ai grijă, Ava, spune el, iar eu ridic ochii pentru a vedea cum îmi priveşte gura. Îmi place la nebunie gura ta, femeie.

Mâna lui îmi cuprinde ceafa, imobilizându-mă. Începe să mă pătrundă uşor, lent, delicios. Nu e nimic dur, dar îşi îndeplineşte datoria de a fi Jesse cel dominant. Se pricepe de minune să-mi arate calea normalităţii în relaţia noastră, iar eu încep s-o înţeleg.

Îl muşc uşor pe toată lungimea şi simt cum zvâcneşte. Picioarele i se încordează, dându-mi semnalul de care am nevoie. Îl ling şi-l mângâi mai puternic, ignorând dorinţa lui de a mă purta cu blândeţe. O să-şi dea drumul. Gem, iar el trage nişte înjurături, dar îşi scoate penisul din gura mea. Se ridică-n genunchi, îşi ia scula în mână şi termină, privindu-mă cu buzele întredeschise. Mă enervează, dar una dintre fanteziile mele erotice preferate e transpusă în realitate — Jesse masturbându-se până la orgasm. De data asta e chiar mai bine, pentru că şi-a dat părul ud la o parte de pe faţă şi şi-a încordat pectoralii. Mă sufoc de satisfacţie. Cred că o să ajung şi eu la orgasm doar privindu-l. Doamne-Dumnezeule, arată divin.

— Isuse! mormăie el, dându-se în spate.

Îmi dă corsetul şi sutienul la o parte, apoi îşi aşază penisul între sânii mei şi-mi ejaculează pe tot pieptul. Geme, plin de transpiraţie, apoi se rostogoleşte, întinzându-se pe jos.

M-a însemnat.

— Oricând, oriunde, iubito, pufneşte el, sărutându-mă apăsat.

Accept si asta de bunăvoie, lăsându-l să ia în continuare ce-şi doreşte.

— E perfect, futu-i.

— Hmmm, mormăi şi eu, nedorind să spun de fapt nimic.

A fost perfect. El e perfect.

— Vino-ncoace.

Se ridică, îmi aranjează sutienul şi bluza, apoi mă ajută să mă scol. Mă duce-n braţe până la masă, mă aşază pe scaun şi arată spre farfurie.

— Termină de mâncat.

— N-am vomitat, spun aproape cu mândrie.

— Bravo ție.

— De ce nu ți-ai dat drumul la mine-n gură? îl întreb, în timp ce el își încheie pantalonii.

Îi vine să râdă, dar se stăpânește. Se așază, face semn spre tacâmurile mele, apoi le ia pe ale lui.

— Ca să nu-i otrăvesc pe bebelușii.

Dacă aș lua o înghițitură, m-aș sufoca, în schimb izbucnesc într-un hohot de râs.

— Poftim? chicotesc eu.

Nu repetă, ci îmi face cu ochiul, iar eu mă-ndrăgostesc de el și mai mult.

— Mănâncă, domniță.

Zâmbesc și-ncep să mănânc, satisfăcută, deși n-am avut orgasm. Încă fierb pe dinăuntru, dar nu mă mai interesează.

— Mâine ce facem? îl întreb.

— Păi, nu știu ce faci tu, dar eu vreau să mă satur de locul acesta.

— Mă ții prizonieră în Paradis tot weekendul?

Nu mă deranjează, dar ar fi frumos să facem o plimbare sau poate să luăm cina undeva.

— N-aveam de gând, dar pot să umblu la încuietori.

Își bagă în gură o bucată de ardei umplut, privindu-mă cu sprâncenele ridicate. Îi dau idei. Nu mai am replică. Zâmbesc și mai larg, mistuită de fericire, și încerc să-mi termin cina.

— Doamne, cât iubesc zâmbetul ăla. Arată-mi-l.

Surâd așa cum se cuvine, iar el îmi aruncă zâmbetul acela rezervat numai mie, cu o sclipire în ochi.

— Ești fericit? îl întreb.

— În delir.

Capitolul 24

Știu că zâmbesc în somn. Nu trebuie să deschid ochii ca să-mi dau seama unde sunt. Briza răcoroasă a mării intră prin ușile deschise, iar amestecul de apă sărată și acel parfum puternic mă trezesc la realitate. Totuși, aceste două arome nu întrec parfumul meu favorit care a rămas în cearșafurile în care a dormit Jesse. Dar el nu e în pat.

Deschid ochii și primele lucruri pe care le văd sunt un biscuit cu ghimbir, niște acid folic și un pahar cu apă. Zâmbesc, iau pastilele și rontăi biscuitul. Mă dau jos din pat, fără să-mi pun haine sau lenjerie. Suntem singuri pe o plajă pustie și n-am uitat de rugămintea lui de a coborî la micul dejun ca în fiecare dimineață, mai ales că acum nu trebuie să-mi fac griji că apare Cathy. Așa că mă duc despuiată să-l găsesc pe Stăpânul meu, dar după câteva minute de căutare nu dau de el. Observ că voalul de la ferestrele ce dau în verandă flutură în vântul ușor, așa că-mi croiesc loc printre ele, ies pe terasa de lemn și inspir aerul proaspăt. Perfect. E devreme, pentru că soarele e jos, dar căldura e intensă, ostoită doar de briza care-mi împrăștie părul pe față. Mă chinui să-l leg într-un coc răvășit și, după ce mă dezmeticesc, îl zăresc în depărtare. Aleargă,

îmbrăcat în șort, fără tricou și fără încălțări. Mă sprijin de balustrada de lemn și-l privesc apropiindu-se. Silueta lui zveltă sclipește în soarele dimineții. Parcă e un miraj.

— Neața, chițăi eu când e la câțiva metri distanță, transpirat și gâfâind.

Asta e ciudat. E un robot când aleargă și nu dă vreodată semne de oboseală sau efort. Ia un prosop înfășurat de balustradă și începe să se șteargă, zâmbind.

— Neața și ție.

Îmi măsoară din priviri trupul gol, puțin ascuns de stâlpii în spatele cărora stau.

— Cum te simți?

Mă gândesc rapid, ajungând la concluzia că mă simt perfect. Nu mi-e deloc rău.

— Bine.

— Bravo, spune el, apropiindu-se de pavilion și ridicând privirea la mine. Dă-mi un sărut.

Mă-nclin și-l sărut pe buze, și-i simt parfumul trupului accentuat de transpirație.

— Ești ud leoarcă.

— Pentru că e groaznic de cald, spune Jesse, dându-se în spate. Micul dejun? adaugă el, dar nu e deloc o întrebare.

Dacă spun nu, mă va certa și poate chiar mă va hrăni cu forța.

— Îți fac eu micul dejun.

Pornesc spre dormitor.

—Unde te duci? strigă în urma mea.

— Să pun ceva pe mine.

— Hei! țipă el, iar eu mă-ntorc și-i văd expresia nelămurită. Mișcă-ți curul gol la bucătărie, domniță.

— Poftim? zic eu, izbucnind în râs.

— Ai auzit bine.

Mă privește nerăbdător, să vadă dacă-l sfidez. Îmi privesc trupul gol și oftez. N-o să-mi mai ceară așa ceva când o să-mi crape burta. Dar deocamdată mă simt bine în pielea mea, iar el se simte bine privindu-mă, așa

să mă întorc din drum și intru în bucătărie, primind o palmă la fund când trec pe lângă el.

Dacă normalitatea înseamnă că trebuie să pregătim și să mâncăm micul dejun amândoi în fundul gol, atunci îmi place la nebunie normalitatea noastră. Dacă normalitatea înseamnă să pierdem trei ore pregătindu-ne să ieșim pentru că niciunul nu-și poate ține mâinile departe de celălalt, atunci îmi place la nebunie normalitatea noastră. Dacă normalitatea înseamnă să mă-mbrac cu o rochiță de plajă și să fiu privită de parcă mi-aș fi pierdut mințile, atunci nici nu vreau să fiu normală.

— Gândește-te mai bine, domniță.

Îmi răscolește hainele, înjurând și strâmbându-se. Îmi aruncă la o parte toate rochițele de plajă.

— Ai făcut asta intenționat.

— E cald, râd eu, stând în mijlocul camerei, îmbrăcată în dantelă, și privind cum Jesse își pierde mințile.

— Doamne, Ava! face el, ridicând un costum de baie fără bretele, cu pantaloni foarte scurți.

— Tu spui că am picioare frumoase, zic eu.

— Da, ești frumoasă toată, dar asta nu înseamnă că vreau să afle toată lumea.

Azvârle costumul de baie cât colo și înșfacă o rochie neagră, lungă și fluidă, cu bretele subțiri.

— Ochii mei, spune, doar pentru ochii mei.

— Ce naiba te-a apucat? mă răstesc eu, smulgându-i rochia din mâini. Ai fost de acord cu rochia de la petrecerea aniversară și cu șortul de jeans.

— N-am fost de acord deloc. Am făcut o excepție, dar am văzut cum se uitau bărbații la tine.

Vrea să mă enerveze?

— Și eu văd cum se uită femeile la tine!

— Da, deci îți imaginezi cum s-ar uita la mine dacă m-aș plimba în sus și-n jos pe jumătate gol? zice el, arătând spre rochie. Poți să te-mbraci cu asta.

— Tu stai deseori fără cămaşă, continui eu. Iar eu nu te trântesc la podea ca să-ţi ascund trupul. Relaxează-te!

— Nu! ţipă el.

Ne-ncruntăm unul la celălalt, dar el e mai încrâncenat.

— Eşti absurd, şuier eu. Mă-mbrac cu ce-mi place.

Îi arunc rochia neagră în faţă şi-mi recuperez rochiţa decoltată, de culoare roz închis, pe care o îmbrac. Mă priveşte cum îmi pun nervoasă rochia.

— De ce-mi faci una ca asta? întreabă furios.

— Pentru că e absurd să crezi că-mi poţi impune cu ce să mă-mbrac. De-aia.

Îmi leg rochiţa la ceafă şi o aranjez, ignorând mărâitul scos de Stăpânul meu cel iraţional. În relaţia noastră aşa-zis normală, în privinţa asta nu voi ceda niciodată.

— Nu e atât de rău.

— Eşti prea frumoasă, mormăie el îmbufnat.

Zâmbesc şi-mi încalţ şlapii.

— Dar sunt fata *ta* frumoasă, Jesse.

— Eşti, spune el încet. A mea.

Inspir adânc ca să mă calmez şi mă lipesc de pieptul lui.

— Nimeni nu mă va lua de lângă tine.

Nu ştiu de câte ori trebuie să-i repet chestia asta. Ştiu că-i e teamă de asta, dar mai ştiu că problema lui e de fapt armata de femei despuiate care s-au învârtit în jurul lui mare parte din viaţa sa. Nu vrea ca bărbaţii să mă privească aşa cum le privesc pe acele femei — aşa cum Jesse însuşi le privea înaintea mea.

— Ştiu, oftează el, dar chiar trebuie să alegi cea mai micuţă rochie de pe planeta asta nenorocită?

— Exagerezi, spun, sărutându-l pe obraz.

— Nu cred, mormăie el, apăsându-şi obrazul proaspăt bărbierit de buzele mele. Facem un compromis?

— Ce fel de compromis? întreb eu.

Se apleacă şi ia un pulover, iar eu încep să scutur din cap.

— Nici vorbă, Ward. O să leșin.

Exasperat, îl aruncă și se ridică în picioare.

— Bine, dar să nu dai vina pe mine dacă se uită la tine ciudat vreun dobitoc.

Îl privesc uluită. Stă-n fața mea, aranjat și delicios, îmbrăcat în pantaloni scurți și într-un tricoul polo alb de la Ralph Lauren, cu gulerul ridicat, în stilul Jesse.

— Eu trebuie să accept privirile ciudate a căror țintă ești zilnic.

— Da, și le calci în picioare, rânjește el.

Râd și dau să ies din cameră.

— Eu sunt mult mai blândă decât tine.

În Paradis e din ce în ce mai bine. Deși ideea lui Jesse de a mă ține închisă în vilă era foarte tentantă, voiam să explorez locul alături de el, să ne plimbăm ținându-ne de mână, să mâncăm și să fim împreună într-un fel diferit. Nu s-a întâmplat prea des de când ne-am cunoscut și deși s-a bosumflat puțin, știu că s-a bucurat astăzi de mine în toate modurile posibile. M-a ținut în brațe cu tandrețe și când am mâncat la un bar de pe plajă, m-a pus să mă așez aproape de el ca să mă poată atinge.

Soarele deja apune când ne-ntoarcem la vilă, pe drumul denivelat. Parfumul cunoscut mă învăluie când intrăm pe porțile de lemn și înaintăm de aleea cu pietriș, pe sub umbrarul verde.

— Te-ai distrat? întreabă el, oprind motorul și privindu-mă cu optimism.

— M-am distrat, mulțumesc. Dar tu?

— Cea mai frumoasă zi, iubito. Acum însă voi alege ce vom face pentru restul serii, spune, apoi îmi desprinde centura și-mi deschide portiera. Ieși.

Mă execut, dându-mă jos din mașină.

— Ce facem?

— Vom juca un joc.

Vine lângă mine, privindu-mă poznaș, cu sprânceana ridicată.

— Ce fel de joc? întreb, din cale-afară de curioasă.

— O să vezi, spune, luându-mă de mână și conducându-mă spre vilă. Ne vedem pe covorul din salon, zice, sărutându-mă pe chipul mirat, apoi mă abandonează la ușa de la intrare.

Unde se duce? Mă-ncrunt și-l urmăresc cum dispare înspre dormitor. Îmi las geanta jos și mă așez pe carpeta moale. Curiozitatea mă roade, dar nu pentru mult timp. Jesse revine cu un pachet de cărți de joc.

— Jucăm cărți? îl întreb, încercând să nu par dezamăgită.

— Da.

Răspunsul lui scurt și direct e un semn că vom juca, într-adevăr, cărți, indiferent cât de mult aș protesta. Cărți?

— Nu vrei mai bine să te saturi de mine? încerc eu tactica ispitirii.

Știu când voi câștiga bătălia și acum nu e cazul. Mă privește atent și se așază pe carpetă, sprijinindu-se de canapea și întinzându-și picioarele lungi.

— O să jucăm poker pe dezbrăcate.

— Nu știu să joc poker, spun foindu-mă.

O să pierd, dar ăsta e un lucru rău?

— Nu e un joc cinstit fiindcă eu nu știu să joc.

Îmi dau seama că e de rău. E arogant și aș vrea să-i șterg înfumurarea de pe mutră. Latura mea competitivă iese la suprafață.

— Bine, spune el încet, amestecând lent cărțile, ce zici de blackjack?

Cred că-mi vede mutra debusolată, pentru că zâmbește.

— 21? Stick, twist, burn?[1]

Îl privesc nelămurită.

— Nu, îmi pare rău. Habar nu am despre ce vorbești, spun, sprijinindu-mă pe mâini. Război?

Se prăpădește de râs — râsul pe care-l ador.

— Război?

— Da, sunt foarte pricepută.

— Ava, hai să jucăm război când vor veni copiii, spune chicotind, apoi împarte câte două cărți. Așa, eu sunt crupierul și trebuie să-ți văd cărțile.

---

1 Regulile jocului de blackjack — stai, dă carte, desparte cărțile. (*N. tr.*)

Ridic din umeri și mă uit la cărți — un zece și un șesar.

— OK.

— Ce ai?

— Nu-ți spun! zic eu, iar el își dă ochii peste cap.

— Facem o rundă de probă. Spune-mi ce ai.

Îmi lipesc cărțile de piept.

— Un zece și-un șase, spun suspicioasă.

— Deci 16?

— Trebuie să le aduni?

O să regrete chestia asta. Probabil o regretă deja.

— Da, le aduni.

— Bine, în cazul ăsta, am 16, spun și-i arăt cărțile, iar el dă din cap.

— Câștigătorul e cel mai aproape de 21, după ce toți cei de la masă și-au jucat mâna.

— Ce mână?

Îmi reprim un zâmbet când își dă capul pe spate, exasperat.

— Regulile pe care o să ți le explic, Ava.

— Ah, bine. Explică-mi-le.

Își lasă capul în jos și expiră epuizat. Regretă chestia asta. Pariez c-ar fi preferat să fi ales să se sature de mine.

— OK. Ai 16 și trebuie să te apropii cât mai mult de 21, fără să depășești. Ai înțeles?

— Am înțeles.

— Bravo. Cu 16, ar trebui să-mi mai ceri o carte. Ai înțeles?

— Am înțeles.

Îmi mai dă o carte, iar eu mă uit la ea pe furiș. De parcă n-ar ști deja ce am în mână.

— Ce ai? întreabă el.

— Un popă.

Nu sunt un geniu al jocurilor de cărți, dar știu că am depășit. Arunc cărțile pe podea.

— Nu mai voiam o carte.

— Nu poți să rămâi cu 16, Ava.

— Dar n-aș fi depășit!

— Nu, dar e probabil ca eu să am mai mult de 16, deci cel mai bine e să riști.

Întoarce și cărțile sale, un valet și o damă.

— 20, zic eu repede.

— Corect. Eu nu mai cer carte, deci am câștigat, spune, strângând cărțile și amestecându-le din nou. Ai priceput?

— Ah, o să te bat de-o să te ascult cu urechea, Ward, zic, frecându-mi mâinile și așezându-mă comod.

Zâmbește când mă vede atât de competitivă, crezând probabil că delirez. La urma urmelor, Jesse Ward se pricepe de minune la orice.

— Trebuie să vorbim despre miză, iubito.

— Despre masă? Nu, mulțumesc, nu mi-e foame. M-ai hrănit suficient pe ziua de azi.

Își dă capul pe spate, hohotind de râs. Încerc să rămân serioasă, dar îl iubesc la nebunie când râde.

— Nu, adică miza jocului, zice el, privindu-mă. Doamne, te iubesc de mor.

— Știu. Pentru ce jucăm?

Îmi place jocul ăsta din ce în ce mai mult.

— Câte haine ai pe tine?

Mă măsoară din priviri. Jocul ăsta de cărți nu e rău deloc.

— Trei. Rochia, sutienul și chiloții. A, și încălțările. Cinci deci, arăt eu spre șlapi.

— Scoateți șlapii, ordonă el. Eu am două, spune, arătând spre tricou și pantalonii scurți.

— Și boxerii?

— Îmi stăteau în cale, zice el relaxat, împărțind câte două cărți.

Știu unde duce asta. N-avem nevoie de obstacole.

— Primul care rămâne dezbrăcat pierde, spune el rânjind, și câștigătorul preia puterea.

Casc gura când îi văd mutra amuzată.

— Cum rămâne cu oriunde, oricând?

— Sunt rezonabil, zice el, ridicând din umeri și arătând spre cărțile mele. Nu-ți forța norocul, s-ar putea să-mi retrag oferta.

Iau cărțile cu grijă și le apropii de față. El e la fel de încrezător ca întotdeauna, lăsându-mi un articol de îmbrăcăminte în plus.

— Nu e nimic rezonabil în a negocia puterea în relația noastră, zic uitându-mă la cărți — doi șeptari. Mai vreau o carte.

Îmi întinde o carte, rânjind în continuare.

— E parte din normalitatea noastră, domniță. Poftim.

— Mulțumesc, răspund politicoasă, luând cartea de pe podea și așezând-o lângă celelalte.

E un opt. Pufnesc teatral și arunc cărțile.

— Am depășit, mormăi eu.

El zâmbește și-ntoarce cărțile cu fața-n sus — un valet și un nouar.

— Cred că mă opresc, zice el. Ai pierdut.

Clatin din cap, iar el lasă cărțile jos și se târăște lent spre mine, cu ochii sclipindu-i de dorință. Inima mea bate mai tare când îl văd apropiindu-se. Când e lângă mine, își duce mâinile înspre ceafa mea.

— Scoate rochia, șoptește, desfăcând nodul. Hopa sus.

Mă ridic, deși aș vrea să mă prăbușesc pe spate și să-l las să mi-o tragă chiar acum. Poate să păstreze puterea. N-o vreau. Niciodată. Mă prinde de poalele rochiei și mi-o scoate, aruncând-o pe canapea. Se-nclină și mă mușcă de ureche.

— Dantelă, murmură, iar eu îi simt respirația fierbinte.

Mă-ncordez, iar el mă abandonează acolo, pradă dorinței, și se așază la locul lui.

— Ia loc.

Închid ochii ca să-mi revin în fire. Trebuie să-mi păstrez forța, pentru că acesta e un joc pentru el. Mă așez la loc îmbrăcată în dantelă și, ca o ispită ce sunt, îmi desfac picioarele și mă sprijin în spate pe mâini. Dacă vrea să se joace, asta vreau și eu.

— Fă cărțile din nou, Stăpâne.

Un zâmbet atotștiutor i s-a întins pe chipul frumos, semn că știe că ispita lui nu se dezminte. Împarte cărțile, iar eu le examinez repede și

declar că mă opresc. El dă din cap și se uită la cărțile sale. Are un nouar și o damă.

— Mă opresc.

Se uită la mine, iar eu rânjesc, aruncând arogantă cei doi popi pe podea. Apoi mă duc spre el, îl încalec și-l prind de marginea tricoului.

— Scoate tricoul, șoptesc.

Ridică brațele de bunăvoie, iar eu i-l scot și-l arunc cât colo, oftând și sărutându-l pe piept.

— Hmmm, tare.

Mă frec jucăușă în poala sa, iar el inspiră tăios. Apoi cobor din brațele lui și-mi reiau locul pe covoraș.

— Fă cărțile.

E clar că se chinuie să nu mă tăvălească acolo, pe carpetă. Știu asta pentru că-i văd erecția și pentru că-și mușcă buza. Se concentrează și-mi place asta la nebunie. Iar priveliștea devine din ce în ce mai apetisantă cu fiecare mână pe care o câștig. Încă una și e al meu, cu tot cu putere. Împarte din nou cărțile, iar eu calculez rapid — 14 puncte.

— Încă o carte, te rog, spun, făcându-i semn să mă servească.

Un doiar. În total 16. La naiba, acum chiar nu știu ce să fac.

— Mă opresc. Nu, mai vreau una!

Dă să-mi întindă zâmbind o carte.

— Nu! Nu, nu mai vreau, spun refuzând cartea, iar el rânjește larg.

— Nehotărâtă? mă întreabă, îndreptându-se de spate și scoțând pieptul intenționat în față.

Clipesc, decisă să nu-mi pierd concentrarea. Nu m-a distras, dar rezist cu greu să nu trag cu ochiul la el. Sau chiar să mă holbez.

— Nu, mă opresc, spun eu cu înfumurare.

— Bine, zice el, căznindu-se să nu surâdă când își întoarce cărțile. Hmmm, 16, face el. Ce să fac oare?

— Decizia ta, spun, ridicând din umeri.

Nu repet cuvintele sale din runda de încercare. Mor s-o fac, dar mă abțin. Vreau să văd cum joacă mâna asta Domnul Bun-La-Orice.

— Merg mai departe, spune el, întorcând o carte.

Nu știu cum, dar reușesc să rămân serioasă când dă la iveală un șesar.

— O, Doamne, șoptesc, privindu-i pieptul, gâtul și chipul adorabil. Ai riscat, adaug, aruncând cu cărțile mele spre el. Eu nu. Jos pantalonii.

Îmi studiază cărțile cu un surâs mic, clătinând din cap.

— M-ai bătut, iubito.

— Am preluat puterea.

Mă târăsc spre el, pentru că vreau să-l ating. A fost cel mai lung joc de cărți din istorie.

— Ce părere ai de asta? întreb, deschizându-i fermoarul pantalonilor scurți.

Nu mă oprește. Se reazemă de canapea și-și ridică fundul ca să-i pot scoate șortul. Îi zăresc erecția și mă chinui să mă stăpânesc.

— O să te-ntreb același lucru, mormăie el răgușit, pe un ton sută la sută erotic.

— Eu mă simt puternică.

Arunc pantalonii și-i iau pachetul de cărți din mână, așezându-l frumos deoparte. Se-ntinde și-mi trece degetul mare peste buza de jos. Își întredeschide buzele și mă privește atent.

— Ce-a pus la cale ispita mea?

Ar trebui să-i dau mâna la o parte, dar n-o fac.

— O să renunțe la putere, șoptesc, punându-mi mâinile pe coapsele lui și ridicându-mă ca să ne atingem nasurile. Ce are de spus Stăpânul meu?

Zâmbește victorios.

— Stăpânul spune că ispita lui și-a învățat lecția.

Mâinile lui mari îmi cuprind încheieturile, făcându-mă să-l iau de după umeri.

— Zeul tău spune că ispita nu va regreta că s-a predat.

Își lipește buzele de ale mele și-mi strecoară limba în gură.

— Dar Zeul și ispita știu amândoi cum funcționează relația noastră normală.

Mă cuprinde peste chiloții de dantelă și-și sprijină fruntea de a mea.

— Și funcționează perfect.

Mă-ncordez toată și-mi lipesc sexul de palma lui, frecându-mă.

— Tu ești perfect.

Îl sărut pe buze și-mi înfig mâinile în părul lui, trăgându-l iarăși. Nu mă pot abține.

— Știu, mormăie el, mângâindu-mă pe abdomen și pe fund. Credeam că ai renunțat la putere.

Nu m-aș putea opri pentru nimic în lume. Mă rog la toți sfinții să nu cedeze puterea, pentru că tânjesc cu disperare după el.

— Te rog, nu mă opri.

Nu mai am nici urmă de rușine. Îi vâr limba în gură, iar el geme, lipindu-mă de el. N-are de gând să mă oprească. Mă lasă să-mi fac de cap cu el.

— Știi că nu te pot refuza.

— Ba da, poți, îi spun între două alintări ale limbii, deși sunt proastă că-i reamintesc asta fix acum.

Mă refuză de multe ori, când sunt obosită sau când mă calcă-n picioare.

— Nu și acum.

Se ridică-n picioare cu mine încolăcită pe el, iar eu nici nu-mi dau seama când s-a întâmplat asta. Sunt prea absorbită, dar când aerul răcoros al nopții îmi atinge spinarea goală, mă lipesc de trupul său, sărutându-l și mai apăsat. Nu știu unde mergem și nici nu-mi pasă.

Sunetele misterioase ale nopții sunt primul lucru pe care-l aud. Apoi simt mirosul sărat al Mediteranei. Aerul e răcoros, dar căldura trupului său alungă orice disconfort. Ard de dorință și cred că nici Antarctica nu m-ar putea răcori. Coboară treptele de lemn cu grijă și mă duce la țărmul mării, dar nu mă bagă în apă. Îngenunchează și mă așază pe nisipul moale și umed, cu buzele lipite tot timpul de-ale mele. Îl mângâi peste trupul musculos, cu picioarele încolăcite peste el, și încep să gâfâi imediat. Un val ușor ne stropește și se sparge de corpul meu, înconjurându-mă cu un mic lac de apă de mare rece și sărată. Nu-mi pot stăpâni un scâncet. Îmi înfig unghiile în bicepșii lui și spatele mi se arcuiește, încercând să scap de atingerea rece. Sânii mei îmbrăcați în dantelă se lipesc de pieptul lui gol. Fierbințeala mi s-a evaporat într-o clipă.

— Șșșș, mă liniștește el, taci.

Vorbele lui blânde mă relaxează imediat. Nu știu exact cum și de ce, mi-e încă frig, dar el mă liniștește. Mă sărută pe gât, apoi pe toată fața.

— Te iubesc, șoptește. Te iubesc mult, mult de tot.

Inima-mi plesnește de fericire.

— Știu, îngân și-l sărut înfocat. Știu că mă iubești. Fă dragoste cu mine.

De asta aveam nevoie acum. Nu de futai. Nu de lucruri extreme. Ci de iubire.

— Nici nu plănuiam să fac altceva, spune el, dându-mi jos lenjeria de dantelă. O să numim chestia asta sex somnoros la asfințit.

Îl mângâi pe brațe și-i cuprind obrajii în palme. Îi văd limpede chipul, în ciuda beznei care ne-nconjoară. Sexul somnoros la asfințit ar putea deveni noul meu favorit.

— S-a făcut, murmur eu, ajutându-l să-mi scoată de tot lenjeria.

Mă cuprinde de mijloc, și-mi scoate apoi sutienul cu o singură mână. Vreau să-mi țin buzele lipite de ale lui, pentru că atingerea limbilor noastre mă trimite direct în Cel De-al Nouălea Cer al Raiului lui Jesse. Sfârcurile mi se întăresc și mai mult, de răcoare și dorință. Apoi el își retrage chipul dintre mâinile mele gemând și se dă în spate. Mă studiază preț de câteva clipe, apoi se afundă în mine pe jumătate cu meticulozitate, cu desăvârșire.

Chipul îi e indescifrabil, dar ochii lui spun o altă poveste. Sondează în cea mai adâncă parte din mine. Mă devorează cu uimire și devoțiune.

— Până la capăt? întreabă, atât de încet că mai că nu-l aud din cauza freamătului valurilor.

Dau din cap, nerăbdătoare, legănându-mi șoldurile. Planul meu de a-l ademeni funcționează. El inspiră tăios și mă ridică repede când un alt val ne izbește. Țip din nou când îi simt răceala, dar mai ales când Jesse mă penetrează până la capăt. Mă ține lipită de el când apa se retrage, cu obrazul lipit de gâtul lui, apoi mă lasă la loc pe nisip. Îl prind de umeri, iar el se sprijină cu antebrațele de-o parte și de alta a capului meu. Și ne uităm unul la celălalt. E o plăcere incomensurabilă. Mă umple complet, și-l simt

zvâcnind. Carnea mi se contractă în jurul lui, dar niciunul nu vrea să se grăbească. E frig, suntem uzi, dar suntem foarte fericiți. Nu mai există nimic în jurul nostru, exact așa cum ne place.

— Vrei să mă mișc? mă-ntreabă sărutându-mă. Spune-mi ce-ți dorești, iubito.

— Te doresc pe tine. Oricum ai fi.

— Cu tot cu iubirea mea incontrolabilă pentru tine. E bine așa?

E mai mult de-atât. Îl sărut drept răspuns, dar el se retrage, așteptând cuvintele mele.

— E bine, zic oftând încet, simțind că l-am sfidat.

Dar e bine.

— Mă bucur.

Își ridică șoldurile și-și încordează mușchii gâtului, iar eu inspir întretăiat.

— E atât de bine aici, în tine. Nu știu cum am supraviețuit fără asta. Am existat, Ava. N-am trăit.

Se retrage treptat și intră iar în mine cu lentoare, lipindu-și buzele de ale mele și absorbind micul țipăt de plăcere pe care-l scot, exact când un val rece mă lovește din nou.

— Acum trăiesc. Și numai pentru tine.

— Înțeleg, zic eu lângă buzele lui, fiindcă știu că asta va fi următoarea lui întrebare. Înțeleg toate astea.

— Bravo. Așa trebuie, spune ieșind și intrând din nou, și amândoi gemem și ne încordăm la unison. Îmi place la nebunie normalitatea noastră.

Zâmbesc și mă zvârcolesc sub el. Mă pătrunde din nou, cu încetineală. Normalitatea noastră. Și mie-mi place normalitatea noastră. Jesse care mă iubește atât de intens, încât își pierde mințile. Iar eu îi întorc toată această iubire. Și-l accept, așa enervant cum e uneori. Am depășit faza asta.

Nici nu mai simt apa rece a mării. Dorința îmi curge prin vene, încălzindu-mă. Mă agăț de fiecare mișcare cu fiecare mușchi din corp. Îi răsplătesc pasiunea sărutându-l și atingându-l, trăgându-l de păr și gemând.

își leagănă șoldurile înainte și înapoi atât de precis, atât de constant, încât fiecare mișcare mă aduce tot mai aproape de orgasm. Limba lui moale îmi explorează gura și penisul lui catifelat care mă străpunge e extaz pur, ca întotdeauna.

Îmi exprim nemulțumirea când își desprinde buzele de ale mele, dar el mă ignoră, dându-se puțin înapoi ca să privească în timp ce menține același ritm egal.

— Trebuie să te văd, gâfâie el. Trebuie să-ți văd ochii când îți dai drumul.

— Jesse, gem eu.

Nu are mult de așteptat. Plutesc în extaz, grație Stăpânului meu și felului în care știe să se poarte cu mine. Știu că mă va certa dacă-nchid ochii, așa că rezist tentației de a-mi da capul pe spate și de a-i închide strâns. E greu când îmi face ce-mi face. Își ridică trupul și se sprijină pe pumni.

— E aproape, spune el încet. Controlează-l, Ava. Nu mă face să mă opresc.

Mărește ritmul, iar ochii lui nu-i părăsesc pe-ai mei niciun moment.

— Te rog, nu te opri, spun, prinzându-l de fund cu putere și împingându-l în mine.

— Atunci știi ce trebuie să faci.

Se mișcă adânc și hotărât, făcându-mi misiunea intenționat mai dificilă. Îmi suprim un țipăt, chinuindu-mă să amân inevitabilul până când va fi și el gata. Inspir profund, înghit în sec și încep să răsuflu controlat. Știe că mă torturează. Știe, pentru că zâmbește din colțul gurii privindu-mă, apoi mă pătrunde din ce în ce mai ferm. Își mișcă și pumnii înfipți în nisip, încercând să se sprijine mai bine ca să mă chinuie cu dragostea lui răzbunătoare. Și Dumnezeu știe că reușește. De fiecare dată e din ce în ce mai bine.

Stau sub el, atrăgându-i atenția. Mă muște de buză și fierb pe dinăuntru, nerăbdătoare să mă eliberez. În dezlănțuirea mea senzuală, caut un semn că și el e gata să termine și-ncep să disper când nu văd niciunul. Apoi însă închide ochii verzi și șoldurile îi zvâcnesc. Se chinuie din răsputeri să

se abține. Îmi încolăcesc picioarele în jurul lui și-mi folosesc toți mușchii ca să-l împing înăuntrul meu. E aproape de orgasm. Șuieră, mă pătrunde din nou, iar eu țip de plăcere, mutându-mi mâinile pe antebrațele sale și strângându-l cu putere.

— Ce-mi faci... SĂ-MI BAG!

Își dă capul pe spate și izbiturile lui devin din ce în ce mai puternice. Profit de ocazie și închid ochii. Îmi țin și respirația.

— Ochii!

Deschid ochii din nou și-i zăresc chipul transpirat și supărat. E supărat că nu se mai poate stăpâni.

— La naiba, domniță, geme el. Vrei să-ți dai drumul?

— Da!

— Știu.

Intră în mine, urlând la nesfârșit, apoi strigă:

— Dă-ți drumul.

Sunt copleșită. Tot corpul mi se înmoaie sub zvâcnirile sale violente și palpită din cauza exploziilor sale eliberatoare care nu se mai opresc. Sunt încinsă, iar sperma lui mă inundă, în timp ce el geme și se freacă de mine. Respiră întretăiat, iar eu nu pot răsufla. E tot sprijinit pe brațe și transpiră intens, iar eu îmi mișc capul dintr-o parte în alta, aproape debusolată de intensitatea orgasmului.

— Mă faci să-mi pierd controlul, Ava, șoptește el. La naiba, femeie, mă înnebunești.

Îmi arunc brațele pe nisipul ud, în balta pe care trupul meu n-o mai simte. Sunt fierbinte.

— Nu le faci niciun rău, îi spun gâfâind.

Scutură din cap, și el dezorientat, apoi iese din mine și se lasă peste trupul meu, prinzându-mi sfârcul între buze. Îi simt ca prin vis gura caldă pe pielea mea.

— Ce bine e, oftez, închizând în cele din urmă ochii, în timp ce el se delectează cu sânii mei. Nu te opri.

— Ce gust bun ai, mormăie el, alunecând spre zona unde știu că am semnul și sugând cu putere.

Îl las să mă marcheze din nou și încerc să-mi recapăt răsuflarea și pulsul normal, dar ard în continuare.

— Du-mă în apă, gem eu. Trebuie să mă răcoresc.

Clatină din cap și-mi eliberează sânul ca să mă privească.

— Nu se poate, domniță.

Revine la pieptul meu fără alte explicații.

— De ce? insist.

Îmi sărută sfârcurile, apoi își apropie fața de a mea. În ochi are o sclipire poznașă.

— Să nu-nghețe bebelușii.

Nu râd, dar zâmbesc.

— N-o să înghețe!

Îmi dă părul la o parte de pe față și-și înlănțuie degetele cu ale mele.

— De unde știi?

Ridic capul, sărutându-l ușor pe idiotul ăsta nebun și adorabil.

— Chiar dacă ar fi adevărat, ceea ce nu e, temperatura corpului meu e foarte ridicată, deci probabil bebelușii se coc.

Geme teatral și oripilat, apoi se scoală, ridicându-mă și pe mine.

— La naiba, domniță. Trebuie să te răcorim, zice el, luându-mă pe umăr și plesnindu-mă la fund.

— Au! râd eu, savurându-i cheful de pozne. Încet, ca să mă pot obișnui.

— O, nu, face el, intrând repede în apă. N-avem timp de prostii. Nu putem risca să ne trezim cu doi bebeluși bine fripți.

Mă prinde strâns de șolduri, făcându-mă să țip și să mă zbat. Mă ține deasupra lui, cu șoldurile sprijinite pe palmele sale mari, cu mâinile mele pe umerii săi, iar eu mă uit la fața lui poznașă, care-ncearcă să rămână serioasă. Zâmbesc atât de larg, încât mă dor obrajii.

— Salutare, fată frumoasă.

— Salut, spun eu, făcându-mi curaj.

Știu ce urmează, sau măcar sper că știu. El cedează și-mi zâmbește, îndoindu-și mâinile și lăsându-mă-n jos, în timp ce mă sărută pe buze.

— La revedere, fată frumoasă.

Mă aruncă din brațe în întuneric, iar eu chițăi, fluturând încântată mâinile și picioarele. Cad în apă țipând, dar un val mă acoperă și-mi înăbușă strigătul. Nu-mi place deloc să mă agit pe mutește în apă, așa că dau iute din picioare și ies la suprafață. Scot capul gâfâind și mă răsucesc 360 de grade ca să-l găsesc. Nu e nicăieri și, în afara răsuflării mele întretăiate, e o liniște mormântală. Încremenesc, călcând apa cât pot de calmă. La naiba, unde e? Apa din jurul meu se învolburează, și nu-mi dau seama dacă eu am stârnit valurile sau e ceva în adâncuri — ceva înalt, zvelt și frumos, ceva care-și poate ține respirația foarte mult timp. Nu știu de ce, dar îmi țin și eu respirația, gândindu-mă-n tăcere la următoarea mea mișcare. Să rămân nemișcată sau să mă reped înspre țărm?

Să mă reped, să rămân, să mă reped, să rămân? Dau afară aerul din plămâni.

— Rahat, rahat, rahat.

Nu știu ce să fac. Inima îmi bate ca nebuna în timp ce mă lupt cu indecizia mea. Dar exact atunci aud un pleoscăit în spatele meu și, fără să mai aștept, picioarele mele o iau la sănătoasa. Înot de parcă viața mea depinde de asta, de parcă Fălci în persoană e pe urmele mele. Țip ca o fetiță.

— Ah, să-mi fut una! strig eu, tulburând aerul nopții cu limbajul meu spurcat, și chiar atunci ceva mă prinde de gleznă și mă trage la fund.

Dau disperată din mâini și din picioare, probabil lovindu-l, dar nu mă pot controla. Teama mea s-a transformat puțin în furie și-l plesnesc peste mâinile alea cu care vrea să mă cuprindă. Apa sărată îmi intră-n ochi de câte ori încerc să-i deschid, iar plămânii-mi sunt pe cale să explodeze. Și dintr-odată își vâră capul între coapsele mele. Ies la suprafață și expir, strigând mânioasă:

— Jesse!

Mă scoate în cârcă din mare și are brațele încrucișate pe piept, peste picioarele mele.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

Nici măcar nu gâfâie.

— Tu!

Îl plesnesc peste creștet de câteva ori, apoi îl prind de bărbie, ridicându-i capul.

— Stai să mă uit la tine, șuier eu supărată.

— Salutare, râde el.

— Ești un pericol public.

Pare să-și revină fără prea mult efort, ieșind din apă ca un soi de ființă supranaturală.

— Mă iubești, îmi spune el sigur pe sine.

Mă aplec, dar nu ajung la el.

— Vreau să te sărut, mă smiorcăi eu.

— Știu.

Cu o mișcare agilă, mă dă jos de pe umeri și mă ia în brațe într-o clipă.

— Iar acum poți s-o faci.

Are un zâmbet greu de șters de pe buze, iar ochii lui verzi mă privesc în profunzime. Suntem fericiți. Jesse cel relaxat mă copleșește cu dorință și ghidușii. Cel De-al Nouălea Cer al Raiului lui Jesse nu poate fi mai bun decât acum.

Capitolul 25

M-aș putea obișnui foarte repede cu toate acestea. Aș zace în fiecare dimineață și m-aș întinde fericită, aș simți briza peste pielea goală și aș ieși pe verandă să-mi admir Zeul de la depărtare, alergând de-a lungul golfului. I-aș pregăti micul dejun, în ciuda faptului că detest să gătesc, și m-aș așeza despuiată la masă, scoțând gemete apreciative. El și-ar vârî degetul în borcanul de unt de arahide. Aș deschide gura ca să mă hrănească, m-aș apropia de el ca să-i mângâi pieptul gol și bronzat doar pentru că așa aș avea chef. M-aș uda toată acolo, pe scaun, când mi-ar face cu ochiul. M-ar trage în poală ca să mă răvășească, apoi ar continua să mănânce cu o mână și cu cealaltă să mă mângâie, oferindu-mi îmbucături de somon. M-aș îmbrăca în costumul de baie aici, în intimitatea Paradisului, fără să se uite urât la mine și fără să-mi ceară să-mi pun altceva pe mine, și aș înota în imensa piscină a vilei. M-ar scoate de-acolo și m-ar șterge, apoi m-ar înfășura în prosop și m-ar duce la duș, unde m-ar săpuni și mi-ar trage-o în toate felurile posibile. La *fiecare* duș... și după aceea. M-aș putea obișnui lesne cu toate acestea.

E ultima noastră zi în Paradis și mă simt un pic tristă, în ciuda stării mele generale de mulțumire. E ultima noastră zi în care ne putem bucura

total unul de celălalt, fără problemele care ne așteaptă la Londra. Stau pe pat cu șervețele printre degetele de la picioare și cu o sticluță de ojă roz în mână. A trecut de prânz. Ne-am petrecut dimineața în normalitatea noastră, iar acum mă pregătesc pentru o după-amiază în port și pentru o cină la crepuscul. Nu vreau să plec acasă.

Vreau să rămân pentru totdeauna în Paradis, doar eu și Jesse.

— Credeam că am fost de acord să nu-ți mai vopsești unghiile și nu mai bei niciun strop de whiskey.

Ridic privirea și-l văd pe Jesse ștergându-și părul blond cu un prosop, dar nu e nimic banal la acest gest al său. Nimic la acest bărbat nu e plictisitor sau obișnuit. Mă sprijin pe pernă și savurez această priveliște încântătoare. E în pielea goală. Salivez.

— Trebuie să-mi pictez unghiile de la picioare, zic și scutur sticluța, scoțându-i apoi capacul. N-o să dureze mult, că la mâini nu trebuie.

Îi arăt unghiile roz de la mâini, deja uscate. Bronzat și despuiat, vine hotărât spre pat și îngenunchează la picioarele mele.

— Dă-mi voie.

Își pune prosopul în poală și-mi ia piciorul, așezându-l pe bumbacul alb.

— Vrei să-mi pictezi tu unghiile? întreb un pic amuzată de faptul că acest bărbat viril vrea să se ocupe de o misiune atât de feminină.

Îmi aruncă o privire indiferentă, deloc deranjat că trebuie să aibă astfel grijă de soția sa. Îmi ia oja din mână, îmi așază mai bine piciorul și dă să-mi vopsească unghiile.

— Așa mă antrenez, spune el, serios. În curând n-o să mai poți ajunge la unghii.

Îmi smucesc piciorul din reflex, lovindu-l direct în stomac, dar izbitura nu are efectul dorit. Zâmbește și-mi prinde piciorul din nou.

— Nu vreau să merg acasă, spun încet.

— Nici eu, iubito.

Nu pare șocat să audă asta, de parcă mi-ar fi citit gândurile sau ar fi gândit la fel. Îmi vopsește unghia degetului mare, mai întâi în centru, apoi în laterale.

— Când putem reveni? întreb, privindu-l cum se-ncruntă concentrat.

Zâmbesc, uitând pentru moment de gândurile mele descurajatoare.

— Putem reveni când dorești. Doar spune și te urc în avion.

Mă șterge în jurul unghiei și se dă în spate să-și admire opera. Nu-i rău deloc, având în vedere mâinile lui mari și pensula aceea micuță. Ridică privirea la mine.

— Te-ai distrat? întreabă el surâzător, știind prea bine că m-am distrat grozav și că nu m-aș da dusă de-aici.

— Paradisul, spun, dându-mi capul pe spate. Continuă, adaug, făcând semn spre piciorul din poala lui, iar el se-ncruntă ghiduș.

— Da, domniţa mea.

— Ce băiat cuminte, spun visătoare, relaxându-mă pe perne. Ce se va-ntâmpla când ajungem acasă?

Continuă să-mi picteze unghiile, fără să-mi ia în seamă întrebarea. Ceva trebuie făcut, preferabil de către polițiști, nu de către Steve. Faptul că Jesse m-a scos din țară a fost o pauză bine-venită, dar și un mod de a-și păstra sănătatea mentală. Nu mă poate ascunde în Paradis pentru totdeauna, deși el nu consideră că ar fi un gest absurd, și dacă asta îl relaxează, atunci nici eu nu-l voi considera astfel. Suntem în Paradis, trebuie să-mi amintesc asta. Mă are doar pentru el, fără întreruperi sau alte probleme. E singurul motiv care mă ține fericită în Cel De-al Nouălea Cer al Raiului lui Jesse. Reîntoarcerea la Londra mă va coborî de-acolo, sunt convinsă.

— Se-ntâmplă că te vei duce la birou și-i vei povesti lui Patrick despre Mikael, spune el, aruncându-mi o privire atentă, pe care o ignor.

— Crezi că Mikael ți-a furat mașina?

— Habar nu am, Ava, spune el, lăsându-mi piciorul jos și luându-l pe celălalt. Mă ocup eu de asta, așa că nu-ți mai bate căpșorul ăla frumos.

— Cum te ocupi?

Nu mă pot abține să nu-l întreb. Vreau să știu, fiindcă ceva anume-mi spune că nu se va ocupa de asta într-un mod convenţional.

Mă privește sever și-mi dau seama că, dacă mai insist mult, mă va da jos din Cel De-al Nouălea Cer al Raiului lui Jesse înainte să ajungem

înapoi la Londra. Îi studiez uitătura plină de reproș preț de câteva clipe, fără să dau înapoi, și totuși știu că nu voi primi un răspuns satisfăcător. Am acceptat chestia asta și mi-am propus să nu mai insist.

— Cu asta basta, spune el pur și simplu, iar eu știu că așa trebuie să stea lucrurile.

Așa că mă relaxez și-l las să termine sarcina complicată de a-mi picta unghiile de la picioare. Apreciez cât e de atent, precum și că deși stă aplecat ca să-și îndeplinească misiunea, nu are niciun colăcel de grăsime pe abdomen.

— Ești gata, spune el, punând capacul la loc. Mă pricep la asta.

Nu glumește deloc. Îmi ridic picioarele și le privesc, așteptându-mă să fie un dezastru. Dar nu. Jesse se pricepe și la pedichiură, așa cum se pricepe la orice altceva, în afară de gătit.

— Nu-i rău, spun nonșalantă, făcându-mă că șterg o pată de ojă care nici măcar nu există.

— Nu-i rău? M-am descurcat mai bine decât tine, domniță, spune el, sărind din pat. Ai mare noroc cu mine.

— Tu nu ai noroc? întreb eu suspicioasă, strâmbându-mă.

E un nesimțit arogant.

— Eu sunt și mai norocos, face el cu ochiul, iar eu îmi revin iute din supărare oftând. Haide, domniță. Hai să explorăm.

E mai entuziasmat de ieșire azi decât ieri, și acesta e un semn evident că se distrează, iubindu-mă în toate felurile posibile.

Trecem de un sens giratoriu și oprim lângă o poartă păzită care duce în port. Jesse coboară geamul și trece un card de plastic prin fața unui ecran, iar poarta se deschide.

— Unde suntem? întreb, îndreptându-mă-n scaun ca să văd mai bine drumul din fața noastră.

— Acesta e Portul, iubito.

Intrăm într-o zonă pietonală, iar oamenii se dau automat din calea noastră, fără să se uite prea mult la DBS. În mod normal, asta mi s-ar fi părut ciudat, dar apoi observ zeci de mașini scumpe, toate parcate de-a

lungul drumului. Nu sunt doar Merzane și BMW-uri. Zăresc șiruri întregi de Bentley-uri, Ferrari-uri și chiar un alt Aston Martin, semn că locul e plin de milionari. Oamenii ăștia sunt obișnuiți cu mașini șmechere, iar eu remarc, pe lângă vehiculele astea scumpe, rânduri întregi de bărci. Nu, nu bărci. Astea sunt iahturi.

— Să-mi fut una, șoptesc eu atunci când Jesse parchează și oprește motorul.

— Ava! Te rog, ai grijă cum pula mea vorbești.

Inspiră exasperat și iese din mașină, venind pe partea mea. Eu sunt blocată-n scaun, uluită de mulțimea de iahturi albe și strălucitoare din port.

— Haide.

Ies uimită cu ajutorul lui Jesse, cu ochii pe ambarcațiuni. Nu-mi găsesc cuvintele. Apoi le găsesc.

— Te rog, spune-mi că nu ai așa ceva, îi spun, cu ochii larg căscați.

Nu știu de ce sunt atât de șocată. Bărbatul ăsta e putred de bogat, dar un iaht? El zâmbește și-și pune ochelarii de soare.

— Nu, l-am vândut acum mulți ani.

— Deci *ai* avut?

— Da, dar habar n-aveam cum să navighez cu el.

Mă ia de mână și mă duce pe o alee pe unde nu trec mașini.

— De ce l-ai mai cumpărat? întreb, dar el ridică din umeri și-mi arată un punct de la orizont.

— Acolo e Marocul.

Mă uit la ce-mi arată, dar nu văd decât apă. Încearcă să-mi abată atenția de la întrebările mele.

— Minunat, spun cu sarcasm, ca să știe că mi-am dat seama de stratagema lui.

Trag propriile concluzii despre Paradis și iahturi, dar acesta este trecutul lui Jesse.

— Sarcasmul nu ți se potrivește, domniță, spune, trăgându-mă spre el și mușcându-mă de ureche. Ce vrei să facem?

— Hai să bănănăim.

— Să bănănăim?

— Da, să bănănăim, repet eu, privindu-i mutra amuzată. Să explorăm, cercetăm, bănănăim.

El surâde, aproape fascinat.

— OK. Simt cum se repetă faza din Camden.

— Da, exact ca în Camden, dar fără magazine erotice dubioase, spun eu încet, iar el izbucnește-n râs.

— Ah, sunt o grămadă de magazine erotice pe străduțele din spate, vrei să vezi?

— Nu, nu vreau, mormăi eu, gândindu-mă la dansul la bară oferit de dominatoarea aceea dementă, îmbrăcată toată-n piele.

Ca Sarah. Doamne-Dumnezeule, arăta exact ca Sarah, mai puțin biciul, dar avea o bară. Poate că și Sarah dansa la bară, cine știe, dar nu-mi dau seama precis.

— Nu ți s-a părut tentant, nu-i așa?

Nu trebuie să elaborez. Știe la ce mă refer. Mă prinde de bărbie și mă trage spre el.

— Ți-am mai explicat. Un singur lucru mă excită, și-l prefer îmbrăcat în dantelă.

— Foarte bine, fac încetișor, pentru că nu știu ce anume să mai spun.

Probabil face și el legătura cu Sarah, și chiar dacă bănuiam aversiunea lui Jesse față de fundul ei îmbrăcat în piele, trebuia s-o aud de la el, cu urechile mele. Mă sărută pe frunte și-mi inspiră profund parfumul din păr.

— Hai, doamnă Ward. Hai să bănănăim.

Mă satur de hoinăreală când ajungem iar în port, iar Jesse a insistat să cumpere tot ce mi-a plăcut. Nu asta m-a deranjat, ci genul de magazine în care am bănănăit. Aici nu e Camden. Da, erau și câteva tarabe cu fleacuri, dar mai ales magazine de designer, în care m-am simțit de mii de ori mai ostentativă decât în Harrods. Spațiile tăcute și minimaliste erau decorate cu numai câteva obiecte, nelăsând prea mult loc de hoinăreală. Am văzut o geantă superbă arămie pe care am îndrăznit s-o ating, doar ca

să simt pielea moale, iar Jesse, desigur, a înțeles că-mi place și mi-a cumpărat-o repede. Nici n-am încercat să-l opresc. Chiar îmi place la nebunie noua mea geantă, așa că i-am mulțumit. Apoi mi-a cumpărat toate lucrurile pe care le-am admirat de-a lungul după-amiezii, așteptând de fiecare dată să-i mulțumesc.

Acum duce o mie de pungi și, Dumnezeu să-l binecuvânteze, pare obosit.

— O să pun astea în mașină. Stai aici.

Mă lasă în zona pietonală, dându-mă cu strugurel pe buze, iar el se duce la mașină ca să lase pungile. Apoi revine și mă cuprinde în brațe. Îmi înăbuș un mic țipăt, ridicată-n brațele lui și fascinată.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine.

Mă sărută pe buzele proaspăt hidratate, în văzul tuturor. Ca de obicei, nu-mi pasă de locul unde suntem sau de oamenii din jur, lăsându-l să-și facă mendrele cu mine.

— Hmm, ce gust bun ai, spune, apoi se retrage și se bosumflă, cu buzele sclipind de strugurel.

— Dacă vrei ruj de fete, fă-o cum trebuie.

I-l aplic, iar el nu mă oprește, ba chiar tuguie buzele ca să-mi ușureze misiunea.

— Mult mai bine, zic zâmbind. Ești și mai frumos așa, cu buzele sclipitoare.

— Probabil, spune el relaxat, plesnind din buze. Haide, trebuie să-mi hrănesc soția și alunele.

Mă lasă jos și-mi aranjează bretelele rochiei mele galbene de plajă.

— Trebuie îndreptate.

Îi dau mâinile agitate la o parte și o iau înainte, aranjându-mi singură bretelele și nebăgând în seamă mormăielile de protest din urma mea.

— Unde mă hrănești? întreb peste umăr, mergând mai departe.

Dar nu mai merg mult. Mă prinde de încheietură, iar eu mă smucesc în zadar.

— Nu pleca de lângă mine, mărăic Jesse, întorcându-mă cu fața la el.

Se-ncruntă, iar eu zâmbesc.

— Și șterge-ți rânjetul ăla de pe față.

Îmi aranjează bretelele, mormăind ceva despre o nevastă insuportabilă, care-l face să-și iasă din minți.

— Așa, e mai bine. Unde-ți sunt toate hainele pe care ți le-am cumpărat?

— Acasă, răspund scurt, mai ales că niciuna nu e potrivită pentru o vacanță călduroasă.

N-am avut timp să fac cumpărături pentru vacanță, așa că m-am descurcat cu garderoba de acum câțiva ani. Aveam 20 și ceva de ani atunci, iar hainele astea de care se plânge el sunt martore. Jesse inspiră, încercând să pară răbdător.

— De ce vrei tu să fii dificilă?

— Pentru că știu că te scot din fire.

Calc limita, îmi dau seama, dar pe tema asta n-o să cedez. Niciodată.

— Îți place la nebunie să mă transformi într-un circar.

— Te transformi singur în circar, râd eu. N-ai nevoie de ajutorul nimănui, Jesse. Ți-am spus: nu-mi spui tu cu ce să mă-mbrac.

Ochii verzi îi sclipesc deloc încântați, dar eu nu dau înapoi. Sunt curajoasă.

— Mă scoți din minți, repetă el, pentru că nu știe ce să mai spună.

— Ce-ai de gând să faci? întreb cu aroganță. Să divorțezi?

— Taci dracului!

— Nici măcar n-am înjurat! spun râzând.

— Ba da, ai înjurat, în pizda mă-sii! Ai spus cel mai urât cuvânt. Îți interzic să-l rostești.

Ah, acum chiar că mă pufnește râsul.

— Îmi interzici?

Își duce mâinile încrucișate la piept, autoritar, de parc-aș fi o puștoaică.

— Da, îți interzic.

— Divorț, șoptesc eu.

— Acum chiar că te prostești, pufnește el, ca un copil alintat.

— Oarecum, zic ridicând din umeri. Hrănește-mă.

Oftează zgomotos și clatină din cap.

— Ar trebui să te înfometez și să te răsplătesc cu mâncare de câte ori faci cum îți spun.

Mă prinde de umeri, mă răsucește și mă ghidează spre un restaurant de pe țărmul mării.

— O să te hrănesc aici.

Ne așezăm la o masă de pe terasă. Ne servește un ospătar spaniol voios, cu păr negru și lucios și cu o mustață pe măsură.

— Ceva de băut? întreabă el cu accent spaniol.

— Apă, mulțumim.

Jesse mă ajută să mă așez, apoi ia loc vizavi de mine și-mi întinde un meniu.

— Gustările sunt sublime.

— Tu alegi, spun, dându-i meniul înapoi. Sunt sigur că vei alege așa cum trebuie.

Ridic obraznică din sprâncene, iar el îmi ia meniul, fără priviri dojenitoare.

— Mulțumesc, spune el încet.

— Cu plăcere, răspund, turnând apă în ambele pahare din carafa cu gheață adusă de chelner.

Sunt însetată și dau peste cap tot paharul dintr-o singură înghițitură. Îmi torn imediat altul.

— Ți-e sete? mă întreabă, privind uluit cum dau gata și al doilea pahar. Ai grijă, mă avertizează el.

Mă-ncrunt peste marginea paharului, dar nu mă pot opri din băut.

— Poate înec bebelușii.

Râd înecându-mă și pun apa jos, luând un șervețel.

— Vrei să-ncetezi cu chestiile astea?

— Cu ce? Sunt și eu îngrijorat, ca un părinte, spune el, părând jignit, dar eu nu mă las păcălită.

— Nu crezi că pot avea grijă de bebelușii?

— Ba da, ripostează el, deloc convins.

Chiar nu crede. Sunt șocată și probabil mi se citește asta pe față, deși nu se uită-n ochii mei ca să mă convingă.

— Ce mama dracului crezi c-o să fac?

Regret întrebarea imediat ce-mi zboară de pe buze, mai ales când ridică brusc capul și mă privește cu scepticism.

— Nu, îl avertizez eu, iar vocea mi se frânge și în ochi îmi apar lacrimi.

Încerc să le stăvilesc, regretând gândurile acelea întunecate. Mă simt suficient de rău și așa, fără să mă mai învinovățească și Jesse. Mă uit în toate direcțiile, numai la Jesse nu, pentru că altfel îmi voi reaminti de starea aceea urâtă pe care trebuie s-o uit. Nu-l pot condamna că se îndoiește de capacitățile mele. Și eu mă-ndoiesc, dar îl am pe el, așa cum ține să-mi tot reamintească.

Vine lângă mine într-o clipită și mă strânge la piept, mângâindu-mă pe spinare și îngropându-și buzele în părul meu.

— Îmi pare rău. Nu te supăra, te rog.

— Sunt bine, spun eu, ca să-i alung îngrijorarea.

E clar că nu mă simt bine, dar nu-mi pot descătușa emoțiile în mijlocul restaurantului, în văzul tuturor. O femeie de la o masă mai îndepărtată se holbează la mine. N-am chef de curioși, așa că-i întorc privirea, apoi mă desprind de la pieptul lui Jesse.

— Am zis că sunt bine, mă răstesc eu, luând paharul, doar ca să nu-ncep să plâng.

— Ava, zice el încet, dar eu nu-l pot privi.

Nu mă pot uita în ochii bărbatului pe care-l iubesc când știu că voi găsi dispreț. O să mă lase vreodată să uit chestia asta? Sunt sigură că nu mi-aș fi urmat planul, dar ideea era acolo, iar el a intuit-o foarte bine.

— Uită-te la mine, spune el tăios, dar eu nu-l ascult, observând că femeia aia încă mă fixează din priviri.

Mă uit în ochii ei, spunându-i din priviri *să se ducă dracului*, ceea ce o convinge să se-ntoarcă la farfuria ei.

— Trei.

Dau ochii peste cap exasperată, dar nu pentru că a început numărătoarea inversă. Ci pentru că știu că atunci când va ajunge la zero, nu mă va fute și nici nu mă va călca-n picioare.

— Doi.

E ca și cum îmi flutură prin față un morcov din care nu voi mușca niciodată. O tâmpenie, știu, dar dorința și talentul lui Jesse de a mă supune prin futai sunt sădite adânc în mintea mea. Iar sarcina nu face altceva decât să-mi sporească dorința.

— Unu.

Expir epuizată și-ncep să mă joc cu furculița, refuzând să mă supun, probabil enervându-l și mai mult.

— Zero, iubito.

Mă smulge de pe scaun înainte ca mintea să proceseze finalul numărătorii inverse și mă trântește la podea, cu încheieturile țintuite deasupra capului și cu Jesse peste mine. Casc ochii mari, iar în restaurant e tăcere deplină. Mă holbez la Jesse, care nu are strop de rușine și nu-i pasă de cei din jurul nostru. M-a întins pe podeaua unui restaurant. De-a ce mama naibii se joacă? Nu-ndrăznesc să-mi iau privirea de la el. Simt un milion de perechi șocate de ochi care admiră spectacolul creat de Jesse. Eu sunt îngrozită.

— Jesse, lasă-mă să mă ridic.

A făcut el multe, dar așa ceva? E o obrăznicie fără margini. La naiba, dacă-ncearcă vreunul să-l ridice de pe mine?

— Te-am avertizat, iubito, spune el amuzat, în timp ce eu sunt pur și simplu oripilată. Oricând, oriunde.

— Da, bine, zic eu, zbătându-mă. Am priceput ce-ai vrut să spui.

— Nu cred, spune el relaxat, apropiindu-și fața de mine. Te iubesc.

Aș vrea să se deschidă pământul și să mă înghită. Să mă sărute și să mă răvășească în mijlocul unei străzi pline cu oameni e un lucru. Să mă lipească de podea într-un restaurant plin ochi e o nebunie.

— Știu, lasă-mă să mă ridic.

— Nu.

O, Doamne, nici măcar nu mai aud clinchetul tacâmurilor, ceea ce-nseamnă că toată lumea s-a oprit din mâncat.

— Te rog, îl implor eu încet.

— Spune-mi că mă iubești.

— Te iubesc, îi șoptesc printre dinți.

— Spune-o cu convingere, Ava.

N-o să renunțe până n-o să-i execut porunca absurdă și irațională.

— Te iubesc, îi spun tandru, dar tot jenată.

Mă privește bănuitor, dar oare la ce naiba se aștepta? Mă simt ușurată când mă ridică în picioare, rămânând îngenuncheat în fața mea. Mă îndrept lent, ca să nu fiu nevoită să mă uit la oamenii din restaurant, care ne privesc, fără-ndoială, șocați. După ce mă aranjez, îndrăznesc să mă uit în jurul meu, rușinată la culme. Îmi vine s-o iau la goană, dar observ că Jesse stă-n continuare în genunchi în fața mea.

— Ridică-te, îi șoptesc.

Tăcerea aceea bizară se prelungește. Jesse înaintează în genunchi până ajunge la mine. Apoi îmi pune mâinile pe fund, privindu-mă cu niște ochi de cățeluș.

— Ava Ward, fata mea frumoasă și sfidătoare.

Fața îmi ia dintr-odată foc.

— Mă faci cel mai fericit bărbat de pe planetă. Te-ai măritat cu mine, iar acum mă binecuvântezi cu gemeni.

Îmi pune o mână pe burtă, mângâind-o și apoi sărutând-o. Asta smulge câteva oftaturi spectatorilor noștri.

— Te iubesc atât de mult. O să fii o mamă incredibilă pentru copiii mei.

Îl privesc fix în timp ce face această declarație publică. Ce prost penibil! Se aud și mai multe oftaturi. Mă sărută până ajunge la gât.

— Nu-ncerca să-mi interzici să te iubesc. Mă-ntristez.

— Te-ntristezi sau o iei razna? întreb încetișor.

Se desprinde de mine și-mi dă părul pe spate, apoi îmi cuprinde ambii obraji cu palmele.

— Mă-ntristez, spune el. Sărută-mă, nevastă.

Nu mai am chef de altă stinghereală, așa că mă conformez și-i dau exact ce-și dorește. Așa scap mai ieftin. Apoi însă se aud aplauze și-n curând Jesse mă sărută pe gură. Apoi face o reverență și mă așază la locul meu. Rămânem aici?

— O iubesc, spune el ridicând din umeri, de parcă asta ar justifica faptul că m-a lipit de podea și mi-a cerut o declarație de dragoste, după care a anunțat o mulțime de necunoscuți că vom avea gemeni.

— Gemeni!

Tresar când aud replica chelnerului, într-o engleză stricată. Ne flutură prin față o sticlă de șampanie.

— Trebuie să sărbătoriți.

Scoate dopul și toarnă în două pahare. Mă crispez. E un gest foarte frumos, dar niciunul dintre noi n-ar trebui să bea.

— Mulțumim, îi zâmbesc eu, rugându-mă să nu aștepte să ciocnim și să gustăm. Foarte frumos din partea dumneavoastră.

Cred că-mi sesizează mutra stresată pentru că se retrage. Mă uit în jurul meu. Oamenii s-au întors la farfuriile lor. Unii dintre ei ne mai aruncă din când în când câte o ocheadă, dar interesul li s-a stins. Femeia aceea încă se holbează totuși. Mă-ncrunt la ea, dar îmi revin când Jesse îmi pune mâna pe picior. Mă-ntorc și-i văd expresia ghidușă. Da, și-a expus punctul de vedere sus și tare, în fața tuturor.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta.

— De ce? întreabă el, împingând cât colo paharele cu șampanie.

Sunt pe cale să-i răspund, dar simt din nou privirile ațintite asupra mea, și știu ale cui sunt. Mă răsucesc lent, descoperind din nou femeia care se holbează. E la câteva mese distanță și sunt mulți oameni între noi, dar o zăresc limpede printr-un spațiu liber. E evident că și ea mă zărește, pentru că se zgâiește cât poate.

— O cunoști pe femeia aia? întreb, neluându-mi ochii de la ea, deși s-a întors spre farfurie.

— Care femeie? face Jesse, urmărindu-mi privirea.

— Acolo, femeia cu puloverul bleu, spun eu, aproape arătând cu mâna, dar stăpânindu-mă la timp. O vezi?

Trece parcă o veșnicie, iar el nu-mi răspunde. Mă-ntorc și observ cum sângele i s-a scurs din obraji, lăsându-l palid și șocat.

— Ce s-a întâmplat? spun și-mi lipesc instinctiv mâna de fruntea lui ca să văd dacă nu cumva are temperatură, dar e rece ca gheața. Jesse?

Se uită inexpresiv pe lângă mine, într-o transă totală. Sunt îngrijorată.

— Jesse, ce s-a întâmplat?

Scutură din cap, ca și cum ar vrea să alunge o durere, și-și îndreaptă ochii bântuiți spre mine. Îmi dau seama că-ncearcă să pară OK, dar eșuează lamentabil. Se petrece ceva grav.

— Plecăm.

Se ridică răsturnând un pahar și atrăgând din nou atenția oamenilor. Aruncă niște bancnote pe masă, apoi mă ridică de pe scaun, așa șocată cum sunt, și mă scoate din restaurant. Merge hotărât spre mașină, trăgându-mă după el.

— Ce te-a apucat? întreb din nou, dar știu că-i în zadar.

S-a închis total în sine. Deschide portiera, iar eu ridic privirea spre el încercând să deslușesc ce are în minte, dar nu izbutesc. Nicio expresie, nicio aluzie, nicio explicație. Îi remarc încordarea din umeri și faptul că a început să gâfâie. Se uită prin mine, deși se străduie să mă-mpingă în mașină.

— Jesse?

Un glas feminin necunoscut îmi abate atenția de la soțul meu cel debusolat. În spatele meu e o femeie. *Acea* femeie. O privesc confuză, iar mâna lui Jesse mă strânge și mai tare. Îi aud respirația. Sunt total tulburată, dar reușesc s-o studiez, măsurând-o din priviri pe străina care și-a ocupat o bună parte din timpul petrecut în restaurant holbându-se la mine sau la Jesse sau la amândoi. Nu sunt sigură. Dar cu cât mă uit mai mult la ea, cu atât pare mai limpede toată faza.

Jesse încearcă să mă convingă să mă urc în mașină, dar îl dau la o parte, uluită de persoana la care mă uit.

— Ava, iubito, plecăm.

Nu e poruncitor și nici nu țipă la mine, în ciuda împotrivirii mele. Îmi vine să plâng.

— Jesse, fiule, spune femeia, apropiindu-se, și toate temerile mele sunt confirmate.

— N-ai dreptul să-mi spui așa, zice Jesse tăios. Ava, treci în mașină.

Mă urc în mașină. Asta era confirmarea de care aveam nevoie. Nu e cazul să mai aud altceva, țipete sau alte explicații. Aceasta e mama lui

Jesse. Mă răsucesc și-l văd cum se duce prin spatele mașinii, făcându-mi griji când maică-sa se duce prin față ca să-i taie calea. Văd când îl prinde de mână, iar el o dă la o parte. O aud cum îl roagă s-o lase să vorbească și o văd cum se lipește de portiera șoferului ca să nu-i dea voie să intre în mașină. Jesse își înfige mâinile în păr, cu o mutră îndurerată. N-are cum să-și bruscheze mama, ceea ce-l face total vulnerabil. Nu pot sta cu mâinile-n sân, văzându-l cum se chinuie, așa că ies din mașină și mă duc hotărâtă spre ei. Mă postez în fața lui Jesse, ca un scut, și o privesc drept în ochi.

— Te rog să te dai la o parte.

El se sprijină de mine.

— N-ar trebui să fii aici. Ce cauți aici?

Glasul lui Jesse e frânt și tremurător, așa cum îi e și trupul. Simt vibrațiile pe spinare.

— E nunta Amaliei la Sevilla, în weekendul acesta. Tu ce cauți aici?

Atunci îmi dau seama. N-am citit invitația ca să văd data sau locul, dar Jesse clar a făcut-o. De ce m-ar fi adus aici, dacă ar fi știut că părinții lui urmau să fie în apropiere? N-ar fi riscat așa ceva, iar mie mi s-ar fi părut ciudat, dar n-aș fi insistat cu întrebările. Dar ei *sunt* aici. Și asta l-a tulburat pe Jesse din cale-afară.

— Din cauza tatălui tău, spune ea. Nunta s-a amânat pentru că el a făcut un atac de cord. Amalie a încercat să te contacteze după ce tu n-ai răspuns invitației la nuntă.

Jesse își lipește pieptul de mine. Știu c-o să spună ceva, ceea ce e bine, pentru că eu habar nu am ce să spun. Sunt șocată. Prea multe informații în același timp.

— Și de ce a încercat Amalie să ia legătura cu mine? De ce nu tu?

— Credeam c-o să-i răspunzi surorii tale, explică ea repede. Speram că vei vorbi cu ea.

— Ei bine, te-ai înșelat! tună el peste umărul meu, făcându-mă să tresar. N-ai dreptul să-mi faci asta. Gata, mamă. Influența ta mi-a futut deja viața, iar acum o-ndrept de unul singur!

Ea se cutremură, dar nu se apără în niciun fel. Ochii ei verzi, ca ai lui Jesse, sunt înnegurați și disperați. Îmi trec multe prin minte, dar

prioritatea mea sunt Jesse și supărarea lui evidentă. Și mama lui e supărată, dar deja nu-mi place de ea, așa că nu e problema mea.

— Gemeni, șoptește ea, întinzând mâna spre mine.

Încremenesc. Nu mă pot mișca. Îmi măsoară burta din priviri și văd cum durerea îi schimonosește chipul. Jesse mă trage în spate, iar mâna ei mă ratează la milimetru. Mă trezesc din visare și-mi reevaluez situația. Nu-mi ia mult timp să-mi dau seama că trebuie să-l iau pe Jesse de acolo.

— Ava, îi aud vocea blândă în ureche. Te rog, ia-mă de aici.

Simt cum mi se rupe inima în două.

— Te rog frumos, spun eu, uitându-mă la mama lui, ai cărei ochi sunt în continuare fixați pe abdomenul meu. Te rog, dă-te la o parte.

— E o nouă șansă, Jesse.

Plânge acum, dar nu mi-e milă de ea. Jesse nu spune nimic. Rămâne neclintit și mut în spatele meu. Parcă a căzut într-o transă, iar asta nu mă surprinde deloc. Acele puține vorbe m-au făcut și mai hotărâtă și mi-au transformat lacrimile în furie pură. Dar nici nu mă pot repezi la mama lui. Mă răsucesc și-l iau pe Jesse de braț.

— Haide, zic eu încet, trăgându-l de mână.

Mă lasă să preiau conducerea. Eu sunt cea care-l conduce de data asta, și mă mișc repede. Sunt decisă să-mi salvez soțul din situația asta care-l tulbură. Nu l-am văzut în starea asta decât de câteva ori și de fiecare dată totul s-a terminat cu o dramă. Nu mai am chef de alte obstacole în relația noastră.

Deschid ușor portiera pasagerului și-l ghidez cu blândețe înăuntru, în timp ce el privește fix în față. Sunt ușurată când o văd pe mama lui Jesse venind prin partea din față a mașinii, pentru că asta înseamnă că mă pot grăbi și mă pot urca la volan. Localizez din prima încuietorile și apăs pe buton, apoi îl caut pe Jesse de chei. N-am condus niciodată pe stânga, dar nu e momentul să intru-n panică pentru ceva atât de banal. Pornesc motorul și dau cu spatele, apoi bag în viteza întâi și mă-ndepărtez cu prudență. Mă uit în oglinda retrovizoare și văd un bărbat care o ia în brațe pe mama lui Jesse. Tatăl lui.

Arunc o privire la drumul din fața mea, observ porțile, dar nu trebuie să-mi fac griji că nu voi găsi cardul care le va acționa. Se deschid

singure și mă-ndepărtez din ce în ce mai mult de părinții lui Jesse. Îi arunc o privire și nu-mi place ceea ce văd — un om tulburat, care se zgâiește în gol pe fereastră, fără nicio emoție pe chip. Ar fi fost mai bine să fie furios, dar nu e. Recunosc ridul de deasupra sprâncenelor și știu că gândurile i se învolburează în minte. În mod ciudat, aceste mici trăsături familiare mă liniștesc puțin. Mă-ngrijorează în schimb lucrurile la care s-ar putea gândi.

O nouă șansă? Așa a spus mama lui Jesse. Nu-l pot învinovăți pe Jesse că a avut o cădere, când mama lui a sugerat că totul poate fi îndreptat prin nașterea propriilor lui gemeni. E crud și egoist și nu va compensa anii de suferință și trădare care s-au scurs până acum.

Copiii ăștia și eu suntem șansa la fericire a lui Jesse, nu prilej pentru părinții lui să-și îndrepte greșelile. Dacă mama lui intenționează să-mi folosească bebelușii drept un soi de terapie de familie, sper să se răzgândească.

Habar n-am unde merg, dar reușesc să smulg câteva indicații de la Jesse. Parfumul familiar al Paradisului mă relaxează atunci când intru pe aleea cu pietriș care duce la vilă. Jesse se dă jos din mașină și se duce spre verandă, lăsându-mă în urmă. Nu știu ce să fac. Știu că nu vom discuta, așa că trebuie să fac ce-mi dictează instinctul, adică doar să fiu acolo pentru el. Nu trebuie să sap după informații ca să-mi hrănesc mintea iscoditoare și nici să bat din picior și să cer răspunsuri. Știu deja ceea ce trebuie să știu și mai știu că părinții lui Jesse i-au influențat prea mult viața. Acum se descurcă de unul singur, exact cum a spus, și trebuie să-l las să facă asta.

Îl găsesc stând în mijlocul camerei. Mă apropii de el în tăcere, dar el nici nu se clintește când îl iau de mână. Știe că sunt în apropiere, așa cum știe de fiecare dată. Îl conduc în dormitor și-ncep să-i desfac nasturii cămășii. Nu e nicio tensiune sexuală între noi, nici gâfâieli disperate. Vreau doar să am grijă de el.

Are capul căzut, e trist, dar mă lasă să-l dezbrac. Rămâne în fața mea gol și mut. Dau să-l conduc la pat, dar se-mpotrivește și mă-ntoarce spre el. Apoi mă pune să ridic brațele și-mi scoate rochia. Îl las să facă asta ca

să iasă din starea melancolică, așa că aștept în tăcere să-și termine misiunea. Îmi desface sutienul, apoi îngenunchează și-mi dă jos chiloții. Mă ia în brațe, iar eu îmi încolăcesc picioarele în jurul lui. Se așază în pat sprijinindu-se de tăblie, iar eu stau la el în poală, lipită de pieptul lui. Nu e pregătit să se desprindă de mine, ceea ce-mi convine. Mă înlănțuie complet cu brațele, cu nasul în părul meu. Îi aud inima bătând lent și egal. E tot ce pot face și, dacă va fi nevoie, voi face asta până în ultima mea zi.

Capitolul 26

În dimineața asta mă simt diferit. Sunt pe spate, dar briza nu-mi atinge pielea dezgolită și nici nu mă pot întinde. Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama de ce. Pentru că sunt ghemuită sub trupul lui Jesse, care stă jumătate peste mine, jumătate jos, ca să nu mă apese pe burtă. Are fața băgată între obrazul și umărul meu. Și-a pus palma peste abdomenul meu. Îi simt răsuflarea fierbinte și mentolată pe gât. De ce n-a ieșit la alergat? Sunt un pic derutată, dar nu pentru mult timp. Îmi amintesc evenimentele de aseară, durerea, neliniștea și șocul. Paradisul s-a zguduit din temelii. Mica noastră insulă de fericire a fost zdrobită. Părinții lui au aflat acum despre existența mea și, după nebunia lui Jesse din restaurant, știu că s-a însurat și că va avea gemeni.

Îmi înfig degetele în părul lui și-l mângâi cu blândețe. Nu vreau să mă gândesc la toate astea. Nu vreau să sap mai adânc și cred că nici nu trebuie. Tulburarea lui mi-a confirmat ce părere are despre părinții lui. Nu trebuie decât să fiu aici, să-l ascult când vrea să vorbească și să-l țin în brațe când are nevoie de consolare. Chipul lui îndurerat mi-a reamintit trecutul nostru întunecat — când stăteam în salonul lui Kate și mă ruga

să nu-l părăsesc, atunci când l-am lăsat beat la *Lusso* și când l-am găsit în biroul lui, biciuit de Sarah. Toate acele incidente au dus la și mai multă suferință, și trebuie să le evit cu orice preț. Și le voi evita. Bărbatul ăsta are un trecut tulbure, dar eu îi alin toată suferința. Nu mă mir că vrea să mă țină departe de toate astea. Sunt felia lui de rai. Și n-o să-l las niciodată să recadă în trecutul lui infernal și întunecat.

În timp ce mă îmbărbătez, îmi dau seama că s-a trezit. Îi simt fluturarea genelor pe gât, dar nu mă dau de gol. Rămân în tăcere, lăsându-l să se gândească la ale lui. Îi tot răsucesc blând părul și-i masez creștetul capului. Ar ști că sunt trează și dacă nu m-aș mișca.

— Nu te-aș fi adus vreodată aici dacă aș fi știut.

Vocea lui răgușită rupe tăcerea după atât de mult timp, încât am pierdut noțiunea timpului.

— Nu voiam ca trecutul meu să-ntineze viața alături de tine.

Viețile noastre au fost tulburate de trecutul lui în multe feluri, și știu că n-ar fi voit să se întâmple așa. Dar s-a întâmplat. Și acum s-ar putea întâmpla din nou, dacă el va permite.

— Nu ne-a afectat, îl asigur eu. Deci, te rog, nu-l lăsa s-o facă.

— Nu au loc în viața mea, Ava. Nici înainte, iar acum cu atât mai puțin.

Își duce lent mâna spre abdomenul meu. Știu de ce spune asta. Copiii lui nu-l vor înlocui pe Jake. Nu vor ușura povara vinovăției părinților lui Jesse. Și sunt convinsă că nu vor fi motiv de împăcare. Unele lucruri sunt de neiertat, iar faptul că părinții tăi nu te iubesc și nu te susțin e doar unul dintre ele. Tata mi-a zis mereu că el nu-mi poate spune ce să fac, ci doar să mă sfătuiască. A spus că nu-mi va forța mâna în nicio privință, dacă va ști că asta mă face nefericită. Mi-a spus că va fi mereu acolo, în ciuda alegerilor mele și va încerca să îndrepte lucrurile dacă o voi apuca pe drumul greșit. Și așa a făcut. De multe ori. Nu în situații atât de grave ca alegerile făcute de Jesse, dar principiul rămâne același. Asta fac părinții. Nu-și influențează copilul ca să le fie lor bine. Mi-e tare milă de Jesse. A spus întotdeauna că eu sunt tot ce-i trebuie și știu că vorbește serios. Și este de înțeles, având în vedere prin ce a trecut, nu doar trecutul lui cu femei și alcool, dar și părinții lui, iar *asta* este cauza tuturor relelor.

— Nu trebuie să-mi dai nicio explicație. Tu și eu, repet cuvintele sale pentru a le întări pe ale mele.

Se rostogolește pe spate și mă trage lângă pieptul lui. Lipită de el, îl mângâi ușor peste cicatrice.

— Locul ăsta a fost al lui Carmichael, spune el încet. Parte din avere, la fel ca barca.

— Știu, spun și zâmbesc în sinea mea, pentru că am avut dreptate.

— De unde ai știut?

— De ce ai fi avut o vilă atât de aproape de locuința părinților tăi?

Nu-l văd, dar știu că surâde.

— Fata mea frumoasă mă sperie.

— De ce? întreb încruntându-mă.

— Pentru că de obicei cere astfel de informații.

Trebuie să fiu de acord, dar am aflat mai multe lucruri de când m-am convins să tac decât atunci când băteam din picior și urlam.

— Nu mai aveai ce să-mi spui care să mă facă să fug din nou de tine.

— Mă bucur că ai zis asta, spune el încet.

Replica aceasta m-a făcut să mă tensionez și să-mi doresc să nu fi spus asta. Nu-l privesc ca să nu-l încurajez să continue, căci nu știu dacă-mi va plăcea ce voi auzi. Așa că rămân unde sunt, cu ochii la pieptul lui. Îmi vine să-mi trag una. De ce am zis tâmpenia asta? De parcă aș vrea cu tot dinadinsul să smulg mărturisiri de la omul ăsta.

E mai bine să nu știi. E mai bine să nu știi.

— Ava? spune el încetișor.

— Ce anume?

— Trebuie să-ți spun ceva.

Dă să se miște, dar eu mă las cu toată greutatea pe pieptul lui. Dar nu mai are nicio importanță. Mă dă la o parte și mă așază pe spate. Se urcă pe mine, dar nu se sprijină pe trupul meu. Asta nu înseamnă că voi scăpa mai lesne. Nu plec nicăieri. Își mușcă buza pentru câteva clipe cât timp îl privesc cu o expresie sceptică. Știu că e bine să afli detalii, dar având în vedere destăinuirile lui Jesse, chestia asta mă sperie de moarte. Mă prinde strâns de mâini.

— Am chemat-o pe Sarah la Conac cât am fost plecați.

— POFTIM? fac eu răgușită, ridicând capul.

— Se ocupă de treburi cât nu sunt acolo. John nu le poate face pe toate, Ava.

— Dar Sarah? Ai spus că a plecat, și cu asta basta!

Simt că am pălit. Sângele îmi fierbe instantaneu și-mi înfierbântă fața. Toate gândurile despre părinți misterioși și despre trecutul dureros dispar la auzul numelui *ei*.

— După tot ce a făcut, cum poți permite așa ceva? spun, smulgându-mi mâinile și încercând să-l dau la o parte. Dă-mi drumul!

— Ava, vrei să te calmezi?

— De ce? Ți-e teamă că le fac rău bebelușilor? scuip eu.

Cuvintele mele îi aduc pe chip o expresie de dezgust. Se încruntă, dar mă doare-n cot.

— Nu mai vorbi tâmpenii.

Îmi prinde mâinile pe care le tot flutur și mi le imobilizează deasupra capului.

— Gândește-te, îi urlu eu în față. Atenția ta constantă și faptul că ești exagerat de protector cu mine îmi spun tot ce trebuie să știu.

— Întotdeauna am fost exagerat de protector, așa că nu e cazul să joci cartea asta, domniță!

Are dreptate, dar sunt enervată și o să folosesc orice pot împotriva lui, ceea ce-mi amintește că am deraiat de la discuție.

— Ori pleacă ea, ori plec eu!

Își dă ochii peste cap. Nu apreciez asta deloc. Mă smucesc, iar el mă eliberează, doar pentru că nu vrea să-și rănească bebelușii. Asta mă enervează și mai rău.

— Ava, eram în încurcătură, tu n-ai vrut să lucrezi pentru mine, și îmi trebuie cineva care știe ce face.

Mă opresc și mă răsucesc.

— Lucrează din nou pentru tine?

Nu-mi vine să cred. Micul lui discurs empatic de la cafenea n-a însemnat nimic. Probabil că ea savurează situația. Jesse se ridică și vine spre mine.

— Oprește-te unde ești, Ward! fac eu, ridicând un deget spre mutra lui. Nu-ncerca să mă împaci sau că mă convingi că e-n regulă, pentru că nu e, în pizda mă-sii!

— Ai grijă dracului cum vorbești!

— Nu! E îndrăgostită de tine. Știi asta? A făcut tot ce a făcut ca să te despartă de mine, așa că nu cumva *să-ndrăznești* să-ncerci să mă convingi că e o idee bună.

— Știu.

Tac brusc și mă dau un pic în spate.

— Cum adică, știi?

— Știu că e îndrăgostită de mine.

— Știi?

— Sigur că știu, Ava. Nu sunt prost.

Mă-ncrunt.

— Ba cred că da! Calci în picioare pe oricine care-ncearcă să mă despartă de tine, dar chiar sub nasul tău ea își face de cap și tu ignori asta!

Mă răsucesc și mă-ndrept spre bucătărie. Trebuie să beau niște apă ca să-mi dreg glasul.

— N-am lăsat lucrurile astea nediscutate, Ava. Am vorbit cu Sarah, iar ea a recunoscut totul și și-a exprimat regretul.

— Sigur că regretă. A dat greș! Probabil regretă că nu a reușit, spun și trântesc paharul de masă. Puteai să nu discuți nimic. Ai întrebat-o ce preferă, înmormântare sau incinerare?

— Poftim? se-ncruntă el.

— Așa îi întrebi de obicei pe oamenii care mă rănesc. Pe Sarah ai întrebat-o?

— Nu, i-am oferit o slujbă în schimbul promisiunii că nu se va mai băga niciodată între noi. I-am zis că dacă tu spui așa, zboară.

— Așa spun! strig eu. Spun că zboară!

— Dar n-a făcut nimic deocamdată.

Mă uit la idiotul ăsta nesimțit nevenindu-mi să cred.

— N-a făcut nimic?

Închide ochii și expiră lent și prelung.

— De când am reprimit-o, vreau să spun. Iar tu ai pocnit-o pentru ce a făcut înainte.

— De ce faci asta? Știi ce părere am, Jesse.

— Pentru că e disperată, Ava. Nu are o viață dincolo de Conac.

— Ți-e milă de ea? întreb mai calmă.

Iubesc totul la bărbatul acesta, în afara simpatiei bruște pentru toate femeile astea din trecutul lui care-ncearcă să ne saboteze relația. Uitați-vă doar ce i-a făcut lui Matt, pentru numele lui Dumnezeu.

— Ava, mai întâi, vreau să te calmezi, pentru că nu e bine nici pentru tine, nici pentru bebeluși.

— Sunt calmă! scâncesc eu, luând paharul cu ambele mâini.

Nu sunt calmă deloc. El oftează și-și înclină capul ca să-și trosnească gâtul, ca pentru a se relaxa. Habar nu am de ce e atât de stresat. O să-i spun că voi continua să lucrez pentru Mikael și să vedem ce reacție va avea. E același lucru, într-un fel.

Vine la mine, îmi ia paharul din mâini și mă ridică în brațe, punându-mă pe masă. Mă prinde de obraz și mă trage aproape de fața lui. Rămân încruntată, privindu-l plină de enervare.

— Sarah nu are nimic. Am dat-o afară când a mărturisit și nu m-am mai gândit la asta, spune el inspirând adânc. Până când John a vorbit cu ea și spunea tot felul de prostii. Cel mai îngrijorător era faptul că susținea că mai bine ar muri decât să trăiască fără mine.

Mintea mea bănuitoare mă face imediat să cred că e un alt complot pentru a pune gheara pe el. Nu mă pot abține.

— Cerșește atenție, mă răstesc eu, tot încruntată.

Acțiunile ei din trecut sunt un semn clar că poate merge până foarte departe.

— Așa credeam și eu, dar John nu era prea sigur. A găsit-o. Își tăiase venele și luase o grămadă de medicamente, zice el, ridicând din sprâncene, iar eu tac. N-a fost un strigăt de ajutor, Ava. Nu cerșea atenție. John a ajuns la timp și a dus-o la spital. Voia să moară.

Parcă nu pot gândi. Sunt o mulțime de întrebări pe care aș putea să le pun, dar nu-mi vine niciuna în minte. Sunt năucă.

— Nu mai vreau o altă moarte pe conștiință, iubito. Trăiesc cu gândul la Jake în fiecare zi. Nu mai pot.

Mă sufoc de milă.

— A venit la mine, spun.

Nu știu de unde a venit asta.

— Mi-a zis, spune el, cuprinzându-mi obrajii. Dar sunt surprins că nu mi-ai povestit.

Ce pot să spun? Că vorbele ei erau, de fapt, motivul iluminării mele? Că ea e motivul pentru care am apărut la Conac într-o asemenea stare?

— Nu credeam că e ceva important, răspund slab.

Oare știe exact când m-a vizitat Sarah, căci dacă știe, atunci știe și că peste câteva ore eram o ruină, disperată să-l văd?

— Sarah i-a spus lui Matt că am băut, spune, mușcându-și buza.

Mă retrag, iar el își desprinde mâna de chipul meu. Așa a aflat Matt?

— Așa ai aflat și că mi-am luat hainele de la Matt?

El dă din cap.

— A zis că te-a auzit vorbind la telefon, spunând cuiva că voiai să-ți iei lucrurile. Am fost prea nervos ca să pun lucrurile cap la cap. Am văzut roșu în fața ochilor, am acționat din impuls și am pus întrebări mai târziu.

Deci prostiile ei merg și mai departe. Îmi doresc cu disperare să nu-mi mai fie milă de ea.

— A spus că nu mai poate lucra pentru tine, îi reamintesc. Deci cum se face că lucrează?

— Eu am rugat-o. N-o să găsesc pe altcineva pentru slujba asta, ceea ce-nseamnă că va trebui s-o fac eu. Și nu sunt pregătit să renunț la timpul petrecut cu tine. Și ar trebui să afli că a acceptat numai dacă tu vei fi de acord.

Dacă sunt de acord? Asta mă face să mă simt ca naiba. Deci viitorul ei e în mâinile mele? Dacă spun nu, va încerca din nou să se sinucidă? Și dacă spun da, o să-ncerce iar să ne despartă? E o responsabilitate mult prea mare. De ce a încercat să se omoare, proasta?

— Nu prea îmi dai de ales, mormăi eu. Dacă refuz, poate își mai taie o dată venele, și atunci vom fi amândoi vinovați.

Încerc să fiu logică, dar nu pot. Nu vreau să-l pierd pe Jesse în favoarea Conacului în aceste momente minunate. Grămezile de acte îl vor stresa la culme. N-o să-l mai văd vreodată, dar dacă accept asta, atunci accept ce ne-a făcut Sarah. Și nu cred că sunt capabilă, nici măcar când știu că a încercat să se sinucidă. Dar cuvintele lui Jesse mi se tot învârt prin minte.

Trăiesc cu gândul la Jake în fiecare zi. Nu mai pot.

Nu-i pot face una ca asta, doar pentru că sunt suspicioasă cu privire la femeia aia. Neliniștile mele sunt justificate, dar vinovăția lui Jesse nu e, și nu-l mai pot supune la așa ceva. Ar fi crud și egoist din partea mea. Îl iubesc prea mult. El îmi cuprinde iar obrajii și mă privește cu ochii lui verzi plini de sinceritate.

— O să-i spun că nu se poate. Nu sunt pregătit să te văd nefericită.

Mă prăbușesc pe interior. E pregătit să trăiască cu posibilitatea sângelui pe mâinile sale, chiar dacă nimic din toată povestea asta nu e din vina lui, doar ca să fiu eu fericită? Scutur din cap, oftând.

— Nu, te vreau pe tine mai mult decât îmi doresc s-o văd plecată.

— Serios? face el surprins.

— Sigur că da, dar trebuie să-mi promiți ceva.

— Orice, știi bine, zice el, sărutându-mă pe frunte.

Nu e neapărat adevărat pentru că el nu mi-ar cere asta. Încerc să trec peste circumstanțele de față, dar e greu să ignori o femeie care a încercat să se sinucidă pentru că soțul meu nu a dorit-o.

— Când se nasc copiii, n-o să fii la Conac zi și noapte. O să stai cu mine cât poți de des. Nu știu dacă o să mă descurc.

Teama de a rămâne singură cu gemenii mă paralizează. Nu-mi pasă că tocmai am recunoscut asta. Un singur bebeluș era destul de înfricoșător. Dar doi? Sunt terifiată și el trebuie să afle asta. Schițează un zâmbet. Panica mea i se pare amuzantă?

— Ava, va trebui să mă îngropi dacă fac altfel. Te *vei* descurca pentru că mă ai pe mine.

Mă ia în brațe și mă dă jos de pe blat. Îmi încolăcesc picioarele în jurul șoldurilor lui goale și brațele în jurul umerilor săi dezgoliți.

— O să fim bine.

— Știu, recunosc eu.

Am nevoie de asigurări permanente. El mă va liniști mereu, dar cred că e îngrijorat de anxietatea mea fără sfârșit. Nu prea am tendințe materne. Nu femeia ar trebui să citească volume întregi și să cumpere acid folic?

— Hai să nu ne certăm. Mă doare inima și nu vreau să te stresezi. Trebuie să avem grijă de tensiunea ta arterială.

Se-ndreaptă spre baie. Îl cuprind de ceafă și mă las în spate ca să-l văd mai bine.

— Îți confisc cartea asta.

— E cartea mea și nu ți-o dau, rânjește el.

— Trebuie să ne-mprietenim.

Mă-ndrept de spate și mă ridic, astfel ca sfârcul meu să-i ajungă în dreptul gurii.

— Ai ajuns la capitolul ăla care spune că soțul trebuie să-și slujească soția așa cum cere ea?

Mă mușcă ușor și mă linge savuros, smulgându-mi un geamăt și lui — un chicotit.

— Am ajuns, dar avionul nostru decolează peste două ore. Am nevoie de timp, așa că te voi sluji în cadă, când ajungem acasă. Bine?

— Nu-i bine, ripostez eu, împingându-mi din nou sfârcul în gura lui. Vreau să rămân în Paradis.

— Ești incorigibilă și-mi place asta la nebunie, spune lăsându-mă pe pat, iar eu protestez nemulțumită. Dar trebuie să prindem avionul.

— Te doresc.

Îi cuprind penisul, tachinându-l, dar el sare cât colo.

— Ava, când ți-o trag, vreau să am mult timp la dispoziție, zice, sărutându-mă pe buze. Fă-ți bagajul.

Mă rostogolesc în pat, exasperată de hormonii sarcinii. Sejurul meu în Paradis s-a terminat.

Capitolul 27

De-abia țin ochii deschiși când ajungem la *Lusso*. Am dormit mare parte din drum și tot sunt frântă. Nici măcar nu încerc să cobor din mașină când Jesse oprește motorul și-mi desface centura de siguranță. Rămân acolo până când mă ia el în brațe. Cu greu reușesc să nu adorm până-n lift, doar ca să-mi reamintesc cât de bine arată Jesse. Deschide ușa și o închide la loc, apoi mă cară în brațe la etaj. Stau cu ochii închiși, dar recunosc suprafața moale a patului.

— O să dau drumul apei în cadă și mă duc să aduc bagajele. Te descurci?

— Hmmm.

Mă rostogolesc pe o parte. N-am chef nici să fac baie cu Jesse, și asta e o premieră. Îl aud râzând ușor, apoi aud apa curgând în baie. Mă ridică din nou în brațe.

— Credeam că te duci să aduci valizele, mormăi eu.

— M-am dus deja, Ava. Ai ațipit din nou.

Mă pune în picioare și mă dezbracă, apoi își scoate și el hainele cu o mână. Mă ține cu cealaltă, de parcă i-ar fi teamă să nu mă prăbușesc. N-ar fi exclus. Nu am energie deloc. Mă ia în brațe și intrăm amândoi în cadă

Rămân la el în brațe, cu fața rezemată de umărul lui. Apa fierbinte nu mă trezește deloc.

— Mi-a fost dor de asta, spune încet băiețul meu personal. Știu că ești obosită, dar nu-ți cer decât câteva minute.

— Bine, spun eu.

Cât timp mă usucă și mă pune la culcare după aceea, poate să-mi facă exact ce vrea el.

— Și trebuie să te slujesc, adaugă el.

Deschid brusc ochii adormiți și mintea mea se trezește la realitate. Pentru asta voi găsi un strop de energie. Dau să mă foiesc, dar el mă imobilizează și râde.

— Doamne, Ava. Și tu vrei, nu-i așa?

— Întotdeauna.

— Sunt impresionat, dar vreau ca soția mea să fie conștientă când o fut.

— Nu mai spune cuvântul ăsta, mârâi eu. Mă face să te doresc și mai mult.

— E posibil așa ceva? întreabă el grav.

— Probabil că nu.

Nu mai protestez în fața aroganței sale. Are dreptate.

— Lasă-mă să mă uit la tine, mă văicăresc eu, zbătându-mă în strânsoarea lui de fier.

Îmi ridic trupul ostenit și-l încalec, mângâindu-i barba scurtă și țepoasă.

— Nu te bărbieri mâine.

— Nu?

— Nu. Barba de două zile e preferata mea, spun și-mi lipesc obrazul de al lui. Și vreau să porți costum gri și cămașă neagră.

— Cu cravată sau fără?

— Cu. Cea gri, cu nod lejer.

Îl sărut pe buze și-i vâr ușor limba în gură. Mă sărută și el tandru, dulce, iubitor.

— Dacă tu decizi cu ce mă îmbrac, atunci e corect să decid și eu cu ce te îmbraci.

— Oricum o faci.

— Nu, nu o fac pentru că nu-mi dai voie, spune el și mă trage mai aproape.

— Cu ce vrei să mă-mbrac? mormăi lipită de buzele lui.

— Cu rochia neagră.

— Cea care-mi vine până la genunchi și are mâneci trei-sferturi?

— Aceea. Îmi place orice rochie de-a ta, dar pe aceea o ador.

Se retrage, trăgându-mă de buza pe care o mușcă.

— Nu, șoptește el.

Mă simt din nou respinsă. Îmi dau seama după mutra lui hotărâtă. Probabil mă va refuza, dar asta nu poate opri dorința devastatoare care mi se naște pe dinăuntru. Întotdeauna sunt leșinată după el, dar în ultima vreme am fost de neoprit.

— Ai zis că nu-mi poți spune nu.

Mă frec cu nerușinare de vintrele sale. N-am niciun strop de rușine.

— Ba pot atunci când nu poți să-ți ții ochii deschiși, domniță. Răspunsul e nu, și cu asta basta.

Mă prinde de șolduri cu mâinile lui mari, iar eu mă zbat un pic înainte să mă întoarcă și să-mi treacă buretele săpunit peste spinare.

— Sarcina își face de cap cu hormonii tăi.

— Doar dacă mă mai refuzi mult. Mă complexezi și nici măcar nu m-am îngrășat încă.

— Ava, se răstește el. Sarcina te face și să halucinezi. Încetează.

Oftez și-mi las capul între genunchii îndoiți, ca să poată să mă spele mai bine pe spate. Mângâierile ritmice ale buretelui mă fac să adorm din nou, și cedez în fața oboselii, lăsându-l pe Jesse să facă exact ce vrea. Dacă mă va refuza atunci când nu voi fi epuizată fizic și mental, o voi lua razna.

— Mulțumesc că m-ai dus în Paradis, murmur eu repede.

Mă sărută pe umăr și-mi șoptește la ureche:

— Iubito, tu mă duci în Paradis în fiecare zi.

Sunt irascibilă. El s-a trezit, s-a dus să alerge, a făcut duș și s-a îmbrăcat, toate fără mine, dar mi-a lăsat biscuitul cu ghimbir și acidul folic lângă pat,

alături de un pahar cu apă. Stau în fața oglinzii imense în lenjeria de dantelă, uscându-mi părul, și-l văd intrând în dormitor. Trebuie să fiu blândă cu el. Nu s-a bărbierit și s-a îmbrăcat cu costumul gri, cămașa neagră și cravata pe care am cerut-o. Dar asta nu mă binedispune, deși arată delicios.

— Neața, ciripește el, vesel și treaz.

Mă-ncrunt și trântesc foenul pe podea, apoi intru în garderobă ca să-mi găsesc cu ce să mă-mbrac. Știu ce-ar trebui să iau de pe umeraș, dar într-un acces copilăresc, aleg altceva, mă-mbrac și trag repede fermoarul. Mă-ncalț cu pantofii de piele întoarsă neagră cu tocuri înalte, apoi mă duc direct la baie. Știu că e în apropierea mea, urmărindu-mi fiecare mișcare. Îl privesc cu coada ochiului — își ține mâinile în buzunarele pantalonilor și are o mutră amuzată. Nu-l bag în seamă, ci mă duc la oglinda din baie și mă machiez în grabă. Vine și se postează în spatele meu, iar parfumul lui proaspăt mă copleșește.

— Ce crezi că faci? întreabă el, în continuare amuzat.

Mă opresc din machiat și mă-ndepărtez de oglindă.

— Mă fardez, răspund, știind că nu la asta se referă.

— Lasă-mă să reformulez. Cu ce te-ai îmbrăcat, mă rog?

— Cu o rochie.

— Hai să nu începem ziua prost, zice el, ridicând din sprâncene, apoi îmi arată rochia neagră. Pune-ți asta pe tine.

Inspir ca să mă calmez, apoi îi iau rochia din mână fără să spun o vorbă. O voi îmbrăca, dar numai pentru că sunt oricum întoarsă pe dos. Nu numai c-am fost smulsă din Paradis, dar, așa cum prevedeam, am fost aruncată și din Cel De-al Nouălea Cer al Raiului lui Jesse. Londra nu ne ajută relația cu nimic. Nu, lăsați-mă să reformulez. Jesse la Londra nu ne ajută relația cu nimic.

Fac tot ce pot ca să demonstrez că mă enervează, dar pe el nu-l deranjează asta. Stă răbdător și privește cum îmi scot rochia neautorizată și o înlocuiesc cu cea pe care a aprobat-o. Dau să-mi închei fermoarul, dar îmi scapă din mână pe la jumătate. Îl găsesc din nou, dar se întâmplă același lucru. Închid ochii, detestând faptul că trebuie să-i cer ajutor arogantului.

— Te rog, vrei să mă ajuți cu fermoarul?

— Sigur, ciripește el, lipindu-și gura de urechea mea. Cu mare plăcere, adaugă șoptit, și simt cum fiorii îmi străbat tot trupul.

Îmi dă părul la o parte și trage de fermoar.

— O, Doamne.

— Ce-i? S-a stricat?

Îmi vine să râd. Nu pentru că rochia mea a pățit ceva, ci pentru că nu mă va trimite la birou cu o gaură în materialul de pe spate.

— Ăăă... face el, încercând din nou, nu, iubito. Cred că ți-a rămas mică.

Scot un geamăt, complet oripilată, și mă-ntorc să-mi văd spinarea în oglindă. Sunt câțiva centimetri de piele la vedere și materialul nu e elastic. Mă bosumflu. Deci a început. Toate efectele secundare ale sarcinii se vor accelera pentru că am două alune, nu una singură. Nu vreau să plâng, deși aș putea, chiar ușor de tot. Trebuie să mă arăt la fel de entuziastă ca Jesse. Pentru el e bine, va rămâne un Zeu când toate astea se vor termina, în timp ce trupul meu va fi probabil dărâmat. Mă-ntorc spre el și-l văd mușcându-și buza, îngrijorat. Crede că mă voi dezintegra.

— Acum pot să-mi pun cealaltă rochie? îl întreb.

Se relaxează vizibil și chiar îmi aduce cealaltă rochie, ajutându-mă să scap de cea inutilă și să mă îmbrac cu cea proaspăt autorizată.

— Frumos, spune el. Trebuie s-o tai. Cathy e jos și ți-a pregătit micul dejun. Te rog să mănânci.

— O să mănânc.

Nu-și poate ascunde uimirea în fața supunerii mele imediate.

— Mulțumesc.

— Nu trebuie să-mi mulțumești pentru că mănânc, mormăi, luându-mi geanta și ieșind din dormitor.

— Simt că trebuie să-ți mulțumesc pentru tot ce faci fără să te certi cu mine, răspunde, urmându-mă pe scări.

— Dacă m-ai fute ca să-mi bagi mințile în cap, m-aș certa, spun, ajungând la parter.

— Ești supărată că nu te-am slujit în dimineața asta? întreabă amuzat.

— Da.

— Știam eu.

Mă ia de mână și mă strânge la piept. Apoi mă mănâncă de vie. Mă consumă meticulos și convingător, iar eu nu-l opresc. Nu compensează sexul pe care nu l-am făcut de dimineață, dar mă potolește până mai târziu.

— Să ai o zi bună, iubito.

Mă-ntoarce și mă plesnește la fund, apoi mă duce la bucătărie.

— Ai grijă ca soția mea să mănânce, Cathy.

— Așa o să fac, băiete, spune ea fără să se întoarcă, fluturând un lăcăleț.

— Ne vedem mai târziu. Nu uita să discuți cu Patrick.

Iese fără să mai aștepte să-i confirm că voi discuta cu Patrick. Știu că a venit momentul s-o fac.

— Ava, ce bine arăți! ciripește Cathy din celălalt capăt al bucătăriei. Strălucitoare și drăgălașă!

— Mulțumesc, Cathy, îi zâmbesc eu, întrebându-mă dacă nu cumva vrea să mă facă să mă simt mai bine. Pot să iau covrigul cu mine? Sunt în întârziere.

— Sigur, spune și-ncepe să-l împăturească în folie de plastic. V-ați distrat?

Zâmbesc larg și iau covrigul.

— Ne-am distrat de minune, zic, pentru că e adevărat, în ciuda ultimei seri oribile.

— Mă bucur. Aveați amândoi nevoie de o pauză. Spune-mi, funcționează biscuiții?

— Da.

— Știam eu. Și gemeni! spune ea, îndesându-mi covrigul în geantă și prinzându-mă de obraji. Îți dai seama cât de norocoasă ești?

— Da, răspund eu serioasă. Ar trebui să plec.

— Da, da, du-te, draga mea. Eu mă apuc de spălat.

O las pe Cathy să sorteze rufele albe de cele negre și mă sui în lift. Cobor în foaier, unde-l găsesc pe Casey triind corespondența.

— Neața, Casey, îl salut eu când trec pe lângă el.

— Doamnă Ward! V-ați întors, spune el alăturându-mi-se. V-ați distrat bine?

— Casey, nu-mi mai spune doamna Ward. Ava e suficient. Ne-am distrat grozav, mulțumesc.

Îmi pun ochelarii de soare și-mi scot cheile din geantă.

— Cum îți place noua slujbă?

— Mai mult, acum că v-ați întors dumneavoastră.

— Poftim? spun, oprindu-mă brusc.

Roșește îngrozitor și începe să se joace cu plicurile pe care le are în mână.

— A sunat prost. Scuze. Doar că... știați că sunteți singura femeie din clădire?

— Pe bune?

— Da. Toți oamenii ăștia de afaceri bogătani nu scot o vorbă. Doar mormăie la mine și-mi cer câte ceva la telefon. Sunteți singura care discută cu mine. Apreciez asta, atâta tot.

— Ah, OK, spun eu zâmbind, amuzată de stânjeneala lui. Adică bogătanii ca soțul meu?

— OK, mi-am săpat singur groapa, spune el înroșindu-se și mai mult și râzând jenat. E plăcut să mai vezi o față veselă pe-aici din când în când.

— Mulțumesc, zic și zâmbim amândoi. Trebuie să plec.

— Sigur, ne vedem mai târziu.

Se întoarce relaxat la pupitrul său, iar eu trebuie să-i dau viteză. E prima mea zi înapoi la birou și deja o să întârzii. Azi trebuie să-i intru în grațiile lui Patrick. Nu mai rămân surprinsă când ies din *Lusso* și-l văd pe John așteptându-mă. Nici el nu mai ridică din umeri în semn de scuze cum făcea de obicei. Mă așteptam la asta.

— Ce mai faci, John?

Mă bucur să-l revăd. Mi-a lipsit uriașul ăsta prietenos.

— Toate bune, fată, mormăie el, urmându-mă pe partea stângă a mașinii.

Mă urc și-mi pun centura de siguranță, iar John se așază pe locul lui, încruntat.

— Azi n-ai de gând să protestezi? întreabă el, aproape râzând.

— Mi-aș semna propria condamnare la moarte, răspund sec.

John izbucnește în râs, pornind motorul Ranger Rover-ului.

— Mă bucur. Am primit instrucțiuni stricte să te constrâng dacă te împotrivești, spune privindu-mă prin ochelarii negri. Nu voiam să recurg la așa ceva, fată.

— Deci acum ești garda mea personală de corp? întreb, zâmbindu-i larg.

Știu că Jesse are încredere totală în John și m-ar încredința lui fără probleme. Glumesc, desigur, dar cred că John s-a săturat să mă ducă la serviciu în fiecare zi.

— Dacă asta-l face fericit pe nemernicul ăla, o să fac cum vrea el, spune el și iese din parcare. Bebelușii sunt bine? continuă el, cu ochii ațintiți la drum.

— Da, dar acum vom fi trei persoane pe care Jesse o să le scoată din minți, mărâi eu.

— Nemernic dement, râde el, arătându-și dintele de aur. Tu cum te simți?

— Cu sarcina sau după accident?

Îl privesc ca să-i citesc reacția. Vreau să aflu dacă s-a mai întâmplat ceva de când am plecat.

— Amândouă, fată, e tot ce spune el.

— Bine în ambele cazuri, mulțumesc. Vreo veste despre mașina lui Jesse? intru eu direct în subiect.

Mă simt destul de bine în prezența lui John ca să spun orice-mi trece prin cap.

— Nimic pentru care să te îngrijorezi, spune el distant.

N-am nicio problemă în a-i pune întrebări lui John, dar trebuie să-mi reamintesc că nici el nu are nicio problemă în a mă ignora. N-o să aflu nimic de la el.

— Cum a fost la Paradise? întreabă el, încercând să schimbe subiectul.

— Ca-n paradis, răspund, până când am dat nas în nas cu părinții lui Jesse.

Nu știu dacă e bine să-i divulg asta, dar am spus-o și, judecând după expresia de pe chipul uriașului, acesta s-a șocat. Dau din cap, confirmând că m-a auzit bine, iar el se-ncruntă.

— Nunta Amaliei s-a amânat pentru că tatăl lui Jesse a făcut un infarct, spun mai departe.

John trebuie să știe despre nuntă, despre invitație și despre faptul că părinții lui Jesse locuiesc lângă Paradise. Stă alături de Jesse de o veșnicie.

— Henry a făcut infarct? întreabă el, uimit. Și cum a mers?

— Cum a mers?

— Da, și-au vorbit? Cum s-a comportat Jesse?

John pare curios, ceea ce-mi stârnește și mie curiozitatea. Vărs tot.

— Jesse a făcut practic un anunț public în restaurantul în care mâncam. A spus lumii întregii că suntem căsătoriți și că așteptăm gemeni.

Fac o pauză și-l las pe John să-și potolească hohotele subite de râs.

— O femeie se tot holba la mine și când l-am întrebat pe Jesse dacă o cunoaște, a început să se poarte ciudat și m-a scos de-acolo. Mama lui ne-a urmat la mașină și a început să bată câmpii despre gemeni. Știi, pentru că Jesse a avut un frate geamăn.

John dă din cap îngrijorat. Oare ce concluzie trage el de-aici?

— Asta a fost tot?

— Da, l-am luat de lângă ea. Era atât de supărat.

— Și apoi n-a băut?

— Nu, oftez eu, dar am senzația că ar fi băut dacă n-aș fi fost eu acolo.

Îmi imaginez chipul lui atunci când se îmbăta și era biciuit.

— Îi cunoșteai?

— Nu chiar. Eu nu pun întrebări.

Dau din cap. Știu că John a fost cel mai bun prieten al lui Carmichael, deci știe mai multe decât spune.

— Ce mai face Sarah?

Se foiește pe scaun și-și răsucește spre mine mutra amenințătoare.

— Mai bine ca înainte.

Nu mai am nimic de spus, așa că tac, îmi despachetez covrigul, iar John conduce tot restul drumului în liniște.

Oftez când mașina se oprește.

— Ce s-a întâmplat, fată?

Îmi strâng punga și ies din mașină înainte să-l conving pe John să mă ducă la Conac.

— E momentul să-i povestesc șefului meu despre un anumit client danez.

— Ah, zice el încet. Baftă.

Cred că asta a fost o replică sarcastică. Baftă?

— Mda, mersi, John, răspund, trântind portiera și auzindu-i râsul de bariton răsunând din mașină.

Inspir profund ca să-mi fac curaj și intru în birou. Nu mi-a fost niciodată teamă să mă-ntorc la muncă, dar acum îmi e. Țipătul lui Tom e primul lucru pe care-l aud.

— O, Doamne! Ava!

Apoi o aud pe Victoria.

— O, uau, te-ai bronzat!

Apoi o văd pe Sal, din nou strălucitoare.

— Ava, ce bine arăți.

Apoi mă opresc brusc. Baloane... peste tot. Cu bebeluși pe ele. Pe biroul meu e un pachet de scutece și o carte despre maternitate. Dar cel mai rău lucru e o pereche de jeanși de gravidă, care se află pe scaun și pe care-i iau iute în mână. Ca și cum dimineața mea n-ar fi fost suficient de deprimantă, cu rochia în care nu mai încap și cu Jesse care nu m-a trezit, acum mi se reamintește că voi arăta ca o balenă. A spus tuturor. O să-l omor.

— Știam eu! face Tom, apropiindu-se de biroul meu. Știam eu că ești gravidă. Gemeni, totuși! O, uau, ce palpitant! O să-i dai vreunuia numele meu?

Las pantalonii jos și mă trântesc pe scaun. Am venit de două minute și-mi vine să plec înapoi. Doi bebeluși înseamnă entuziasm dublu, dar și îngrășare și anxietate dublă.

— Nu, Tom.

— Ce nu-ți place la Tom? oftează el teatral.

— Nimic, ridic din umeri. Doar că nu-mi voi numi copiii așa.

Pufnește dezgustat și se-ndepărtează, fără să mă felicite.

— Felicitări, Ava, spune Sally îmbrățișându-mă.

Știam că mă pot baza pe Sal.

— Cafea?

— Da, te rog. Cu trei cuburi de zahăr.

O îmbrățișez și eu și, pentru că stau jos, sânii mari ai lui Sal mă izbesc direct peste mutră.

— Ce mai faci, Sal?

— Grozav, spune ea, dansând spre bucătărie.

Trag repede concluzia că Sal și-a refăcut viața amoroasă.

— Unde e Patrick? întreb eu pe toată lumea și pe nimeni în particular.

Tom stă bosumflat, ignorându-mă, iar Victoria visează cu ochii deschiși, holbându-se la mine.

— Bună, zic eu, făcându-i cu mâna.

— Ah, scuze! Mă-ntrebam cum se numește nuanța asta.

— Poftim?

— Bronzul tău. I-aș spune arămiu-închis.

Notează ceva pe hârtie, iar eu știu că a scris „arămiu-închis".

— Deci, acum faci copii?

— Da, spun pe un ton brusc defensiv.

Răspunsul meu rapid și răstit o face să-și ridice capul din carnețel. Își dă buclele peste umăr și-mi zâmbește. Dacă zâmbetul e fals, atunci se pricepe de minune.

— Felicitări, Ava.

— Mulțumesc, zâmbesc eu fals. Și mulțumesc pentru toate astea, spun, arătând spre baloanele din jurul capului meu.

— Ah, ăsta a fost Tom, zice și se-ntoarce spre computer.

— Mulțumesc, Tom!

Arunc un creion spre el și-i dărâm ochelarii, făcându-l să geamă șocat.

— Scuze! spun și strâng din buze, ca să nu izbucnesc în râs.

— Sunt persecutat la locul de muncă! se plânge el, iar pe mine mă pufnește râsul.

Sally îmi aduce încruntată cafeaua, apoi se răsucește ca să vadă de ce râd. Începe și ea să chicotească.

— Sal, unde e Patrick? întreb, pentru că nu am primit niciun răspuns de la Victoria.

— Vine la prânz, spune ea. N-a prea stat pe-aici.

— Nu?

Ea clatină din cap, dar nu mai spune nimic și se întoarce la tonele de lucruri de pe birou.

— Ava, începe Tom, îndreptându-și ochelarii moderni. Trebuie s-o sun pe Ruth. A sunat de o mie de ori ieri, căutându-te.

Râsul îmi piere iute. Uitasem de admiratoarea mea.

— Ce-a zis? întreb, scotocind prin geantă după telefonul pe care nu l-am deschis încă.

A fost închis de joi dimineață, când Jesse mi l-a confiscat.

— Nu prea multe, spune el, îndreptându-și cravata turcoaz. Totul e-n regulă cu lucrările. M-am dus joi în locul tău la întâlnire, dar n-a fost deloc încântată să mă vadă.

Mă las în scaun și mă crispez când telefonul mi se trezește la viață și începe imediat să-mi zbârnâie în mână, anunțându-mi apelurile, mesajele și e-mailurile ratate. Le sortez, le răspund lui Kate și mamei. Apoi număr apelurile ratate de la Ruth. Sunt 11, dar în ciuda potopului de apeluri din partea clientei mele lesbiene, cele două apeluri de la Mikael îmi fac inima să tresară. Nu-l mai pot evita prea mult și, pentru prima oară, mă gândesc cu adevărat la cine m-ar fi putut droga și m-ar fi putut scoate de pe șosea. Și mai sunt și florile ofilite. Erau din partea unei femei, n-am nicio îndoială, ceea ce mă face să trag o singură concluzie: nu poate fi vina lui Mikael. E om de afaceri, și încă unul respectat. Dar filmarea de pe camerele de supraveghere? Poate că între aceste incidente nu există nicio legătură. Cred că a fost Coral, sau poate Sarah. Florile au venit însă după scuzele prezentate de Sarah. La fel și urmărirea cu mașina. Încă se mai joacă? Las telefonul pe birou. Mă doare capul.

Mă joc cu creionul, încercând să mă gândesc la următoarea mea mișcare. Nu-mi ia mult timp. Deblochez telefonul și-l sun pe Mikael. Îmi răspunde imediat, cu accentul lui moale.

— Ava, cât mă bucur să te aud!

— Sunt sigură, îi răspund sec. Ai scos-o la capăt cu divorțul?

Îi sar direct la jugulară și, judecând după tăcerea care urmează întrebării mele, se pare că strategia mi-a reușit.

— Da, spune el precaut.

— O, bravo. Cu ce te pot ajuta, Mikael?

Sunt uluită de propriul tupeu. Poate am de-a face cu un nebun aici, iar eu îi vorbesc fără strop de respect. Râde ușor.

— E momentul să ne întâlnim, nu crezi?

— Nu, nu cred, ripostez tăios. Cred că amândoi știm că relația noastră profesională s-a terminat, domnule Van Der Haus.

— De ce, mă rog?

Mă opresc brusc, dar mă reculeg repede.

— Ai spus că e foarte interesant că mă văd cu Jesse de o lună sau ceva de genul ăsta.

Nu mă feresc de subiectul ăsta.

— Da, doar că acum ești măritată cu el și o să ai gemeni. Mi-ai frânt inima, Ava.

De data asta nu-mi revin atât de repede. De unde naiba știe? Nici nu-mi dau seama dacă e serios sau doar sarcastic. Sunt uluită.

— Domnule Van Der Haus.

Vorbesc încet, privind tot timpul prin birou. Nu e nici momentul, nici locul potrivit, dar acum m-am pornit. Nu voi încheia această conversație până când nu voi spune ce am de spus. Mă ridic, dau baloanele la o parte și intru în sala de ședințe, închizând ușa în urma mea.

— E vorba despre Jesse și soția dumneavoastră? spun și aud cum respirația i se întretaie, ceea ce mă face și mai încrezătoare. Pentru că știu deja, așa că vă pierdeți vremea.

— Ah, deci domnul Ward ți-a mărturisit?

— Fosta dumneavoastră soție a apărut acasă la Jesse, Mikael. Îmi pare rău pentru cele întâmplate, dar nu văd ce speri să obții de-aici.

Nu-mi pare rău deloc, dar poate-poate îl voi face să vadă lucrurile limpede. Râsul lui îmi înfioară pielea arsă de soare.

— Ava, nu dau doi bani pe fosta mea nevastă. E o târfă lacomă de bani. Nu-mi pasă decât de bunăstarea ta. Jesse Ward nu e bărbatul potrivit pentru tine.

Tresar la vorbele referitoare la soția lui și mă sprijin cu spatele de masa de ședințe.

— Și tu ești? întreb eu bâlbâindu-mă, certându-mă în minte pentru șovăială.

Îi pasă de bunăstarea mea?

— Da, sunt, răspunde firesc. Eu nu mă voi distra cu alte femei pe la spatele tău, Ava.

Aproape că scap telefonul din mână. Și despre asta știe?

— Oricum ar fi, spun eu, disperată, cred că s-au întâmplat prea multe și nu mai putem lucra împreună.

— S-au întâmplat prea multe? întreabă el. Tu știi ce s-a întâmplat când te-a părăsit?

— Da, răspund eu, întrebându-mă de unde știe.

Am reușit să țin acest subiect sub tăcere.

— Relația mea cu Jesse nu are nimic de-a face cu tine, Mikael. Știu ce a făcut.

Mă omoară să spun asta.

— O să discut cu Patrick și o să mă retrag din proiectul *The Life*. Poți lua schițele mele și poți continua contractul cu altcineva.

Închid înainte să mai poată spună ceva și expir ușurată. Nu știu de ce simt că mi s-a luat o povară de pe suflet. Însă trebuie să-i spun lui Patrick, iar discuția cu Mikael mi-a trezit și mai multe întrebări. Nu mi-aș pune toți banii gaj, dar nu cred că s-ar coborî să mă violeze și să mă scoată de pe șosea, dacă ar vrea să-l părăsesc pe Jesse ca să fiu cu el. Cum i-ar servi dacă aș fi moartă? Râd când conștientizez asta. Cineva a încercat să mă omoare. Ce demență.

Telefonul sună. Arunc o privire rapidă la ecran și-mi dau seama că ziua de-abia a început. Nu mi se pare atât de complicat totuși să am de-a face acum cu Ruth Quinn.

— Bună, Ruth.

— Ava! spune ea surprinsă. Nu mi-ai spus că pleci.

— Schimbare de ultim moment, Ruth. E totul OK?

— Da, sigur, dar m-am răzgândit în privința dulapurilor din bucătărie. Ne putem întâlni să vorbim?

— Desigur, spun eu oftând înăbușit. Azi am tone de hârtii de rezolvat, așa că mai bine mâine?

— La 12? face ea, fără să insiste pentru azi, ceea ce e o surpriză plăcută.

— Ne vedem mâine, Ruth.

Închid și încerc să par neafectată. Nici nu e greu, de fapt. Nu sunt afectată deloc de ultimele două convorbiri telefonice. Mă simt puternică, pentru că rezolv problemele și nu le las să mă ia pe sus. Mă așez la birou și-mi petrec tot restul zilei de marți rezolvând hârțogăraia.

Ora șase vine destul de iute și sunt ultima care pleacă de la birou. Patrick nu s-a întors la serviciu, dar m-a sunat să mă anunțe că mâine sigur va veni. O să discut cu el atunci, dar sunt dezamăgită. Vreau să scap mai repede de povara asta. Mă duc fix spre Range Rover-ul negru, fără să oftez sau să mă plâng.

— Bună, John.

— Bună, fată, spune el și pornește mașina. Cum ți-a mers azi?

— Bine. Ție?

— Magnific, mormăie el.

Am senzația că e ironic.

— Unde mergem?

Mă cufund în scaun, sperând că va spune *Lusso*, dar nu-mi fac speranțe prea mari. Jesse m-ar fi putut lua chiar el dacă mergeam acasă.

— La Conac, fată. Cum a mers cu șeful tău? întreabă curios, aruncându-și privirea spre mine.

— Nicicum. N-a venit azi.

— Asta o să-i placă dementului, râde el.

Îl aprob zâmbind. Știu că așa va fi, dar nu-i pot spune lui Patrick dacă nu e prezent. Nu pot fi condamnată, mai ales că am apucat să-i spun lui Mikael. Asta o să-i demonstreze că intenția chiar a existat.

Mă dau jos din mașină, apoi urc treptele în viteză și deschid ușile larg.

— A zis să-l aștepți la bar, fată, strigă John după mine, dar eu mă prefac că nu-l aud.

Nu-l aștept la bar. După ce l-am avut doar pentru mine preț de trei zile, prima mea zi la birou a fost cea mai lungă din lume. Gonesc pe scări spre partea din spate a Conacului. Trec prin salonul de vară înainte ca John să mă prindă din urmă. Hoardele de membri sunt aici, dar n-am timp să le observ reacțiile la prezența mea.

Dau buzna în biroul lui Jesse, fără să bat la ușă și fără să mă gândesc că aș putea deranja o întâlnire de afaceri. Am avut câteva șocuri când am făcut asta în trecut.

Și sunt șocată și acum.

Capitolul 28

— Dan? spun eu panicată, holbându-mă la spinarea fratelui meu.

Stă în fața lui Jesse la birou și se-ntoarce când îmi aude glasul.

— Ce cauți aici?

Posibilele consecințe ale vizitei lui mă îngrozesc.

— Hei, puștoaico, zice el, ridicându-se și zâmbind, și vine spre mine ca să mă-mbrățișeze. Felicitări.

— Poate c-o să apuc să spun și eu cuiva, mormăi eu, privindu-l pe Jesse cu reproș.

El ridică rușinat din umeri și-mi șoptește „Te iubesc". Apoi se trage de sacou și de cămașă, reamintindu-mi că ar trebui să-l iau mai ușor, de vreme ce s-a îmbrăcat de dimineață cu ce i-am spus eu.

— Deci ce cauți aici? repet, înclinând capul spre Jesse, dar el ridică din umeri și nu spune nimic.

Asta-i o noutate.

— Îmi cer scuze, spune Dan, trecându-și mâna prin părul negru. Nu voiam să plec acasă fără să lămuresc chestia asta.

— Da? întreb eu, privind la Jesse, dar el, lua-l-ar naiba, ridică din nou din umeri. Deci sunteți prieteni?

— Cam așa ceva. Oricum, trebuie să plec. Mă-ntâlnesc cu Harvey, spune el, răsucindu-se spre Jesse. Mulțumesc.

— Nicio problemă, dă Jesse din cap, neobosindu-se să-l conducă pe Dan.

Detaliul ăsta și ridicatul nonșalant din umeri îmi trezesc bănuieli.

— Când te-ntorci? îl întreb când se întoarce din nou cu fața spre mine.

— Nu știu sigur. Depinde de zboruri. Te sun, bine?

Mă sărută pe obraz și iese pe ușă, dând nas în nas cu uriașul John. Acesta înclină din cap spre mine, apoi îl conduce pe fratele meu. Ce caută aici, în orice caz? Îi transmit bănuiala mea lui Jesse și știu că știe la ce mă gândesc, pentru că refuză să se uite în ochii mei.

— Ce-a fost asta?

— Care?

Mă duc spre canapea și mă așez pe locul fratelui meu, după ce-mi las jos poșeta.

— Uită-te la mine, îi spun.

Cele trei cuvinte au efect, dar nu pentru că m-ar asculta. Ci pentru că e șocat să le audă. Nu-mi pasă. Mă poate privi uluit cât vrea el.

— De ce era Dan aici?

Jesse se ridică și-și ia telefonul de pe birou.

— Și-a cerut scuze.

Îi râd în nas. Dan nu și-ar cere vreodată scuze, în niciun caz lui Jesse. Îl știu de-o viață și știu că e prea mândru ca să cedeze, mai ales în fața unui om ca Jesse. Dan se simte inferior, ca majoritatea bărbaților. Faptul că e fratele meu nu înseamnă că testosteronul dispare din peisaj.

— Nu te cred.

— Asta mă-ntristează, iubito, spune el cu o mutră solemnă, care mă face și mai suspicioasă. Acum, spune-mi, ce a zis Patrick?

Cred că suspiciunea din priviri mi s-a transformat în vinovăție. Acum îmi feresc eu ochii de ai lui.

— Nu i-ai spus, nu-i așa? întreabă el furios. Ava?

— Nu a fost la birou, mă răstesc eu. Dar va fi mâine, deci voi vorbi cu el atunci.

— Prea târziu, domniță. Ai avut ocazii la nesfârșit.

— Nu-i corect, protestez eu. I-am spus lui Mikael că nu voi mai lucra cu el, deci nu poți să zici că n-am încercat să rezolv situația.

Îmi dau seama imediat că am comis o greșeală gravă, căci își încordează umerii și cască ochii larg.

— Ce-ai făcut?

— Nu cred că el m-a drogat, Jesse. A spus că mă vrea, deci de ce mi-ar face vreun rău?

Trebuia să-mi țin naibii gura. Cuvintele astea l-au făcut să rămână cu gura căscată.

— De ce mama dracului ai vorbit cu el?

Se sprijină de birou, ca o gorilă uriașă gata de atac. Mă face să mă dau în spate.

— Știe că ai..., încep eu, lovindu-mi dintele cu unghia, ...că te-ai distrat cu alte femei de când suntem împreună.

Îmi țin respirația, știind că-l înfurii și mai mult.

— Am căzut de acord că nu mai vorbim despre asta vreodată, scrâșnește el, cu maxilarul încordat.

— E greu când oamenii îmi tot reamintesc chestia asta.

Mă aplec în față, găsind un strop de curaj. N-o să fiu tot eu nemernica la faza asta.

— De unde știe?

Îmi dau seama de răspuns înainte să poată nega. Buza mușcată și revelația bruscă mă fac să trag o singură concluzie. Fosta soție a lui Mikael.

— Era una dintre ele, nu-i așa? întreb.

Închide ochii, iar eu mă ridic și mă aplec peste birou, imitându-i poziția amenințătoare. Nu trebuie să-mi dea un răspuns.

— Ai spus luni. Ai spus că n-ai mai fost cu ea de luni întregi, că nu ai înțeles de ce tot îți dă târcoale. Te-ai culcat cu ea de mai multe ori!

— Nu voiam să te supăr.

E-n continuare ostil. E un mecanism de apărare.

— Spune-mi. Le sunai și le țineai la coadă la ușă?

— Nu, au aflat că beau și s-au adunat ca muștele la rahat.

— Te urăsc.

— Ba nu.

— Ba da.

— Nu-mi frânge inima, Ava. Contează cine era?

— Nu, contează că m-ai mințit.

— Te protejam.

— E amuzant că de fiecare dată când încerci să mă protejezi de fapt mă rănești.

— Știu.

— Deci, ai învățat ceva?

— În fiecare nenorocită de zi, spune el încet, prinzându-mă violent de bărbie. Îmi pare rău.

— Bravo.

Dau din cap, iar fețele ni se ating când ne aplecăm amândoi peste birou. Ne săgetăm reciproc cu priviri mânioase, dar și pline de dorință.

— Cum de s-a întâmplat așa ceva? întreb eu, gândind cu voce tare.

— Pentru că, fata mea frumoasă, suntem meniți să fim împreună. Atingere permanentă. Sărută-mă.

— M-am împăcat cu ideea că ești un nenorocit, așa că nu e nevoie să mă faci să mă supun atingerii tale.

Dar o voi face.

— Mi-a fost dor de tine, iubito.

Mă cațăr pe birou și mă apropii de el în genunchi, îmbrățișându-l și sărutându-l. E aberant, dar și mie mi-a fost dor de el. O zi de muncă după Paradis și mă simt depășită. Am suferit din cauza reținerilor lui Jesse și acum mi-am înfipt ghearele într-o nouă pradă.

— Mi-aș dori să fii pur și neprihănit, mormăi eu, trecându-mi buzele peste chipul lui.

Asta-mi doresc cel mai mult — să nu fi fost nimeni înaintea mea sau în același timp cu mine. L-am iertat, jur, dar mă chinui să uit.

— Sunt.

Ia loc pe scaunul lui de piele și se luptă cu mine până când cedez și mă așez în poala lui.

— Cea mai importantă parte din mine e neatinsă.

Îmi ia mâna și-mi răsucește inelele preț de câteva momente, apoi îmi așază palma mea pe piept.

— Sau era, până când ai intrat la mine-n birou. Acum explodează toată de iubire pentru tine.

Zâmbesc.

— Îmi place s-o aud bătând, spun apropiindu-mi urechea de pieptul lui.

— Și mie îmi place.

E unul dintre cele mai liniștitoare lucruri din lume. Mă strânge mai tare în brațe.

— Cum ți-a mers azi?

— Ca naiba. Vreau în Paradis.

Râde și mă sărută pe creștet.

— Eu sunt în Paradis când sunt cu tine. Nu-mi trebuie vila.

— Erai mai relaxat în Paradis.

Sunt foarte sinceră. Știu că reîntoarcerea la Londra va atrage încet-încet revenirea nevroticului meu obsedat de control.

— Acum sunt relaxat.

— Da, pentru că stau la tine în brațe, îi răspund sardonic, iar el mă ciupește de șold.

Râd și mă răsucesc, astfel că ajung cu fața la birou.

— Ție cum ți-a mers azi?

Își trece mâinile peste burta mea și-și pune bărbia pe umărul meu. Părul meu îi intră în gură, iar el îl dă la o parte.

— A fost o zi lungă. Alunele mele ce mai fac?

— Bine, zic, remarcând cu coada ochiului un carnețel. De ce e scris numele fratelui meu acolo?

Mă aplec ca să văd mai bine, dar el mi-l smulge de sub nas și-l vâră în sertarul biroului. Îmi retrag mâna, șocată de iuțeala mișcării.

— Daniel Joseph O'Shea?

Mă-ncrunt, sigură de faptul că am văzut și niște cifre pe hârtie, și nu erau un număr de telefon.

— De ce ai scris numărul de cont bancar al lui Dan?

— Nu l-am scris, spune el repede, dar e încordat.

Naiba să-l ia, n-a învățat nimic. Mă dau jos din poala lui și mă așez lângă el, aruncându-i o privire amenințătoare.

— Ai trei secunde, Ward.

Strânge din buze, enervat.

— Numărătoarea inversă îmi aparține, spune el, copilărește.

— Trei, spun, ridicând trei degete, în cea mai provocatoare manieră cu putință.

Sunt la fel de rea ca el.

— Doi, continui, lăsând un deget în jos, dar nu mai ajung cu numărătoarea la unu sau la zero, pentru că am o relevație. Îi dai bani!

— Nu.

Scutură din cap neconvingător, foindu-și picioarele. Devine nepriceput la minciuni ca mine. Doamne, ce mă bucur.

— Nici tu nu știi să minți, Ward.

Mă răsucesc și o iau la goană, ca să-l prind pe fratele meu înainte să plece, dar și ca să nu mă las prinsă de Jesse.

— Ava!

Nu-l bag în seamă când mă strigă amenințător și o iau la fugă odată ajunsă în salonul de vară. Știu că e pe urmele mele și nu doar pentru că-i aud ecoul tunător al pașilor. Străbat bucătăria, barul și restaurantul și mă opresc brusc când dau de Dan lângă masa rotundă din holul de la intrare. Nu face nimic și nici nu vorbește cu nimeni. Și John e aici și știu din ce motiv. Din același motiv pentru care m-a însoțit peste tot la început. Privesc cu uimire cum Dan se uită-n jur și John încearcă să-l scoată din casă, dar el nu se mișcă, nici măcar la rugămintea uriașului.

Jesse se oprește în spatele meu și mă ia în brațe, răsucindu-mă. Nu e deloc fericit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie! O să zdruncini creierii bebeluşilor! Nu mai alerga!

Dacă n-aş fi fost atât de îngrijorată de comportamentul fratelui meu, aş râde de idiotul care mă ţine strâns în braţe.

— Calmează-te!

Mă eliberez şi văd că Dan ne priveşte cu atenţie. E încruntat, iar John pare nervos. Dan aruncă din nou o privire leneşă de-a lungul holului. Apoi ochii lui curioşi se opresc asupra lui Jesse.

— Dacă ăsta e un hotel, atunci unde e recepţia?

— Poftim? face Jesse pe un ton nerăbdător, aproape defensiv, pe care mi-aş fi dorit să nu-l folosească.

Se va da de gol şi mă rog să găsească repede o minciună.

— De unde îşi iau oaspeţii tăi cheile de la camere? Şi atracţiile locale? De obicei există un stand cu fluturaşi care să sugereze oamenilor ce anume să viziteze? întreabă el, uitându-se la John. Şi de ce trebuie gorila asta să mă escorteze peste tot?

Mă crispez, Jesse se încordează, iar John mârâie. Fratele meu e mai isteţ decât mine. Eu nu m-am gândit la aceste aspecte, în afară de John. Îmi storc mintea să vin cu o explicaţie, dar nu pot. Am fost prinşi pe picior greşit. Apoi aud un glas, singurul glas pe care mi-aş fi dorit să *nu*-l aud acum.

Kate.

Mă pleoştesc şi simt mâna lui Jesse pe spate. De ce nu spune nimic? Privesc îngrozită cum Kate şi Sam coboară scările, chicotind, pipăindu-se şi scăldându-se într-o energie sexuală. E un dezastru. Îl înghiontesc pe Jesse, implorându-l astfel să spună ceva. O, Doamne, te rog, spune ceva!

Kate şi Sam habar nu au de publicul care-i aşteaptă la parter. Se mângâie şi se alintă reciproc, spun lucruri necuviincioase, şi sunt sigură că una dintre propoziţii conţine cuvântul „dildo". Ăsta e iadul. Nimeni n-a rostit deocamdată vreo vorbă, în afara prietenei mele descreierate şi a neruşinatului ei de iubit. Habar n-au ce se-ntâmplă... deocamdată. Aştept ca lucrurile, de fapt, să se schimbe în curând şi nu cred că Jesse va spune ceva. Tace în spatele meu, probabil la fel de şocat ca mine. Mă simt blocată în

purgatoriu. Văd catastrofa cum se petrece cu încetinitorul. Dan și Conacul; Dan și Kate; Dan și Sam; Dan și Jesse. Totul o să facă o mare explozie.

— Ah! chițăie Kate încântată, urmată de mormăiala sexoasă a lui Sam.

Ajung la parter ținându-se de mână și sărutându-se frenetic. Ar fi trebuit să rămână în apartament, pentru că sigur nu au terminat.

— Sam! râde ea și-i cade în brațe.

Apoi dă cu ochii de mine și surâde, dar zâmbetul îi dispare când îl vede pe fratele meu. Acum nu mai râde. De fapt, pare a fi în pragul unei crize. Se adună și-l împinge pe Sam la o parte, apoi își aranjează părul ciufulit și hainele răvășite. Dar niciunul dintre ei nu spune nimic, uitându-se de la unul la altul. Dan rupe tăcerea stridentă.

— Hotel?

Îi săgetează din când în când cu privirea pe Kate și pe Sam, apoi se-ntoarce spre Jesse.

— Le permiți des prietenilor tăi să-și facă de cap în stabilimentul tău?

— Dan, spun eu înaintând, dar Jesse se postează în fața mea.

— Cred c-ar trebui să te-ntorci în biroul meu, Dan, spune el cu un glas intimidant.

— Nu, mersi, spune Dan aproape râzând, cu ochii la Kate.

N-am văzut-o niciodată atât de jenată, iar Sam probabil se-ntreabă ce se petrece.

— Ai un bordel?

— Ce pula mea? urlă Sam. Cu cine mama dracului crezi tu că vorbești?

Sam face un pas înainte, dar Kate îl prinde de braț și-l trage înapoi.

— Nu e bordel, și nici eu nu sunt vreo curvă.

Vocea îi tremură și se sprijină de Sam. Vreau să-i iau apărarea, dar nu știu ce să spun. Jesse mă salvează. Se apropie de Dan, îl prinde de ceafă și se apleacă, șoptindu-i ceva la ureche. E cel mai amenințător gest cu putință și nici nu vreau să aflu ce i-a spus, mai ales când văd că Dan îl urmează de bunăvoie pe Jesse. Dau să merg după ei, dar Jesse mă oprește, așa cum mă și așteptam.

— Așteaptă-mă la bar, iubito.

Încearcă să mă deturneze, dar mă simt sfidătoare. Nu cred că vreau să-i las pe Jesse și pe Dan singuri.

— Aș vrea să vin și eu.

Tremur sub masca mea încrezătoare. Cunosc acea privire. Mi-a spus „iubito" ca să îndulcească tonul, dar nu mă păcălește. Nu merg în acel birou. Nu, mă duce la bar și nu mai plec de-acolo. Mă așază pe scaunul meu. Îl cheamă pe Mario și-mi spune din priviri: „Nu forța lucrurile".

— O să stai aici cuminte.

Mă sărută pe obraz, ca să mă calmeze. Nu mă calmează deloc. Îl săgetez din priviri, iar el iese din bar cu pași grăbiți.

— Ah! face Mario ca să-mi abată atenția. Uită-te la tine, ești... cum se spune? Ca un boboc. Înfloreşti!

Mă ciupește de obraz peste tejghea și-mi dă o sticlă cu apă.

— Nu mai primești cocktailuri de la *Mario*!

Mârâi, dar zâmbesc, sorbind din apa rece. Mario pleacă să-i servească pe alți membri. Apare Sam, vesel și surâzător ca de obicei. Sunt derutată.

— Hei, mămico! face el, mângâindu-mi burta. Cum te simți?

— Bine..., spun eu încet. Unde e Kate?

— La toaletă, răspunde el repede, făcându-i semn lui Mario să-i aducă o bere.

Mă-ntreb dacă nu cumva ar trebui să mă duc după ea.

— E OK?

— Da, e în regulă.

Nu se uită la mine, dar cred că știe de ce-l privesc debusolată. Se uită la mine cu coada ochiului, apoi se așază oftând.

— Știu că toți credeți așa, dar nu sunt prost.

Îmi îndrept spinarea.

— Eu nu cred că ești prost, mă apăr eu.

E un pic neștiutor, poate, dar prost nu e. Zâmbește.

— Mi-am dat seama de Kate și Dan. Mi-am dat seama de când am cunoscut-o pe Kate, iar numele lui de-abia a fost pomenit atunci. Știu de ce a rupt relația cu mine și știu că s-a întâmplat ceva la nunta voastră.

Îmi dau seama că par vinovată și mă-ntreb dacă ea știe toate astea.

— De ce n-ai spus nimic?

— Nu știu, ridică el din umeri, gândindu-se la răspuns.

Eu știu de ce, dar oare ar trebui s-o spun?

— E o tipă grozavă, zice el.

Dau din cap gânditoare și zâmbesc în sinea mea. Îmi vine să-i dau cap în cap. Mi-e și milă de Sam. Ceva-mi spune că n-a povestit multor femei trecutul său de copil orfan. Dar Kate știe și, deși amândoi se poartă atât de relaxat, știu că sunt multe sentimente la mijloc pe care niciunul nu vrea să le admită sau să facă vreo mișcare în direcția asta. E foarte enervant.

— Mă duc după Kate, spun și mă ridic, mângâindu-l pe umăr — un gest tăcut de empatie, la care-mi răspunde cu un surâs larg, apoi se-nclină și șoptește ceva siropos spre burta mea.

Îl las pe Sam cel îndrăgostit la bar și mă duc după prietena mea cea cretină la toaletă. Mai sunt vreo doi oameni pe care simt nevoia să-mi vărs nervii, dar o prefer pe Kate. Niciunul dintre ceilalți nu mă va aștepta cu brațele deschise, dar am încredere în Jesse că va rezolva problema. Nici nu-mi pot imagina ce se vorbește în acel birou. Sper însă că, orice s-ar întâmpla, Dan nu se va duce direct la părinții mei plângându-se. Am încredere că soțul meu nu va permite să se petreacă una ca asta.

Deschid ușa și o găsesc pe Kate aplecată peste chiuvetă, cu părul roșu peste față.

— Hei, zic eu cu precauție, pentru că nu vreau să fugă de mine.

Își înalță capul cu efort și mă privește cu ochii ei albaștri plini de disperare.

— Tu crezi că sunt curvă?

— Nu!

Sunt șocată de întrebarea ei. Cred că e un pic nechibzuită, dar curvă niciodată. Am etichetat toate femeile de-aici așa, și pe bună dreptate, iar Kate a făcut aceleași lucruri ca ele, deci de ce ar fi diferită? Sunt copleșită de remușcări pentru că am gândit astfel. E diferită pentru că e prietena mea și o cunosc. Face asta doar de dragul lui Sam sau crede că *trebuie* s-o facă

pentru el. Dintr-odată le văd pe femeile de la Conac într-o lumină diferită. Știu cu siguranță că multe dintre ele sunt aici pentru un singur scop și acela e Zeul înalt și zvelt care nu mai e disponibil. Are o soție și gemeni pe drum acum, lucruri care le-au șocat și le-au scos din minți pe femeile acestea. Multe s-au retras din club, iar altele, mai neobosite, duc lucrurile mai departe. Mă drogheză sau încearcă să mă scoată de pe șosea sau îmi trimit bilețele de amenințare. Brusc, mă sperii la gândul că în spatele acestor fapte ar putea fi una dintre aceste femei. Oare Jesse are vreo bănuială?

— În ce mama dracului m-am băgat, Ava?

Întrebarea lui Kate mă trezește brusc din aceste gânduri tulburătoare.

— Te-ai îndrăgostit? spun eu, înainte de a-mi da seama dacă e lucrul care trebuie rostit.

Ochii ei albaștri îmi spun că nu.

— O să te împotrivești din nou, nu-i așa?

— Nu, șoptește ea. Credeam că am depășit tâmpenia asta.

— Am depășit-o? râd eu. Kate, am depășit-o de săptămâni întregi.

Sunt complet exasperată, dar și ușurată. Prietena mea cea oarbă a văzut în sfârșit lumina de la capătul tunelului sau a recunoscut că a zărit-o de multă vreme — oricum ar fi. Nu prea-mi pasă.

— E la bar și..., spun și mă opresc, atentă la ceea ce am de spus mai departe.

N-o avertizez că Sam știe despre Dan. Asta e treaba lor pe care trebuie s-o lămurească.

— Și ce?

Pare panicată, ceea ce mă convinge din nou să nu-i spun prea multe. O să facă o prostie, știu asta. O să presupună ce e mai rău și va fugi, fără să-i dea ocazia lui Sam ocazia de a-și exprima gândurile.

— Te așteaptă, termin eu ideea, iar ea se relaxează, înseninată.

— Deci să mă duc la el? întreabă, căutându-mi aprobarea.

E foarte neobișnuit să se îndoiască de ea însăși sau să ceară încurajări și sfaturi.

— Ar trebui, spun eu zâmbind. Trebuie să-ți asumi riscul. Cred că vei fi surprinsă ce va face Sam din tine.

— Așa crezi?

— Da, spune eu zâmbind și o îmbrățișez, ca să-i alung îndoielile. Te rog, du-te și vorbește cu el. Și lasă-l și pe el să vorbească.

— Bine, spune ea. Așa o să fac, adaugă, apoi mă îndepărtează, cu o mutră dezgustată. Și termină cu fazele astea siropoase.

— Sigur, e numai vina mea.

Mă întorc spre oglindă, laolaltă cu Kate, și ne ștergem amândouă la ochi.

— Ce crezi că-i spune Jesse lui Dan?

Întrebarea lui Kate îmi amintește că sunt singuri.

— Nu știu, zic încruntându-mă, dar cred că știu. O să aflu. Te simți bine?

— Minunat, în pizda mă-sii.

Mă pupă pe obraz și ieșim din toaletă. Ea se-ndreaptă spre bar, eu spre biroul lui Jesse. Dau buzna înăuntru, cu ochii aproape închiși, de parcă m-aș aștepta ca Jesse să-l lipească de pereți pe fratele meu și să-l strângă de gât. Nu se întâmplă așa. Sunt amândoi așezați exact ca data trecută când am intrat peste ei — Jesse pe scaunul lui, relaxat, iar Dan cu spatele la mine.

— De ce iei bani de la Jesse? întreb eu imperativ, ca să-i fac pe amândoi să priceapă că vorbesc serios.

Nu ratez faptul că Dan se încordează. O fi dibuit el ce e cu stabilimentul lui Jesse, dar și eu am dibuit micul lor aranjament, deși nu știu exact care sunt condițiile acestuia și nici dacă vreau să le aflu. Dar asta nu mă împiedică să insist.

— Ai de gând să-mi răspunzi?

Dan nu are de gând, dar o face Jesse.

— Ava, ți-am spus să stai deoparte.

— Nu vorbesc cu tine, ripostez eu, încruntându-mă.

— Dar eu cu tine vorbesc, spune el.

— Taci, zic eu, apropiindu-mă de birou și împungându-l pe Dan în spinare. Văd că taci. N-ai nimic de spus?

— Vezi cu ce am de-a face? spune Jesse, ridicând palmele spre cer. O pacoste în toată regula.

Mă uit urât la Jesse și-l plesnesc pe fratele meu peste umăr.

— Vorbește. Ce se întâmplă?

— Sunt falit, spune Dan încet. Lefter, sărac lipit, cum vrei să-i spui. Jesse a fost de-acord să mă ajute.

— Tu i-ai cerut? izbucnesc eu șocată.

Asta e o nesimțire, având în vedere relația dintre soțul meu și fratele meu.

— Nu, el s-a oferit. Și nu exista nicio obligație... până acum zece minute.

— Îmi mituiești fratele? întreb, privindu-l pe Jesse, care-și pune mâinile la gură. L-ai plătit ca să-ți țină gura?

— Nu, i-am împrumutat niște bani și am adăugat contractului o clauză mică.

Sunt uluită, dar și ușurată. Jesse a spus că părinții mei nu vor afla niciodată și se asigură că-și ține promisiunea.

— Dar școala de surfing? De ce n-ai cerut de la mama și de la tata? Te-ar fi împrumutat ei cu bani.

— Nu vorbim de câteva lire, Ava. Sunt dator vândut. Am făcut un împrumut mare și partenerul meu a fugit cu banii. Sunt distrus.

Mă prăbușesc.

— De ce n-ai spus nimic?

— Tu de ce crezi? spune el, de-a dreptul umilit. Am fost răvășit, Ava. Nu mai am nimic.

Îl privesc din nou pe Jesse, care păstrează tăcerea, studiindu-mă cu atenție.

— Cât? întreb.

Întrebarea mea îl stânjenește pe soțul meu, iar Dan se foiește, ceea ce poate însemna un singur lucru. Știu că nu vorbim despre câteva miare.

— 5 000? 10 000? Spune-mi.

— Câteva mii, se bagă Dan înainte ca Jesse să-mi spună adevărul.

Nu-l cred nicio clipă.

— Jesse? insist eu, fixându-l cu privirea.

Trebuie să aflu exact cu cât e dator frate-meu. Jesse își ia privirea de la mine, se uită la Dan, apoi inspiră adânc și-ncepe să-și maseze tâmplele.

— Îmi pare rău, Dan. N-o s-o mint. Două sute, iubito, spune el expirând profund.

Simt nevoia să-mi masez și eu tâmplele. Sper că e vorba de 200 de lire, dar știu că e o speranță deșartă. Mă dau în spate șocată, iar Jesse vine lângă mine imediat, enervat.

— La naiba, Ava, spune prinzându-mă de umeri. Te simți bine? Ai amețit? Vrei să stai jos?

— 200 000! strig eu. Ce fel de bancă acordă un împrumut de 200 000?

Îl îndepărtez pe Jesse și, pe măsură ce-mi dau seama de dimensiunea dezastrului, șocul meu se transformă în furie.

— Sunt bine!

— Nu mă-mpinge, Ava! strigă la mine, prinzându-mă de cot și ducându-mă la scaunul lui de la birou, în care mă așază cu blândețe. Nu te enerva, domniță. Nu e sănătos.

— Tensiunea mea arterială e perfectă! mă răstesc, deși suspectez că s-a mărit brusc. 200 000? Niciun bancher zdravăn la cap n-ar împrumuta banii ăștia unei școli de surfing!

Băncile australiene funcționează probabil la fel ca băncile britanice. Ar râde în nasul oricui ar cere o astfel de sumă. Cât pot costa câteva plăci de surfing?

— Nu, ai dreptate.

Dan se cufundă în scaun, făcându-se din ce în ce mai mic. Așa se simte — mic și prost.

— Un cămătar ar face-o însă.

— O, Doamne!

Îmi cuprind fața în palme. Știu ce-nseamnă asta, deși nu am avut vreodată plăcerea.

— Ce-ai avut în cap?

Jesse mă mângâie pe spate ca să mă liniștească, dar nu mă calmez deloc.

— Nimic n-am avut, Ava, oftează el.

Îmi descopăr fața, ca Dan să vadă cât sunt de dezamăgită. Credeam că e inteligent.

— Ăsta e singurul motiv pentru care ai venit acasă?

— Mă caută, spune Dan și mie mi se strânge inima. Nu scapi dacă nu plătești astfel de împrumuturi.

— Spuneai că ești OK, îi amintesc eu, dar nu-mi oferă nicio explicație, ci doar ridică din umeri. Rămâi aici și gata, îi spun aplecându-mă în față. Nu te întoarce.

Îl aud pe Jesse râzând încet, iar Dan zâmbește. Nu mă ia niciunul în serios. Amândoi cred că naivitatea mea e drăgălașă. Eu nu văd problema. Australia este pe partea cealaltă a planetei.

— Ava, spune Dan, dacă nu mă-ntorc vor veni ei aici. Am fost avertizat și-i cred. Nu-i pun pe mama, pe tata sau pe tine în pericol...

Dan se întrerupe când Jesse tușește, făcându-mă să mă uit la acesta din urmă. Nici nu trebuie să mă răsucesc ca să văd expresia de pe chipul soțului meu. Dan continuă.

— Oamenii ăia sunt primejdioși, Ava.

Mă doare capul, iar Jesse își întețește masajul. Mă las pe spate și mă uit la Jesse.

— Nu poți depune pur și simplu suma aceea într-un cont bancar. Nu e spălare de bani? Nu vreau să te implic și pe tine, Jesse.

Mă simt groaznic că am spus asta, având în vedere situația dezastruoasă a fratelui meu și știind că Jesse e singura lui speranță, dar avem problemele noastre și fără Dan. Jesse îmi zâmbește.

— Crezi că v-aș pune în pericol pe tine și pe copii? spune el, făcând semn spre burta mea. Îi transfer suma lui Dan în cont și-o va primi în Australia. Am datele unui cont off-shore unde voi transfera cele 200 000. Ei nu vor ști de unde vin banii, iubito. Altfel n-aș face asta.

— Serios? întreb eu ca să mă liniștesc.

— Serios, spune el ridicând din sprâncene și sărutându-mă pe obraz. Există căi. Crede-mă.

Aerul lui încrezător mă face să mă-ntreb dacă nu cumva a mai făcut chestii din astea. Nu m-ar surprinde.

— Bine, aprob eu, mângâindu-i fața. Mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi, îmi spune el grav.

Mă uit la fratele meu, care e vizibil ușurat.

— I-ai mulțumit soțului meu? întreb, un pic suspicioasă.

— Sigur, ripostează Dan, ofensat. N-am cerut nimic, Ava. Am venit să facem pace. Soțul tău a făcut niște investigații.

Tonul lui n-ar trebui să fie acuzator, având în vedere că Jesse îl ajută să iasă din rahat, dar este.

— Pe bune? fac eu, ridicând privirea. Așa ai făcut?

Jesse își dă ochii peste cap, de parcă aș fi proastă că nu mi-a trecut și mie așa ceva prin minte.

— Îmi dau seama când un om e în căcat, Ava.

— Ah, șoptesc eu.

E prea mult. Mă simt epuizată.

— Putem merge acasă? întreb.

— Îmi pare rău, spune Jesse, ridicându-mă de pe scaun și cercetându-mă din cap până-n picioare. Te-am neglijat.

— Sunt bine, doar obosită, oftez eu, răsucindu-mă spre Dan. Când pleci?

Sunt irascibilă, dar nu mă pot abține. Știu exact de ce face Jesse toate astea, și nu e doar pentru a-i închide gura lui Dan. Asta a fost o măsură suplimentară de siguranță. O face în primul rând pentru că nu vrea să riște să se trezească cu mafia australiană în Londra și în al doilea rând, pentru că știe că aș fi devastată dacă i s-ar întâmpla ceva lui Dan. Ceea ce ar fi fost foarte probabil dacă Jesse nu l-ar fi scos din situația îngrozitoare în care s-a băgat idiotul. Nici nu visez că Jesse va primi vreodată banii înapoi. Dan nu va câștiga atâta în toată viața lui.

— Diseară, zice Dan ridicându-se. Vor veni aici dacă nu mă-ntorc până joi, așa că eu îmi iau la revedere.

— N-aveai de gând să-mi spui că pleci? îl întreb.

— Te-aș fi sunat, puștoaico.

Știu că-i e rușine, dar asta nu mă face să sufăr mai puțin.

— Nu mai sunt bărbatul tău preferat, adaugă el zâmbind.

Nu-l pot contrazice. Nu mai e. A fost întotdeauna, chiar și în timpul relațiilor cu Matt și Adam, dar acum nu mai e. Actualul meu bărbat preferat mă ține în brațe și-mi mângâie burta ca să mă liniștească.

— Ai grijă, spun, zâmbind forțat și amintindu-mi sfatul mamei, care ne-a învățat să nu ne despărțim vreodată de o persoană dragă în termeni ostili.

— Îmi dai voie? întreabă el, cerând-i permisiunea lui Jesse, cu brațele deschise.

— Sigur, spune Jesse, care-și ia reticent palma de pe abdomenul meu, dar mă ține de mână cât mă-mbrățișează Dan.

Nu vreau să-l strâng în brațe, dar mi-e drag. Îmi curg câteva lacrimi care se-mbibă în sacoul lui Dan.

— Te rog să ai grijă, îi spun.

— Hei, o să supraviețuiesc, spune el, desprinzându-se de mine. Nu-mi vine să cred că soțul tău are un club erotic.

Zâmbesc, iar el îmi șterge lacrimile și mă pupă pe frunte.

— Ai grijă de ea, spune el, întinzându-i mâna lui Jesse, care nu reacționează la cererea jignitoare a fratelui meu, ci doar dă din cap și mă ia din nou în brațe.

— Spune-le că banii le vor intra în cont până la sfârșitul săptămânii. Ai dovada, spune Jesse tăios, trecându-și degetele prin părul meu.

— Și să nu faci belele când pleci, îl avertizează el.

Știu ce înseamnă asta, dar nu știu despre ce dovadă vorbește. Sunt prea obosită ca să întreb și, de fapt, nici nu-mi pasă. Dan dă din cap, în semn că a băgat la cap, și iese din biroul lui Jesse, fără să privească înapoi.

Capitolul 29

— Vreau să-ți arăt ceva, spune Jesse, luându-mă din mașină când ajungem la *Lusso*. Vrei să te duc în brațe?

Nu știu de ce mă mai întreabă, pentru că sunt deja în brațele lui.

— Ce vrei să-mi arăți? întreb, lăsându-mi capul pe umărul său.

Sunt primele cuvinte pe care le scot de când l-am văzut pe Dan ieșind din birou, și nu pentru că Jesse n-a vorbit cu mine. N-am avut nici măcar energia de a mârâi la Sarah când am trecut pe lângă ea în holul Conacului. Mi-a zâmbit stânjenită, abținându-se să-l atingă pe Jesse, și s-a dat înapoi, de parcă ar fi așteptat o reacție exasperată din partea mea. A rămas surprinsă când a văzut c-o ignor, preferând să ies și să-l las pe Jesse să discute afaceri cu ea. Știu că asta e tot ce-a fost și va fi între ei. Afaceri.

— O să vezi.

Intră în holul clădirii *Lusso*, iar eu mustăcesc când aud glasul vesel al lui Clive. Nu e la fel de arătos ca noul nostru portar, dar o să prefer întotdeauna chipul bătut de ani al lui Clive în locul celui drăgălaș și proaspăt al lui Casey.

— Felicitări! spune el voios.

Nu mă mai mir. Fie Jesse a anunțat pe toată lumea, fie Cathy e foarte entuziasmată.

— Grozavă veste! îl aud spunând în timp ce sunt cărată spre lift. Vă ajut eu, domnule Ward, adaugă el, tastând codul ascensorului.

— Mulțumesc, Clive.

Jesse e la fel de vesel, pentru că i s-a reamintit de copii. N-a vorbit prea mult pe drum, lăsându-mă să mă gândesc în liniște la cele petrecute — descoperirea că frate-meu e un cretin și că soțul meu e cu 200 000 de lire mai sărac din cauza asta.

— Foarte bine, domnule Ward, foarte bine. Ai grijă de tine, Ava, spune el grav, iar eu zâmbesc.

— Pe Clive îl lași să-mi spună Ava, spun eu nonșalantă, iar Jesse mă privește ridicând din sprâncene.

— Ce vrei să zici?

— Spuneam și eu așa.

Surâd, pentru că mă amuză posesivitatea soțului meu.

— Te ignor, zice el, chinuindu-se să nu zâmbească, apoi intră în apartament și închide ușa în urma mea.

— În curând n-o să mai poți să mă cari în brațe, mormăi eu, lipindu-mă și mai mult de el.

O să-mi lipsească mult, dar n-o să mă mai poată purta atât de ușor când o să mă îngraș.

— Nu-ți face griji, domniță, spune, sărutându-mă pe frunte, în timp ce intră la el în birou. Deja ridic greutăți mai mari la sală.

Scot un geamăt și-l trag de păr.

— Hei!

Mă lasă jos, dar mâinile mele sunt încă în părul lui.

— Ești o dementă, domniță, râde el. Îmi dai drumul totuși?

— Cere-ți scuze.

— Scuze, zice el, râzând în continuare. Îmi pare rău. Dă-mi drumul.

E ridicol. M-ar putea opri imediat, dar mă lasă pe mine să fiu șefa — pentru moment, cel puțin. Îl eliberez și-mi scot pantofii.

— Mă dor picioarele, mă văicăresc eu, mișcându-mi degetele. De ce suntem la tine-n birou?

— Voiam să-ți arăt ceva.

— O poză cu Jake? întreb curioasă.

Chiar vreau să văd cum arăta fratele geamăn al lui Jesse.

— Nu, spune el încruntându-se.

— Ce anume atunci? fac eu de-a dreptul intrigată.

Dintr-odată devine secretos, stânjenit și copilăros.

— Ce-ai pățit?

— Întoarce-te, spune el încet, cu mâinile în buzunar.

Nu știu dacă vreau să mă-ntorc. Mă uit la el întrebătoare, dar nu spune nimic și rămâne încruntat. E îngrijorat, ceea ce mă îngrijorează și pe mine și mă face foarte, foarte curioasă. Mă răsucesc încet, vrând să-nchid ochii, dar prea intrigată ca s-o fac. Apoi brusc dau cu ochii de perete și mi se taie răsuflarea. Scot un geamăt înăbușit și cred că fac un pas în spate, lipindu-mă de pieptul lui Jesse. Sau poate el s-a apropiat de mine, ca să mă susțină. Nici nu pot procesa ceea ce văd. Îmi trec privirea de-a lungul și de-a latul peretelui, de la un capăt la altul al biroului.

Pe perete sunt... eu.

Eu, în toată splendoarea mea. Nu tablouri înrămate, nici pânze sau fotografii. E un tapet, deși n-ai spune. Îmbinările sunt desăvârșite, ca o operă de artă imensă — un omagiu adus mie. Cea mai mare bucată, cea din mijloc, mă reprezintă pe mine întinsă pe crucea din camera noastră de la Conac. Sunt goală, am ochii închiși și buzele întredeschise. Părul ondulat și răvășit îmi încadrează chipul plin de dorință și vibrațiile erotice care-mi zvâcnesc din corp sunt aproape tangibile. Le simt în timp ce stau în fața acestui portret.

Îl parcurg pe tot cu privirea. E prea mult. Scot un geamăt surd când văd un cadru de-al meu din spate, coborând în grabă scările Conacului. N-ar fi ceva ieșit din comun, dar zăresc cala pe care o țineam în mână. Observ și rochia. E rochia mea conică bleumarin. E rochia pe care am purtat-o la prima întâlnire cu domnul Jesse Ward.

— E prima fotografie pe care ți-am făcut-o, murmură el. Apoi a devenit o mică obsesie.

Vorbește calm și încet. Mă-ntorc, cu gura căscată. Nici nu pot vorbi. Nodul din gât mă împiedică. El își mușcă buza, privindu-mă atent. Înghit în sec și mă-ntorc din nou cu fața la perete.

Peretele Avei.

Sunt pretutindeni. La inaugurarea clădirii *Lusso*; stând pe bancă, la docuri, după prima noastră întâlnire; sunt la duș, în bucătărie, pe terasă. Sunt la Harrods, în cabinele de probă, și pe taburetul meu înalt de la bar, la Conac. Sunt încotoșmănată în echipamentul de motociclist sau o iau la goană de lângă Jesse, într-un pulover crem, tricotat și larg. Zâmbesc, observând multe poze din spate, făcute când fugeam de el. Ori aplica numărătoarea inversă, ori mă enervase. În multe fotografii sunt goală sau înveșmântată doar în dantelă. Apoi eu încătușată de pat sau înotând în piscina de la Conac. Râd împreună cu Kate; îmi dau părul la o parte de pe față; iau prânzul la Baroque; dansez cu prietenii mei și-mi lovesc dinții din față cu unghia. Mă zăresc și trântită pe locul din stânga din DBS, evident beată. Alerg spre Tamisa și mă prăbușesc în iarba din Green Park. Împing un cărucior prin supermarket, mă schimb în hainele mele largi și mă spăl pe dinți. Dorm în avion și stau pe veranda din Paradis. Cercetez tarabele din piață, mă joc în nisip pe plajă și fac micul dejun la vilă. De-abia ne-am întors ieri din Spania. Cum a făcut chestia asta? Dorm în patul lui și-n brațele lui — sunt foarte multe poze cu mine dormind la el în brațe. Fiecare expresie și fiecare obicei de-al meu apar în aceste fotografii. E viața mea în imagini de când l-am cunoscut pe bărbatul acesta. Iar eu nu mi-am dat seama. Chiar e obsedat de mine și, dacă aș fi știut asta la început, când mă urmărea în permanență, cred c-aș fi fugit și mai repede. Acum nu însă. Acum îmi amintesc, după o zi ostenitoare, cât mă iubește bărbatul acesta.

Sunt uluită și nici nu-mi dau seama când ajung lângă perete. Mă plimb lent de-a lungul lui, privindu-l cu atenție, descoperind mereu câte o fotografie pe care înainte n-o remarcasem.

— Uite, spune Jesse încet, făcându-mă să-mi iau privirea uimită de pe peretele Avei.

Îmi întinde un marker negru permanent. Asta mă face să zâmbesc.

— Vreau să-l semnezi.

Iau markerul și ridic privirea la Jesse, neștiind dacă glumește sau nu. Vrea să profanez peretele Avei?

— Să-l semnez cu numele meu? întreb, un pic derutată.

— Da, unde vrei, spune el, arătând spre imagini.

Mă uit din nou la perete și râd ușor, încă debusolată. Mă apropii și scot capacul markerului, căutând un spațiu unde să-mi scriu numele. Apoi văd prima poză pe care mi-a făcut-o și mă apropii de ea, înarmată cu markerul. Zâmbesc în sinea mea și scriu sub poza cu mine fugind de la Conac:

Azi te-am întâlnit.
Ziua asta a însemnat începutul restului vieții mele.
Din acest moment, am devenit a ta. Ava x

Apoi mă duc spre imaginea cu mine la docuri, în seara inaugurării clădirii *Lusso*.

Azi mi-am dat seama cât de îndrăgostită eram.
Și voiam să mă îndrăgostesc și mai mult de tine.

Ajung la poza cu mine beată în mașină la Jesse și scriu, zâmbind:

Azi am aflat că știi să dansezi. Am recunoscut că te iubesc
și cred că ți-am spus-o și ție.

Găsesc repede fotografia cu mine în puloverul acela larg, cu care el m-a îmbrăcat.

Azi am aflat că sunt făcută doar pentru ochii tăi.

Apoi scriu sub poza cu mine ieșind goală din dormitor când l-am găsit leșinat, după ce mi-a arătat cum poartă el o conversație:

Azi am aflat că exist doar pentru atingerea ta și pentru plăcerile tale. Dar partea mea favorită a fost atunci când mi-ai spus că mă iubești.

Zăbovesc în dreptul pozei cu mine încătușată.

Azi mi-ai făcut cunoștință cu futaiul de pedeapsă.

Cercetez rapid peretele și găsesc o poză în care merg în fața lui, în holul de la Ritz.

Azi am aflat câți ani ai... și că nu-ți place să fii încătușat.

Nu mă pot opri. Fiecare imagine evocă o amintire. Completez fiecare fotografie cu propriile gânduri transpuse în cuvinte. El nu mă oprește. Scriu mai departe, ca și cum aș nota într-un jurnal al ultimelor câteva luni ale vieții mele. Nu e nevoie să le pun pe hârtie, fiecare clipă îmi e gravată în memorie, dar amintirile astea sunt minunate. Și sunt atât de multe. E ușor să uiți lucrurile astea când intervine un obstacol. În scurtul nostru timp petrecut împreună au existat multe lucruri rele, dar cele bune sunt mai prețioase decât cele dificile. Iar el mi-a reamintit asta.

Când ajung la ultima poză mă doare deja mâna — ultima poză, deocamdată. Sunt sigură că voi avea și alte descrieri de adăugat. E fotografia cu mine stând pe veranda din Paradis. Scriu pe perete:

Azi am decis că ești în regulă. Ne va fi bine împreună.
Și da, am o umflătură... la burtică și te iubesc că tu ești responsabil pentru asta.
Te voi iubi întotdeauna.
Și cu asta, basta.

Pun capacul la loc, inspir adânc și mă-ntorc în cele din urmă cu fața spre Stăpânul meu, lovindu-mă de pieptul lui și inspirându-i mireasma de mentă proaspătă. Îi privesc chipul serios și ochii verzi și gravi.

— Am terminat, șoptesc eu, dar el nu se uită la mine.

Cercetează toate descrierile, trecându-și privirea peste tot peretele și oprindu-se din când în când ca să citească rândurile scrise de mine.

Ia markerul și se apropie de imaginea cu mine fugind de la Conac. Se lipește de perete. Nu văd ce scrie și-ncerc să trag cu ochiul pe lângă el,

dar nu văd nimic. În cele din urmă, se dă la o parte și zăresc ce a scris deasupra imaginii.

Azi inima mea a început să bată din nou.
Azi ai devenit a mea.

Strâng buzele și-l văd cum se duce la poza cu mine stând în iarba de pe domeniul Conacului, în rochie de mireasă, învești mântată în dantelă ivorie, în timp ce soarele își trimite razele prin frunzișul copacilor din spatele meu. Mă uit în altă parte, probabil spre fotograf. Jesse se lipește din nou de perete, apoi se îndepărtează, mușcând capătul markerului. A desenat un nimb perfect deasupra capului meu și a scris:

Fata mea cea frumoasă.
Ispita mea cea sfidătoare.
Domnița mea.
Îngerul meu.
Ava mea.

Zâmbesc și fac un pas în față, luându-i markerul din gură și trezindu-l astfel din visare. Îi pun capacul și-l arunc pe jos, apoi mă urc pe Jesse, încolăcindu-l. Îmi cuprinde fundul cu palmele și mă săgetează din priviri.

— Ava, azi a fost cea mai lungă zi din viața mea.

— Mai lungă decât cea mai lungă zi?

— Fiecare zi e din ce în ce mai lungă. M-am obișnuit să te am lângă mine non-stop. Cred că-ți sunt dator cu niște timp de calitate.

Cuvintele lui mă-ndeamnă să-i scot sacoul și să-mi lipesc răvășitor buzele de ale lui.

— Încetișor, face el, ajutându-mă să-i dau jos sacoul de tot. Care e graba?

Îi devorez buzele lent — ușor de zis, greu de făcut, pentru că nu mi-am tras-o cu el de două zile.

— A trecut mult timp, mormăi, trăgându-l de cravată și sufocându-l probabil, dar nu mă dezlipesc de buzele lui.

— Hei.

Mă prinde de membre, încercând să mă desprindă de el. Nu-l ajut, dar el se descotorosește de mine rapid, gâfâind și fără să mă atingă. Se dă în spate și-și scoate cravata, apoi pantofii și șosetele. Ochii îi sclipesc și mă dezbracă din priviri.

— Scoate-ți rochia, îmi ordonă, desfăcându-și nasturii cămășii, privindu-mă fix în ochi.

Dorința mea crește nestăpânită, dar e felul lui de a prelua puterea, de a mă obliga să mă controlez — o așteptare absurdă când el se dezbracă în fața mea.

În trei secunde îmi desfac fermoarul rochiei și-o scot de pe mine. Rămân în lenjeria de dantelă și arunc o privire rapidă spre burtă, să văd dacă mi-a mai crescut. Inspir și încerc să par la fel de suplă, dar sunt distrasă de superbul meu soț, aflat la numai câțiva metri distanță. Are dreptate, și rochia neagră conică îmi demonstrează asta. De-aici se vede umflătura. Inelele îmi strălucesc în timp ce-mi mângâi abdomenul. Crește, și încă rapid. O bucată din mine și din Jesse, de fapt două bucăți, cresc înăuntrul meu, și dintr-odată acest gând mă copleșește cu o căldură intensă pe care n-am mai simțit-o vreodată — o căldură care se intensifică atunci când Jesse mă ia de mână și se înclină, ca să ajungă la buzele mele.

— Incredibil, nu-i așa? întreabă, lipindu-mă din nou de trupul lui cu o mișcare fermă.

— Da, îl aprob eu din toată inima. Ca tine.

— Și ca tine.

— Mai mult ca tine. Arată-mi cât de incredibil ești. Am uitat.

Îl provoc cu vorbele mele și mă arcuiesc, urcându-mă pe el. Își lasă capul pe spate, fără să întrerupă sărutul. Mârâitul pe care-l scoate ajunge până-n gurile noastre unite și mă încălzește și mai mult.

Iese din birou și mă așază pe o canapea imensă cu colțar. Se proptește pe un braț deasupra mea. Își scoate pantalonii și boxerii, dezvăluindu-și penisul superb, gata și pregătit de acțiune, și atât de aproape de mine. Dar îngenunchează la capătul canapelei și nu-l mai pot privi în ochi. N-am timp să mă plâng. Îmi scoate lenjeria, îmi desface picioarele și îi simt

buzele ba pe o coapsă, ba pe alta, sărutându-mă blând. Se mișcă în față și în spate, urcând mai mult de fiecare dată, iar cu mâinile mă deschide și mai mult, înaintând spre miezul meu care zvâcnește de dorință.

— Jesse, șoptesc inspirând și simt nevoia să-mi mișc picioarele.

Mă prind de speteaza canapelei de piele, iar cu cealaltă mână îi cuprind ceafa.

— Ți-ai amintit cât de incredibil sunt? întreabă el grav, retrăgându-se și suflând peste carnea mea înfierbântată.

— Da! spun eu și mă zvârcolesc când simt că răsuflarea lui îmi coboară pe coapse. Să mă fut!

Încerc să-mi strâng picioarele când simt prima atingere a limbii lui pe clitoris, dar el mă tachinează, lăsându-mi de înțeles ce va urma. Îmi desface și mai larg picioarele, iar eu înnebunesc și mai tare.

— Ai grijă cum vorbești, Ava.

Mă pătrunde cu limba și mă linge nespus de dulce pe clitoris. Țip de plăcere și-mi arunc capul dintr-o parte în alta.

— Incredibil?

E arogant și încrezător, și și-a câștigat acest privilegiu.

— Spune-mi cum te simți, iubito.

Mâna înfiptă în părul lui ar trebui să-i spună tot ce trebuie să știe. La fel și mormăitul meu aproape mut. Văd stele verzi, burta mă doare și bietele mele picioare nu se pot mișca. Apoi mă penetrează cu degetele, iar eu îmi desprind mâinile de canapea și de coama lui și mi le înfig în propriul păr. Am mușchii abdominali încordați. Îmi ridic trunchiul și savurez tensiunea care-mi coboară din burtă înspre vagin. În extazul meu, vreau să-l privesc, așa că mă ridic pe coate și-l văd cum îmi ține o palmă pe abdomen, în timp ce cu degetele mi-o trage lent.

— Spune-mi, insistă el, pătrunzându-mă cu o precizie agonizantă.

— Mă simt de parcă ai fost făcut pe măsura mea, rostesc egal și încrezător, așa cum e și expresia lui.

Și el crede același lucru. Zâmbește și-mi sărută pielea înfierbântată. Apoi se ridică în picioare și-mi cuprinde coapsele, înălțându-mi trupul ca să ajungă mai bine la mine. Mă sprijin pe palme, ca să văd cum mă

pătrunde. Și e cea mai frumoasă privelişte din lume. Ne concentrăm amândoi asupra penisului său erect când îl apropie de mine, fără să aibă nevoie de mâini, ca și cum ar ști să intre acolo unde îi e locul. Se apropie de vaginul meu umed și zăbovește acolo o clipă, ca să mă tachineze. Sunt nerăbdătoare și-mi încolăcesc picioarele în jurul taliei sale. Îl trag spre mine, dar el nu se clintește. Nu vrea. Zâmbește aproape imperceptibil ținându-și privirea în jos, chinuindu-mă în continuare cu mișcările penisului său alunecos peste clitorisul meu mic și excitat. Mă ucide așa întinsă pe spate, dar sunt prea captivată de plăcerile lui crude.

— Încerc să te pătrund? întreabă, fără să se uite la mine.

Îmi pierd mințile, dar firea mea sfidătoare mă face să-i răspund în aceeași notă arogantă.

— Dacă vrei.

Văd o sclipire de surpriză în ochii lui verzi și fascinanți.

— Dacă vreau?

Mă pătrunde foarte ușor, dar suficient cât să-mi smulgă un geamăt înăbușit. Știu c-o să mă facă să aștept și mai mult dacă voi fi nerăbdătoare, așa că mă stăpânesc.

— Dar tu nu vrei?

Intră puțin mai adânc. Am buzele întredeschise și pieptul mi se umflă cu repeziciune. Mă controlez cât pot, dar fiecare fibră din trup mă dă de gol. Mă țintuiește locului cu o mână, iar cu cealaltă îmi dă sutienul mai jos. Mă ciupește ușor de fiecare sfârc, iar eu îmi înfrânez un urlet de plăcere și durere.

— Fata mea frumoasă încearcă s-o facă pe șmechera, spune el, gata să intre mai adânc în mine. Păcat că nu prea se pricepe să pară relaxată.

Nu mă pătrunde, totuși. Iese leneș, iar eu îmi dau capul pe spate gemând.

— Așa mai merge.

Acum intră în mine pe de-a-ntregul, iar vârful penisului său mă pătrunde adânc.

— Arată-mi un pic de apreciere, Ava.

Se retrage, apoi mă pătrunde surprinzător de tare. Brațele încep să-mi tremure și scutur disperată din cap.

— Din nou, îl implor.

M-a chinuit prea mult de data asta.

— Din nou!

— Depinde.

— De ce anume? Ai spus că nu e nevoie să fie dur întotdeauna, spun, străduindu-mă să-mi recapăt suflul și înghițind în sec. Apoi îmi faci asta. Ai citit capitolul ăla din carte care-ți confirmă că nu-i vei răni pe bebelușii?

— Da, zice, izbindu-mă cu precizie, apoi se oprește din nou. E o carte bună.

— E o carte bună acum, aprob eu.

Acum, că a citit cea mai importantă parte, e o carte grozavă.

— A fost mereu o carte bună, dar spunea că trebuie să-ți asculți trupul.

Se retrage din nou și mă pătrunde cu un geamăt.

— Îl ascult și-mi spune să dai mai tare, gâfâi eu.

— Bebelușii sunt protejați. Am citit asta, șuieră el și expiră stăpân pe sine. Te pot și plesni la fund, se pare.

Palma lui îmi lovește zgomotos fundul, iar eu scot un țipăt.

— M-ai plesnit deja! îi reamintesc urlând când intră din nou în mine.

— Dar atunci nu știam că ești gravidă, spune, plesnindu-mă din nou. E bine?

— Da!

Ridic capul și ametesc de plăcere. Îmi trec lent și provocator limba peste buza de jos.

— Arăți senzațional, gâfâi eu, privindu-i fiecare mușchi încordat de pe abdomen și de pe brațe.

— Știu, spune el, frecându-se ușor.

— O, Doamne!

Mâinile-mi cedează într-un final și mă prăbușesc pe spate.

— Știu, mă aprobă el. Știu, în pula mea.

— Jesse, o să-mi dau drumul.

Nu mă mai obosesc să rezist. Nu mai contează.

— Eu nu.

Intră și iesc din mine la nesfârșit.

— Îți asculți trupul, Ava?

— Da! Și-mi spune că trebuie să-mi dau drumul!

Jap!

— Nu face pe deșteapta!

Se răsucește, se retrage complet, apoi își lipește scula de clitorisul meu, începând să se frece de mine într-un mod absolut înnebunitor.

— Mie îmi spune că mă pricep de minune la ceea ce-ți fac.

Tremură. Îi simt zbaterea în brațe și-n picioare, dar continuă cu aceleași mișcări domoale.

— La naiba, vreau să fiu peste tine.

Îmi lasă trupul jos și mă prinde de mâini, trăgându-mă cu ușurință spre corpul lui. Sunt pe covor, sub el, într-o clipă. Cu limba îmi chinuie sfârcurile și și-a vârât o mână între coapsele mele, apropiindu-se din nou de mine. Acum, când îi simt atingerea, observ cât e de transpirat. Îl pipăi și-l mângâi peste tot.

— Sărută-mă, îl implor, iar el nu se lasă prea mult rugat.

Gurile noastre sunt împreunate. Mă pătrunde din nou și trupurile noastre se ating în toate locurile posibile. Mișcările lui sunt perfecte, iar eu îmi ridic șoldurile ca să-i întâmpin fiecare izbitură, scăldându-mă în plăcerea pe care mi-o provoacă. Îmi înfig unghiile în fesele lui tari, iar el mă răvășește cu buzele. Limbile noastre dansează dezlănțuite și înfometate.

— Cred că..., spune el împingând în continuare, ...ar trebui..., continuă coborând pe gât și mușcându-mă de ureche, ...să renunți la slujbă.

Clatin din cap, ridicându-mi șoldurile și gemând prelung, satisfăcută.

— Nu.

— Dar vreau să-mi petrec fiecare zi făcând asta. Dă-mi gura înapoi.

Îmi întorc capul spre el.

— Va trebui să aștepți până când vin acasă, spun mușcându-l de buză și strângându-l de fund ca să mă frec mai bine de el.

— Nu vreau, zice, mușcându-mă și el. Oriunde, oricând.

— Numai când nu sunt la serviciu. Mai adânc.

— Ah, deci ea are dreptul să aibă pretenții?

Nu mă fute mai adânc, nenorocitul.

— Nu-mi dau demisia.

— Și cum crezi c-o să ai grijă de copiii mei dacă lucrezi?

Îmi pune această întrebare arogantă aproape de buze, rotindu-și desăvârșit șoldurile.

— Dar tu vrei să fiu acasă ca să facem asta, nu ca să am grijă de copii.

— Acum faci pe nebuna, spune, lăsându-mi gura și aplecându-se să-mi muște sfârcul. Mai adânc?

— Te rog.

— Bine.

Mi-o trage adânc. Foarte adânc. Senzațional de adânc.

— Hmmmmm.

Încremenește și mă acoperă de sărutări.

— Vezi? Îți dau ce-ți dorești.

Asta e adevărat, dar știu unde bate. Vrea să mă fută dur ca să-mi bage mințile-n cap. Trebuie să fiu atentă.

— Ești prea bun cu mine, scâncesc eu. Ohhhhh!

Sunt aproape de orgasm, dar e atât de plăcut — facem dragoste lent, ne atingem și o luăm ușor. El mă sărută apăsat în continuare, sorbindu-mi gemetele, de parcă e prima oară când face asta. Partidele noastre de sex, fierbinți sau romantice, dure sau domoale, sunt la fel ca prima dată.

— Ar trebui să-ți arăți recunoștința, spune el, sprijinindu-se pe brațe. Nu crezi?

Își coboară privirea spre trupurile noastre, apoi se retrage. Mă uit și eu și văd cum își scoate penisul imens din vaginul meu.

— Uită-te la asta, oftează el și-l ia în mână, lipindu-l de despicătura mea și uitându-se la mine. E perfect.

Intră din nou, iar eu îi simt răsuflarea fierbinte pe față, chiar dacă stă în picioare. Încep să tremur și-mi las brațele moi deasupra capului.

— Începe să gâfâie, spune el, lăsându-se pe antebrațe. Tremură toată.

Se-ntrerupe o clipă din izbiturile meticuloase. Și el gâfâie. Și tremură. Îmi ține respirația, mă-ncordez din tot trupul în așteptarea orgasmului.

— Cred că vrea să-și dea drumul.

Scutur din cap și strig „da!" Mă zbat sub trupul lui solid și superb, iar pielea noastră asudată se lipește și alunecă. Ridic iute mâinile, care au căpătat deodată propria lor voință. Îmi înfig degetele în ciuful lui blond închis și răvășit.

— În mod evident vrea să-și dea drumul.

Pare arogant și șmecher, dar trupul i se cutremură de spasme în timp ce-ncearcă să mențină ritmul constant al mișcărilor. Nu mai reușește. Izbiturile au devenit imprevizibile, indicând că se apropie de orgasm și că-și pierde orice urmă de control.

— Să-mi bag!

Cu aceste vorbe, îmi dau seama că nu mai e cale de întoarcere. Așa că profit de ocazie, îl trag și mai tare de păr și-l mușc de umărul transpirat. Încerc să-mi înfrânez strigătul de extaz și să-l încurajez pe el să urle. Îmi reușește, așa cum mă așteptam.

— Să-mi bag, să-mi bag, să-mi bag!

Mi-o trage mai tare și mai repede, îngropându-și fața în părul meu.

— Acum, Ava!

Nu mai rezist. Îmi scot dinții din carnea lui și cedez frenetic acestei plăceri supreme și dezlănțuite. Îi cuprind gâtul cu brațele și-mi leagăn șoldurile ca să absorb mișcările trupurilor noastre împreunate. Se prăbușește peste mine cu grijă, frecându-se ușor și sărutându-mă pe gât printre gâfâieli.

— Te rog, dă-ți demisia, mă imploră el. După aceea putem sta așa pentru totdeauna.

Mă-mpotrivesc mormăind și-l cuprind ferm de după gât.

— Ăsta a fost un da? întreabă el, lingându-mi obrazul transpirat și sărutându-mă pe buze. Spune da.

— Nu, șoptesc eu.

— Femeie căpoasă.

Mă sărută din nou și se rostogolește pe spate. Ajung deasupra lui și-l simt încă înăuntrul meu.

— Trebuie să ne înnoim jurămintele.

Mă-ncrunt și mă gândesc câteva clipe înainte de a vorbi.

— Nu suntem căsătoriți nici măcar de o lună.

Mă prinde de șolduri. Mă-ncordez, apoi văd cum privirea îi alunecă peste burta mea. Zâmbește și-ncepe să-mi mângâie mica umflătură de pe abdomen.

— Da, o lună și ai uitat deja o parte importantă a jurământului tău.

— Poți să iei jurămintele alea și să ți le bagi undeva.

Reușesc să rostesc acest cuvinte fără dificultate. De asemenea, reușesc să-mi ridic mâinile și să mi le încolăcesc în jurul gâtului său. Se preface că se sufocă și mă trage la el în brațe, prinzându-mă de gât. Suntem gata să ne strângem reciproc de gât.

— Cine ar câștiga? întreabă el, lipindu-și nasul de al meu.

— Tu.

— Corect, mă aprobă el. Mi-e sete.

Îl strâng în joacă de gât, iar el izbucnește în râs.

— Îți aduc eu apă.

— Trebuie să-ți îndeplinești îndatoririle de nevastă.

Mă dă jos de pe trupul lui întins și-mi trage o palmă la fund.

— Apă, femeie!

— Nu exagera, Ward, îl avertizez, trăgându-mi sutienul la loc peste sâni și mișcându-mi fizicul aproape despuiat la bucătărie.

— Nici să nu-ți treacă prin cap să te întorci aici până când nu-ți dezvelești iar țâțele, domniță! strigă el după mine.

Zâmbesc larg. Deschid frigiderul și scot două sticle cu apă. Țin sticlele departe de trupul meu gol și iau de pe raftul de sus o altă chestie care stă acolo singură singurică. Zâmbesc din nou.

— Nu m-ai auzit?

Tonul supărat al lui Jesse e primul lucru pe care-l aud când revin în salon. Se holbează la sânii mei acoperiți de sutien.

— Ba te-am auzit.

Las sticlele pe canapea și țin la spate surpriza pentru Jesse. E tot întins pe spate și mă privește suspicios cu ochii lui verzi.

— Nevastă-mea are o mutră șireată, spune, mijind ochii, apoi se ridică lent în capul oaselor și-mi face semn să vin lângă el. Și-mi ascunde ceva.

Ia o sticlă de apă și bea prelung din ea, apoi îi pune încet capacul.

— Cam șireată.

Mă așez lângă el, iar el îmi cuprinde fesele cu mâinile lui mari.

— Ba e șireată în toată puterea cuvântului.

Își ia o mână de pe fundul meu și-mi dă sutienul jos din nou. Apoi revine.

— Ce ascunzi acolo?

— Ceva, îl necăjesc eu, răsucindu-mă într-o parte când își lungește gâtul ca să tragă cu ochiul. Nu, îi zic, iar el pufnește și se sprijină iar de spătarul canapelei.

Pe la spate, deschid capacul și-l arunc pe jos. Apoi îi prezint Stăpânului meu borcanul. Jesse cască larg ochii plini de curiozitate, încântat.

— Eu sunt șefa, zic rânjind, iar el cască ochii și mai tare, scandalizat.

— O, nu. Nu și în privința asta. Las-o baltă, nicidecum, niciodată.

Întinde mâna să mi-l ia, dar mă mișc mai repede și i-l smucesc chiar de sub nas.

— Relaxează-te, spun eu râzând și-l împing la loc pe canapea.

Dorința de a-l îmbrățișa mă copleșește când văd cum se-ncruntă preocupat. Doamne, îl ador pe bărbatul acesta. Își mușcă buza de jos, privind cum vâr încet un deget în borcanul cu unt cremos de arahide. Mă schimonosesc când scot degetul năclăit. Strâmb din nas dezgustată când zăresc cocoloșul imens de unt de pe arătătorul meu.

— Nu mă chinui, iubito.

Se uită fix la degetul meu, apoi mă urmărește cum îmi întind untul de arahide pe tot sfârcul. E rece și scârbos, dar mutra lui euforică mă face să continui. Mă privește fix în ochi.

— Ups, fac eu rânjind când văd că-și lungește gâtul, lent și nonșalant, ceea ce e absurd, pentru că știu că moare de nerăbdare să-mi lingă sfârcul.

Geamătul său satisfăcut mă face să chicotesc și să mă zvârcolesc sub atingerea limbii sale fierbinți.

— Doamne, Dumnezeule.

Face show total, devastându-mi sânul cu limba, apoi se îndepărtează, lingându-și buzele.

— Nu credeam că poate fi atât de bun. Mai vreau.

Rânjesc ca o idioată și bag din nou mâna în borcanul cu unt de arahide. Ridic degetul.

— Domnul dorește sânul drept sau sânul stâng?

Pare nehotărât, privind ba la un sân, ba la celălalt.

— N-am vreme de pierdut. Pune pe amândoi.

Râd, dar îi urmez porunca, iar el mă asaltează din nou. De-abia apuc să-mi ung sânii cu unt de arahide.

— Ai răbdare, Zeule.

Îmi vâr nasul în părul lui în timp ce el mă mușcă de sfârc.

— Au!

— Sarcasm, domniță.

— Gustos?

— N-o să mai mănânc vreodată altfel untul de arahide, așa că acum chiar *trebuie* să-ți dai demisia, pentru că va trebui să-ți pot linge sânii când am chef.

Își ridică nasul mâzgălit, iar eu îl sărut ca să-l curăț.

— Credeam că urăști untul de arahide.

— Îl urăsc, dar îți ador nasul.

Îi sărut vârful nasului și-mi reiau poziția.

— Faci ceva pentru mine?

Expresia i se schimbă total. E din nou suspicios, dar de data nu-i ascund nimic. Am doar o rugăminte, pe care o va auzi în curând. Se relaxează puțin și-mi mângâie trupul.

— Ce dorești, iubito?

— Vreau să accepți înainte să-ți spun, îi cer eu încet, deși am mai încercat asta în trecut și nu am ajuns nicăieri.

— Ai încercat să mă ungi cu unt de arahide, spune tuguind buzele, iar eu mă strâmb iritată, așezând borcanul între noi.

— Asta e o glumă de căcat.

— Ia borcanul, domniță, spune el, fără să mai zâmbească. N-am terminat încă.

Dau ochii peste cap exasperată, apoi vâr degetul la loc în borcan și-mi ung din nou sfârcurile cu unt de arahide.

— Mulțumit?

— În extaz, răspunde, lingându-mi sânul instantaneu. Acum spune-mi ce-ți dorești.

— Trebuie să spui da, insist eu, fără strop de încredere în strategia mea. Chiar dacă va spune da, o să retracteze imediat, dacă va avea chef.

— Ava, oftează el. Nu voi fi de acord vreodată fără să știu despre ce e vorba. Cu asta basta.

Mă bosumflu toată.

— Te rog, spun și-mi strecor degetul plin de unt de arahide printre buzele sale.

— Ești adorabilă când te îmbufnezi, mormăie el. Spune-mi și gata.

— Vreau să le retragi calitatea de membri ai Conacului lui Sam și Kate, izbucnesc eu, ținându-mi respirația.

Îmi doresc cu disperare ca Jesse să mă ajute în privința asta. Știu că Sam și Kate au ajuns la un punct de cotitură în relația lor și sper că discută despre asta, dar fără tentația Conacului, au șanse mai multe să reușească. Mă pregătesc ca Jesse să-mi spună că nu e treaba noastră, dar el nu spune nimic. Nu se strâmbă și nici nu mă refuză. Doar mă privește zâmbind.

— Bine, zice el, ridicând din umeri, apoi vâră degetul în borcan și-mi întinde untul pe sân.

— Poftim?

Știu că par de-a dreptul derutată, pentru că așa și sunt. Nici n-a trebuit să mă transform în ispită.

— Am zis bine.

Îmi linge din nou sânul, iar eu îmi cobor privirea spre ceafa lui.

— Serios?

Ar trebui să-mi arăt recunoștința, nu să-i pun bunul simț la îndoială. Surâde larg și-mi cuprinde obrajii în palme.

— Sam a anulat ceva.

— Credeam că faci și tu o dată cum ți se spune, zic oftând.

Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar mă bucur că ăștia doi vor avea o relație convențională. Sunt încântată. Jesse se ridică în picioare și amândoi aterizăm pe canapea într-o clipă.

— Întotdeauna fac cum mi se spune. Vino-ncoace.

Îmi ia borcanul din mână și-l așază pe podea, lângă canapea, apoi mă trage la pieptul lui.

— Hai să ne drăgălim, spune încântat.

Mă bag în sufletul lui, pufnind exasperată, și-i mângâi cicatricea, ca de obicei, cu vârful degetelor.

— Ți-e destul de cald? mă întreabă, înlănțuindu-și picioarele cu ale mele și cuprinzându-mă cu brațele sale puternice.

— Îhmmmm, spun eu oftând și închid ochii, savurând fiecare trăsătură de-a sa adorabilă — parfumul lui, atingerea, bătăile inimii și trupul său.

Îmi place Cel De-al Nouălea Cer din Raiul lui Jesse din ce în ce mai mult.

Capitolul 30

Visele mele dulci sunt întrerupte de o tuse. Așa cred, că e tuse. Pare a fi tuse, dar nici creierul, nici trupul meu nu sunt gata să se trezească, așa că mă întorc pe partea cealaltă.

Se aude din nou și devine greu de ignorat. De fapt, mă enervează la culme. Întredeschid un ochi și primul lucru pe care-l văd e frumusețea desăvârșită a lui Jesse. Iritată, întind mâna ca să-i ating obrazul nebărbierit de trei zile.

Tusea se aude din nou. Mă răsucesc ca să detectez sursa acestui zgomot și-mi dezvălui goliciunea în fața lui... Cathy.

— O, rahat!

Mă lipesc din nou de pieptul lui Jesse, trezindu-l cu mișcările mele bruște.

— Jesse! șoptesc, ca și cum ea nu m-ar auzi. Jesse, trezește-te!

Zâmbește, își pune mâinile pe fesele mele și să mă strânge ca să-mi arate că m-a auzit.

— Dacă mă trezesc, o să-ți văd ochii ciocolatii, implorându-mă să te fut, nu-i așa?

Are glasul profund și răgușit când rostește aceste cuvinte care de obicei mă excită la culme. Dar nu și în dimineața asta.

— Nu, o să-i vezi tulburați și umflați, șoptesc. Deschide ochii.

Îi deschide, apoi se încruntă și privește peste umărul meu.

— Ah, face el căscând ochii, neliniștit. Neața, Cathy.

— Voi, porumbeilor, aveți nevoie de niște pijamale, spune amuzată Cathy, ceea ce mă stânjenește și mai mult. Sau măcar rămâneți cu chiloții pe voi. Mă duc la bucătărie să fac micul dejun.

O aud dispărând și pufnesc disperată, lăsându-mi capul la pieptul lui. El chicotește. Pe el nu-l deranjează, lui nu i s-a văzut socoteala.

— Neața, iubito, spune și-și mișcă picioarele astfel ca trupul meu să-și facă loc între ele. Lasă-mă să-ți văd fața.

— Nu. E roșie ca racul.

Mă bag și mai tare în sufletul lui, de parcă o să-mi treacă stinghereala dacă mă ascund suficient de mult.

— E rușinoasă, zice el rânjind.

Știu și eu asta și mi-ar plăcea să nu mi se confirme bănuielile. Dar el îmi ridică bărbia și rânjește.

— Ne ducem sus?

— Da, mormăi eu, știind că trebuie să ne grăbim, dar fără să-mi mai pese.

De parcă aș vrea să fiu dată afară, ca să nu-i ofer lui Jesse satisfacția de a-mi da demisia pentru că mi-a cerut-o el. Mă ridic în fund și mă uit după Cathy. Apoi mă pufnește râsul când se ridică și Jesse, furișându-și capul pe după spătarul canapelei. Mă privește cu sprâncenele ridicate, un pic mirat de mica mea izbucnire.

— Ce-ai pățit?

— Arăți ca o suricată! chicotesc eu, căzând pe spate și expunându-mi toată goliciunea.

Printre hohote incontrolabile de râs, îmi acopăr sânii cu sutienul, de parcă asta m-ar salva de faptul că nu am chiloți.

— Vezi-ți de treaba ta! râd eu.

Râde, deopotrivă amuzat și jignit de isteria nevestei sale. Apoi își eliberează picioarele, se ridică și mă ia în brațe în timp ce eu mă cutremur

de râs. Mă aruncă pe un umăr și mă duce la etaj, cu priveliștea glorioasă a fundului său tare în fața ochilor mei.

— În mintea mea asta înseamnă ceva total diferit, spune el, plesnindu-mă peste fund. Tu trebuie să-ți vezi de treaba ta.

— Știu ce înseamnă. Eram ironică, spun, trecându-mi palmele peste spinarea lui. Nu ai tu treabă pe aici.

— Speranța moare ultima.

Urcă câte două trepte deodată, dar nu mă zgâlțâie și nici nu gâfâie. Nu, zboară pe treptele de marmură neagră ca un soldat din trupele speciale.

— Gata, spune, lăsându-mă jos și dând drumul dușului. Bagă-te la spălat.

— Sper c-o să-ncui acum ușa de la birou, zic, imaginându-mi fața dulce și nevinovată a lui Cathy, iar el izbucnește în râs.

— Doar pentru ochii tăi, iubito. Am o cheie și am ascuns una printre lenjeria de dantelă din sertarul tău. Bine?

— Bine, zic eu.

Sunt deja în întârziere, dar asta nu mă-mpiedică să mă apropii și să-l prind de erecția matinală. Nu am idee cum de s-a întâmplat atât de repede, dar mă bucur s-o văd. Tresare, iar eu îl mângâi încet și relaxat, cu ochii la scula lui care-mi zvâcnește în mână.

— Ava, face el încet, dându-se în spate, dar eu îl mângâi pe toată lungimea penisului.

Scoate un șuierat și-și acoperă fața cu palma. L-am prins. Își freacă obrajii, încercând să-și recapete autocontrolul.

— Dacă nu ți-o trag acum, o să mă doară scula toată ziua.

— Trage-mi-o, șoptesc, amintindu-mi bine aceste cuvinte.

Mă apropii de el, iar el își coboară mâinile de pe față.

— O, o voi face, răspunde, ridicându-mă și așezându-mă lângă chiuvetă. Nu scapi acum.

— Nici nu vreau.

— Bravo, spune sărutându-mă. Îmi place rochia ta.

— Nu port nicio rochie, deci nu poți să mi-o dai jos.

Zâmbește lipit de buzele mele, iar eu deschid ochii, descoperindu-i ochii verzi plini de fericire.

— Amintiri plăcute? mă întreabă.

— Foarte. Acum poți să mă lipești de perete?

Nu pot merge la birou cu această zvâcnire dintre coapse. Trebuie să mă elibereze de tensiunea care-mi crește în vintre. Întotdeauna l-am găsit irezistibil, dar nevoia necontenită ca el să mă posede îmi controlează viața. Am întârziat, dar nu-mi pasă, și știu că nici lui nu-i pasă. Îi ating din nou erecția, dar ceva îmi perturbă tactica ispititoare.

În seara inaugurării clădirii *Lusso*, scârțâitul unei clanțe ne-a făcut să ne întoarcem șocați capetele spre ușă. De data asta e strigătul alarmat al lui Cathy. Mă-ndrept și mă trezesc imediat din extaz.

Jesse a dispărut, iar eu rămân la locul meu, întrebându-mă ce Dumnezeu se petrece. Apoi sar iute jos și alerg în garderobă, înșfăcând prima cămașă care-mi iese în cale. Îmi trag niște chiloți pe mine și-mi vâr mâinile în mânecile cămășii. Închid nasturii pe drum, grăbită să ajung jos. Văd ușa de la intrarea când ajung pe la jumătatea treptelor. Jesse, doar în boxerii lui albi, o dă la o parte pe Cathy din prag, unde ea ține la distanță pe cineva.

— Credeam că e Clive, spune ea, pe un ton neputincios.

— Cathy, lasă-mă pe mine, spune el, dând-o la o parte și mângâind-o pe braț, în vreme ce ea își aranjează șorțul și părul.

— Cine naiba se crede asta? se răstește ea, și n-am văzut-o niciodată atât de supărată.

— Cathy, îi spune Jesse cu blândețe, te rog, du-te și fă-i Avei ceva de mâncare.

Vorbește în șoaptă și ține ușa închisă, ca și când n-ar vrea să-l aud, dar cineva bate la ușă cu forță. Văd cum Cathy se îndepărtează mormăind, apoi mă uit la Jesse când ajung la baza scării. M-a zărit și privirea lui îngrijorată mă aruncă în ghearele panicii.

— Ce se petrece? întreb.

— Nimic, iubito.

Încearcă să zâmbească, dar eșuează lamentabil. Tremură din toate încheieturile. Ceva nu e în regulă deloc.

— Cathy îți pregătește micul dejun. Du-te să mănânci.

— Nu mi-e foame, răspund sec, privindu-l fix.

— Ava, n-ai mâncat aseară. Du-te la micul dejun.

Tonul îi devine din ce în ce mai nerăbdător, iar bătăile în ușă continuă. Nu-mi vine să cred că e atât de îngrijorat și își imaginează că mă voi duce să mănânc, ca să mă-ndepărtez de persoana misterioasă de după ușă.

— Am zis că nu mi-e foame, spun cu fermitate, privindu-l pătrunzător fix în ochii lui verzi.

Sunt furioasă. Ușa se smucește, iar Jesse mârâie enervat. Maxilarul îi zvâcnește necontrolat. Privește în sus, implorând răbdare. Mi-ar plăcea să cred că-l enervează idiotul insistent care bate la ușa apartamentului, dar știu că e vorba de mine.

— Ava, de ce mama naibii nu faci cum ți se spune?

Își lasă capul în piept, și de data asta știu că vorbește serios.

— Du-te. Și. Mănâncă, spune el clar și apăsat, dar și eu sunt la fel de serioasă.

— Nu, spun și înaintez, fără să-mi pese că sunt pe jumătate în pielea goală.

Pun mâna pe clanță.

— Dă-i drumul, zic și încerc în zadar să trag de ușă. Jesse, deschide ușa, în pula mea!

— Ai grijă cum...

— Du-te dracului! mă răstesc, trăgând de ușă ca o femeie gravidă, înnebunită de hormoni.

— Ava!

Mă imobilizează, iar eu încerc în zadar să deschid ușa. N-o să câștig lupta, dar nici nu cedez. Nici gând.

Dar încremenim amândoi când un glas ne întrerupe ciondăneala. Dacă înainte eram iritată, acum îmi ies pur și simplu din minți. N-o să mai fie nevoie să deschidă ușa, pentru că-n curând o să zbor prin apartament ca Diavolul tasmanian și o s-o rup din balamale. Îl privesc cu dinții încleștați, iar el se dă înapoi.

— Ce mama naibii caută asta aici?

Profit de confuzia lui și reușesc să deschid ușa, trezindu-mă față în față cu Coral.

— Ce mama naibii cauți aici? șuier, privind-o cu dispreț.

Are părul legat la spate și-i stă jalnic. E un gând neplăcut, dar presimt că e primul dintr-un lung șir. De gânduri și numai. Mă ignoră complet și se uită fix la pieptul gol al Zeului meu. De ce naiba nu și-a pus niște jeanși și un tricou?

— Trebuie să vorbim, spune ea hotărâtă. Singuri, adaugă, privindu-mă cu obrăznicie.

Tupeul ăsta n-o va ajuta cu nimic. Va trebui să-l scoată din ghearele mele înainte să rămână singuri.

— Ai mai multe șanse să iei ceaiul cu Regina, mă răstesc, din ce în ce mai furioasă. Ce vrei?

Jesse îmi pune mâna pe mijloc. E o rugăminte mută de a mă calma. N-o să meargă. Cu cât mă uit mai mult la târfa asta impertinentă, cu atât mă enervez mai tare. Mă simt ca o oală sub presiune, gata să explodeze.

— Te-am întrebat ceva.

— Ava, spune Jesse ca să mă calmeze, dar mă înfurie și mai mult. Liniștește-te, iubito.

Își mută palma peste burta mea. Își face griji pentru tensiunea mea, prost anxios. Asta ar trebui să fie ultima lui grijă. Vărsare de sânge, pentru asta ar trebui să-și facă griji.

— Sunt liniștită.

Nu sunt.

— Nu te întreb a doua oară.

Îl îndepărtez pe Jesse, dar el nu se lasă. Mă trage în spatele lui, apoi ridică o mână în lateral, ca un avertisment mut. N-o să-i meargă, dar el începe să vorbească înainte să-i dau mâna la o parte.

— Coral, ți-am mai spus. N-o să se-ntâmple vreodată.

E mânios, dar după micul meu spectacol, nu știu dacă asta mă avantajează pe mine sau pe Coral.

— Du-te dracului și urmărește pe altcineva.

Îl încurajez în mintea mea, deși știu că mă va certa când ea va ceda și se va căra. Cred că arăt ridicol în cămașa lui Jesse, cu buclele ciocolatii ciufulite, nedemachiată și ținută de soțul meu aproape dezbrăcat.

Coral își mută privirea asupra mea, apoi se uită din nou cu aroganță la Zeul meu. Nu-mi place privirea aceea. E plină de tupeu, așa cum sunt convinsă că-i vor fi și vorbele. N-o să plece până când nu va spune ce are de spus și sunt foarte curioasă în această privință.

— Cum vrei, spune ea și-i întinde lui Jesse o foaie de hârtie.

— Ce dracu' e asta? se răstește el.

— Uită-te și tu.

Întinde insistent hârtia spre Jesse. Nu mă pot abține; îmi lungesc gâtul ca să văd cu ochii mei, dar el mă împinge înapoi. Smulge hârtia. Văd cum o parcurge și mă uit la Coral, care rânjește cu viclenie. Ce intenții are? Îl privesc din nou pe Jesse, care pare foarte încordat. Vreau să aflu ce are acolo și de ce Coral rânjește în halul ăla. Dar în același timp parcă nu vreau.

— Ce s-a întâmplat? întreb fără să vreau.

Dar el nu răspunde. O face însă Coral.

— E ecografia bebelușului său.

Știu că mă clatin și știu că s-a întors ca să mă țină, dar totul e confuz.

— Ce mama dracului!

Aud înăbușit vocea lui îngrijorată și știu că asta se-ntâmplă din cauza amețelii mele.

— Rahat, Ava.

Simt cum pământul îmi fuge de sub picioare, dar nu mă prăbușesc. N-am leșinat. Jesse mă prinde în brațe și într-o fracțiune de secundă ajung pe canapea, cu capul între genunchi.

— Respiră, iubito, respiră, spune el, mângâindu-mă blând pe cap. Ce naiba vrei? urlă el spre Coral. Tâmpita naibii! Nu m-am culcat cu tine de luni întregi!

— De patru luni, iar eu sunt gravidă în patru luni, răspunde ea cu mândrie. Fă și tu calculele.

Știu că are mutra aceea vicleană, dar n-o pot privi pentru că mă voi năpusti asupra ei. Trebuie să-mi stăpânesc respirația, pentru că încă sunt ametită și simt că leșin. O să cad în nas dacă mă ridic.

— N-are cum, se răstește Jesse nervos și nesigur. La naiba!

Asta e. Copilul ăsta se va naște înaintea copiilor mei. Și, știind că Jesse e disperat după un copil, o să fie primul pe care-l va cunoaște. Mă va părăsi. O să rămân singură cu doi bebeluși urlători și fără niciun ajutor. Copiii mei cu mine, dar fără tată. Cine o să-mi maseze picioarele când se vor umfla? Cine mă va mai iubi în dantelă când o să fiu plină de vergeturi? Cine o să mă pună să mănânc când nu mi-e foame și-o să-mi dea acid folic și o să lingă unt de arahide de pe sânii mei și o să-mi picteze unghiile de la picioare când n-o să mai ajung la ele?

Mă sufoc de panică, dar ochii îmi cad pe hârtia pe care Jesse a scăpat-o pe jos când a dat să mă susțină. Nu s-a uitat la ecografie cum s-a uitat la cea a copiilor noștri. N-a căzut în genunchi și nici n-a îmbrățișat-o pe Coral. Ce se-ntâmplă cu mine? Mă simt dominată de niște emoții exacerbate. Sunt disperată. Ridic fotografia alb-negru. Amândoi mă privesc, dar eu examinez poza lent, remarcând numele lui Coral. În mod clar e copilul ei. Dar pe ecografie nu e nicio dată. Nici nu se precizează cât e de înaintată sarcina. Studiez poza și mai în amănunt.

— Ava, ce faci? întreabă Jesse, încercând să-mi atragă atenția asupra lui, dar eu îl ignor.

— Da, ce faci? șuieră Coral, iar eu arăt spre ecografie.

— Încerc să-mi dau seama dacă ești gravidă în patru sau cinci săptămâni, zic, cu ochii la poză. Aș zice că patru.

— Patru luni, nu săptămâni.

— Nu, nici gând, spun, privind la Jesse, care nu-ndrăznește să respire. Când te-ai culcat ultima oară cu ea?

— Acum patru, cinci luni, spune clătinând din cap și încruntându-se. Ava, nu mă pot gândi atât de departe. Nu existam înaintea ta.

Își așază mâinile pe coapsele mele și mă strânge ușor.

— Am folosit mereu prezervativul, știi asta.

— Știu, spun, dar mai e o posibilitate și mă ucide să pun această întrebare, mai ales în fața acestei impostoare.

Închid ochii strâns.

— A fost una dintre..., înghit în sec între cuvinte. Cumva ai...

Îmi curmă chinul.

— Nu, zice încet și mă cuprinde de ceafă. Uită-te la mine, mă roagă el, iar eu îl ascult.

Îl privesc fix în ochi, iar el clatină din cap, foarte încet.

— Nu, repetă.

Dau din cap și expir, zâmbindu-i liniștitor. Nu are nimic să-mi mărturisească. Schimbul nostru tăcut de replici aproape mă face să uit că lângă noi e Coral.

— O să rămâi cu el deși are un copil cu altă femeie? întreabă ea râzând. Unde ți-e respectul de sine?

— O s-o calc în picioare acum, îi spun încet, cerându-i permisiunea de data aceasta.

El zâmbește și mă sărută încurajator pe obraz.

— Fă-ți de cap, iubito. Dar, te rog, n-o lua la bătaie.

Dă din cap spre burta mea și se-ntoarce spre târfa aia obraznică, fără să spună nimic. De data asta, mă lasă pe mine să rezolv problema.

— Despre ce vorbiți?

Aroganța ei se spulberă cu fiecare secundă care trece. Nu știe ce să facă. Mă ridic, mă postez lângă Jesse și-mi ridic privirea la el.

— Dă-mi ecografia ta.

Rugămintea mea îl face să-și smulgă ochii de la Coral și să mă privească. E total pierdut.

— Care ecografie?

— Cea pe care o porți peste tot după tine, zic, dându-mi ochii peste cap. Nu sunt proastă. Unde e?

— În sacou, spune el rușinat.

— Du-te și adu-o.

— Nu, nu te las cu asta, spune Jesse fără ca nici măcar s-o privească.

— Asta? izbucnește Coral. Așa o să vorbești cu mama copilului tău?

El se răsucește violent.

— Nu ești mama copilului meu, nebună ciudată ce ești!

Se înfurie din nou. Trebuie să lămuresc situația o dată pentru totdeauna.

Îi las și mă duc direct în biroul lui Jesse. Găsesc sacoul acolo unde l-a aruncat aseară. Scotocesc rapid prin buzunare, dând peste câteva

hârtii împăturite și telefon. Apoi depistez fotografia din buzunarul interior. E un pic uzată; probabil a tot mutat-o din buzunar în buzunar. Ies repede înarmată cu proba B și descopăr că distanța dintre Jesse și Coral s-a micșorat. Jesse a rămas pe loc, dar Coral înaintează.

— Am avut ceva special, Jesse, zice ea, încercând să-l atingă, dar el se ferește.

— Special? râde el. Ți-am tras-o o vreme. Te-am futut și te-am dat afară. Tu numești asta special?

— Te-ai întors. Asta trebuie să-nsemne ceva.

Are un ton optimist. Chiar e nebună.

— M-ai făcut să am nevoie de tine.

Vorbele astea mă înfioară. Dau să intervin, dar vreau să văd cum reacționează el.

— Nu, tu ți-ai băgat asta în cap. De-abia vorbeam cu tine când ți-o trăgeam. Erai o bucată de carne la îndemână.

Se înclină spre Coral, iar ea se dă în spate. Glasul lui Jesse e plin de venin. Se pricepe de minune s-o calce în picioare.

— Ești ca restul, doar că mai disperată. Te fute cineva cum trebuie și crezi că viața ta depinde de asta.

Aproape că izbucnesc în râs. Viața mea chiar depinde de asta, mai ales acum, când sunt un sac de hormoni. Jesse o măsoară din cap până-n picioare, iar eu îl întrezăresc pe bărbatul care a tratat femeile ca pe niște obiecte atâta timp — bărbatul care se îmbăta, le futea și le dădea afară.

— Ce naiba te face să crezi c-o să-mi părăsesc nevasta pentru tine?

— Faptul că e copilul tău.

Aroganța i-a dispărut complet. Știe că pierde războiul

— Minți, ripostează el, dar glasul îi sună puțin nesigur.

— Minte, intervin și eu.

Mă simt stânjenită când îl văd pe Jesse atât de aproape de ea, chiar dacă-i râde-n nas. Nu-mi place ideea că e atât de preocupat de un lucru pentru care n-ar trebui să-și facă griji.

— Nu mint. Ai dovada aici, arată ea spre ecografia din mâna mea.

— Da, o am, spun, vârându-i poza sub nas. Asta e o ecografie de șase săptămâni.

Se-ncruntă.

— Nu, e o ecografie de patru luni.

— Ăsta nu-i copilul tău, Coral.

— Atunci al cui e? întreabă ea încet, începând să-și dea seama unde bat.

— E al meu, zic și mă uit cu drag la bucata de hârtie. Și al lui Jesse.

— Poftim?

— În fine, sunt doi *copii*. Vezi tu, o să avem gemeni, și știu că tu încerci să ne tragi pe sfoară pentru că aceasta e o ecografie de la șase săptămâni. Și sunt două alune aici, mai mici decât pata asta de la tine, știu, dar înțeleg cum e. Nu știu. Poate e instinct matern, spun ridicând din umeri.

— Asta-i tot?

Are gura ușor întredeschisă, iar eu, deși jubilez pe dinăuntru, îmi mențin calmul și sunt mândră de asta. Jesse are dreptate. Nu mă pot năpusti asupra ei, oricât de mult mi-ar plăcea să-i smulg părul din cap.

— Dacă nu poți aduce dovada supremă care să-ți confirme datele, cred că am încheiat discuția.

O privesc nerăbdătoare, dar ea nu spune nimic. Arunc poza între noi.

— Acum du-te dracului și găsește-l pe adevăratul tată al odraslei tale.

Nu-mi iau ochii de la ea și nici n-o s-o fac până când n-o să văd ușa închisă în urma ei.

— Pleci sau trebuie să te dau eu afară? întreb, făcând un pas înainte.

Ridică ecografia și se-ndreaptă spre ușă cu spatele. Se uită ba la Jesse, ba la nevasta lui cea nebună și gravidă. Când iese din apartament, îi trântesc ușa în nas, apoi mă-ntorc spre fostul taur comunal, actualul meu bărbat. Își mușcă nervos buza de jos și sunt supărată pe el, deși poate n-ar trebui. Urc val-vârtej la etaj și găsesc dușul curgând în continuare când ajung în dormitor. Mă dezbrac, îmi perii dinții, apoi intru în duș și nu mă grăbesc. M-am trezit de mai puțin de jumătate de oră și mi se pare deja că ziua ar trebui să se încheie.

Cu ochii închiși, mă clătesc pe păr, dar îl simt pe Jesse în spatele meu. Nu mă atinge, dar știu că e acolo. Și e îngrijorat. Îi simt vibrațiile anxioase

în ceafă. Nesiguranța lui în fața afirmației lui Coral îmi sporește neliniștea. Acum trebuie să adaug potențiale mămici pe lista problemelor noastre? Ne-am întors de două zile din Paradis și deja sunt epuizată mental. O viață pașnică și comodă. Asta-mi doresc și de câte ori cred că suntem aproape de a o obține, apare un obstacol.

Simt buretele pe spinare și palma lui pe abdomen. E precaut, știe el ce știe. Singurul lucru care mă scoate din minți este trecutul lui sordid alături de diverse femei.

— Jesse, n-am chef.

Mă-ndepărtez de el și termin cu spălatul pe cap. Nu știe ce să facă, ca de fiecare dată când se află în această situație, încearcă să mă recâștige cu atingerile sale. Mă aștept să mă certe pentru că-l alung, dar n-o face. Simt încă cum își trece din nou mâna peste burta mea.

— Am spus că n-am chef, mă răstesc eu, dându-l la o parte și luând un prosop ca să mă șterg.

— Mi-ai promis că n-ai să spui niciodată asta, murmură bosumflat.

Mă-nfășor în prosop, apoi ridic privirea și-l văd stând sub jetul de apă, cu mâinile atârnate pe lângă corp.

— Am întârziat.

Îl las să tremure și mă duc să mă pregătesc pentru birou. Când dau să ies din dormitor, apare cu o expresie tristă și cu ochii umflați.

— Iubito, mi se rupe inima. Urăsc să mă cert cu tine, spune, fără să încerce să se apropie.

— Nu ne certăm, răspund. Trebuie să schimbi codul de la lift. Și să afli cum a ajuns aici, sus.

Ies, dar nici nu ajung bine la scări, că mă înșfacă de încheietură, oprindu-mă pe loc.

— O s-o fac, dar trebuie să ne împrietenim.

— Sunt îmbrăcată. Nu mă împrietenesc acum cu nimeni.

— Nu așa cum se cuvine, nu. Dar nu mă face să-mi petrec toată ziua gândindu-mă că nu vorbești cu mine, spune el, apoi îngenunchează în fața mea și-și ridică privirea. Deja zilele-mi sunt destul de lungi.

— Dar vorbesc cu tine, mormăi eu.

— Atunci de ce te bosumfli? întreabă el, iar eu oftez.

— Pentru că o femeie a dat buzna peste noi și a încercat să mi te ia, Jesse. De-asta mă bosumflu.

— Vino-ncoace, spune, luându-mă în brațe. Îmi place la nebunie când calci lumea în picioare.

— E obositor, mormăi la pieptul lui. Trebuie să plec.

— Bine, zice și mă sărută pe păr, prinzându-mă de obraji. Spune-mi că suntem prieteni.

— Suntem prieteni.

Îmi alungă starea proastă cu zâmbetul rezervat doar mie.

— Ce fată cuminte. Ne vom împăca mai târziu cum se cuvine. Du-te și mănâncă. Vin și eu în două minute.

— Trebuie să plec, îi amintesc, privindu-mi Rolex-ul. E deja 8:30.

— Două minute, repetă el. Să mă aștepți.

— Atunci grăbește-te!

Îl dau la o parte, iar el se îndepărtează cu spatele, rânjind larg. E din nou fericit și pus pe șotii. Pe Cathy o găsesc în bucătărie, împachetând un covrig și mormăind în barbă. Se oprește când dă cu ochii de mine.

— Ava, spune ea, ștergându-și mâinile de șorț. Am încercat s-o opresc pe obrăznicătura aia răzbunătoare!

Ceva-mi spune că ea și Coral s-au mai întâlnit.

— Nu te stresa, Cathy, zic, zâmbindu-i și mângâind-o pe braț. Deci o cunoști, nu? insist eu subtil.

— Da, o cunosc, și nu-mi place de ea.

Începe din nou să bombăne, împachetându-mi mai departe mâncarea.

— A venit aici luni la rând, bătându-mi băiatul la cap și pretinzând că e săracă. I-am zis: uite-aici, târfă mică și mincinoasă. Lasă-mi băiatul în pace, că nu se-nsoară cu tine.

Zâmbesc, privindu-i mișcările agitate.

— Nu știu de câte ori a dat-o afară băiatul meu. Să ne păzească Sfântul de furia femeii furioase, spune ea, ridicându-și privirea spre mine. Ți-ai luat acidul folic?

— Nu.

Mă duc spre frigider și iau o sticlă de apă, apoi înghit pastilele pe care mi le-ntinde Cathy, urmate de un biscuit cu ghimbir.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, drăguțo, spune ea și zâmbește. Ai pus-o la punct, cu siguranță, adaugă râzând și-mi vâră covrigul în geantă. Să-l mănânci, vorbesc serios.

— Parcă ești Jesse, zic și-nghit pastilele.

— Ține la tine, Ava. Nu-l învinovăți pentru asta, mă dojenește ea, privind peste umărul meu. Uite-l, s-a îmbrăcat!

— M-am îmbrăcat, râde el, îndreptându-și cravata. Ca și frumoasa mea soție.

Dau ochii peste cap, dar nu mă simt deloc stânjenită. Le-am văzut pe toate, iar vizita lui Coral a depășit orice sentiment de stinghereală.

— Acum pot să plec la muncă?

Își lasă gulerul în jos și-și mângâie barba țepoasă. N-a avut timp să se bărbierească.

— Ți-ai luat acidul folic?

— Da, mărâi eu.

— Ai mâncat?

Arăt spre geantă.

— Sper să-l mănânci, mă avertizează el, luându-mă de mână. Ia-ți la revedere de la Cathy.

— Pa, Cathy!

— Pa, drăguță. Pa, băiete!

Sunt un pic panicată când ieșim din apartament și mă alertez și mai mult când ies din lift, în hol, și n-o văd pe nicăieri. Tresar când îl zăresc pe Clive la pupitrul său, știind c-o va băga rău de tot pe mânecă.

— Neața, Ava. Domnule Ward.

Veselia bătrânului va dispărea ca prin farmec când Jesse se va dezlănțui.

— Clive, începe Jesse, cum mama dracului a trecut femeia aia de tine și a urcat la penthouse?

Clive face o mutră confuză.

— Domnule Ward, eu tocmai mi-am început tura.

— Acum?

— Da, l-am schimbat pe băiatul nou..., spune, privindu-și ceasul, acum zece minute.

Mă crispez și mai tare. Casey o va băga pe mânecă. Noul portar îmi devine și mai simpatic. Îmi privesc bărbatul cu coada ochiului și observ că e foarte iritat. Pentru Casey ar fi mai bine să nu întoarcă niciodată.

— Când revine? întreabă Jesse scurt.

— Eu termin la patru, spune Clive. A greșit cu ceva, domnule Ward? L-am învățat protocolul.

Jesse mă scoate afară, în lumina soarelui.

— La ce naiba o folosi? mormăie Jesse. Te duce John la serviciu, îmi spune el.

— Când pot să-mi iau Mini-ul înapoi? întreb, dând cu ochii de uriaș în parcare, sprijinindu-se de portieră.

— Nu-l iei. S-a terminat cu el.

— Ah, zic eu încet.

Îmi place la nebunie Mini-ul meu.

— Atunci când o să pot să mă duc singură cu mașina la birou?

Jesse deschide portiera Range Rover-ului lui John și mă ajută să urc.

— Când o să aflu cine mi-a furat mașina.

— De ce nu mă duci tu la muncă?

Îmi prinde centura de siguranță și mă sărută pe frunte.

— Am câteva întâlniri la Conac.

— Atunci de ce m-ai pus să te aștept? întreb încruntându-mă.

— Ca să te bag la John în mașină și să-ți amintesc să discuți cu Patrick.

Protestez zgomotos.

— Ești imposibil.

— Iar tu ești frumoasă. Să ai o zi bună.

Mă mai sărută o dată și închide portiera, făcându-i un scurt semn lui John și îndreptându-se spre DBS. Am o bănuială în privința acelui semn și, când John urcă lângă mine, îl întreb ce a însemnat asta.

— Ce-ai pățit, fată?

— El.

— Atunci nu s-a schimbat nimic, râde el zgomotos și răgușit.

— Nu, nimic nu s-a schimbat, mormăi eu.

Capitolul 31

Am întârziat o oră la birou, dar azi nu voi scăpa basma curată. Patrick e aici, pe biroul meu, când dau năvală, în cele din urmă, pe ușă.

— Floricică?

Fața lui rotundă e mirată și n-am chef deloc de el azi. Am întârziat și acum o să-i provoc un infarct cu anunțul meu. Se uită la ceasul de pe birou.

— Cât ți se pare că e ceasul?

E una dintre rarele ocazii când șeful meu are o mutră nemulțumită. Am fost mereu devotată carierei mele, dar intervin problemele personale și am pus slujba în plan secundar. Îmi forțez norocul și tot fac asta de când Jesse a intrat ca un uragan în viața mea.

— Îmi pare rău, Patrick.

Nu-l pot minți că am avut o întâlnire cu un client, așa că mă limitez la a-mi cere scuze.

— Ava, știu că viața ta s-a schimbat mult în ultima vreme — felicitări, apropo, dar mie îmi trebuie seriozitate.

Scoate pieptănul din buzunarul interior și și-l trece peste părul cărunt. Sunt un pic șocată. Felicitări, apropo? Asta n-a sunat prea sincer.

— Îmi pare rău, repet eu pentru că habar n-am ce altceva să spun.

Apropo? Mă simt un pic jignită, dar sunt prea uimită ca să discut asta, iar Patrick nu-mi dă oricum ocazia s-o fac. Se-ntoarce în birou, închizând ușa în urma lui. Mă răsucesc derutată spre ceilalți colegi ai mei, care stau cu toții tăcuți și cu capetele în jos. S-a luat și de ei? Mă prăbușesc într-un scaun și decid s-o sun pe Kate, având în vedere faptul că șeful meu e foarte nervos. O voce prietenoasă. De asta am nevoie acum. Mă salută cu un mârâit.

— Ești tot în vârful patului? o-ntreb, deschizând computerul.

— Dap, răspunde monosilabic, iar eu zâmbesc.

— Acel tip drăguț, cu păr ciufulit și cu gropițe în obraji e acolo cu tine?

Mă rog să spună da, apoi aud foșnete și chicoteli, ceea ce mă face să zâmbesc larg. Voiam să-i aud doar glasul familiar, dar mă mulțumesc și cu asta.

— Este, răspunde ea scoțând un țipăt scurt, neobosindu-se să-mi evite întrebarea. Sam!

— Bine, hai că închid.

Am chestii să-i povestesc, dar sunt mai mult decât fericită să mă abțin deocamdată.

— Nu, Ava!

— Ce-i?

— Stai! mă roagă ea.

Mai aud niște foșnete, câteva plesnituri și apoi o ușă închizându-se.

— Voiam să văd cum a rămas cu Dan, spune ea în șoaptă.

Asta-mi șterge zâmbetul de pe față. Kate nu trebuie să știe detaliile scârboase. Mi-e rușine de fratele meu, așa cum și lui îi e rușine de propria persoană.

— Bine. E-n regulă. S-a întors în Australia, iar Jesse l-a convins să-și țină gura.

— Mă simt vinovată.

— Kate, se prinsese deja, înainte să-ți faci tu intrarea spectaculoasă.

Acum îmi dă mâna să glumesc despre asta.

— Ați vorbit? întreb cu teamă, bătând agitată cu pixul în birou.

— Da, am vorbit. Știa despre Dan.

Face o pauză, pentru că așteaptă o reacție surprinsă din partea mea, dar a trecut prea mult timp ca să mimez așa ceva. Îmi dau totuși silința.

— Serios? chițăi eu, și trei perechi de ochi căscați și speriați mă săgetează din toate colțurile biroului.

— Mă rog, Ava, bombăne ea. Mă simt ca o idioată. Nu e atât de absurd pe cât credeam.

— Știu, o aprob eu. Deci totul e în regulă?

— Da, totul e bine. Perfect, de fapt.

Zâmbesc din nou.

— S-a terminat cu Conacul?

— S-a terminat cu Conacul, confirmă ea. Tu ce mai faci? Vomiți? Te dor picioarele? Ți-au apărut vergeturile?

— Nu încă, spun și mă uit în jos, observând că mi-am pus o mână pe abdomen. E posibil să nu fiu însă singura care are parte de toate alea, să știi.

Îi stârnesc curiozitatea. N-am cum să țin o astfel de poveste doar pentru mine.

— Uuuuuuu, cine e gravidă? întreabă ea, intrigată. Nu cumva plictisitoarea de Sal?

— Nu!

Mă uit la plictisitoarea de Sal și-mi dau seama că a redevenit într-adevăr plictisitoare. Mi se strânge inima pentru ea. Cum de n-am observat asta mai devreme? Are părul nepieptănat și șters, nu e deloc machiată și poartă din nou o bluză cu gâtul înalt. Nu i-am văzut fusta în carouri pentru că are picioarele vârâte sub birou, dar pot jura că e acolo.

— Cine atunci?

Vocea nerăbdătoare a lui Kate mă face să-mi iau ochii de la Sal cea plictisitoare și deprimată și mă readuce la realitate.

— Coral.

— Du-te naibii!

— Nu, Coral e însărcinată și asta nu e tot, o necăjesc eu, deși nu e nevoie.

I-am captat întreaga atenție. N-a auzit nimic deocamdată.

— Și pretinde că e copilul lui Jesse.

— POFTIM?

Îmi îndepărtez telefonul de ureche, convinsă că a auzit-o tot biroul, poate chiar toată Londra.

— Dar nu e.

— Stai, stai, stai.

Mi-o imaginez fluturând din mâini și aud scârțâitul unui scaun pe gresia din bucătăria ei. Trebuie să se așeze.

— Coral e însărcinată?

— Da.

— Și pretinde că e al·lui Jesse?

— Da.

Îmi deschid e-mailul, deloc impresionată de reacția lui Kate. M-am obișnuit.

— Și nu e?

— Nup.

— De unde știi? face ea cu prudență, dar e o întrebare îndreptățită, la care mă așteptam.

— Pentru că voia să pretindă că aluna ei e ditamai nuca.

— Ce mama dracului tot zici acolo?

Oftez și continui distrată, căutând prin e-mailuri.

— Are o ecografie. Pretinde că sarcina are patru luni, dar sigur nu e așa și a și îndepărtat toate dovezile — dată, tot.

— Ce târfă nenorocită! Atât e de disperată?

— Foarte. E în maximum patru săptămâni. Târfa s-a culcat ultima oară cu Jesse acum vreo patru luni. Jur, Kate, eram gata s-o...

— Stai așa!

— Ce-i?

— Ce mama naibii! SAM! țipă ea, iar eu sar din scaun. SAM!

— Vrei să nu-mi mai urli în ureche? mă răstesc, auzind pași la celălalt capăt al firului, apoi zgomotul unei uși deschizându-se.

Aud mormăiala adormită a lui Sam și țipătul strident a lui Kate. Nu disting ce anume spun. Sam e aproape mut, iar Kate e prea gălăgioasă.

— Kate?

— Ava, ce mama naibii!

Acum chiar mă enervez.

— Nu mai țipa și vorbește normal.

— Bine, oftează ea. Drew s-a culcat cu Coral.

Mă îndrept de spate.

— Când?

— O, acum patru-cinci luni, spune ea relaxată, pe un ton atât de diferit de urletele de mai devreme.

— De unde știi?

— Mi-a spus Sam. Drew era beat mangă, Coral l-a îmbrobodit. Bietul de el nu știa nimic și nici n-ar fi aflat dacă Sam n-ar fi trecut pe la el. A prins-o când ieșea pe furiș.

— Oh, rahat.

Nu mă mai uit prin e-mailuri, ci bat nervoasă cu pixul în birou.

— Cum de-și imagina că o să scape? Copilul s-ar naște cu trei luni mai târziu!

— Oamenii disperați fac lucruri disperate, prietena mea.

Se calmează imediat.

— Vorbește chiar acum Sam cu el la telefon. Te simți bine? Cred că ai fost șocată, chiar dacă a mințit.

— Mda, dar m-am obișnuit cu șocurile alături de Jesse.

Îmi alung toată povestea din minte. Drew însă nu va putea face asta.

— Bravo. Trebuie să ai grijă de tine acum, nu-i așa? spune ea.

— Am și voi avea. Uite, trebuie să-nchid. Patrick e supărat pe mine, iar Tom, Sal și Victoria arată de parcă i-ar fi pocnit cineva peste față. Mâncăm mâine împreună la prânz?

— Perfect. Sună-mă.

Închide, iar eu arunc o privire sceptică în jurul meu. De obicei nu e atât de liniște decât atunci când sunt singură. Mă uit înspre biroul lui Patrick și văd că ușa e închisă. Mor de nerăbdare să-l sun pe Jesse și să-i spun veștile. Dar asta ar însemna că mi-aș forța norocul și mai mult, și știu că oricum îl va suna Sam. Ar trebui să mă pregătesc pentru întâlnirea cu Ruth Quinn.

La 11:30, nimeni nu vorbește și Patrick n-a ieșit din birou. Mă simt emoționată când îi bat la ușă. Nu dau buzna ca de obicei. Aștept să-mi răspundă și-mi vâr capul pe ușă, zâmbind cu drăgălășenie.

— Am întâlnire la prânz cu domnișoara Quinn.

— Bine. Să te-ntorci până la două. Avem ședință.

Vorbește tăios și nu se uită la mine; are toată atenția îndreptată spre monitor.

— Bine.

Închid încet ușa și ies din birou uimită și preocupată. Ședință? Fără-ndoială, o ședință în care să discutăm lipsa mea de profesionalism din ultima vreme. În mod ciudat, nici măcar nu mă afectează prea mult. În hol dau nas în nas cu un curier pe scuter.

— Livrare pentru Ava O'Shea, spune el cu glas înăbușit din cauza căștii, pe care nu și-a scos-o.

— Eu sunt, murmur speriată, pentru că numele meu de domnișoară îmi dă fiori pe șira spinării.

— Semnați aici, vă rog.

Îmi împinge un clipboard sub nas, iar eu semnez. Apoi îmi întinde un plic. Nu vreau să accept această livrare, dar când apare John, încerc să mă port cât mai natural, deși ar trebui să fiu exasperată. Curierul își încalecă motorul și o ia la goană fără să mai spună ceva. De-abia când John se apleacă și deschide portiera din stânga îmi dau seama că am încremenit cu plicul în mână.

— Ce-ai acolo, fată? întreabă el, încruntându-se pe sub ochelari.

— Nimic, zic, vârând plicul în geantă, apoi mă urc în mașină și-mi pun centura. Tu ce cauți aici?

Se-ncadrează în trafic și-ncepe să bată cu palma în volan. Mă-ntreb cum de pielea de-acolo nu s-a uzat de-atâta bătut în ea.

— Ai întâlnire, fată.

Îl privesc întrebător. N-are de unde să știe, pentru că mi-am încuiat și agenda de lucru, și gura.

— De unde știi?

Pentru prima de când îl cunosc pe acest uriaș negru și amenințător pare stânjenit și refuză să mă privească.

— Te pune să mă urmărești, nu-i așa? întreb acuzator.

Nu-mi vine să cred. Bate în volan din ce în ce mai tare. Îl las să-și pregătească un răspuns, dar îmi dau seama după mutra lui că știe că l-am prins.

— Fată, cineva a încercat să te lovească cu mașina. Nu-l poți condamna că e puțin agitat. Unde mergem?

— Lansdowne Crescent, răspund. Și care e scuza ta pentru celelalte ocazii când te-a pus să mă urmărești?

— N-am nicio scuză, răspunde el cu naturalețe. Atunci era doar un dobitoc dement, spune și izbucnim amândoi în râs.

— Nu te-ai plictisit? întreb, gândindu-mă că probabil mă consideră o imensă pacoste.

Chestiile astea n-au cum să facă parte din fișa postului.

— Nu, spune el, oprindu-se din râs, și se-ntoarce spre mine, zâmbind cu drag. Dementul ăla nu e singurul om căruia îi pasă de tine, fată.

Mă forțez să nu las emoțiile mele de femeie gravidă să pună stăpânire pe mine ca să-mi scape vreun suspin stânjenitor. Știu că lui John nu i-ar plăcea.

— Și tu mă enervezi, spun arogantă, pentru că știu va aprecia asta, iar râsul lui liniștit mi-o confirmă.

— Am citit, mă anunță el, aplecându-se și deschizând torpedoul.

Scoate o carte și mi-o întinde, apoi începe din nou să bată în volanul mașinii. Citesc titlul, apoi îl recitesc ca să mă asigur c-am înțeles corect.

— Copaci bonsai?

— Exact.

Răsfoiesc cartea, admirând copăceii drăguți și închipuindu-mi-l pe John aplecat deasupra lor, îngrijindu-le cu delicatețe crengile fragile.

— E un hobby?

— Da, e foarte relaxant.

— Unde locuiești tu, John?

Habar n-am de unde a venit această întrebare. Nu l-aș fi asociat vreodată pe John cu copăceii bonsai, dar din cauza acestei informații ciudate trebuie să aflu.

— În Chelsea, fată.

— Singur?

— Singur-singurel, râde el. Eu și copacii mei.

Sunt uluită. Nu m-aș fi gândit vreodată la asta. Prima oară am crezut că omul ăsta face parte din Mafie — un uriaș negru și rău, care patrulează pe la Conac, care-i pune la punct pe bărbații și poate pe femeile alea excitate. Acum aflu că locuiește împreună cu niște copăcei? Fascinant.

— O să mă aștepți? îl întreb ghiduș pe John când ajungem acasă la Ruth Quinn.

Dintele de aur îi sclipește. Se-ntinde să ia cartea.

— Poate citesc câteva pagini, fată.

— Mă-ntorc cât pot de repede.

Sar din mașină și mă-ndrept spre ușa lui Ruth, care se deschide înainte să bat în ea.

— Ava! face ea, mult prea entuziasmată.

— Bună, Ruth. Ce mai faci?

— Fabulos! Intră.

Privește peste umărul meu, încruntându-se puțin, apoi îmi face semn să intru repede. Mi-ar lua prea mult timp să-i explic prezența lui John și n-am chef să zăbovesc pe-aici mai mult decât e cazul. Trebuie să mențin totul la un nivel profesionist. Mă conduce în bucătărie.

— Te-ai distrat bine în weekend? întreabă ea.

Da și nu. Genial și îngrozitor. Oricum, mi se pare că e foarte departe în timp.

— Da, mulțumesc. Tu? întreb, așezându-mă la masa de lemn masiv și scoțând schițele.

— Minunat, spune ea, luând loc lângă mine, în timp ce eu îi zâmbesc politicos și deschid dosarul.

— Deci, despre ce vrei să discutăm? Despre dulapuri?

— Nu, nu-ți face griji pentru alea. Rămânem la cele originale. Acum, frigiderul pentru vin, adu-mi aminte, am optat pentru varianta simplă sau dublă în lățime?

Dacă pentru asta m-a târât până aici, o să mă enervez.

— Dublă, zic încet.

Nu mă simt deloc în largul meu. Putea să mă sune pentru ambele probleme. Telefonul mi se aude sunând din geantă, dar îl ignor, deși e Angel. Nu plănuiesc să pierd prea multă vreme pe-aici, pentru că nu e nevoie de mine, așa c-o să-l sun când scap.

— Asta a fost tot? întreb mirată.

Telefonul se oprește, apoi reîncepe să sune imediat.

— Vrei să răspunzi? întreabă ea, privind spre geanta mea.

— E-n regulă, spun, clătinând ușor din cap. Mai era ceva, Ruth?

— Ăăă, facc ea, privind în jur. Da, m-am răzgândit în privința parchetului de nuc, adaugă, trăgând o revistă din partea cealaltă a mesei. Îmi cam place ăsta.

Îmi arată un parchet de stejar de pe copertă. Încep să-i explic de ce ar trebui să rămână la cel de nuc, când telefonul mă-ntrerupe din nou. Inspir resemnată, iar Ruth îmi dă geanta.

— Ava, poate c-ar trebui să răspunzi. Oricine ar fi, e clar că vrea să-ți vorbească.

Închid ochii exasperată și-mi scot telefonul din poșetă. Apoi mă ridic de la masă și ies pe hol.

— Jesse, sunt într-o întâlnire. Pot să te sun mai târziu?

— Sunt în sevraj după Ava, murmură el. Tu ești în sevraj după Jesse?

— Există vreun leac? întreb zâmbind, știind exact care e acesta.

— Da, se numește atingere permanentă. La ce oră termini treaba azi?

— Nu știu sigur. Am o ședință cu Patrick la două.

Trag cu coada ochiului și-o văd pe Ruth răsfoind revista. Nu cred că trage cu urechea, dar probabil aude ce vorbesc. Poate că e un lucru bun. Am o căsnicie fericită, în cea mai mare parte a timpului. Și sunt însărcinată. Ar trebui să aduc vorba despre asta?

— A, bravo. O să te ții în fine de promisiunea de a discuta cu Patrick, zice Jesse.

— Da.

— N-o să dureze prea mult, nu-i așa?

— Nu, probabil că nu, dar n-are nicio importanță, pentru că John mă va aștepta, nu-i așa? îi răspund tot cu o întrebare.

Probabil că l-am băgat în bucluc pe John, dar ce sens are să mă prefac că nu știu?

— Te va aștepta, răspunde el râzând. Copiii mei ce mai fac, domniță?

— Copiii noștri sunt bine-mersi, zic și-mi dau seama imediat ce am spus, observând de asemenea că-mi mângâi abdomenul. Jesse, trebuie să-nchid. Ne vedem mai târziu.

— Și eu ce fac până atunci?

— Du-te să alergi.

— Am alergat deja, spune el mândru. Poate mă duc la cumpărături.

— Da, du-te la cumpărături, îl încurajez, sperând că va ateriza la *Babies R Us* și nu va ieși de-acolo până la 6. Te iubesc, spun, încheind conversația cu o replică ce-l va liniști o vreme.

— Știu, oftează el.

— Pa, spun zâmbind și mă-ntorc în bucătărie. Îmi cer scuze, adaug, arătându-i telefonul, și iau loc. Deci, stejar?

Ruth pare adâncită în gânduri. Apoi privirea i se oprește asupra burții mele, care e oarecum acoperită de masă. Știu că m-a auzit vorbind, deși speram să n-o facă. Încep să notez o grămadă de absurdități.

— O să cer ofertă de preț pentru stejar. Mâna de lucru va costa la fel, dar o să mă mai interesez și de asta. Sigur renunți la nuc?

Aștept să confirme, dar nu mai am ce să scriu și ea nu mi-a răspuns încă. Ridic privirea și o descopăr tot visătoare.

— Ruth?

— O, scuze! Eram departe. Da, te rog, spune și se ridică. Ava, îmi pare rău. Nu ți-am oferit o ceașcă de ceai. Sau poate un vin. Putem bea un pahar de vin așa, la prânz.

— Nu, pe bune. Eu nu beau.

— De ce?

Întrebarea ei abruptă îmi sporește neliniștea.

— Nu beau în cursul săptămânii, voiam să spun.

— Înțeleg. Da, dar ne putem face puțin de cap, spune ea zâmbind, și totuși, ochii ei albaștri rămân triști. Soțul tău ce mai face?

Inspir iritată. Mi se pare ciudată această alăturare — alcool, făcutul de cap și soțul meu, toate în două fraze apropiate.

— Bine face.

Încep să-mi strâng lucrurile, vreau să plec. Poate că a atins o coardă sensibilă fără să știe, dar tot se uită prelung la mine și devine insuportabil.

— O să obțin prețurile și o să te sun.

Mă ridic prea repede în picioare și-mi prind tocul în piciorul unui scaun, împiedicându-mă. Vine imediat lângă mine, prinzându-mă de braț ca să nu cad.

— Ava, te simți bine?

— Da, sunt bine.

Îmi revin, străduindu-mă să nu par tulburată, dar acum a pus mâna pe mine și nu-mi mai dă drumul. În plus, mă mângâie pe braț. Mă-ncordez toată când ajunge la obrazul meu și mă dezmiardă cu tandrețe.

— Ești atât de frumoasă, șoptește ea.

Ar trebui să mă smucesc, dar sunt prea șocată. Lipsa mea de reacție îi permite să-mi mângâie obrazul după pofta inimii.

— Ar trebui să plec, zic încet, când mă trezesc la realitate.

Fac un pas în spate și ea își ia mâna de pe mine, puțin jenată. Râde și se uită-n altă parte.

— Da, poate c-ar fi bine.

Mă grăbesc pe hol și deschid iute ușa de la intrare. Nici n-o mai închid în urma mea. John vede că mă precipit spre mașina lui și sare jos.

— Ava, fată? face el, venind repede spre mine și studiindu-mă ca să vadă dacă sunt teafără.

După ce se liniștește, privește pe lângă mine și-și scoate lent ochelarii. Gestul lui n-ar părea atât de ciudat dacă și-ar fi lăsat ochelarii la ochi. Dar nu a procedat așa, iar acum se uită spre aleea care duce la casa lui Ruth. Încetinesc și mă-ntorc să văd ce l-a fascinat atât de mult. Exact atunci ușa casei se închide.

— Ce s-a întâmplat, John? întreb.

Mă simt mai bine acum că m-am îndepărtat de prietenoasa mea clientă, care acum pare dubioasă.

— Nimic, fată. Sus în mașină.

Își pune din nou ochelarii și dă din cap spre mine, ca să nu repete. Intru în mașină și aștept să mi se alăture. Urcă și el, întorcându-se spre mine.

— De ce fugi așa?

Mă-mbufnez și-mi prind centura de siguranță, simțindu-mă ca o proastă.

— Cred că am o admiratoare.

Mă aștept să râdă sau să ofteze șocat, dar el nu o face. Doar dă din cap și-și întoarce capul de la mine.

— Încă un lucru care-l va înnebuni pe nenorocit, spune sec John. Cum o cheamă?

— Ruth Quinn. E ciudată, zic, iar el dă din cap gânditor.

— Înapoi la birou?

— Te rog, John.

Îmi arunc geanta pe jos, scoțând plicul pe care l-am vârât acolo mai devreme. Ieșise din geantă, amintindu-mi de existența lui, iar curiozitatea mă învinge.

— Ce-i asta? întreabă John, arătând spre plicul maroniu A4.

— Nu sunt sigură, spun precaută. Mi l-a livrat un curier.

Sunt sinceră pentru că, dacă se dovedește a fi o amenințare, îi voi spune oricum lui Jesse, deci nu poate rămâne secret față de John. Îl deschid și scot un carton pe care sunt lipite niște litere. Respirația mi se întretaie.

— Ce e? face John cu glas îngrijorat.

Nu pot vorbi. Genul ăsta de scrisori, cu colaje cu tăieturi din ziare, au ceva malefic în ele. Faptul că am ignorat avertismentul de mai demult pare acum o nechibzuință din partea mea.

— E o altă amenințare, rostesc printre gâfâieli.

Mi se face rău.

— Încă una?

— Da, am mai primit una, alături de niște flori pe jumătate ofilite. Am aruncat-o și am pus-o pe seama unei foste partenere sexuale supărate.

Deschid geamul ca să iau o gură de aer.

— Ce scrie?

De sub ochelarii de soare, John își aruncă ochii spre cartonul din poala mea. Îi citesc mesajul.

ȚI-AM SPUS SĂ-L PĂRĂSEȘTI

John înjură nervos.

— În cealaltă ce scria? Semăna cu asta?

Încerc să-mi adun gândurile fugare și să-mi reamintesc exact celălalt mesaj.

— Ceva despre faptul că nu-l cunosc. Că ea îl cunoaște, spun, clătinând frustrată din cap. Nu-mi mai aduc aminte. Cealaltă era scrisă de mână.

Sunt furioasă că am aruncat-o, când de fapt ar fi trebuit să-i spun lui Jesse. El l-a pus pe Steve să investigheze incidentul cu mașina și faptul că am fost drogată, iar eu, ca o proastă, i-am ascuns ceva ce l-ar fi putut ajuta. L-ar fi încurcat inițial, probabil, dar până la urmă l-ar fi ajutat și beneficiile ar fi fost mai mari decât nervii — nervi pe care și-i va face oricum pentru că de data asta *va* afla. Iar eu va trebui să dau socoteală unui mascul furios. Ce tâmpită am fost!

— De ce nu i-ai spus lui Jesse? întreabă John îngrijorat, ceea ce mă face să mă simt și mai vinovată.

— Tu de ce crezi, John?

Nu poate fi atât de absurd încât să-mi pună o astfel de întrebare. Faptul că inspiră adânc și expresia înțelegătoare care-i străbate chipul supărat îmi spun că nici nu e.

— Bine, fată.

Nu-mi spune că am fost tembelă, dar știu că asta gândește.

— Credeam că e Coral, spun încet.

— Și după săpuneala pe care i-ai tras-o de dimineață? spune, încercând să nu zâmbească.

— Nu, înainte credeam că e Coral. Nu acum.

— Vrei să-i spui tu sau îi spun eu? întreabă John serios.

Știu ce vrea să spună. Nu trebuie să insiste. Mă privește și dă din cap când îmi vede mutra rugătoare. Știu că înțelege.

— Îi spun eu, fată.

— Poți să-ncerci să-l liniștești?

— Dacă era vorba despre altceva, aș fi spus că da. Dar e vorba despre tine. Nu promit nimic.

Oftez, dar îi apreciez sinceritatea.

— Mulțumesc. Te-ntorci la Conac?

— Nu, fată. O să-l sun. Tu termină ce ai de făcut la birou și o să te aștept.

— Bine, aprob eu, simțindu-mă anxioasă, proastă și extrem de vulnerabilă.

Din nou am subestimat ceea ce n-ar fi trebuit.

La birou e aceeași tăcere stânjenitoare ca înainte. Toți cei trei colegi ai mei stau cu capul în jos. Sally pare în continuare deprimată, iar ușa biroului lui Patrick e tot închisă. Nimeni nu pare să mă bage în seamă când intru, iar Sally nu-mi oferă cafea. Așa că-mi arunc geanta și mă duc la bucătărie să-mi fac singură cafea.

Exact când îmi pun în cană cel de-al treilea cub de zahăr, mă-ncordez toată pentru că aud că mă sună iubitul meu soț. Dacă aș putea scăpa basma curată, l-aș ignora, dar o să sune la nesfârșit, apoi va da buzna la serviciu. Îmi abandonez cafeaua, inspir de câteva ori ca să-mi fac curaj și mă duc să-mi caut telefonul. Nu va fi o convorbire pe care s-o port cu toată lumea de față, așa că mă duc repede în sala de ședințe și închid ușa în urma mea. Apoi îi răspund masculului turbat.

— Te rog, nu țipa la mine! izbucnesc la telefon, îndepărtându-l imediat de ureche.

Aveam dreptate.

— La ce mama dracului te-ai gândit?! urlă el. Ești o femeie foarte, foarte tâmpită!

Închid ochii și accept urletele, ținând telefonul la distanță. Gâfâie printre reproșuri.

— Eu am înnebunit, încercând să lămuresc cu Steve ce s-a întâmplat și tu ai avut în tot acest timp o amenințare scrisă de mână?

Aud o ușă trântindu-se.

— Și ai distrus-o? Probă, Ava. Probă, în pula mea!

— Îmi pare rău!

Sunt aproape să izbucnesc în lacrimi.

— Nu voiam să te îngrijorezi. Credeam că e inofensivă.

— Inofensivă, după ce ai fost drogată? Tot inofensivă credeai că e și după ce-a intrat cu mașina în tine?

E atât de furios, dar nu pentru că nu se poate stăpâni. Nu poate controla ce se întâmplă și asta îl înnebunește.

— Ar fi trebuit să-ți spun.

— La naiba!

După înjurătura lui se lasă tăcerea. Mi-l imaginez trântit în scaunul din biroul lui, masându-și furios tâmplele.

— Spune-mi că nu pleci de la birou în după-amiaza asta.

— Am o ședință cu Patrick. O să vorbesc cu el despre Mikael.

Încerc să-i spun ce vrea să audă. Nu mai lucrez cu Mikael, chiar dacă nu cred că e el.

— Nu e mâna lui Mikael, Ava, spune el mai calm decât știu că e cu adevărat.

Știam asta, dar oare ce l-a convins pe Jesse?

— Steve mi-a confirmat că Mikael era în avion spre Danemarca. S-a tot plimbat la Londra în ultimele câteva săptămâni, dar numai cu treburi. N-avea cum să te drogheze și nici cum să-mi fure mașina, pentru că în ambele ocazii era cu siguranță în Danemarca. Și de ce naiba să fi spus că el mă cunoaște?

Tonul lui Jesse devine mai tăios la final de frază. Se referă la prima scrisoare de amenințare.

— Dar bărbatul din filmarea de pe camera de supraveghere? întreb cu teamă.

— Habar n-am, Ava, oftează el. Mașina mea a fost găsită ieri. Steve cercetează. Sistemul de urmărire a fost dezactivat.

— Ah.

Mă așez obosită pe unul dintre scaunele de la masa de ședințe. Aș putea să-i scot ochii spunându-i că nu e singurul care ascunde informații, dar n-o s-o fac. Știu că trage niște sfori, solicită niște favoruri și acționează altfel decât poliția, în timp ce eu am fost pur și simplu tâmpită.

— Vrei să vin la Conac după ce termin? îl întreb.

— Nu, John te va duce acasă imediat după ce discuți cu Patrick. Ne vedem acolo. Având în vedere informațiile pe care le-am aflat, l-am băgat din nou în priză pe Steve.

Nu-mi scapă nici sarcasmul, nici furia lui înăbușită. Am făcut o greșeală uriașă. Nu-i mai spun că ziua mea de muncă e posibil să nu se încheie după discuția cu Patrick, pentru că n-aș face decât să-l enervez mai mult. De data asta chiar nu trebuie să joc urmând regulile.

— Nu pleci de la birou și stai acasă potolită după ce te aduce John. Ai priceput?

— Am priceput, șoptesc eu.

— Ce fată cuminte. O să discut cu Steve, dar plec și eu de-aici imediat după ce termin.

— Te iubesc, spun panicată, de parcă n-o să mai apuc să-i mărturisesc asta vreodată.

Oftează.

— Știu că mă iubești, scumpa mea. Facem o baie când ajung acasă. Bine?

— Bine, spun, și promisiunea lui tandră de a face o baie cu mine mă face să simt mai bine.

— Fă cum ți se spune, domniță.

Închide după acest avertisment final, dar eu nu-mi desprind telefonul de ureche. Știu că a închis, dar îl mai țin așa câteva clipe, sperând că m-am înșelat și c-o să-i aud din nou glasul răgușit și liniștitor. Doar când

ușa se deschide și Patrick își face apariția îmi iau telefonul de la ureche și accept că a închis.

— Aici erai, spune el, tot neimpresionat, stând în prag. Ești gata?

— Da, zic și dau mă ridic, dar el îmi face semn să rămân acolo unde sunt.

— Nu, stai acolo. Ținem ședința aici.

Îi strigă și pe ceilalți, care vin pe rând, toți uimiți și muți. Ceva se petrece, toată lumea o simte, și-mi dau seama că nu e vorba doar despre mine și Patrick în ședința asta.

Sal nu a adus tăvile cu ceai și nici prăjiturele cu cremă nu sunt. Patrick pare obosit și tracasat, iar noi suntem derutați considerabil de schimbarea atmosferei din ședință. Ce s-a întâmplat cu aerul acela relaxat, când ne strângeam cu toții în jurul șefului nostru și ne îndopam cu prăjituri, în timp ce-i detaliam progresele pe care le înregistram cu clienții?

— Așa.

Își trântește trupul masiv pe scaunul din capul mesei și-și desface sacoul.

— N-am fost prea mult în ultima vreme pe-aici și sunt sigur că v-ați întrebat de ce.

Ceilalți trei dau aprobator din cap și, chiar dacă eu i-am observat fugar absența de la birou în ultimele zile, nu m-am gândit prea mult la asta. Am fost prea absorbită de viața mea personală, cu nunta, sarcina, cum să-mi părăsesc bărbatul, cum să mă întorc la el, să zbor în Spania, să fac accidente de mașină...

— Mă rog, am un motiv foarte bun, continuă el, și acum pot să-l dezvălui. A fost greu să vă țin pe toți departe de el. Știți cât vă prețuiesc pe fiecare dintre voi, dar lucrurile trebuiau lămurite și finalizate.

Își pune mâna pe burtă și se lasă pe spate. Mă uit la Tom, la Victoria și la Sal, apoi de la unul la altul din nou, încercând să le deslușesc reacția, dar ei îl privesc inexpresiv pe Patrick.

— Mă retrag, oftează el. M-am săturat.

Toți răsuflă ușurați la unison, în afară de mine. Dacă se retrage, ce se va-ntâmpla cu Rococo Union? Nu s-a gândit niciunul la asta?

— O să vă păstrați cu toții slujbele. M-am asigurat, spune el, iar ei respiră și mai ușurați. Dar eu m-am săturat. Alergătura prin Londra mă obosește, așa că Irene și cu mine ne mutăm în Lake District.

Primul meu gând este... Patrick tot timpul alături de Irene? Oare la ce se gândește? Iar al doilea meu gând este... pentru cine voi ajunge să lucrez? Răspunsul nu se lasă mult așteptat. Ușa se deschide și intră Mikael.

Capitolul 32

— Faceți cunoștință cu noul patron al firmei Rococo Union! ciripește Patrick.

Tom și Victoria se extaziază puțin, dar Sally și cu mine suntem absolut șocate. Ne sufocăm amândouă. Eu știu exact de ce, dar habar nu am ce a apucat-o pe Sal.

— Desigur, îl cunoașteți cu toții, continuă Patrick. Am ajuns la o înțelegere cu domnul Van Der Haus acum câteva săptămâni, iar acum am stabilit condițiile finale ale tranzacției.

— Iar eu de-abia aștept să mă implic, spune Mikael zâmbind, ignorându-i pe toți ceilalți din încăpere și ațintindu-și privirea asupra mea. Cred că vom lucra foarte bine împreună.

Presupun că murmurul de aprobare se aude doar din partea a trei oameni din încăpere. Eu nu sunt de acord și nici Sal. Din gura mea nu va ieși nimic pentru că am gâtul sufocat. Îl văd cum dă mâna cu Patrick înainte de a se prezenta oficial în fața colegilor mei. Când ajunge la Sal, de-abia se uită la ea, iar ea se înroșește și-și coboară privirea în podea.

Cu Mikael se-ntâlnea ea!

Rămân cu gura căscată și-ncep să mă foiesc. De-acolo știe că m-am căsătorit. De-acolo știe că sunt gravidă și că o să am gemeni. De-acolo știe totul!

În cameră se aude telefonul meu sunând și toată lumea se uită la mine, cum stau în scaun ca o statuie, ținându-mi telefonul în mână.

— Vrei să răspunzi? întreabă Mikael surâzător, dar eu nu-i zâmbesc.

Apoi ușa biroului se deschide brusc și John dă buzna, gâfâind și privind în jur. Acum pot spune cu siguranță că a luat sfârșit cariera mea la Rococo Union. John înaintează, fără să-i pese de oamenii care-l privesc cu ochii căscați. Îmi smulge telefonul din mâna mea inertă și răspunde repede.

— N-a pățit nimic.

Deși uluită, înțeleg ce se petrece când îl văd pe John plimbându-se prin sala de ședințe. Toată lumea îl privește, dar nimeni nu-i cere socoteală. Probabil l-a văzut pe Mikael intrând în clădire și l-a sunat pe Jesse. Aproape că-mi vine să țip la uriaș, dar ultima strategie a lui Mikael a fost lovitura finală pentru mine și slujba mea la Rococo Union — apoi a urmat mafiotul ăsta dând năvală în birou.

Mikael n-are nevoie de o companie de design interior. E ridicol și a trecut granița fină a obsesiei... cam cum face soțul meu.

John se uită la mine și dă din cap, iar eu fac la fel, pentru că nu pot vorbi. Apoi îmi întinde telefonul, iar eu îl privesc îngrozită. Nu pot purta o discuție plină de spume cu Jesse aici și acum. Mă cufund în scaun, dar John îmi aruncă o privire care sugerează că nu voi scăpa atât de ușor. Jesse vrea să discute cu mine, iar eu știu că nu voi ajunge nicăieri dacă refuz. Iau agitată telefonul, mă ridic și ies din încăpere.

— Jesse?

— Ce PULA mea caută ăla acolo? urlă el dezlănțuit, probabil smulgându-și părul din cap.

— A cumpărat compania.

Vorbesc încet și calm, în speranța deșartă că se va potoli și el. Degeaba. Gâfâie la telefon.

— Ia-ți geanta, ia-l pe John și pleacă de-acolo. Mă auzi?

— Da, răspund repede, pentru că nu am de ales.

— Acum, cât sunt la telefon.

— Bine.

Îmi desprind telefonul de ureche și intru din nou în birou. Șase perechi de ochi mă privesc atent. Atmosfera e tensionată. Îmi iau geanta și mă uit la John, care dă din nou din cap.

— Ava? face Patrick, iar vocea lui cunoscută și îngrijorată mă face să mă uit spre el.

— Îmi pare rău, Patrick. Nu mai pot lucra la Rococo Union.

— De ce nu? Se vor întâmpla lucruri interesante. Mikael m-a asigurat că vei deveni partener. A fost parte din înțelegere, floricică.

Se ridică și se apropie de mine încruntat.

— E o ocazie fantastică pentru tine.

Zâmbesc și-l privesc pe Mikael. Acum pare că a rămas el fără glas.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să spun că nu pot lucra pentru Mikael.

Acum toți ochii îl privesc pe danez.

— Mikael mă urmărește neîncetat de câtva timp încoace. Nu a înțeles când a fost refuzat, spun și-mi arunc geanta pe umăr. Sal, s-a folosit de tine ca să mă păstreze sub supraveghere. Îmi pare rău.

Sal își ascunde fața, dar îmi dau seama că plânge. Îmi pare extrem de rău pentru ea.

— Ești atât de disperat încât să distrugi pe cineva atât de dulce cum e Sally? îl întreb pe Mikael. Ești atât de disperat să te răzbuni pe un bărbat încât cumperi compania la care lucrează soția lui?

— Răzbunarea pe curvarul ăla e doar bonusul. Pe tine te-am dorit din prima zi.

Practic confirmă bănuielile lui Jesse în câteva cuvinte.

— Nu te merită.

— Mă merită și mă are. Mă va avea întotdeauna. Ne-am luptat cu belele mai mari decât tine, Mikael. Nu-mi poți spune nimic care să mă-ntoarcă de la hotărârea de a fi cu el.

Tremur din toate încheieturile, dar vocea îmi sună egal și ferm.

— Nu mai am nimic să-ți spun, zic, dând să plec, dar oprindu-mă scurt în ușă. Îmi pare rău, Patrick.

John mă urmează, punându-și mâna pe spatele meu, de parcă ar vrea să mă susțină. Sunt tristă, dar ciudat de determinată.

— Ava.

Acel ușor accent danez pe care-l găseam oarecum sexy acum îmi face pielea să se înfioare. John dă să mă împingă, dar curiozitatea mă învinge, așa că mă împotrivesc și mă răsucesc spre Mikael.

— A futut alte femei când era cu tine, Ava. Nu te merită.

— Ba mă merită! urlu eu, iar el se dă, șocat, în spate.

John mă prinde de braț, dar eu îl dau la o parte.

— Ava, fetițo?

— Nu! Nimeni nu are dreptul să-l judece, în afara mea! E al meu! L-am iertat și în curând voi și uita.

— Ești orbit de resentimente, îi spun, pe un ton mai calm.

— Era vorba mai mult despre tine.

Danezul îi aruncă o privire precaută bodyguard-ului meu. Izbucnesc în râs și clatin din cap.

— Nu, nu e. Sunt măritată și gravi...

— Și tot te doresc.

Închid gura brusc, iar John mormăie amenințător.

— Fata asta e luată, spune el, încercând să mă scoată din birou, dar eu nu mă clintesc.

— Tu m-ai drogat? întreb, dar mutra lui îngrozită și palidă îmi dă răspunsul pe care trebuia să-l aflu.

— Ava, nu ți-aș face vreodată vreun rău. Am cumpărat firma asta pentru tine.

Clatin din cap, râzând fără să-l cred.

— Te mistuie dorința de răzbunare. Nici măcar nu mă cunoști. Nu suntem intimi, nu avem nicio legătură și nici vreun moment special. Ce e-n neregulă cu tine?

— Cunosc un lucru bun când îl văd și sunt gata să lupt pentru el.

— Te lupți degeaba, îi spun calm. Chiar dacă vei reuși să ne desparți, ceea ce nu se va întâmpla vreodată, tot nu mă vei avea după aceea.

— De ce? spune el, încruntându-se.

— Pentru că fără el sunt moartă.

Mă răsucesc și ies din birou, știind că nu voi reveni niciodată. Sunt puțin tristă, dar știu ce mă va aștepta de-aici înainte în viața mea, iar asta mă face să zâmbesc din toată inima.

Sunt în siguranță în Range Rover-ul lui John și o luăm din loc. Îmi dau seama că am telefonul în mână și că Jesse e-n continuare la celălalt capăt al liniei. Nu vreau să-l aud, ci vreau să-l văd.

— Jesse?

Nu spune nimic câteva clipe, dar știu că e acolo. Prezența lui trece dincolo de telefon și-mi sărută pielea.

— Nu te merit, spune el încet. Are dreptate, dar sunt prea egoist ca să te cedez cuiva care te merită. Nu ne vor învinge niciodată și n-o să rămâi vreodată fără mine, deci o să trăiești pentru totdeauna, iubito.

Îmi vine să plâng și mă gândesc cât sunt de bucuroasă că e atât de egoist.

— S-a făcut, șoptesc.

— Ne vedem în cadă.

— S-a făcut, repet, pentru că știu că nu voi putea scoate mai mult de un cuvânt fără să mă podidească lacrimile.

Închide, iar eu mă pierd în gânduri, privind pe geam orașul. Mă simt ușurată. În mașina lui John e liniște pentru prima oară. Nu cântă și nici nu bate cu degetele în volanul mașinii. Ajungem la *Lusso* într-o tăcere confortabilă.

— Hai să intrăm, fată.

John parchează și iese din mașină. Îmi desprind centura și mă dau și eu jos.

— Nu e nevoie să mă conduci, spun, dar expresia feței lui mă contrazice. Jesse ți-a spus să verifici apartamentul, nu-i așa?

— O verificare scurtă, asta-i tot, fată.

Mă prinde de cot și mă conduce în holul clădirii *Lusso*. Aș putea protesta, dar nu mă obosesc. E din cale-afară de prudent, dar dacă asta îi face fericiți pe el și pe soțul meu cel nevrotic, atunci mă voi supune. Sunt surprinsă să-l văd pe Casey aici, dar nu e îmbrăcat în uniformă.

— Bună, Casey, spun, dar John nu mă lasă să fac conversație și nici să-l avertizez că va avea de suportat foarte curând furia lui Jesse.

Observ cât de elegant e la costum și-i remarc mutra alarmată când dă cu ochii de uriașul care mă escortează. John are acest efect asupra multor oameni, inclusiv asupra mea. Tastează codul și-mi face loc să intru în lift. Apoi îl tastează încă o dată.

— Știi codul? întreb, sperând să nu-i cunoască semnificația.

El îmi zâmbește, iar eu nu-mi dau seama dacă știe sau nu.

— Nemernicul a fost rezonabil de data asta, dar ai fi zis că e puțin mai creativ.

Tușesc un pic, gândindu-mă cât de creativ poate fi Jesse dacă are chef. Extrem de creativ, ca să fiu sinceră. Uluitor de creativ. Trebuie să pornesc apa în cadă. Dar când ușile liftului se deschid, îmi amintesc că e devreme și probabil Cathy încă își face de lucru prin casă.

Mă duc imediat în bucătărie și-mi arunc geanta pe masă, dar nu dau de Cathy. Așa că pornesc spre etaj, decisă să-i dau liber pentru restul zilei.

— Ava, fată, spune John, venind cu pași apăsați după mine. Lasă-mă să verific.

— John, pe bune? spun, oprindu-mă și lăsându-l să treacă. Ești dădaca mea până când ajunge Jesse acasă?

Sper să nu fie așa. Vreau să fac o baie înainte să vină Jesse.

— Nu. Vreau să stau eu liniștit, mormăie el. Nu te mai văicări.

Mă dau un pic în spate auzindu-i replica tăioasă, dar nu mă cert cu uriașul. Îl las să deschidă și să-nchidă ușile, iar eu mă sprijin de balustrada de sticlă, cu mâinile încrucișate, așteptând să-și facă treaba. N-ar trebui să mă plâng, având în vedere vizitatoarea surpriză de azi-dimineață.

— Nu e nimic suspect.

— Ce bine, spun zâmbind și mă dezlipesc de balustradă.

John se oprește brusc, ridicând din sprâncene.

— Nu mă lua la mișto, fată.

E foarte țâfnos, chiar când credeam că am ajuns la o înțelegere.

— O să sun la firma de securitate ca să vedem ce e cu codul, spune, coborând treptele.

— Nu e Cathy? întreb.

— Nu e, confirmă el, îndreptându-se spre interfon.

Dar chiar atunci începe să-i sune mobilul.

— Da? mormăie el, oprindu-se în bucătărie. Suntem acasă. Cathy a plecat deja, dar eu voi rămâne până ajungi tu.

Se îndepărtează de mine, până aproape nu-l mai aud. Știu că vorbește cu Jesse.

— O ușă albastră, care trebuie vopsită, șoptește John.

Dar eu îl aud perfect. Ăsta e dezavantajul unui glas atât de baritonal și răgușit. Sună mereu amenințător, niciodată însă șoptit.

— Lansdowne Crescent. Nu sunt sigur. N-am văzut-o bine, dar dacă nu e ea, e o dublură reușită.

Fără să-mi dau seama, mă apropii ca să aud mai bine. Am auzit bine, deci urechile nu mă înșală. Dar încercarea lui John de a se feri de mine, alături de menționarea adresei lui Ruth Quinn și de faptul că a recunoscut-o, mă fac să-mi doresc să-i văd expresia. Știu că nu e ceva de bine, pentru că vorbește cu Jesse, ceea ce înseamnă că Jesse o cunoaște și el pe Ruth Quinn. Îmi îngheață sângele în vine cu fiecare pas pe care-l fac, apropiindu-mă de John.

— Nu e nimeni acolo?

John se duce până-n capătul bucătăriei.

— Ruth Quinn. Ți-am zis deja. Știu că nu mai văd la fel de bine ca pe vremuri, dar aș paria pe viața mea că ea e. Trebuie să suni la poliție, nenorocit descreierat ce ești.

Am sângele rece ca gheața și am încremenit. Dar John se răsucește încet și-mi remarcă prezența. O fi el negru, dar acum a pălit la față.

— Cine e? îl întreb.

Inspiră profund și-și dă jos ochelarii. Preferam să nu și-i scoată, pentru că ochii lui, pe care nu-i văd foarte des, tocmai mi-au confirmat temerile. Sunt plini de îngrijorare, iar uriașul ăsta nu prea știe ce e îngrijorarea.

John își desprinde telefonul de ureche. Îl aud pe Jesse urlând furios în difuzor. Nu pot descifra ce spune, dar strigătele sale grăiesc de la sine. Intervenția poliției nu e ceva de bine.

— Cine e? repet gâfâind.

Sunt neliniștită și panicată, dar nu știu de ce. John oftează, înfrânt, dar nu-mi răspunde, ci-mi întoarce spatele.

— E prea târziu. E chiar aici. Mai bine vii acasă.

Aud un urlet furios și cred că lovește în ceva; poate că dă cu pumnul într-o ușă albastră și jupuită. Simt că-mi pierd răbdarea. Faptul că nu știu un lucru pe care simt c-ar trebui să-l știu îmi înfierbântă din nou sângele din venele înghețate. John îmi întinde telefonul, pe care i-l smulg neîntârziat din mână.

— Cine e? repet limpede și calm, dar mă voi enerva curând, dacă nu voi primi un răspuns.

Și deja știu că și tensiunea mi-o va lua razna. El gâfâie la telefon și-i aud pașii grei în fundal.

— Nu sunt sigur.

— Cum adică? urlu eu.

N-a răspuns deloc satisfăcător. Știe cine e Ruth Quinn.

— Vin spre casă. O să vorbim.

— Nu, spune-mi!

— Ava, nu vreau să spun nimic până când nu mă asigur că e ea, spune, iar scrâșnetul cauciucurilor mă face să tresar.

Poate că așa stau lucrurile, dar incapacitatea lui John de a vorbi în șoaptă a făcut ca acest plan să se ducă de râpă.

— O să-ți explic între patru ochi.

— N-o să-mi placă, nu-i așa?

Nu știu de ce întreb asta. Vrea să fim față-n față — nu-i un semn bun. Nu sunt deloc semne bune. Chiar și uriașul pare îngrijorat de veștile astea.

— Iubito, te rog. Trebuie să te văd.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi amintesc încet, așezându-mă pe un taburet înalt. Ce altceva mi-ai mai ascuns, Jesse?

— Ajung acasă imediat.

— O să mă facă s-o iau la goană?

— Ajung acasă imediat, repetă el și-nchide, lăsându-mă cu telefonul lui John lipit inert de ureche și cu stomacul ghem de nerăbdare.

Aproape că-mi vine s-o iau la goană chiar acum. Nesiguranța, combinată cu o teamă incredibilă, mă-mpinge să fug, dar nu ca să scap de el, pentru că gândul de a trăi fără el mă sfâșie. Dar simt un nod dureros în stomac care-mi spune că treaba asta va avea un impact major asupra vieții mele. Asupra vieții noastre.

Se aude interfonul, făcându-mă să tresar, iar John iese tropăind din bucătărie, cu ochelarii pe ochi. N-o să mă obosesc să obțin vreo informație de la el, deși știe totul. Se-ntoarce, prea tensionat pentru un tip atât de înspăimântător. Acum sunt de-a dreptul îngrijorată.

— E nevoie de mine jos. O să-ncui ușa în urma mea și n-o să dai drumul decât dacă-ți spun că sunt eu. Unde ți-e telefonul?

— Ce se întâmplă? spun și mă ridic în picioare, tremurând.

— Unde ți-e telefonul? insistă el, luându-l pe al lui din mâinile mele.

— În geantă. John, spune-mi.

Îmi răstoarnă geanta, găsindu-mi repede telefonul. Îl pune ușor pe masă și mă ridică blând pe scaun.

— Ava, nu e momentul să te certi cu mine acum. E cineva suspect la ușă și mă duc să verific. Probabil nu e nimic.

Nu-l cred. Nu-mi inspiră încredere nici tonul, nici gesturile sale. Totul îmi sugerează c-ar trebui să mă simt înfricoșată.

— Bine, zic reticentă.

Dă din cap și mă strânge afectuos de umăr, apoi iese din bucătărie. Aud ușa închizându-se. Rămân tremurând, cu gândurile zburându-mi în toate direcțiile. Nu reușesc deloc să mă calmez. Îl vreau doar pe Jesse. Nu-mi pasă ce are să-mi spună, mă doare în cot. Înșfac telefonul și alerg la etaj, în dormitor, găsind cheia de la biroul lui Jesse în sertarul meu cu

lenjerie intimă și descuind repede ușa. Știu c-o să mă simt mai bine în scaunul lui imens, ca și cum m-ar ține în brațe.

Năvălesc pe ușă, haotică și cu răsuflarea întretăiată. Dau cu ochii de o femeie ce stă în mijlocul camerei, holbându-se la peretele meu.

Ruth Quinn.

Picioarele mi se înmoaie și mă poticnesc. Inima mi se oprește în piept. Dar intrarea mea dramatică nu pare s-o sperie. Rămâne cu privirea lipită de fotografii, fără să-mi mai arunce vreo ocheadă. E vrăjită și, dacă n-ar fi existat cuvintele și reacțiile recente ale lui Jesse și John în privința acestei femei, aș crede nu doar că e îndrăgostită de mine, ci că e de-a dreptul obsedată.

Trece mult timp până când îmi dau seama că ar trebui s-o iau la fugă. Dar când dau încet cu spatele, ea se uită la mine. Pare absentă, nu mai e femeia cu ochi strălucitori și cu pielea netedă pe care o știam. Au trecut doar câteva ore de când am văzut-o, dar peste ea pare că au trecut ani întregi.

— Nu te obosi.

Vocea îi e rece și plină de lehamite. Îmi dau seama imediat că femeia asta nu e îndrăgostită de mine. Acum știu că mă urăște, cu siguranță.

— Liftul nu va merge și Casey te va opri pe scări.

Oi fi eu în stare de șoc, dar cuvintele astea le aud limpede. Îmi amintesc de Casey îmbrăcat la costum... și de înregistrarea de pe camera de supraveghere din noaptea în care am fost drogată. Mă-ntreb cum mama dracului a intrat în apartament și apoi în biroul lui Jesse. Apoi ea zăngăne un inel cu chei.

— Mi-a ușurat misiunea.

Le aruncă pe birou, iar eu aud cum clinchetele amuțesc. Nu recunosc setul de chei, dar nici nu mă mai întreb la ce folosesc.

— Prostia soțului tău și nevoia disperată a amantului meu de a mă vedea fericită aproape că au făcut toată treaba asta plictisitoare.

Privește din nou spre perete. Peretele Avei.

— Cred că e puțin obsedat de tine.

Rămân pe loc, gândindu-mă ce am de făcut. N-am nicio opțiune. Nicio scăpare. Nimeni nu va veni să mă salveze și, pentru că noul portar îi va ține

de șase, sunt total neajutorată. Ruth își trece vârful degetelor peste cele scrise de Jesse.

— Inima a început să-mi bată din nou?

Râde sinistru, iar eu mă simt și mai panicată.

— Jesse Ward, afemeiatul enervant e îndrăgostit, însurat și așteaptă gemeni? Perfect.

Știu că nu e perfect, dar a vorbit serios cu ce a spus mai devreme. E o altă amantă înfuriată, care atinge însă un alt nivel. Îl urăște și, ca urmare, mă urăște și pe mine. Această informație de o claritate înfricoșătoare și felul în care-mi privește abdomenul mă face să-mi dau seama că-i urăște și pe bebelușii. Mă simt extrem de înspăimântată și știu că și eu, și copiii mei suntem în mare primejdie.

O văd apropiindu-se, dar nu-mi dau seama că și eu mă mișc din loc. Totuși, nu o fac destul de repede, pentru că mă trezesc cu ea în fața mea în câteva clipe. Îmi mângâie burta cu mare grijă.

Apoi își retrage mâna și mă lovește. Țip, chircindu-mă ca să mă protejez. Îmi pun mâna peste burtă, încercând instinctiv să-mi protejez bebelușii. Țipă și ea, trăgându-mă de păr și scoțându-mă din biroul lui Jesse.

— Trebuia să-l părăsești, urlă ea, trântindu-mă la podea și izbindu-mă scurt cu picioarele.

Durerea mă săgetează și-ncep să plâng nestăvilit. Dacă aș putea trece peste durerea asta incredibilă și peste șoc, cred că mi-aș găsi puterea de a fi furioasă. Încearcă să ne ucidă copiii.

— Ce are nemernicul ăsta imoral de te-a făcut să rămâi cu el, târfă jalnică?

Mă ridică-n picioare și mă plesnește peste față, dar durerea înțepătoare nu mă face să-mi desprind mâinile de abdomen. Nimic n-o va face, nici măcar dorința de a mă năpusti asupra ei. Am telefonul în mână, dar nu pot risca să-mi expun burta.

Mintea mea înnebunită încearcă imediat să mă ghideze, să-mi dea ordine, dar nu pot decât să-i accept ieșirea furioasă și să mă rog că vom scăpa toți trei cu viață din povestea asta. Dacă am crezut până acum că

am ajuns în iad, acum îmi dau seama că m-am înșelat. Acesta e cel mai crunt infern.

Mă lovește cu pumnul în antebraț, urlând furioasă, și trupul meu se încovoaie de durere și teamă. N-o scap din capcana asta. Nu sunt moartă, dar expresia ei, pe care o zăresc ca prin ceață, îmi spune că nu se va opri până nu mă omoară. E nebună. Complet dezlănțuită. Ce mama naibii i-a făcut Jesse acestei femei?

Ușa de la intrare se deschide și Ruth dispare dintr-odată din fața mea. Mă zbat să mă răsucesc, ținându-mă în continuare de burtă, plângând agonizant. O văd fugind în bucătărie, apoi îl zăresc pe Jesse. Icnește din tot trupul. A alergat pe trepte. Pumnul îi e vizibil umflat. Mă studiază din cap până-n picioare cu ochi înnebuniți. Fruntea îi e leoarcă de sudoare, iar pe chip i se amestecă teroarea pură și furia sporită, care-l face să tremure din toate mădularele. Îi ia câteva clipe să se adune și-mi dau seama că nu știe dacă să rămână și să aibă grijă de mine sau să se ocupe de nebuna care ne-a pătruns în casă. Nu pot vorbi, dar mintea mea îi urlă să meargă după ea. Scot un suspin înăbușit, arătând spre bucătărie. Mă ridic instinctiv în picioare și-l urmez, chiar dacă nu e înțelept din partea mea. Acum mi-e teamă numai pentru el.

Mă opresc brusc, zărindu-l pe Jesse în celălalt capăt al încăperii. Apoi o descopăr și pe Ruth, dincolo de blatul pentru micul dejun. Formăm un triunghi perfect, gâfâind și privind de la unul la altul. Dar numai Ruth are în mână un cuțit. Scap telefonul din mână, trântindu-l zgomotos, dar asta n-o tulbură. Lama uriașă sclipește când Ruth se joacă relaxată cu ea. E-ndreptată spre mine, dar metalul ascuțit nu mă face doar să-ngheț de frică. Mă face de asemenea să-mi îndrept privirea îngrozită spre abdomenul lui Jesse.

— O, Doamne, Dumnezeule, șoptesc și știu că nu m-a auzit nimeni, din cauza gâfâielilor care umplu încăperea.

A spus că s-a întâmplat într-un accident de mașină. Așa a spus. Încerc să-mi amintesc cuvintele exacte, dar nu reușesc, pentru că nu sunt în mintea mea. Acolo e doar concluzia mută la care am ajuns de una singură. E posibil să mă înșel, dar mă-ndoiesc că mi-ar fi divulgat

motivul real — motivul care stă acum aici, jucându-se amenințător cu un cuțit pe care e gata să-l folosească. Nu cred c-ar putea exista ceva care să mă înspăimânte mai mult. Acum toți patru suntem în pericol.

— Mă bucur să te văd, Jesse, șuieră ea, îndepărtând picioarele ca să se echilibreze.

Se pregătește să atace.

— Eu nu, răspunde Jesse calm printre gâfâieli. De ce ești aici?

Ea zâmbește distant.

— Eram fericită când te-am lăsat scăldându-te în mizerie, bând până-ți pierdeai mințile și încercând să umpli golul din viața ta futând femei la întâmplare, dar tu te-ai îndrăgostit. Nu-ți pot permite să fii fericit când tu m-ai distrus.

— Am plătit înzecit pentru greșelile mele, Lauren.

Îmi iau brusc privirea de la lama strălucitoare și mă uit la fruntea transpirată a lui Jesse când aud cum i s-a adresat lui Ruth. Lauren?

— Merit toate astea.

E aproape o rugăminte și mă-njunghie direct în inimă. Încearcă să se autoconvingă că mă merită și gândul că îi cere aprobarea acestei nebune mă face să uit pentru o clipă de durerea surdă din burtă și de usturimea de pe obraz. Simt cum fierb de mânie.

— Nu, nu le meriți. Mi-ai răpit fericirea, așa c-o să ți-o răpesc și eu ție.

Flutură cuțitul spre mine, iar Jesse se foiește nervos. Ochii lui verzi și hăituiți mă privesc în treacăt, apoi se-ntorc din nou la Ruth — sau Lauren. Nici nu mai știu.

— Nu ți-am răpit eu fericirea.

— Ba da! țipă ea. Te-ai însurat cu mine, apoi m-ai părăsit!

Gem și-l privesc pe Jesse. Își mușcă buza, privind încontinuu ba la mine, ba la... fosta lui soție? A fost însurat? Mă sufoc, pentru că mintea mea refuză să priceapă informația asta. Ruth se uită la mine, revenindu-și brusc din criza de furie și zâmbind.

— Nu știai? Iată, ce surpriză. Așa se explică și de ce ai rămas cu el.

Aroganța ei, împreună cu disperarea lui Jesse, mă înnebunesc complet.

— Nimic nu ne poate despărți.

Cuvintele mele se aud în aerul tensionat și-i șterg zâmbetul de pe chip, dar îl și fac pe Jesse să se încordeze considerabil. Din expresia lui precaută și goală îmi dau seama că nu e de acord. Încep să clatin ușor din cap. Buza de jos îmi tremură. Mâna mea de pe burtă mă liniștește, dar expresia lui nu. Își plimbă privirea de la ochii la abdomenul meu și un val de disperare îi străbate chipul.

— Îmi pare rău, murmură el. Ar fi trebuit să-ți spun.

A păstrat cel mai șocant secret până la final, dar nu-mi pasă. Vorbesc serios. Nimic nu ne poate despărți.

— Nu contează, încerc eu să-l liniștesc, dar văd cum e copleșit de scepticism.

— Ba contează, șuieră Ruth, atrăgându-ne amândurora atenția asupra ei, târfa nebună care ne-a invadat viețile. Nu știe nimic, nu-i așa?

Sper că se înșală. Sper ca Jesse să-i explice să știu totul — Conacul, alcoolismul, acum ea... totul. Dar el începe să scuture din cap, sporindu-mi incertitudinile.

— Nu știe despre fiica noastră?

Camera începe să se învârtă cu mine, iar Jesse vrea să plece de pe loc.

— Stai acolo unde ești! țipă Ruth, ațintind cuțitul spre el.

— Ava...

Vrea cu disperare să ajungă la mine. Știu că mă clatin pe loc încercând să absorb această informație, iar el nu suportă să nu se poată apropia de mine. Știe că nu se poate clinti pentru că ea mă va ataca. Are o fiică? Viața mea se încheie aici și acum. E picătura care a umplut paharul din partea acestui om. Încearcă să-și ia cumva revanșa pentru lipsa de implicare din viața ei.

— Da, am fost căsătoriți și m-a părăsit când eram gravidă, șuieră ea.

— Am fost obligat să te iau de nevastă pentru că erai gravidă. Nu voiam asta și tu o știai. Aveam 17 ani, Lauren. Ne-am prostit o singură dată.

Are glasul frânt și nesigur, ca și cum ar încerca să se convingă că a făcut ceea ce trebuia.

— Nu da vina pe părinții tăi!

Ruth fierbe din nou de furie, iar mâna îi tremură necontrolat.

— Am încercat să-mi îndrept greșelile. Am încercat să-i fac fericiți.

Camera se-nvârte în continuare cu mine, iar eu încerc să pun cap la cap cele auzite. Nimic nu are logică, mai ales acum, când mă aflu în primejdie. Așa confuză și panicată cum sunt, îmi dau seama că trebuie să rămân în siguranță. Trebuie să ies de-aici. Încep să mă-ndepărtez cu spatele, sperând că atenția și furia ei vor rămâne ațintite asupra lui Jesse, iar eu voi putea scăpa. Știu că mă va urmări pe mine, nu pe Jesse. Vrea să-l pedepsească și asta va însemna că-l va face să trăiască fără mine. A pus foarte bine planul la punct, iar eu i l-am ghicit.

— Nu te mișca! țipă ea, iar eu încremenesc. Nici măcar să nu-ți treacă prin minte să fugi, pentru că-l voi înjunghia înainte să apuci să ieși pe ușă.

Amenințarea asta îmi dă complet planurile peste cap. Gândul că l-ar putea răni pe Jesse e insuportabil, chiar și după ceea ce tocmai mi s-a dezvăluit.

— Nu ai auzit cea mai tare parte, așa că ar fi frumos să rămâi ca s-o afli.

— Lauren, mârâie el amenințător.

Ea râde încântată.

— Ce? Nu vrei să-i spun tinerei tale soții însărcinate că ți-ai ucis fiica?

O ia din loc rapid, nimic nu-i va sta în cale. Știu asta pentru eu mă clatin, gata să mă prăbușesc la podea. Lumea mea tocmai a făcut implozie, împrăștiindu-se într-un milion de bucățele, laolaltă cu mintea mea șocată. Dar o văd și pe ea mișcându-se. Văd cuțitul fulgerând spre mine, cu bună știință. Și-l văd pe Jesse așezându-se între mine și cuțit. Reușește să-mi amortizeze căderea trântind-o pe Ruth la podea și pocnind-o în față cu un urlet furios. Ea râde. Târfa nebună râde, batjocorindu-l, înfuriindu-l și mai mult cu criza ei de isterie.

— N-am omorât-o eu! urlă el, plesnind-o încă o dată.

Sunetul pumnului său care izbește chipul ei vesel îmi trimite unde de șoc în tot trupul.

— Ba da. În clipa când ai urcat-o în mașina aceea, i-ai semnat condamnarea la moarte.

— N-a fost vina mea!

Se urcă pe ea, încercând să-i imobilizeze mâinile agitate.

— Carmichael n-ar fi trebuit s-o ia. Tu trebuia să ai grijă de ea! Am petrecut 5 ani într-o celulă capitonată. Mi-am petrecut 20 de ani dorindu-mi să nu te fi lăsat s-o vezi vreodată. M-ai abandonat, apoi mi-ai omorât singura bucată din tine pe care o mai aveam! N-o să te las s-o înlocuiești! Nimeni nu va mai avea o parte din tine!

Jesse urlă și, cu o ultimă lovitură de pumn, o trimite în lumea viselor. Încerc să mă ridic în capul oaselor. Jesse tremură tot de epuizare și furie. Am auzit și am înțeles fiecare cuvânt pe care l-au strigat unul la celălalt și sunt șocată. Dar, mai presus de orice, sunt tristă. Fiecare nebunie pe care am îndurat-o de când l-am cunoscut pe omul ăsta a fost justificată. Dorința lui exagerată de a mă proteja, grijile irațională și comportamentul nevrotic tocmai mi-au fost explicate. Nu crede că merită să fie fericit și, în tot acest timp, m-a protejat pe mine. Dar m-a protejat de el însuși și de bezna din trecutul său. Nu el a fost în mașină cu Carmichael. Fiica lui a fost. Toți oamenii pe care i-a iubit din tot sufletul au murit, iar el crede că e responsabil pentru sfârșitul fiecăruia dintre ei. Mi se sfâșie inima de dragul acestui bărbat.

— Nimic nu ne va despărți, suspin eu, încercând să mă ridic, dar rămân în genunchi.

Credea că asta ne va despărți, dar nu va fi așa. Sunt ușurată. De fapt, fiecare detaliu capătă acum sens.

Se ridică de pe podea și-și ațintește ochii verzi și chinuiți asupra mea.

— Îmi pare extrem de rău.

Vine spre mine, cu bărbia tremurând.

— Nu contează, îl liniștesc eu. Nimic nu mai contează.

Întind brațele spre el, pentru că vreau cu disperare să știe că-l accept cu tot cu trecutul său, indiferent cât de șocant și întunecat e acesta. Ne simțim cuprinși de un fel de seninătate, de o înțelegere mută și reciprocă și-l aștept să ajungă la mine.

Devin nerăbdătoare. Durează prea mult. Jesse pare să înainteze din ce în ce mai lent. Apoi se prăbușește în genunchi, scoate un geamăt înăbușit

și-și duce mâna la burtă, șuierând. Îl întreb, confuză, din priviri ce s-a întâmplat. Apoi își dă la o parte sacoul, dând la iveală cămașa îmbibată de sânge și cuțitul înfipt într-o parte a trupului său.

— NUUUUU! strig, găsind forța să mă ridic în picioare și să fug spre el.

Mâna îmi șovăie deasupra mânerului cuțitului, neștiind ce să fac.

— O, Doamne! Jesse!

Cade pe spate, înecându-se. Își duce mâna la rana făcută de lamă.

— O, Doamne, nu, nu, nu, nu, nu. Te rog, nu!

Mă prăbușesc în genunchi. Toată durerea din abdomen și din obraz mi se mută în piept. Mă chinui să respir. Îi ridic capul în poala mea și-l mângâi disperată pe față. Ochii lui verzi devin greoi.

— Nu-nchide ochii, Jesse, urlu înnebunită. Iubitule, ține ochii deschiși. Uită-te la mine.

Îi ține deschiși, deși cu mare efort. Geme, încercând să vorbească. Îi fac semn să tacă, lipindu-mi buzele de fruntea lui și plângând isteric.

— Ava...

— Șșșș...

Încerc să gândesc rațional și scotocesc în buzunarul sacoului său, ca să găsesc telefonul. Mă chinui să tastez numărul de urgență și apoi țip la femeia de la celălalt capăt al liniei, implorând-o să se grăbească și oferindu-i instrucțiuni. Ea încearcă să mă liniștească, să-mi spună ce trebuie să fac, dar nu o aud. Închid, distrasă de chipul palid al lui Jesse. Pare cenușiu la față, trupul nu mai are vlagă, iar buzele-i uscate sunt întredeschise. Respirația i-a devenit șuierătoare. Răsuflarea lui greoaie nu acoperă însă tăcerea bizară din jurul nostru.

— Jesse, deschide ochii! strig. Să nu-ndrăznești să mă părăsești! O să mă-nfurii la culme dacă mă părăsești!

— Nu pot..., spune și închide ochii, în timp ce trupul i se zgâlțâie.

— Jesse!

Deschide ochii din nou și-ncearcă în van să ridice brațul. Renunță și-l lasă să cadă la loc pe podea. Nu mai suport să-l aud respirând cu dificultate, așa că-i iau telefonul și mă sun pe mine. Melodia *Angel* începe să se audă de la câțiva metri distanță. Îl legăn, și nu-mi pot controla suspinele.

Când telefonul meu tace, sun din nou, la nesfârșit, iar melodia îi acoperă șuierăturile răgușite. Jesse mă privește inexpresiv. Nu e nimic în ochii lui. Caut să găsesc ceva acolo, dar nu mai e nimic.

— De nedespărțit, murmură el, apoi închide ochii, înfrânt.

— Jesse, te rog. Deschide ochii.

Încerc disperată să-l fac să-i deschidă.

— DESCHIDE-I! urlu eu, dar e în zadar.

Îl pierd.

Și știu asta pentru că și inima mea își încetinește ritmul.

Capitolul 33

N-am privit în ochii aceia preț de două săptămâni. Au fost cele mai lungi două săptămâni din viața mea. M-am mai simțit pustiită și nefericită, dar niciodată ca acum. Sunt pierdută. Sunt neajutorată. Îmi lipsește cea mai importantă parte a vieții mele. Singura mea consolare e să-i văd chipul senin și să-i ating pielea călduță.

Acum patru zile, medicul i-a scos aparatul care-l ajuta să respire. Așa că acum îi văd mai bine chipul bărbierit și palid. Dar tot nu vrea să se trezească, chiar dacă a surprins pe toată lumea respirând fără aparate, deși superficial și întretăiat. Cuțitul i-a străpuns stomacul, iar plămânii i-au cedat în timpul operației, complicând lucrurile. Acum are două semne pe trup — tăietura cea nouă și vizibilă alături de cicatricea pe care i-a făcut-o Ruth data trecută. Zilnic am asistat cum rana i-a fost îngrijită și curățată. M-am obișnuit deja cu ea, o imperfecțiune, o amintire oribilă a celei mai urâte zile din viața mea. Dar acum e o altă parte a lui, pe care o iubesc.

N-am plecat de lângă patul lui decât atunci când vezica mă amenința cu explozia. M-am spălat în câteva secunde când m-a obligat mama, dar de fiecare dată am pus-o să jure că mă strigă dacă se mișcă. Dar nu s-a

mișcat. În fiecare zi medicii mi-au spus că trebuie să avem răbdare. E puternic și sănătos, așa că are șanse, dar eu nu constat nicio îmbunătățire din ziua în care l-au lăsat să respire singur.

Îl implor în permanență să se trezească. Îl sărut neîncetat, în speranța că atingerea buzelor mele vor trezi ceva înăuntrul lui. Dar nu. În fiecare zi inima mea își încetinește bătăile, ochii îmi devin mai triști și burta îmi crește puțin. De fiecare dată când mă uit la mine, îmi reamintesc că e posibil ca bebelușii mei să nu-și întâlnească tatăl vreodată și că asta e o nedreptate mult prea mare, pe care nu vreau s-o accept.

— Trezește-te, îl implor încet și-ncep din nou să plâng. Încăpățânatule!

Aud ușa deschizându-se și o văd printre lacrimi pe mama.

— De ce nu se trezește, mamă?

Vine îndată lângă mine, îmbrățișându-mă aproape cu forța.

— Se vindecă, draga mea. Trebuie să se vindece.

— A trecut prea mult timp. Vreau să se trezească. Mi-e dor de el.

Umerii încep să mi se cutremure și-mi las capul pe pat deznădăjduită.

— Ah, Ava.

Mama e disperată, se simte neputincioasă și inutilă. Dar nu pot face pe altcineva să se simtă mai bine dacă eu însămi sunt la pământ.

— Ava, draga mea, trebuie să mănânci, spune ea cu blândețe, încurajându-mă să mă ridic de pe pat. Haide.

— Nu mi-e foame, spun eu, înfruntând-o.

— Fac o listă cu toate obrăzniciile tale și o să-i spun lui Jesse despre fiecare dintre ele când își revine, mă amenință ea, întinzându-mi o cutie cu salată, dar vocea îi tremură.

Știu că nu pot refuza la nesfârșit, dar simpla ideea că-i va face lui plăcere că mănânc e singurul motiv pentru care desfac cutia cu o mână și-ncep să culeg roșiile cherry.

— Au sosit Beatrice și Henry, scumpo.

Vocea mamei e rezervată, dar eu am trecut peste disprețul pe care-l aveam față de părinții lui Jesse. Nu mai am loc în suflet pentru alte sentimente, în afara durerii.

— Pot să intre?

Îmi doresc să pot spune nu. Îl vreau numai pentru mine, dar n-am putut împiedica ziarele să răspândească vestea că a fost înjunghiat. Știrile se află repede, chiar dintr-un capăt în altul al Europei. Au sosit la două zile după internarea lui Jesse. Mama și sora lui erau devastate, iar tatăl lui privea în gol, amuțit. Îi puteam citi regretul pe fața inexpresivă, atât de asemănătoare cu cea a lui Jesse. Am auzit toate explicațiile posibile, dar nu le-am prea înțeles pe niciuna. În orele nesfârșite pe care le-am avut la dispoziție doar pentru lacrimi și gânduri, am tras propriile mele concluzii. Unele destul de simple: faptul că Jesse s-a simțit vinovat pentru numeroasele întâmplări tragice din viața lui i-a îndepărtat pe părinții lui. Poate că au contribuit și ei, cu insistențele lor, dar cunoscându-l pe soțul meu cu trecutul lui tumultuos, știu că încăpățânarea lui a fost cauza principală a acestei rupturi. S-a distanțat de toți cei care-i aminteau de pierderile suferite și a crezut că așa vinovăția va dispărea — vinovăție pe care n-ar fi trebuit s-o simtă deloc. Nu s-a lăsat înconjurat de oameni care-l iubesc și care l-ar fi putut ajuta. M-a așteptat pe mine să fac asta. Și asta probabil că s-a petrecut cu întârziere, pentru că acum zace inert. Deși mă ucide gândul unei vieți fără el — o viață cu care m-aș putea confrunta chiar acum — aș prefera să fie teafăr și să nu-l fi cunoscut vreodată. Un gând stupid, îmi dau seama, dar nu prea am discernământ de când mă aflu aici. Mă doare capul non-stop, nodul din gât nu vrea să dispară pentru nimic în lume și chipul îmi e brăzdat de lacrimi uscate. Sunt o ruină și așa voi fi mereu, până se va hotărî să deschidă din nou ochii.

— Ava? aud glasul mamei, care apoi mă mângâie pe umăr, readucându-mă la realitate.

— Doar câteva minute, spun, dând salata la o parte.

Elizabeth nu mă contrazice, nici nu încearcă să obțină mai mult timp pentru părinții lui Jesse. I-am mai lăsat câte cinci minute pe-aici, pe-acolo, dar niciodată în particular.

— Bine, draga mea.

Dispare din cameră. Peste câteva clipe, părinții și sora lui Jesse intră în tăcere. Nu-i bag în seamă. Mă uit la Jesse și țin buzele ferecate în timp ce ei se înghesuie lângă patul lui. Mama lui începe să plângă, iar Amalie

o consolează, din câte văd cu coada ochiului. Tatăl lui îl mângâie pe față. Trei perechi de ochi, toate verzi, toate îndurerate, ațintite asupra soțului meu inconștient.

— Cum se mai simte? întreabă Henry, dând ocol patului.

— La fel, răspund eu, îndepărtându-i o șuviță blondă de pe frunte, ca să nu-l gâdile în somn.

— Dar tu, Ava? Trebuie să ai grijă de tine, spune el grav.

— Sunt bine.

— Ne lași să te scoatem la masă? întreabă el. Nu departe, la parter, la restaurantul spitalului.

— Nu-l părăsesc, zic, pentru a mia oară.

Toată lumea a încercat și a dat greș.

— Poate se trezește și eu nu sunt aici.

— Înțeleg, mă liniștește el. Atunci putem să-ți aducem ceva?

Cred că a zărit salata, dar încearcă orice. Grija lui e autentică, dar nu mi-o doresc.

— Nu, mulțumesc.

— Ava, te rog, insistă Amalie, dar eu îi ignor rugămintea și clatin din cap cu încăpățânare.

Jesse m-ar hrăni cu forța, și mi-aș dori să poată s-o facă. Ușa se deschide și intră asistenta din tura de noapte, împingând căruciorul obișnuit, pe care se află un tensiometru, un termometru și alte aparate care să-i verifice semnele vitale.

— Bună seara, zice ea zâmbind cordial. Ce mai face bărbatul ăsta superb astăzi?

Spune aceleași lucruri la începutul fiecărui schimb.

— Încă doarme, îi răspund, dându-mă într-o parte ca să ajungă mai ușor la brațul lui Jesse.

— Haideți să vedem ce se întâmplă.

Îi înfășoară bicepsul cu pânza tensiometrului, apoi apasă pe câteva butoane și declanșează umflarea automată a acesteia. Apoi îi ia temperatura, verifică datele de pe monitorul cardiac și notează toate aceste valori.

— Exact la fel. Ai un bărbat hotărât și puternic, dulceață.

— Știu, o aprob, rugându-mă ca el să reziste în continuare.

Starea lui nu s-a îmbunătățit, dar nici nu s-a înrăutățit, și trebuie să mă agăț de acest gând. Asistenta îi injectează ceva în branulă, apoi schimbă punga cateterului. După care își ia toate lucrurile și iese tăcută din încăpere.

— Te lăsăm acum, spune Henry. Ai numărul meu de telefon.

Dau din cap, îi las să mă îmbărbăteze, apoi îi privesc cum îl sărută pe rând pe Jesse. Mama lui e ultima și-i varsă câteva lacrimi pe chip.

— Te iubesc, fiule, murmură ea, aproape imperceptibil, de parcă aș putea-o condamna pentru asta.

N-aș face asta vreodată. Îngrijorarea lor e un motiv suficient ca să le accept prezența. Misiunea mea este să-l ajut pe Jesse să revină la existența de dinainte. Voi face orice, dar nu știu dacă el va mai fi în preajmă ca să-și dea seama de asta.

Cad și mai multe lacrimi.

Ridic privirea și-i urmăresc cum ies, trecând pe lângă Kate, Sam, Drew și John, care așteaptă la ușă. Ne salutăm, dar mie-mi scapă un oftat exasperat când observ că au venit alți vizitatori. Știu că toți își fac griji pentru Jesse și pentru mine, dar efortul de a răspunde întrebărilor lor îmi cere o risipă de energie pe care nu o am.

— Ești bine, fată? mormăie John, iar eu dau din cap, deși nu sunt bine deloc.

Ridic privirea și-i zâmbesc, remarcând că și-a scos bandajul de la cap. Și-a reproșat întregul incident zile-n șir. Dar ce-ar fi putut să facă atunci când Casey, iubitul lui Ruth Quinn, l-a chemat la parter sub un pretext fals și l-a prins pe picior greșit, lovindu-l în cap cu o rangă când a ieșit din lift?

— Eu nu stau mult, continuă John. Voiam doar să-ți spun că amândoi au fost aduși în fața tribunalului azi și amândoi au fost trimiși din nou în arest.

Ar trebui să fiu mulțumită, dar nu mai găsesc această forță. Am răspuns la întrebări nesfârșite din partea poliției, iar Steve m-a ținut la curent cu evoluția anchetei. E destul de simplu. Ruth, sau mai bine-zis Lauren,

este fosta soție a lui Jesse, care și-a pierdut mințile, iar Casey este iubitul ei ținut sub papuc, care a făcut exact ceea ce i-a cerut ea, încercând să-i facă pe plac.

Patru perechi de ochi mă privesc cu empatie. Deja m-am săturat de mila lor.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu am ener...

Nici nu pot termina fraza. Mă frec la ochi, obosită.

— Ava, du-te acasă, fă un duș și dormi puțin.

Kate își trage un scaun lângă mine și-mi cuprinde umerii care mi se zgâlțâie.

— Rămânem noi. Dacă se trezește, te sun imediat. Promit.

Clatin din cap. Mi-ar plăcea s-o lase baltă cu toții. Nu mă duc nicăieri fără Jesse.

— Hai, Ava. Te duc eu, se oferă Drew.

— Uite, vezi? spune și Sam. Rămânem și Drew te duce puțin acasă.

— Nu! spun, respingând-o pe Kate. Nu plec nicăieri, în pizda mă-sii, așa că încetați!

Mă uit la Jesse, așteptând să mă certe, dar el tace mâlc.

— Trezește-te!

— Bine, spune Kate ușor. O să-ncetăm, dar te rog, mănâncă, Ava.

— Kate, oftez epuizată, străduindu-mă să nu-mi ies din fire. Am mâncat niște salată.

— Bine, spune și se ridică, întorcându-se înfrântă la ceilalți. Nu știu ce să mai fac.

Sam deschide brațele și o strânge la piept. Drew mă privește cu tristețe. Îmi dau seama că probabil și el trece printr-o perioadă dificilă, pentru că are de-a face cu o femeie care s-a folosit de el ca să ajungă la iubitul meu. Am auzit ceva de la Kate, dar nu știu toată povestea. Știu însă că Drew și-a asumat întreaga responsabilitate. Nu față de Coral, ci față de copil, un lucru rezonabil din partea lui, având în vedere că ea l-a amăgit.

— O să plecăm, spune John, întorcându-se spre ceilalți și gonindu-i practic din încăpere.

Mă bucur că pleacă. Reușesc să-mi iau politicos la revedere, apoi îmi îndrept din nou toată atenția spre Jesse.

Îmi las capul pe pat. Lupt cu somnul care-mi dă târcoale. Până la urmă cedez și-nchid ochii, ajungând într-un tărâm unde nu fac nimic din ce-mi spune el, așa că e nevoit să recurgă la strategia atingerilor. Și mă atinge, mângâindu-mi părul răvășit cu palma lui mare. În vis arăt perfect, deloc obosită, deloc palidă, deloc neglijentă în pantalonii mei de pijama și cu unul dintre tricourile lui vechi, cel pe care i-am zis mamei să-l găsească în coșul cu rufe murdare și pe care nu mi l-am schimbat deloc de când sunt aici.

E un vis frumos, retrăiesc fiecare moment alături de bărbatul acesta, cu toate râsetele, pasiunea și enervarea de rigoare. Fiecare dialog și fiecare atingere dintre noi îmi tot rulează în minte. Fiecare clipă, fiecare pas pe care l-am făcut împreună, fiecare sărut. Nu ratez nicio clipă — trupul lui zvelt ridicându-se de la birou prima oară când l-am întâlnit, parfumul pe care i-l simțeam pe măsură ce se apropia de mine ca să mă sărute. Apoi atingerea lui copleșitoare, care a aprins în mine aceste senzații incredibile. Totul e atât de limpede și atât de frumos. Din momentul în care am intrat în acel birou, mi-a fost scris să fiu cu bărbatul ăsta.

— Fata mea frumoasă visează.

Nu recunosc glasul, dar cuvintele îi aparțin, așa că știu că e el. Vreau să-i răspund, vreau să-i povestesc atâtea lucruri, dar din cauza disperării nu-mi găsesc propria voce. Așa că mă mulțumesc cu ecoul vorbelor sale și cu mâna lui care-mi mângâie cu blândețe obrazul.

Un sunet prelung mă trezește din somnul meu și ridic brusc capul, cu optimism. Dar ochii lui sunt tot închiși, iar mâinile-i sunt în același loc — una în mâna mea și cealaltă inertă, peste marginea patului. Sunt dezorientată și tresar când aud acel zgomot deranjant, apoi îmi dau seama că e perfuzia care s-a terminat. Mă ridic ca să chem asistenta, dar sar speriată când aud un geamăt înăbușit. Nu știu de ce m-am speriat, e un geamăt de-abia perceptibil, deloc înfricoșător, dar inima mi-o ia oricum la galop. Îi privesc cu atenție chipul, gândindu-mă că poate a fost o închipuire.

Apoi ochii i se mișcă însă pe sub pleoape și bătăile inimii mele accelerează. Îmi vine să mă ciupesc ca să mă asigur că nu dorm încă. Cred c-o

și fac, de altfel, pentru că simt o durere ascuțită, care străpunge amorțeala cauzată de suferința mea interioară.

— Jesse? șoptesc, zgâlțâindu-l ușor de umăr, deși știu că n-ar trebui să fac asta.

Geme din nou și-și mișcă picioarele sub cearșaful de bumbac. Se trezește.

— Jesse?

Ar trebui să chem asistenta, dar n-o fac. Ar trebui să-nchid aparatele, dar nici asta nu fac. Ar trebui să vorbesc în șoaptă, dar n-o fac.

— Jesse! spun, zgâlțâindu-l încă puțin.

— Ce gură mare ai, se plânge el, cu glas frânt și răgușit, strângând ochii cu putere.

Mă-ntind și închid aparatul.

— Jesse?

— Ce-i? mormăie el iritat, ducându-și mâna la cap.

Toate temerile, toate senzațiile dureroase mi se scurg din trup și mă-nconjoară lumina. O lumină strălucitoare. Lumina speranței.

— Deschide ochii, îl implor.

— Nu, mă dor.

— O, Doamne.

Mă simt incredibil, dureros de ușurată. Bucuria mă copleșește, readucându-mă la viață.

— Încearcă, îl rog, pentru că trebuie să-i văd ochii.

Mormăie încă puțin și-mi dau seama că se chinuie să-mi îndeplinească dorința absurdă. Iar eu nu-i spun să se oprească. Trebuie să-i văd ochii.

Și iată-i.

Nu sunt la fel de verzi sau de captivanți ca în trecut, dar au viață în ei și încearcă să se obișnuiască iar cu lumina palidă din încăpere.

— Ce mama naibii.

N-am fost niciodată mai fericită să aud vorbele astea. E Jesse cel bine cunoscut. Mă arunc ca o nebună peste el, sărutându-l pe chipul bărbos, și mă opresc doar când șuieră de durere.

— Scuze! spun îndepărtându-mă și deranjându-l și mai mult.

— Ce mama dracului, Ava, spune schimonosindu-se și închide ochii la loc.

— Deschide ochii!

Mă ascultă, iar eu sunt nespus de bucuroasă când îl văd încruntându-se la mine.

— Atunci nu mă mai lovi, femeie!

Nu cred c-am fost vreodată atât de fericită. Arată îngrozitor, dar mă mulțumesc cu el și așa. Nu-mi pasă. Poate să-și păstreze barba dezordonată. Poate să înjure în preajma mea în fiecare clipă din fiecare zi.

— Credeam că te-am pierdut.

Suspin din nou, de data asta copleșită de ușurare, și-mi ascund fața devastată între palme.

— Iubito, te rog nu mai plânge când știi că nu pot face nimic în privința asta.

Îl aud mișcându-se și înjurând.

— Ce pizda mă-sii!

— Nu te mai mișca! îl cert eu, ștergându-mi obrajii și împingându-l ușor de umeri.

Nu protestează. Se lasă pe perne cu un oftat epuizat, apoi ridică brațul și se uită la branulă. Apoi privește confuz la toate aparatele din jurul lui. Începe să-nțeleagă ce se petrece și ridică brusc capul, cu ochii larg căscați și plini de spaimă.

— Te-a rănit, izbucnește el, chinuindu-se să se ridice în capul oaselor, în ciuda durerii. Copiii!

— Suntem OK, îl liniștesc eu, obligându-l să se întindă la loc.

Dar e dificil. Are o putere incredibilă, izvorâtă din faptul că pricepe ce s-a întâmplat.

— Jesse, suntem bine cu toții. Întinde-te.

— Sunteți bine? întreabă, ridicând mâna și mângâindu-mi fața. Spune-mi că sunteți bine.

— Eu sunt bine.

— Și bebelușii?

— Am făcut două ecografii.

Îi duc mâna la burta mea. Asta îl relaxează complet, alături de vorbele mele. Închide ochii și-l las să se odihnească, deși îmi vine să-l îmboldesc să-i deschidă la loc.

— Ar trebui să chem asistenta.

— Nu, te rog. Lasă-mă să-mi revin înainte să-nceapă să mă înțepe.

Își duce mâna la ceafa mea, trăgându-mă în tăcere spre el.

— Nu vreau să-ți fac vreun rău, protestez eu, dar el mă trage și mai tare. Jesse.

— Atingere. Fă cum ți se spune! se răstește el.

Chiar și acum, când are dureri, e imposibil.

— Te doare rău? îl întreb, dându-mă la o parte.

— Cumplit.

— Mă duc să chem asistenta.

— Mai târziu. Stau bine.

— Ba nu, nu stai.

Aproape că-mi vine să râd. Mă sprijin ușor de el, având grijă să nu-i ating rana. Eu nu stau deloc comod, dar el e fericit, așa că accept situația. Îi dau cinci minute, apoi chem asistenta și el nu are ce să facă în privința asta — măcar o dată în viața lui.

— Mă bucur că ești aici, murmură el, irosind energie prețioasă ca să se răsucească spre mine și să mă sărute. Aș fi cedat dacă nu ți-aș fi auzit vocea sfidătoare.

— M-ai putut auzi?

— Da, era bizar și al naibii de enervant că nu-ți puteam spune să taci. O să faci vreodată cum ți se spune?

Vocea lui nu e deloc amuzată. Mă face să zâmbesc.

— Nu.

— Așa credeam și eu, oftează el. Am câteva lucruri să-ți povestesc.

Aceste cuvinte mă fac să mă încordez.

— Ba nu, nu ai, izbucnesc eu, încercând să mă desprind de el ca să chem asistenta, dar nu mă lasă să plec.

— La naiba! șuieră el. La naiba, la naiba, la naiba, la naiba!

Se luptă cu mine nebunul ăsta, iar eu cedez, mai îngrijorată pentru soarta lui decât el însuși.

— Stai aici și ascultă, spune el tăios. Nu pleci nicăieri până nu-ți povestesc despre Rosie.

Numele acesta n-ar trebui să însemne nimic pentru mine, dar înseamnă. Înseamnă o durere nesfârșită și ani întregi de chin. Trebuia să-mi povestească asta de multă vreme. Ar fi fost o explicație pentru purtarea lui nevrotică.

— Lauren era fiica unor buni prieteni ai părinților mei, începe el, iar eu îmi iau inima-n dinți, pentru că voi auzi întreaga poveste.

Nu doar partea despre fiica sa, pe care aș vrea s-o aflu, dar și cea despre nebuna care era să-l răpească de lângă mine.

— Sunt sigur că-ți imaginezi stilul — educați, bogați și foarte respectați în comunitatea de snobi pe care trebuia s-o tolerăm. Ne-am tras-o o dată și a rămas gravidă. Aveam 17 ani, eram tineri și proști. Îți imaginezi ce scandal a urmat? De data asta chiar o făcusem lată.

Se foiește, tresărind și înjurând. Îmi imaginez și nu trebuie să-mi spună mai multe, dar nu spun nimic și-i ascult în continuare poveștile din anii aceia îngrozitori.

— S-au organizat întâlniri de urgență între familiile noastre, iar tatăl lui Lauren mi-a cerut s-o iau de nevastă ca să nu se afle vestea și să ne distrugă pe toți. Nu trecuse mult de la moartea lui Jake și am acceptat, în speranța că așa le voi intra în grațiile părinților mei.

Închid ochii și încerc să-mi imaginez, amintindu-mi vizita la părinții mei și reacția lui când mama a sugerat că m-a luat de soție pentru că sunt însărcinată.

— Un mariaj aranjat? întreb eu.

— Da, dar familiile noastre au reușit să convingă pe toată lumea că suntem îndrăgostiți la culme.

— Ea era, șoptesc, știind încotro se îndreaptă povestea asta.

— Și eu nu, adaugă el încet. Ne-am căsătorit și m-am mutat la moșia părinților ei în decurs de o lună. Toată lumea era fericită, mai puțin eu.

Degetele lui mi se joacă în păr. Inspiră dureros, apoi continuă.

— Carmichael mi-a oferit o soluție de ieșire și în cele din urmă mi-am făcut curaj să pun punct acestei farse diabolice. Dar când s-a născut Rosie, eram hotărât să fiu un tată bun. Fetița aia era singura persoană de pe întreaga planetă care mă iubea așa cum eram, fără așteptări și presiuni. Mă accepta cu inocența ei. Nu conta că era doar un bebeluș.

Toate astea mă umplu de o mândrie imensă, dar povestea asta nu are un final fericit. Și asta mă sfâșie.

— Era fetița lui tata, spune el cu duioșie. În mintea ei nu aveam cum să greșesc. Asta m-a ajutat să-mi revizuiesc stilul de viață pe care-l adoptasem cât timp Lauren fusese însărcinată. Carmichael a găsit cel mai bun avocat ca să încerce să-mi obțină custodia unică pentru că știa că fetița era salvarea mea. Dar familia lui Lauren mi-a scos toate secretele la lumină — Jake, Conacul, stilul meu de viață de când am părăsit-o pe Lauren până la nașterea lui Rosie. Nu aveam nicio speranță.

— Părinții tăi se mutaseră deja în Spania? întreb eu.

Râde încetișor, mișcându-se puțin.

— Da, scăpaseră de rușinea pe care o adusesem familiei.

— Te-au abandonat, șoptesc eu.

— Voiau să merg cu ei. Mama m-a implorat, dar n-o puteam lăsa pe Rosie non-stop cu familia aia. Ar fi fost considerată un copil ilegitim, deși mă avea pe mine. Nu puteam accepta.

— Și apoi?

— Rosie avea trei ani, iar eu am făcut cea mai mare greșeală din viața mea.

Face o pauză. Știu că-și mușcă buza de jos.

— M-am culcat cu Sarah, spune el încet.

— Sarah?

Mă încrunt. Ce rol joacă Sarah în povestea asta?

— Carmichael și Sarah erau împreună.

— Serios?

Mă-ndepărtez de el și, de data asta, mă lasă s-o fac. Își mușcă buza și-și ține respirația.

— Sarah și Carmichael? Dar credeam că era un afemeiat.

— Era. Dar avea o iubită, spune el, tresărind când inspiră, și un copil.

— Poftim? fac eu, ridicându-mă în capul oaselor. Continuă, îl îndemn.

Povestea nu urmează cursul la care mă așteptam. Jesse inspiră încă o dată, prelung și dureros. Ar trebui să-i spun să se oprească și să se odihnească, dar nu fac asta.

— Carmichael a intrat peste mine și Sarah. Și-a ieșit din minți, a luat fetele și a plecat.

O, Doamne-Dumnezeule.

— Fetele? întreb, dar nu știu de ce — înțeleg la cine se referă.

— Rosie și Rebecca.

— Rosie a ta și Rebecca a lor, șoptesc. Accidentul de mașină?

Dă ușor din cap și strânge din ochi.

— Nu doar că mi-am omorât unchiul și fiica. I-am omorât și copilul lui Sarah.

— Nu, scutur eu din cap. Nu poate fi vina ta.

— Eu cred că deciziile mele idioate au fost cauza tuturor tragediilor, Ava. Am dat-o de atâtea ori în bară și am plătit pentru asta, dar acum, că te am pe tine, e altceva. Dacă iau din nou o decizie greșită? Dacă o dau din nou în bară? Dacă nu mi-am ispășit încă greșelile?

Este limpede că-și dorește să se împace cu sine însuși și cu toată lumea. Trăiește în teroare, dar e cu mult mai rău decât mi-am imaginat vreodată. Se învinovățește pentru orice și poate că nepăsarea lui a jucat un mic rol, dar, una peste alta, nu el e de vină. Nu el conducea mașina care l-a lovit pe Jake. Nu el conducea mașina în care se aflau fetele. Nu voia să se însoare, dar voia să fie un tată bun. Prea multe „dacă" și „dar". Iar Sarah? Asta m-a dat pe spate definitiv. Avea un copil cu Carmichael, dar era îndrăgostită de nepotul iubitului ei? Să-i ia naiba, lucrurile astea sunt prea complicate. Relația ciudată dintre Jesse și Sarah îmi e acum clară. Se simte îndatorat față de ea. Nu mai are nimic și după ce și-a pierdut fiica și iubitul a căutat consolare la Conac, așa cum a făcut oarecum și Jesse. Două suflete torturate, înecându-și durerea în lovituri de bici, sex, băutură, dar niciodată unul în celălalt. Asta a fost alegerea lui Jesse. Nu a lui Sarah.

— Ai plătit cu vârf și îndesat.

Îi privesc abdomenul. A plătit fizic și mental și a devenit nebunul obsedat de control care are din nou ceva de care să-i pese.

Pe mine.

— Când ți-a mai făcut Lauren rău? întreb, pentru că am nevoie de ultima piesă din puzzle-ul ăsta imens.

— După moartea lui Rosie, a încercat din răsputeri să mă convingă că avem nevoie unul de altul. A fost mereu un pic imprevizibilă, dar când i-am tot respins avansurile, a luat-o razna de tot. Ca o obsedată, ca o criminală în serie.

Îmi zâmbește, sugerându-mi că sunt norocoasă că nu i-am căzut victimă. Eu nu pot zâmbi. A încercat să-l ucidă de două ori. Nu e nimic de râs.

— A rămas gravidă intenționat?

— Probabil.

— Și te-a înjunghiat?

— Da.

— A ajuns la închisoare?

— Nu.

— De ce?

Jesse oftează din nou.

— Familia ei a ajutat-o să scape basma curată și a ținut-o departe de mine în schimbul tăcerii.

— Dar uite ce ți-a făcut, spun și arăt spre vechea cicatrice. Peste asta cum ai trecut?

— E destul de superficială. De data asta s-a descurcat mai bine, spune privindu-și abdomenul.

— Nici nu te-ai dus la spital, nu-i așa?

Sunt oripilată. E o cicatrice urâtă și nu e deloc superficială.

— Cine te-a cusut?

— Tatăl ei. Era doctor.

— O, Doamne! spun și mă prăbușesc pe scaun. Și unde erau părinții tăi când se întâmplau toate astea?

Vorbesc ca o mahalagioaică, dar, pentru numele lui Dumnezeu, unde se termină povestea asta?

— Se întorseseră deja în Spania.

— Jesse...

Tac brusc, încercând să-mi dau seama ce ar trebui să spun înainte să izbucnesc. Ca de obicei, sunt mută. Omul ăsta mă amuțește definitiv.

— Mama ta în Spania, spun, storcându-mi mintea. A doua șansă?

Nu a vorbit deloc despre Jake. Se referea la copilul pierdut al lui Jesse — șansa ca el să fie din nou un tată bun.

— Acum știi chiar totul.

Vocea lui seacă e tot dezarticulată. Mă privește în ochi.

— Mă părăsești?

Dacă inima mi se rupea deja de dragul lui, acum e de-a dreptul sfâșiată. Întrebarea aceea simplă, perfect rațională și tonul lui nesigur mă fac să-mi dea lacrimile.

— Uită-te la mine, îi cer tăios, iar el se uită, văzând cât sunt de rănită.

Mă doare și lacrimile mi-o iau la vale nestăvilite. Și lui la fel. Știu acum că sunt salvarea lui. Sunt calea lui spre mântuire. Sunt îngerul lui.

— De nedespărțit, spun suspinând, zdrobită de tristețe pentru bărbatul ăsta.

Două săptămâni de chin au fost înlocuite de fericire, iar acum de tristețe. Oftează, nu-mi dau seama dacă de durere sau de ușurare.

— Ia-mă în brațe, mă roagă el, întinzându-mi un braț slăbit.

Lipsa atingerii îl va ucide, mai ales că îndeplinirea dorinței sale depinde de mine. Mă apropii ușor de pat și mă așez cu grijă, printre fire și tuburi. Mă trage mai aproape.

— Jesse, ai grijă.

— Mă doare mai mult dacă nu te ating.

Îmi trage fața spre chipul lui, iar eu îi șterg o lacrimă, apoi îl mângâi pe obrazul bărbos.

— Te iubesc, spune încet, lipindu-și ușor buzele de ale mele.

— Mă bucur.

— Nu spune asta, zic, retrăgându-mă și aruncându-i o privire dezamăgită. Nu vreau să spui asta.

E de-a dreptul derutat.

— Dar sunt.

— Nu asta spui de obicei, șoptesc, trăgându-l ușor de părul crescut, iar gestul meu îl face să surâdă.

— Spune-mi că mă iubești, mă roagă el, folosindu-se de toată energia pe care o are ca să pară serios.

— Te iubesc, zic imediat, iar el îmi aruncă zâmbetul acela larg și glorios, rezervat mie.

E cea mai grozavă priveliște, chiar dacă surâsul e însoțit de lacrimi, iar Jesse pare epuizat.

— Știu, spune și mă sărută dulce.

Apoi geme de durere, după care depășește momentul dificil și mă sărută din nou.

— Mă duc să chem asistenta, îi spun pe un ton ferm. Ai nevoie de niște analgezice.

— De tine am nevoie, mormăie el. Tu ești vindecarea mea.

Mă dezlipesc cu greu de buzele lui, mă ridic și-i cuprind fața în mâini.

— Atunci de ce te tot încordezi și gemi?

— Pentru că mă doare, în pizda mă-sii, recunoaște el.

Îl sărut din nou și mă desprind de el, rearanjându-i cearșafurile peste mijloc. Deși e oribil să-l văd atât de slab și neajutorat, mă bucură gândul că voi putea avea grijă de el. Îl voi îngriji, și nu are cum să se împotrivească.

— De ce zâmbești? întreabă el, ridicând brațele și permițându-mi să-i aranjez așternutul.

— De nimic, spun și apăs, în sfârșit, butonul ca să vină asistenta.

— O să-ți placă asta la nebunie, nu-i așa?

Zâmbesc larg când îi văd mutra nemulțumită. E ditamai omul, masiv și puternic, iar acum s-a transformat într-un biet suflet slab și rănit. O să-i fie foarte greu.

— Eu sunt șefa.

— Nu te obișnui cu asta, mormăie el, exact când ușa se deschide și intră asistenta.

— Ah! Vai de mine!

Vine lângă pat și verifică aparatele, luându-i pulsul lui Jesse.

— Bine ai venit printre noi, Jesse, spune ea, dar el mârâie și privește în tavan.

O să urască povestea asta.

— Te simți amețit?

— Ca naiba, confirmă el. Când pot pleca acasă?

Dau ochii peste cap, iar asistenta izbucnește în râs.

— Hai să nu ne grăbim. Ochii, te rog.

Scoate lanterna subțire din buzunar și așteaptă ca Stăpânul meu cel irascibil să-și îndrepte ochii verzi spre ea. O văd cum se poticnește când îi vede privirea.

— Soția mi-a povestit totul despre ochii ăștia, spune ea, cercetându-i pe rând cu lanterna. Chiar sunt deosebiți.

Zâmbesc cu mândrie și mă ridic pe vârful degetelor, descoperind că și el surâde cu gura până la urechi.

— Doar despre asta v-a povestit, doamnă asistentă? întreabă el cu obrăznicie.

Femeia jovială ridică din sprânceană.

— Nu, mi-a spus și despre zâmbetul ăsta fermecător. Vrei să te spăl?

El se strâmbă, retrăgându-se, iar pe mine mă pufnește râsul.

— Nu, o să fac duș, zice el, privindu-mă înspăimântat.

— Nu se poate, tinere. Trebuie să te vadă medicul și să-ți scoatem cateterul, îl pune ea la punct.

Groaza lui se amplifică atunci când asistenta ridică niște fire ca să-i arate obstacolul. Spaima de pe chipul lui arătos și bărbos e un peisaj demn de admirat.

— Ce mama naibii, mormăie, lăsându-și capul pe pernă și închizând ochii, ca să-și ascundă stânjeneala.

— Mă duc după doctor, spune ea chicotind, apoi iese, lăsându-mă cu soțul meu cel neajutorat.

— Scoate-mă de aici, iubito, mă imploră el.

— Nici gând, Ward.

Îi torn apă într-un pahar de plastic cu pai și i-l duc la buzele uscate.

— Bea.

— E îmbuteliată? întreabă el, privind carafa.

— Mă îndoiesc. Nu mai fi atât de snob și bea, îi spun, iar el soarbe câteva înghițituri.

— Să n-o lași pe asistenta aia să mă spele cu buretele.

— De ce nu? întreb, punând paharul pe noptieră. E meseria ei, Jesse. Și și-a făcut treaba foarte bine în ultimele două săptămâni.

— Două săptămâni? se răstește el. Am stat două săptămâni în comă?

— Da, dar mie mi s-a părut că au trecut două sute de ani.

Mă sprijin de pat și-l iau de mână, învârtindu-i gânditoare verigheta.

— Să nu mi te mai plângi vreodată că ai avut o zi grea și interminabilă.

— Bine, spune el. Jos acolo nu m-a spălat ea, nu-i așa?

Zâmbesc.

— Nu, eu te-am spălat.

Rămân surprinsă când ochii îi sclipesc și se bosumflă în joacă. Cum se poate gândi la așa ceva?

— Deci cât timp am zăcut aici, gol și inconștient, tu m-ai... pipăit?

— Nu, te-am spălat.

— Și nu m-ai atins unde nu trebuie?

— Sigur că te-am atins.

Îi cuprind capul cu mâinile și-mi apropii fața de mutra lui arogantă.

— A trebuit să-ți ridic scula bleagă ca să ajung la testiculele alea inerte.

Nu-mi pot abține un zâmbet larg, pentru că ochii lui, mai devreme căscați, se-ngustează înfricoșător. Acesta e bărbatul care se mândrește cu trupul lui și cu abilitățile sale sexuale. N-ar trebui să-l torturez în felul ăsta.

— Sunt în iad, mormăie el. Ăsta e iadul pe pământ. Adu-mi un doctor. Mă duc acasă.

— Nu te duci nicăieri.

Îl sărut nevinovat și-l las bombănind, ducându-mă la toaletă. E prima oară în viața mea probabil când merg acolo cu un zâmbet larg pe față. Inima îmi bate cu putere în piept. Cred c-o să-i doară capul pe bebelușii din cauza asta.

Când revin în rezervă, medicul îl examinează pe Jesse. Rămân deoparte, ascultând întrebările și răspunsurile monosilabice schimbate de cei doi. Mă uit cu atenție cum doctorul acoperă rana și scoate drenele. Pare mulțumit de cum s-a vindecat și de vivacitatea lui Jesse. Însă nu pare prea grăbit să-i scoată cateterul. Nici măcar cele cinci minute de dialog încins nu-l pot convinge.

— Poate mâine, spune el, încercând să-l calmeze pe Jesse. Să vedem dacă mâine ești în stare de o mică plimbare. De-abia ți-ai revenit, Jesse.

— Și chestia asta?

Jesse arată spre acul din brațul lui, dar doctorul clatină din cap, iar Jesse pufnește nemulțumit. Apoi medicul iese, iar eu mă așez la loc pe scaun.

— Cu cât ești mai cooperant, cu atât o să pleci mai repede de-aici.

— Pari obosită, zice el, schimbând vorba. Mănânci suficient?

— Da, spun, dar îmi înfig degetele trădătoare în părul lui, dându-mă de gol.

— Ava, geme el. Du-te și mănâncă acum ceva.

— Mama mi-a dat o salată. Nu mi-e foame.

Cască ochii când aude de mama. Știu ce va urma.

— Ce le-ai spus?

— Totul, recunosc eu.

I-am povestit mamei bâlbâindu-mă, în timp ce ea mă consola. A fost foarte înțelegătoare. Ce ciudat!

— În afara celor patru zile în care ai dispărut.

Dă din cap gânditor. Cred că știe că nu aveam cum să evit asta.

— Bine, spune încet. Du-te și mănâncă.

— Nu mi-e foa...

— Nu mă face să repet, domniță, se răstește el, pentru că, așa cu punga de pipi după mine, te car la restaurant cu mâna mea și-ți îndes niște mâncare pe gât!

Mă opresc din argumente. Chiar nu mi-e foame, dar știu că s-ar putea ține de cuvânt. Așa că-mi ridic trupul ostenit de pe scaun și iau bancnota de 20 de lire pe care mi-a lăsat-o tata pe noptieră.

— Îți aduc și ție ceva.

— Nu mi-e foame.

Nici măcar nu se uită la mine. E pierdut în gânduri. Îi e rușine, deși n-ar trebui. Eu nu sunt, deci nici el n-ar trebui să fie.

Îmi ascund uimirea în fața replicii sale tăioase. N-o să mă cert cu el pentru că n-aș ajunge nicăieri, iar el s-ar stresa degeaba. O să-i cumpăr ceva și-o să-l hrănesc cu forța dacă refuză să mănânce.

Starea lui irascibilă și bosumflarea mea nu pot șterge totuși fericirea care mă inundă. Aroganța și felul lui de a mă provoca sunt un semn că Jesse al meu s-a întors. Nu l-aș vrea altfel nici în ruptul capului.

Capitolul 34

Mă târăsc pe coridorul spitalului, până la un Dairy Milk. Mă simt mult mai bine pe dinăuntru, mai vie și mai trează. Dar trupul meu nu e de acord cu mintea. Are nevoie de odihnă.

Mă-ntorc spre rezerva lui Jesse și mă opresc brusc când o văd pe Sarah dând târcoale pe la ușă. Vrea să apese clanța, dar se trage înapoi, apoi se răsucește, vrând să plece. Mă zărește și încremenește. Pare jenată și nelalocul ei. N-am văzut-o de când Jesse a fost internat. Credeam că va păstra distanța, dar acum, când o văd rătăcind pe hol, îmi dau seama că probabil e aici de zile întregi. Știu că dacă aș fi văzut-o înainte, m-aș fi supărat, dar acum nu. Pentru că știu ceea ce știu. N-o s-o iert vreodată pentru ce a făcut, dar, dat fiind faptul că i-am aflat trecutul, n-aș fi om dacă n-aș simți un strop de milă pentru femeia asta. Și-a pierdut copilul. E o tragedie. Și-a pus o mască pentru a se proteja. Îl voia pe Jesse. A descoperit un motiv care-i unea și o consolare reciprocă, în timp ce pentru el era o vinovăție — totul s-a petrecut pentru că a decis să se culce cu ea. Două suflete îndurerate care s-au folosit reciproc în feluri diferite, doar că Jesse și-a găsit salvarea în altă parte. Iar Sarah încă vrea ca el să fie salvarea ei.

— Te simți bine? o-ntreb, neștiind ce altceva să-i spun.

Am șocat-o cu întrebarea mea. Pare că mai are puțin și plânge, dar se străduiește să pară puternică. Îmi dau seama imediat că ea nu știe că Jesse s-a trezit. Sunt sigur că John a ținut-o la curent, dar nici el nu știe.

— Și-a revenit.

Ridică ochii spre mine, șocată.

— E bine?

— Va fi, dacă va asculta de medic, idiotul încăpățânat.

Îi arăt borcănelul cu unt de arahide pe care l-am găsit la restaurant.

— Și dacă mănâncă.

Zâmbește. E un surâs nervos.

— Sper că ăla nu e singurul.

— Mai am zece, zic, arătându-i plasa care-mi atârnă de braț. Dar nu e Sun-Pat, deci probabil o să-l refuze.

Râde, dar se oprește brusc. Își imaginează că nu se cuvine. Probabil are dreptate. Nu că situația n-ar fi amuzantă, ci pentru că râde împreună cu mine.

— Știu totul, Sarah.

Vreau să afle că empatia mea se trage din lucrurile pe care le-am aflat de curând.

— N-o să uit vreodată ce-ai încercat să ne faci, dar cred că înțeleg de ce ai făcut-o.

Buzele ei roșii se întredeschid. Pare șocată.

— Ți-a spus?

— Despre fetița ta. Despre Rosie. Despre Carmichael, despre accident și despre motivul pentru care copiii erau cu Carmichael de la bun început.

— Ah, spune, cu ochii în linoleumul albastru de pe podea. Asta ne-a aparținut nouă dintotdeauna.

Se referă la poveste, la legătura dintre ei. Pe care eu am tăiat-o. Femeia din fața mea a emanat întotdeauna încredere în sine și aroganță, iar eu am redus totul la purul adevăr. Nu înseamnă nimic și o știe. Chiar mi-e milă de ea. Îmi pare rău că am tot ce-și dorește ea, alături de

bărbatul cu care ar vrea să aibă aceste lucruri. A-ncercat să se sinucidă, dar asta nu mă face să mă dau la o parte. Nimic nu mă va face vreodată să mă dau la o parte. Nici foste iubite mânioase, nici vreun club erotic de lux, nici problemele cu alcoolul, nici vreo fostă soție dusă cu pluta, nici șocul pierderii unei fiice, nici dezamăgirea lui Sarah. Nici nebunia care ne înconjoară din toate aceste motive. Bărbatul ăsta mi-a pus în cale tot felul de provocări, iar eu tot nu vreau să plec de lângă el. Suntem de nedespărțit.

— Pot să-l văd? întreabă încet. O să-nțeleg dacă spui nu.

Așa ar trebui să fac, dar mi-e milă de ea. Trebuie să închidem cu toții episodul acesta, inclusiv ea.

— Sigur. O să aștept aici.

Mă așez pe un scaun de plastic și o urmăresc cum dispare în rezervă. Nu vreau să aud ce vor vorbi. Îmi pot imagina însă, așa că prefer să-mi termin batonul de ciocolată, pentru că trupul meu are nevoie de o doză de zahăr.

— Ava?

Ridic privirea și le văd pe mama și pe sora lui Jesse apropiindu-se în grabă pe coridor.

— Bună, spun cu gura plină de ciocolată, făcând semn că nu pot zice mai multe.

— Asistenta ne-a spus că s-a trezit. Jesse s-a trezit.

Beatrice se uită spre ușă, apoi înapoi la mine. Dau din cap și mestec repede, ca să-i ofer informațiile de care are nevoie.

— E bine. Irascibil, dar e OK.

— O, mulțumesc, Iisuse! spune ea, răsucindu-se și îmbrățișând-o pe Amalie. O să fie bine.

Amalie îmi zâmbește peste umărul mamei sale.

— Irascibil?

— Sau căpos — cum vrei să-i zici, spun, ridicând din umeri și zâmbind, iar ochii ei verzi sclipesc.

— Căpos, fără-ndoială, zice ea, ținându-și mama înlăcrimată în brațe. Mă bucur să văd că mănânci.

Mă uit la ambalajul ciocolatei pe care am înghițit-o și zâmbesc. Mă gândesc cât e de bine să mănânci. Ar mai intra una, fără mare efort.

— Unde e Henry? întreb.

— Parchează mașina. Te deranjează dacă intrăm la el? întreabă Amalie.

Îmi dau brusc seama că Jesse nu știe că ei sunt aici. Și habar nu am cum să abordez situația. După ultima întâlnire cu părinții lui, ar trebui să-l țin departe de o situație posibil stresantă pentru el. Dar îmi dau seama că de data asta nu are cum scăpa. Și deși e un risc enorm, știu că e singura ocazie de a-i avea pe toți la un loc în aceeași încăpere. Va trebui să asculte. Dacă nu-i place ce aude, asta e, dar am văzut că familia lui suferă. Am văzut-o limpede, în ciuda durerii mele. Acum e momentul ca toate greșelile să fie îndreptate, indiferent cine e vinovat. Asta e speranța mea, dar alegerea îi aparține. Și-l voi susține, orice decizie ia.

— N-am apucat să-i spun că sunteți aici, explic eu. După ce s-a trezit, l-au vizitat doctorii, iar acum o prietenă e la el.

— Poți să faci tu asta? spune Beatrice, desprinzându-se de Amalie și scoțând o batistă din buzunarul puloverului. Poți să-i spui că suntem aici?

— Sigur, dar...

— Nu vrem să-l supărăm, deci nu insistăm, o-ntrerupe Amalie.

— O să-ncerci, totuși, mă roagă Beatrice, luându-mă de mâini. Te rog, fă un efort pentru mine, Ava.

— Voi face.

Simt presiunea, dar și disperarea care răzbate din toată ființa sa. Eu sunt calea spre împăcarea cu fiul ei. O știe, o știe și Amalie, și eu o știu.

Ușa se deschide și Sarah iese din rezerva lui Jesse. A plâns și ridică mâna pentru a se șterge la ochi. Atunci mâneca i se înalță și-i văd bandajele din jurul încheieturii. Văd cu uimire cum mamei lui Jesse i se face pielea de găină. Sarah casă larg ochii secătuiți de lacrimi.

— Beatrice? bolborosește ea, închizând ușa.

— Ce dracu' cauți aici, curvă răzbunătoare? se răstește cu răceală mama lui Jesse.

E clar că Beatrice știe de relația lui Jesse cu Sarah și de evenimentele care au urmat — evenimente care i-au răpit nepoata.

— Mamă! strigă șocată Amalie.

Și eu sunt șocată. Și Sarah e șocată. Apoi ușa rezervei lui Jesse se deschide brusc și-l văd stând în prag, la fel de șocat. Oftez și mă reped spre el, observând că e înfășurat într-un cearșaf subțire și că și-a târât perfuzia și cateterul după el.

— Jesse, pentru numele lui Dumnezeu!

— Mamă? face el confuz și puțin instabil.

Fața schimonosită de furie a mamei lui Jesse se îmblânzește când își vede fiul atât de palid.

— O, Jesse, tembelule. Treci înapoi în pat imediat!

Acum sunt și mai șocată. Ridic privirea și văd cum uimirea îi cuprinde chipul bărbos. Mă răsucesc și o zăresc pe Beatrice care se luptă cu instinctul matern care-i spune să-l bage în pat cu mâinile ei. Habar n-am ce să fac în situația asta. Are dreptul să-i spună așa ceva? E o fază incredibil de ciudată. O văd pe Sarah dispărând discret, apoi pe Amalie și pe Beatrice studiindu-l îngrijorate pe Jesse, așa că mă trezesc repede la realitate.

— Lasă-mă doar cinci minute, Beatrice, spun, împingându-l pe Jesse înapoi în rezervă și închizând ușa în urma mea. Ce crezi că faci aici? Treci în pat!

Deschide gura să protesteze, dar o închide repede la loc când începe să se legene.

— Ah, rahat!

N-am cum să-l prind.

— Rahat, rahat, rahat!

Îmi arunc geanta și-l conduc înnebunită spre pat, dar el se prăbușește.

— Ești un idiot, Ward.

Sunt foarte supărată pe el.

— De ce naiba nu faci cum ți se spune?

Îi aranjez perfuzia și cateterul, apoi îi ridic picioarele și-l acopăr din nou cu cearșaful.

— Sunt amețit, se bâlbâie el, ducându-și o mână la cap.

— Te-ai ridicat prea repede.

— Ce caută aici, Ava? întreabă încet. Nu vreau să-i văd.

Mă bosumflu, însă îi verific repede bandajul și-i dau la o parte mâna de la față. Mă privește uimit. Mă omoară, dar trebuie să-ncerc asta orice-ar fi.

— Mă ai pe mine și doar de mine ai nevoie, știu asta. Dar asta e o ocazie de a îndrepta toate relele din viața ta. Oferă-le câteva minute. Eu sunt aici pentru totdeauna, orice s-ar întâmpla, dar nu te pot lăsa să ratezi prilejul de a face pace cu partea aceasta din viața ta, Jesse.

— Nu vreau să stricăm ceea ce avem, spune el, strângând din dinți și din ochi.

— Ascultă-mă, spun, mângâindu-l pe obraz și făcându-l să deschidă ochii. După toate cele pățite, crezi că mai poate exista ceva care să ne distrugă relația?

Trebuie să înțeleagă faptul că așa ceva nu se poate întâmpla. Dacă asta e singura lui grijă, sunt *foarte* hotărâtă s-o alung.

— O să facem asta cum vrei tu. O luăm ușor, iar eu voi accepta.

— N-am nevoie decât de tine, murmură el cu amărăciune, vârându-mi mâna pe sub tricou ca să-mi atingă burtica. Doar de tine și de copiii noștri.

Oftez, luându-l de mână.

— Nu trebuie să-ți dorești un anumit lucru ca să știi că ai nevoie de el, Jesse. O să se nască gemenii. Știu că ne avem unul pe celălalt, dar vom avea nevoie și de familiile noastre. Și mi-ar plăcea ca bebelușii noștri să aibă două perechi de bunici. Nu suntem normali, dar ar trebui ca viețile copiilor noștri să fie cât mai normale. Chestia asta n-o să ne schimbe pe noi și nici relația noastră.

Îi văd pe chipul palid cum încearcă să priceapă sensul celor spuse de mine. Dă din cap ușor, gânditor, și mă trage blând spre el, îmbrățișându-mă. Mă relaxez, mulțumită că măcar va încerca. Nu sper la o împăcare imediată, dar e un bun început.

— Spune-mi că mă iubești, spune cu nasul vârât în părul meu.

— Te iubesc.

— Spune-mi că ai nevoie de mine.

— Am nevoie de tine.

— Bine, spune, eliberându-mă. Aranjează-mi perna, nevastă. Trebuie să stau comod la faza asta.

Îi ignor insolența și-l ajut să stea cât mai confortabil.

— O să vă las singuri, îi spun, ridicându-mă și îndreptându-mă spre ușă.

— Nu rămâi? se miră el, căscând larg ochii verzi și panicați.

— Nu. Nu e cazul. O să fie bine.

E dificil să nu mă așez lângă el și să nu-l țin de mână, dar trebuie să treacă prin asta de unul singur. E adevărat că am jucat totul pe cartea bebelușilor, dar motivele mele sunt mai profunde decât cel de a avea familia lângă noi. Jesse trebuie să se vindece fizic și mental. Va conta mult dacă-și va ierta părinții.

Deschid ușa și zâmbesc spre Beatrice și Amalie, cărora între timp li s-a alăturat și Henry. Nu spun nimic. Las ușa deschisă și dispar o vreme, ca să las o familie pierdută să se regăsească.

Capitolul 35

Sunt în Paradis.

După ce Jesse a primit permisiunea medicilor, la o săptămână după ce și-a revenit, am plecat din spital ținându-ne de mână. A refuzat scaunul cu rotile, dar nu m-a mirat. Bărbatul meu zdravăn și impozant zăcuse timp de trei săptămâni, dependent de alții, așa că nu i-am putut refuza dorința de a ieși demn din spital, chiar dacă asta ne-a luat o oră. Ne-am întors la *Lusso*, unde Cathy a început să se agite ca o cloșcă, asigurându-se că dulapurile sunt pline, că a terminat de spălat rufele și că apartamentul e curat lună. Apoi i-am dat concediu câteva săptămâni. Aveam nevoie de intimitatea căminului nostru. Trebuia să am grijă de Jesse. Trebuia să-l transform din nou în bărbatul pe care-l cunosc și-l iubesc.

Prima săptămână a fost epuizantă. Șiruri de musafiri ne treceau pragul încontinuu, inclusiv părinții lui Jesse. Relația lor e încă bizară și un pic tensionată, dar văd în ochii soțului meu o lumină pe care n-am mai văzut-o vreodată. Nu e sclipirea de dorință și nici cea de furie extremă. Aceasta e pacea.

Poliția ne-a vizitat de multe ori în prima săptămână. Era probabil prea curând, dar Jesse a insistat să scape de acest lucru ca să ne putem

relua traiul normal. Patrick a trecut pe la noi cu colegii mei de birou, cerându-și scuze că m-a pus într-o situație atât de jenantă. Dar nu avea de unde să știe, și nici sărmana Sal. Aceasta s-a întors la stilul ei îngrozitor și plicticos, dar pare destul de fericită. Mikael și-a retras oferta de a cumpăra Rococo Union, iar Patrick mi-a oferit vechea slujbă înapoi. Am refuzat-o politicos, iar Jesse n-a încercat să mă facă să-mi schimb părerea. Nu mă pot întoarce la lucru și nici nu-mi doresc asta, de fapt.

După această primă săptămână haotică, au urmat alte trei de atingeri permanente, exact așa cum îi place lui. Am făcut baie în fiecare dimineață și am petrecut ore întregi discutând. Eu i-am îngrijit rana, el mi-a masat burta cu Bio Oil. Am pregătit micul dejun, el l-a servit, amândoi despuiați. El mi-a citit din manualul gravidei, eu l-am ascultat cu atenție. A sărit peste părțile menite să-i calmeze îngrijorarea absurdă, eu i-am smuls cartea din mână și i-am citit acele pasaje cu glas tare. El s-a încruntat, eu i-am zâmbit larg. El și-a dorit să facă mult sex, dar eu n-am voit să-i fac vreun rău, ceea ce e de-a dreptul ironic, ținând cont de eforturile pe care le-am depus în această direcție de când sunt gravidă. Hormonii mei dezlănțuiți nu se potolesc deloc.

Acum, după patru săptămâni, sunt întinsă cu membrele depărtate pe patul din dormitorul principal de la Paradise, sunt goală și savurez Cel De-al Nouălea Cer al Raiului lui Jesse.

— Stai comod?

Ridic capul ca să văd pe unde umblă Stăpânul meu. Îl descopăr în pragul băii, gol, exact așa cum îmi place.

— Nu, pentru că nu ești aici cu mine.

Îi fac semn să se apropie, iar el îmi aruncă un zâmbet — zâmbetul rezervat mie. Dar nu se-ntinde lângă mine. Îmi desface picioarele și se urcă între coapsele mele, sprijinindu-și bărbia proaspăt rasă pe burta mea care tot crește și privindu-mă cu frumoșii lui ochi verzi.

— Bună dimineața, fata mea frumoasă.

— Bună dimineața.

Îi mângâi părul ud și mă tolănesc în pat, cu un geamăt satisfăcut.

— Azi ce facem?

— Am pus tot planul la punct, spune el, sărutându-mi abdomenul. O să faci cum ţi se spune.

— E cu cărţi de joc? întreb eu optimistă.

De data asta o să mă asigur că pierd, ca să nu mai existe niciun transfer de putere.

— Nu, răspunde el, iar eu mă simt dezamăgită.

— E cu sex somnoros la asfinţit?

Îl simt zâmbind lipit de pielea pe care mi-o sărută.

— Poate mai târziu.

— Atunci fac ce vrei tu, îl anunţ, tensionându-mă la gândul altei partide de sex în nisip şi dorindu-mi ca ziua să treacă mai repede.

— Ziua ta începe chiar acum, doamnă Ward.

Mă sărută zgomotos pe buric, apoi se ridică, încălecându-mă. Se-ntinde spre noptieră şi ia un plic.

— Poftim.

— Ce-i asta? întreb încruntându-mă şi luându-i plicul uşor din mână.

Nu-mi plac surprizele de la omul ăsta.

— Deschide-l şi gata, spune el nerăbdător, apoi începe să-şi muşte buza.

Emoţiile îmi sporesc când îmi dau seama că rotiţele minţii încep să i se învârtă. Nu sunt convinsă că vreau să deschid plicul, dar curiozitatea îmi depăşeşte teama. Aşa că-l rup încet, uitându-mă ba la plic, ba la Jesse. Scot o foaie de hârtie, o despăturesc şi citesc primul rând.

Haskett and Sandler Property Management.

Nu-mi spune nimic. Citesc mai departe, dar nu deslușesc nimic din limbajul ăsta juridic. Îmi dau seama totuși că sumele vehiculate sunt ridicol de mari.

— Ai mai cumpărat o casă? izbucnesc, privindu-l peste foaia de hârtie.

Spun eu casă, dar, judecând după cifre, ar putea fi un palat... sau poate chiar un castel.

— Nu, am vândut Conacul.

Își mușcă buzele până la sânge, în așteptarea unei reacții din partea mea.

— Ce-ai făcut?

Încerc să mă ridic în capul oaselor, gândindu-mă că așa pot contracara șocul, dar el mă-mpinge la loc în pat.

— Am vândut Conacul, repetă el, aplecându-se peste mine și cuprinzându-mi obrajii în palmele lui mari.

— Am auzit. De ce?

Nu pricep. Eu i-am băgat ideea în cap, știu, dar nu mă așteptam s-o urmeze.

Îmi zâmbește și-și apropie încet buzele de ale mele. Vreau cu disperare să aflu ce l-a convins, dar sunt la fel de disperată după gura lui fermecată. Las hârtia deoparte și intru în jocul lui, prinzându-l de umerii lui lați și mângâindu-i obrazul. Acum mi-a distras atenția, dar nu va scăpa fără să-mi explice. Conacul îi aparține, chiar dacă facilitățile nu mai sunt funcționale.

— Hmmm, ai un gust divin, domniță, spune și mă mușcă de buza de jos.

— De ce? insist eu, ținându-l aproape de mine și încolăcindu-mi picioarele în jurul șoldurilor sale înguste.

Nu-l las să plece fără să-mi povestească. Mă privește gânditor preț de câteva clipe, apoi inspiră profund.

— Mai ții minte când erai copil? Elev de școală primară, mă refer.

— Da, spun eu, ridicând din sprânceană, cu o privire întrebătoare.

— Ei bine, oftează el, ce naiba aș face dacă gemenii m-ar ruga să merg la școală, în ziua aceea a porților deschise?

— Ziua porților deschise?

— Știi tu, când tații povestesc copiilor cum sunt ei pompieri sau polițai.

Strâng buzele, încercând să nu râd de problemele lui.

— Eu ce-aș putea povesti? întreabă el serios.

— Că ești Stăpânul Sexului de la Conac.

Nu e bine. Mor de râs. Îl iubesc la nebunie pe bărbatul ăsta. Mă înșfacă de șold, iar eu râd și mai tare.

— Termină!

— Sarcasmul nu ți se potrivește, domniță.

— Te rog, încetează!

Mă eliberează, iar eu îmi revin din criza de isterie când îi văd mutra îngrijorată. Chiar îl preocupă problema.

— Le-ai spune că deții un hotel, așa cum le-am spune și copiilor noștri.

Nu-mi vine să cred că-ncerc să-i ofer o cale de ieșire. Asta a fost dintotdeauna o problemă, dar n-am insistat pentru că știu ce-nseamnă acea moșie pentru el. Se rostogolește pe spate, iar eu mă urc peste el. Mă prinde de pulpe și ridică privirea la mine.

— Nu-l mai vreau, spune el categoric.

— Dar i-a aparținut lui Carmichael. Nu l-ai vândut când ți-au cerut-o părinții tăi, de ce acum?

— Pentru că acum vă am pe voi trei.

— Pe noi trei o să ne ai întotdeauna.

Nu are nicio logică.

— Vă vreau pe voi, fără alte complicații. Nu vreau să-mi mint copiii în privința meseriei mele. Nu i-aș lăsa să stea acolo, iar asta ar însemna că timpul petrecut cu tine și cu bebelușii ar fi limitat. Conacul e un obstacol. Nu vreau obstacole. Am un trecut, iubito, și Conacul trebuie să rămână acolo.

Mă simt ușurată și zâmbesc larg.

— Deci o să am parte de tine în fiecare zi?

Ridică timid din umeri.

— Dacă mă vrei.

Mă arunc pe el, acoperindu-i fața arătoasă cu sărutări. Dar mă desprind iute de el când mă gândesc la ceva.

— Dar John și Mario? Și Sarah? Ce se va-ntâmpla cu Sarah?

Nu e loialitate față de femeia aia, ci doar milă, și nu vreau să-ncerce din nou să se sinucidă. Pe John și Mario însă îi ador.

— Am vorbit cu ei. Sarah va pleca să-și încerce norocul în SUA, iar John și Mario vor să se pensioneze.

— Ah, spun eu, lăsând-o baltă, deși bănuiesc că au primit cu toții o sumă frumușică pentru serviciile lor de la Conac. Și membrii își vor reînnoi contractele cu noii patroni?

El râde.

— Da, dacă le place să joace golf.

— Golf?

— Totul va deveni un mare teren de golf.

— Uau. Și infrastructura sportivă? întreb.

— Aia rămâne. O să fie ceva impresionant. Nu va fi foarte diferit, dar apartamentele private vor deveni camere de hotel, iar salonul comun se va transforma în sală de conferințe.

Îmi închipui că va fi ceva impresionant.

— Deci, asta a fost?

— Asta a fost. Acum, vreau să te pregătești pentru restul zilei.

Dă să se ridice, dar eu îl țintuiesc la loc.

— Trebuie să-mi reîmprospătez semnul, spun arătând spre pectoralul său, de unde cerculețul meu perfect aproape a dispărut, apoi mă uit la vânătaia mea. Și tu la fel.

— O facem mai târziu, iubito, zice și mă ridică în picioare. Du-te și fă un duș.

Mă plesnește la fund, trimițându-mă la baie. Dispar fără proteste, zâmbind larg. Gata cu Conacul, gata cu Sarah, Jesse e doar al meu... și al copiilor.

După ce savurez dușul fierbinte și mă epilez peste tot, îmi usuc părul și-ncep să caut ceva de-mbrăcat prin garderobă.

— Am ales eu ceva, spune el din spatele meu.

Mă răsucesc și-l văd îmbrăcat într-un șort de baie și ținând în mână o rochie de plajă scurtă, din dantelă.

— E cam scurtă, nu-i așa? spun, trecându-mi privirea peste rochița delicată și fluidă, cu bretele subțiri.

— O să fac o excepție.

Ridică din umeri și deschide fermoarul rochiei, așteptând s-o îmbrac. Dat fiind acest amănunt, presupun că nu vom ieși în public. Mă ajută să pun rochia pe mine, apoi își duce mâna gânditor la bărbie.

— Drăguț, spune, dând din cap aprobator, apoi mă ia de mână și mă duce pe terasă.

— Îmi trebuie încălțări.

— Mergem la vâslit.

Mă conduce prin iarbă, până la poarta care duce la plajă.

— Putem vâsli întinși pe spate? întreb veselă, iar el se oprește, privindu-mă amuzat.

— Sarcina asta te face minunată, doamnă Ward.

Mă-ncrunt.

— Întotdeauna te doresc atât de mult.

— Știu. Uite, îți lipsește ceva, zice el, scoțând de la spate o cală și prinzându-mi-o la ureche. Mult mai bine.

Pipăi floarea, zâmbindu-i un pic uimită, dar prea fericită ca să-l întreb ceva. El îmi face cu ochiul, mă sărută pe obraz și când ajungem la traverse, se-ntoarce spre mine grijuliu.

— Ai grijă la așchii, spune el, arătând spre o treaptă desprinsă. Cu atenție.

— Ar fi trebuit să mă lași să mă-ncalț, mormăi eu, sărind peste traversa cu pricina.

— Ava, nu sări, pufnește el. Îi zgâlțâi pe copii.

— Ah, taci! spun râzând, țopăind până la capătul scărilor, până ajung la nisipul auriu. Haide!

Încep să alerg pe țărm, dar ridic capul și mă opresc brusc, încremenind în loc. Toată lumea e acolo, uitându-se la mine. Toți. Cercetez din priviri șirul de oameni, toată lumea pe care o cunosc, inclusiv familia lui Jesse. Rămân cu gura căscată de uimire și mă răsucesc, găsindu-l pe Jesse lângă mine, privindu-mă surâzător.

— Ce caută ei aici? întreb.

— Sunt aici ca să fie martori la cununia noastră.

— Dar suntem deja căsătoriți, îi reamintesc. Suntem, nu-i așa?

Mă gândesc că e foarte posibil să nu fim căsătoriți, la urma urmelor Conacul nu avea licență.

— Da, suntem. Dar mama și tata au ratat ziua cea mare, deși n-ar fi trebuit.

Mă ia de mână și mă duce chiar la țărm, unde familiile și prietenii noștri ne așteaptă, zâmbitori și relaxați. Ne fac loc să trecem, iar eu îi

privesc pe rând pe fiecare. Nu văd decât mutre fericite, iar fratele meu zâmbește cel mai tare dintre toți. Ridic din umeri, arătându-le cât sunt de surprinsă. Acum îmi dau seama că șortul lui Jesse e alb, la fel ca rochia mea. Ne mai căsătorim o dată?

Stau în nisipul ud, cu valurile blânde la picioare. Apoi apare un tip la fel de relaxat în ținuta lui ca mine, ca Jesse și ca toți invitații noștri. Ne urează bun-venit și ne unește mâinile între trupurile noastre apropiate. Am fost luată prin surprindere, dar accept ce se întâmplă și repet cuvintele pe care mi le spune, ridicând privirea la ochii fascinanți ai lui Jesse și zâmbind la fiecare vorbă rostită. Îmi reînnoiesc jurămintele de a-l iubi, cinsti și asculta. Îi sărut buzele apetisante la final. Sunt pe pilot automat, făcând pur și simplu ceea ce mi se cere, dar nu pentru că nu știu ce altceva să fac, ci pur și simplu pentru că așa trebuie. În ciuda celor petrecute, mă încredințez acestui bărbat. El conduce, iar eu îl urmez. Pentru că știu că locul meu e lângă el.

Când îi vine rândul, ofițerul stării civile se îndepărtează, iar Jesse vine mai aproape, luându-mi mâinile și sărutându-le prelung.

— Te iubesc, șoptește el, mângâind urmele sărutului. O veșnicie cu tine nu mi-ar fi de-ajuns, Ava. De când te-am zărit la mine în birou, am știut că viața mea se va schimba. Vreau să-mi dedic toată existența ție, vreau să te ador și să mă scald în tine. Vreau să recuperez toți anii pustii fără tine. Te voi duce în Paradis, iubito.

Mă prinde de sub fund și mă ridică în brațe.

— Ești gata?

— Da. Ia-mă, îi spun, trăgându-l de păr.

— Ah, te-am luat de mult, doamnă Ward. Dar de-abia acum începe povestea noastră.

Mă sărută apăsat.

— Nu mai există secrete. Știi tot ce e de știut. Gata cu mărturisirile, pentru că nu a rămas nimic nespus.

— Ba a rămas, șoptesc, apropiindu-mă de gâtul lui și inspirându-i aroma proaspătă și mentolată.

— Serios? întreabă el, ducându-mă mai aproape de apa răcoroasă a Mediteranei.

— Da. Spune-mi că mă iubești.

Se dă în spate, cu ochi sclipitori. Zâmbesc spre acea gură perfectă și spre părul blond și cuceritor de răvășit, de care-mi vine să-l trag tot timpul.

— Te iubesc atât de mult, iubito.

Surâd, îmi las capul pe spate și închid ochii, iar el începe să mă învârtă. Soarele îmi încălzește fața, iar trupul lui lipit de al meu îmi încălzește sufletul.

— ȘTIU! strig, râzând, apoi intrăm cu totul sub apă, sărutându-ne.

Mă agăț de el ca și cum viața mea ar depinde de asta, pentru că este adevărat.

Asta e tot. Ăștia suntem noi. Asta va fi pentru totdeauna normalitatea noastră, fără alte dezvăluiri șocante, fără alte mărturisiri. Cicatricele lui perfecte de pe abdomenul desăvârșit ne reamintesc mereu de călătoria noastră, dar sclipirea neobosită de fericire din ochii lui verzi îmi spune tot timpul că încă îl am pe bărbatul ăsta.

Și-l voi avea întotdeauna.

Sfârșit.

Epilog

Să-mi trag una, cât timp mai trebuie să îndur invazia asta de musafiri care-mi monopolizează nevasta și copiii? Mult, prea mult timp. Câteva ore, probabil. Ar trebui să le smulg cadourile din mâini și să le arunc o felie de tort, după care să-i dau afară pe ușă. Zâmbesc în sinea mea, imaginându-mi mutra lui Elizabeth dacă aș face asta. O să fie dureros și, de parcă ar vrea să-mi toarne sare pe rană, anul ăsta am invitat și colegi de la școală. Și pe mamele lor — o mulțime de femei, care au acceptat invitația Avei de a rămâne, dacă doresc. Și, desigur, au dorit.

Cobor apăsat treptele micului nostru Conac, încheindu-mi cămașa și mușcându-mi buza, gândindu-mă la un pretext de a scăpa de povestea asta. Nu găsesc niciunul. Copiii mei împlinesc azi cinci ani și nici măcar talentul uimitor de negociator al tatălui lor nu-i va convinge că petrecerea e o idee proastă — mai ales acum, când au propria voință. Am tot încercat asta în ultimele patru luni și am eșuat, dar numai pentru că frumoasa mea soție a intervenit în favoarea lor. Dacă i-aș fi prins singuri, i-aș fi convins eu cu ceva. Cu schi, din nou, poate?

Ajuns la parter, mă privesc în oglindă și zâmbesc. Mă fac din ce în ce mai arătos pe zi ce trece. Încă am șarm, iar ea nu-mi poate rezista. Viața mea e a naibii de bună.

— Tati!

Mă răsucesc și mă topesc tot când văd băiețelul care vine în goană pe scări, cu părul blond și ciufulit ce-i încadrează fața mică și frumoasă.

— Hei, sărbătoritule.

Ochii verzi îi sclipesc, apoi se aruncă asupra mea, nemernicul mic și simpatic.

— Uau! spun și izbucnesc în râs când se ciocnește de mine.

— Ghici ce? face el, cu ochii mari de entuziasm.

— Ce? zic eu, de-a dreptul curios.

— Bunica Lizabeth a spus că putem dormi la ea diseară. Mâine ne duce la grădina zoologică!

Încerc să par la fel de entuziasmat, dar mă-ncrunt în sinea mea.

— Bunica Lizabeth locuiește prea departe, iar lui tati îi place să vă ducă el la zoo, spun, luându-l în cârcă și întorcându-ne împreună spre oglindă. Vezi cât de arătoși suntem?

— Știu, răspunde el cu aroganță, smulgându-mi un zâmbet. Bunica și bunicul locuiesc la zece minute distanță. Am cronometrat pe telefonul lui mami.

Îmi reamintesc că, de fapt, socrii mei locuiesc la zece minute distanță. Frumusețea peisajelor din Newquay nu i-au putut ține pe Elizabeth și pe Joseph departe de nepoții lor — adică de copiii mei, mai precis.

— Hei, mă gândeam, schimb eu subiectul. Ar trebui să mergem din nou la schi, zic entuziast, sperând să-i distrag atenția.

— Păi, mergem.

Îmi pune mâinile mici pe frunte, acoperindu-mi sprâncenele pe care le înalț întrebător.

— Mergem?

— Da, așa a zis mami. Și a mai zis să nu te ascultăm dacă încerci să ne abați atenția de la petrecere.

Mă pleoștesc și-mi propun să-i administrez un futai de răzbunare ispitei înșelătoare.

— Mami are nevoie de banii lui tati ca să facă asta, spun cu neobrăzare.

— De ce nu vrei să dăm petrecerea asta, tati?

Se-ncruntă și el și mă face să mă simt instantaneu ca un rahat.

— Ba vreau, amice. Doar că nu-mi place să vă-mpart cu nimeni, recunosc eu.

— Te poți juca și tu, zice și mă sărută pe obrazul bărbos. Mami va fi încântată.

— De ce?

Știu de ce va fi încântată. M-a făcut șah-mat. Asta înseamnă două futaiuri de răzbunare — unul pentru șah-mat, altul pentru aroganță.

— Pentru că nu te-ai bărbierit.

Își trece palma de câteva ori peste obrazul meu, iar eu îi zâmbesc micului meu omuleț, apoi mă-ndrept spre bucătărie.

Mă opresc în prag și mă bucur câteva clipe la vederea îngerului meu, care amestecă frenetic într-un castron cu o chestie maronie. Rotunjimile fundului ei perfect mă captivează. Dat naibii de perfect. Omulețul meu nu mă bate la cap să înaintez. Stă fericit pe umerii mei, așteptând ca tatăl său cel fermecat să intre în acțiune. E obișnuit cu visările mele, mai ales când mama lui e prin preajmă. Habar n-am ce-am făcut ca să-i merit pe femeia asta și pe copiii ăștia frumoși, dar n-o să mă cert cu zeii destinului.

— Căcat! înjură ea atunci când un strop de ciocolată zboară din castron și aterizează pe obrazul ei măsliniu.

— Mami! Ai grijă cum vorbești!

Ea se întoarce, înarmată cu o lingură de lemn plină de ciocolată și se-ncruntă când vede că rânjesc. Apoi își aruncă ochii mari și căprui asupra fiului nostru.

— Scuze, Jacob.

Zâmbesc larg, iar ea se încruntă și mai mult. Sunt foarte arogant și-o să plătesc mai târziu pentru asta. Nu-și poate intra în pielea de ispită sfidătoare în preajma copiilor noștri și mie-mi place asta la nebunie.

— Ce faci acolo, iubito? întreb, așezându-l pe Jacob pe un taburet.

Îi dau telefonul meu ca să se joace, apoi scot din frigider un borcan de Sun-Pat.

— Brioșe cu unt de arahide.

E iritată, dar nu mă ofer s-o ajut. Știe că nu mă pricep la gătit și nici nu vreau să-i ușurez misiunea. Anul viitor vom pleca la schi.

Mă duc în spatele ei și mă uit în castron. Ar fi mai bine să rămân cu borcanul. Dumnezeu s-o binecuvânteze, dar a încercat de un miliard de ori și tot nu i-au reușit vreodată celebrele brioșe cu unt de arahide ale mamei.

— Câte borcane ai irosit? întreb, lipindu-mă de spatele ei și ducându-mi buzele la gâtul ei.

Miroase atât de bine.

— Două, zice, dând castronul la o parte. O vreau pe Cathy înapoi.

Râd și-o răsucesc, împingând-o în blat. Îmi flutură lingura prin fața ochilor. Mi se scoală, la naiba. Nu mă pot stăpâni. Mă-nclin și-i ling ciocolata de pe obraz.

— Nu-ncepe ce nu poți termina, Ward, șoptește ea răgușit și ademenitor.

Acum mi s-a sculat de-a binelea. *Ce mama naibii!* Mă dă la o parte cu un surâs atotștiutor.

— Trebuie să termin brioșele. O să vină musafirii.

Iar e arogantă, ceea ce-i va aduce și al treilea futai de răzbunare. Știe foarte bine ce face — știe că nu va fi nicio numărătoare inversă și nici n-o voi călca în picioare cu copiii prin preajmă.

— Unde e Maddie?

Îmi aranjez discret prohabul înainte de a mă-ntoarce spre băiețel, care habar nu are ce se petrece lângă nasul lui. Nu e ceva neobișnuit ca tati s-o drăgălească pe mami. A trebuit însă să mă controlez serios. Nu-și ia ochii din telefon, dar se strâmbă dezgustat.

— Își pune rochia de petrecere. E toată numai dantelă. Bunica i-a cumpărat-o.

Dau ochii peste cap exasperat, știind că fiica mea va arăta ca o vată de zahăr explodată.

— De ce crede maică-ta că fiica mea trebuie să arate toată rozalie?

Mă așez lângă Jacob și pun borcanul la mijloc, ca să se servească. Ceea ce și face. Își vâră degetul rotofei înăuntru și scoate un ditamai cocoloșul. Mi se umflă pieptul de mândrie și expir cu degetul în gură, uitându-mă la Ava întrebător. Ridică din sprâncene și clatină drăgăstos din cap spre Jacob, zâmbind. Apoi se uită la mine și nu mai zâmbește. Ce-am făcut?

— N-o scoate din minți, Jesse.

— N-o scot! râd eu.

Ba o s-o scot și-o să-mi placă la nebunie.

— Bunica spune că ești pericol public, zice Jacob uitându-se la mine, cu degetul în gură. A zis că așa ai fost și așa vei rămâne. Dar acum s-a împăcat cu ideea, adaugă ridicând din umeri.

Ava și cu mine izbucnim în râs. Ochii ei ciocolatii sclipesc, iar buzele ei pline mă imploră s-o sărut. Apoi aruncă șorțul, dând la iveală o siluetă zveltă și îngrijită. Acum nu mai râd. Gem și-mi vâr mâna sub masă, încercând să mă potolesc. E o bătălie permanentă.

— Îmi place rochia ta.

Îi privesc îndelung rochia neagră mulată și plănuiesc să i-o scot mai târziu. S-ar putea să fiu de treabă și s-o las s-o îmbrace la loc, arată senzațional, dar asta mai încolo. Știu că n-o să pot fi în stare s-o iau ușurel.

— Ție îți plac toate rochiile lui mami, se bagă Jacob plictisit, făcându-mă să-mi iau ochii de la acest trup care mă înnebunește de dorință.

— Așa e, spun, ciufulindu-i părul blond. Că veni vorba de rochii, mă duc s-o caut pe sora ta.

— Bine, zice el, îndreptându-și din nou atenția spre telefon și vârând la loc degetul în borcan.

Mă ridic și mă duc după Maddie, urcând câte două trepte o dată și năvălind în camera ei exagerat de roz.

— Unde-i sărbătorita mea?

— Aici! chițăie ea, apărând din căsuța păpușilor, iar eu aproape mă sufoc.

— Nu te-mbraci așa, domnișoară!

— Ba da!

Fuge de mine când mă-ndrept spre ea.

— Maddie!

Ce mama naibii? Are cinci ani! Cinci ani și deja încerc s-o dezvăț de colanți și de tricouri cu vedere la buric. Ce naiba e chestia aia roz de dantelă?

— Mami! țipă ea când încerc s-o prind de gleznă, lângă pat.

Poate să urle cât vrea. NU se îmbracă în chestia asta.

— Mami!

— Maddie, vino-ncoace!

— Nu!

Mă lovește cu piciorul — obrăznicătura mă lovește și fuge din cameră, lăsându-și tatăl stresat și înfrânt pe patul ei roz și pufos. M-a învins o puștoaică de cinci ani. Dar fetița asta e fiica frumoasei mele soții. Sunt terminat. Mă ridic și pornesc în urmărirea ei.

— Nu alerga pe scări, Maddie! strig, aruncându-mă practic după ea.

Îi văd fundul roz cum dispare în bucătărie și caută ajutor din partea mamei ei. Mă opresc și o văd cum se ascunde în spatele Avei.

— Ce se întâmplă? întreabă Ava, privindu-mă de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

E posibil să mi le fi pierdut.

— Uită-te la ea! fac eu, fluturând din mâini spre fiica mea ca un scelerat. Uită-te!

Ava se înclină, îi dă fetiței buclele ciocolatii pe spate și-o trage de marginea acelui tricou ridicol. Poate să tragă cât vrea. Chestia aia nu rămâne pe fetița mea.

— Maddie, spune Ava împăciuitoare, ceea ce-ar fi trebuit să fac și eu, probabil, înainte să iau foc.

Trebuia să fi învățat până acum; nu-i spune nu lui Maddie. E regula numărul 1.

— Tati crede că tricoul tău e prea scurt.

— Așa cred, intervin eu, ca să fie lucrurile clare. Mult prea scurt.

Fiica mea mă săgetează cu o privire încruntată.

— Se comportă irațional.

Oftez și mă uit acuzator la Ava. Are decența să-și ceară scuze din priviri.

— Vezi ce-ai făcut?

— Tati e șeful! fredonează Jacob, stopându-mi orice șansă de a câștiga. Acum e rândul Avei să ofteze.

— Ține minte, Ward. Urechiușele astea aud totul.

Sunt înțelept și-mi țin gura. Soția mea nu-și poate ascunde exasperarea, și nici nu mă așteptam la așa ceva. Dar mă aștept să-i scoată porcăria aia de tricou fiicei mele.

— Nu-mi poate dicta el ce să port! aruncă Maddie din celălalt capăt la bucătăriei, împreunându-și mâinile dolofane peste pieptul ei mic.

Mă uit la ispita mea cea sfidătoare, care nu-și poate stăpâni un surâs fermecător.

La naiba! Îmi înfig mâinile în păr. O să rămân în curând fără plete, mai ales dacă Ava mă trage de ele. Uit pentru moment de problema mea și zâmbesc, aproape simțind cum mă trage de păr în timp ce i-o trag. Dar revin iute la realitate când fiică-mea mă privește deloc încântată în ochi. Ava încearcă s-o convingă, apoi o prinde de umeri și o răsucește spre mine.

— Maddie e gata să facă un compromis.

Ava își înclină capul *amuzată*. Asta nu mă face să mă simt mai bine. I-am mai făcut și înainte pe plac lui Maddie și totul s-a terminat cu mine scoțând-o pe umeri din Waitrose și cu ea urlând din toți rărunchii și lovindu-mă cu picioarele. Mă uit rugător la Ava, bosumflându-mă ca un idiot. Dar ea clatină din cap și o-mpinge ușor pe fetiță spre mine.

Acum îmi zâmbește, întinzând brațele spre mine. Mă topește, da, Doamne-Dumnezeule, ce mă așteaptă oare în câțiva ani? O să chelesc sau poate o să mor. Sau poate o să ajung la pușcărie dacă-l prind pe vreun golan mic că pune mâna pe ea. O să-i smulg inima din piept. O iau în brațe și o las pe Ava să-l încalțe pe băiețel.

— Tată, trebuie să te calmezi. O să faci un infarct.

Se bagă-n sufletul meu și simt c-o iubesc din nou cu patimă. Dar soția mea tocmai și-a câștigat cel de-al patrulea futai de răzbunare pe ziua de azi.

— Spune-mi tati. Și n-o mai asculta pe maică-ta.

Urc iute scările, intru-n camera ei și-o arunc pe pat. Inima-mi plesnește de fericire, în timp ce ea chițăie încântată, sărind printre perne. Părul ei lung și ciocolatiu flutură în toate direcțiile.

— Ia să vedem, zic, frecându-mi mâinile, încercând să-i sugerez că va urma ceva senzațional.

Unde-i sunt jeanșii și puloverele? Deschid ușile dulapului roz și-ncep să răscolesc printre umerașe, găsind imediat ceva plin de dantelă. Scot oribilitatea de acolo. Mă privește la fel de scârbită.

— Bunica trebuie să-nceteze să-ți mai cumpere rochii.

— Știu, spune așezându-se cu picioarele încrucișate. O s-o calci azi în picioare, tată?

— Tati, ripostez eu, ascunzând rochia la loc pe un raft. Tot ce se poate.

— E amuzant, chicotește ea.

— Știu.

Scot o rochie drăguță gen marinar. Nu are mâneci, dar o să găsesc eu o jachetă.

— Ce zici de asta?

— Nu, tată.

— Tati. Dar asta?

Îi arăt o chestie lungă și galbenă, dar ea scutură sfidător din căpșor.

— Maddie, oftez eu, nu te-mbraci așa.

Doamne, dă-mi repede puterea să mă calmez înainte să-i rup gâtul ăla mic.

— Mă-mbrac în colanți, spune ea, sărind din pat, și deschide un sertar al comodei sale roz. Pe ăștia, adaugă, ridicând niște chestii în dungi colorate.

Dau din cap aprobator. Sunt de acord.

— Și tricoul?

Se uită-n jos și-și mângâie burtica.

— Îmi place ăsta.

— Nu vrei mai bine să cumpărăm o mărime mai mare? fac eu un compromis.

Scot un tricou cu mânecă lungă, de culoarea mentei și cu multe inimioare și i-l arăt zâmbitor.

— Îmi place ăsta. Fă-l fericit pe tati.

Mă bosumflu ca un idiot trist și disperat și-mi dau seama că și fetița mea de cinci ani crede că sunt un idiot.

— Bine, oftează ea din toți rărunchii.

Ce prostie. Ea e cea care-*mi* face pe plac.

— Ce fetiță cuminte, zic, ridicând-o pe pat. Ridică brațele.

Înalță mâinile și mă lasă să-i scot tricoul scurt, înlocuindu-l cu cel verde care-mi place atât de mult. Apoi îi scot pantalonii scurți și-i pun colanții colorați.

— Perfect.

Mă dau în spate și dau aprobator din cap, apoi iau tenișii argintii din dulap.

— Ăștia?

Nu știu de ce-o mai întreb. Oricum nu vrea să se-ncalțe cu altceva.

— Da.

Cade în fundulеț și-mi întinde piciorul ca s-o încalț.

— Tati?

Ridic capul când îmi aud numele de alint la care țin atât de mult. Vrea ceva de la mine.

— Maddie, răspund lent și precaut.

— Mi-aș dori o surioară.

Aproape că mă stric de râs. O altă fetiță? Doamne ferește, va trebui să mă droghezi și să-mi furi sămânța. Nicio șansă, nici gând, niciodată, nicidecum.

— Ce-i de râs? întreabă privindu-mă uluită.

— Mami și cu mine suntem fericiți cu voi doi, o calmez, punându-i repede și celălalt pantof, de-abia așteptând să scap de această conversație.

— Mami mai vrea un copil, mă informează ea, iar eu îmi ridic privirea șocată spre ochii ei ciocolatii.

Ava mai vrea un copil? Dar a urât sarcina. Mie mi-a plăcut. Ea a detestat-o. Mi-e mi-a plăcut totul, mai puțin nașterea. S-a răzbunat cu vârf și îndesat în cele 24 de ore de travaliu infernal. M-a zgâriat, a țipat la mine în permanență și m-a amenințat cu divorțul de mai multe ori. Și a

înjurat din toate puterile. Dar m-a omorât s-o văd suferind și să nu pot face nimic. Eram legat de mâini și de picioare și nu vreau s-o mai fac vreodată să treacă prin așa ceva.

— Voi doi ne sunteți de-ajuns, spun, luând-o în brațe și punând-o pe podea.

— Știu, spune ea și dispare râzând. Mami a zis c-o să-ți iasă ochii din orbite și chiar așa a fost!

Izbucnesc în râs, dar nu pentru că e amuzant. Nu e. Râd ușurat. N-aș putea s-o refuz pe Ava dacă și-ar mai dori un copil, în niciun caz după felul dubios și creativ în care am obținut copiile noastre fidele. Zâmbesc larg, e zâmbetul rezervat copiilor mei. Mă bucur că am ascuns pastilele alea.

E cea mai lungă după-amiază din toată viața mea. Zeci de copii aleargă peste tot urlând. Mamele se prefac că-și supraveghează odraslele, dar de fapt casnicele astea plictisite mă urmăresc pe mine cu disperare. Poate ar trebui să renunț la antrenamente și să-mi pierd vremea învățându-i pe soții lor cum să-și satisfacă nevestele — lecții de futut, poate. Dau din cap gânditor exact când mama îmi apare în fața ochilor. Are mutra aceea care-mi spune că-mi va ține o predică.

— Fiule, ia-o ușor.

Se uită la sticla de Bud din mâna mea, oprindu-mă s-o duc la gură. Mă duc la ea și o îmbrățișez.

— Mamă, nu te mai agita.

O conduc pe terasă, acolo unde tata, Amalie și doctorul David pălăvrăgesc veseli. Nici părinții mei nu s-au putut ține departe de copii.

— Eu doar..., se bâlbâie ea, mângâindu-mă pe abdomen. Îmi fac și eu griji, atâta tot.

Știu că-și face griji, dar nu are de ce. Pot bea câteva beri, ca restul lumii, și o pot face relaxat, alături de familia mea. Însă de votcă nu mă mai ating.

— Mă rog, am spus să nu-ți faci nicio grijă. Și cu asta basta, îi zic și-i fac semn să se așeze lângă tata. Vrei o bere, tată?

Mă privește zâmbind.

— Nu, băiete. I-am promis lui Jacob c-o să sărim împreună pe trambulina gonflabilă.

Arată spre peluză, iar eu mă-ntorc și văd zeci de copii urlând și sărind pe castelul gonflabil.

— Baftă! râde David, punându-și mâna pe burta soției sale însărcinate.

Zâmbesc și mă uit cum tata se duce spre Jacob, care-i face cu mâna frenetic. Apoi o zăresc pe Elizabeth, în genunchi lângă Maddie, aranjându-i codițele.

— Las-o în pace, mamă! strig din celălalt capăt al grădinii, iar Elizabeth îmi aruncă o privire urâtă, iar fetița izbucnește în râs.

— Calc-o în picioare, tati! țipă Maddie, dându-i mâna la o parte și fugind spre căsuța din copac.

Rânjesc privind cum Ava își ajută sărmana mamă să se ridice. Nu mă pot abține. Mă săgetează cu ochi amenințători, făcându-mă să rânjesc și mai larg. Nimic nu mă bucură mai mult decât s-o irit, dar și ea face același lucru, deci n-am ce regreta. O să savurez chestia asta în continuare.

— De ce trebuia ca fiica ta să semene cu tine? țipă ea la mine.

— Cu mine? fac eu, aproape scuipând berea.

— Da, cu tine! Enervantă!

Mă-ncrunt. Cred că glumește.

— Cred că mai degrabă domnișoara mea seamănă cu fiica ta. Sfidătoare!

Pufnește nervoasă, aranjându-și bluza și ducându-se la bucătărie s-o ajute pe Ava. Enervantă? Femeia asta nebună habar n-are despre ce naiba vorbește. O las pe mama cu Amalie și David și mă duc spre prietenii noștri, care, în mod nesurprinzător, s-au așezat lângă bar.

— Frate! face Sam plesnindu-mă peste spate, iar John dă din cap când mă aplec să mă pup cu Kate.

— Vă simțiți bine? întreb, prăbușindu-mă pe un scaun. Unde e Drew?

Kate râde, arătând spre castelul gonflabil, unde Drew caută printre zecile de copii ca să-și găsească fiica.

— Se asigură că i-o aduce înapoi pe Georgia mamei sale fără julituri sau vânătăi.

— Că veni vorba de copii, zic arătând cu sticla spre Kate și Sam.

Nu izbutesc să-mi păstrez mutra serioasă, pentru că John începe să se zguduie de râs, un râs profund și tunător, făcând toată casa să vibreze.

— Jesse, face ea, sătulă de această întrebare permanentă. Ți-am spus. Nu am stofă de mamă.

— Te-ai descurcat bine cu copiii mei, îi spun.

Chiar e grozavă cu ei.

— Da, pentru că-ți pot înapoia odraslele adorabile când mă satur de ele.

Rânjește, iar eu o imit, dând noroc cu ea.

— Mă duc să-mi caut soția.

Mă ridic din nou, pentru că vreau s-o găsesc și să-i explic ce vreau să-i fac mai târziu. Unde e? O găsesc în bucătărie, împreună cu Cathy, care se ocupă de pregătiri.

— Uite-l pe băiatul meu! spune bătrâna mea menajeră, sărutându-mă pe obraz, și iese apoi din bucătărie, cu o tavă cu mini-sendvișuri în mână. O să-i spun lui Clive să-i adune pe copii. Ce zi grozavă!

Mă-ntorc încet spre soția mea. Mă privește atent, cu ochi plini de dorință. Nu se va sătura vreodată de mine.

— Mi-a fost dor de tine.

Mă apropii și-mi las sticla pe masă. Prosopul îi cade din mâini și se apleacă deasupra blatului, ademenindu-mă ca o mică ispită ce e. Nu sunt blând. O prind și-o lipesc de perete, sărutând-o pe gâtul ei dulce.

— Jesse, nu, gâfâie ea, arcuindu-se și lipindu-se de pieptul meu.

— Mai târziu o să sfâșii rochia asta și-o să ți-o trag până la anul.

Geme, ridicându-și genunchiul gol și frecându-l ușor de scula mea erectă. Control, control, control. Control, ce mama naibii!

— S-a făcut, spune ea cu înțelepciune, deși nu are de ales.

Oriunde, oricând, știe bine. Dar nu acum. Mormăi frustrat și-mi desprind trupul de al ei.

— Te iubesc de mor.

— Știu, spune ea zâmbind, dar fără sclipirea aceea obișnuită din ochi.

— Ce s-a întâmplat, iubito? întreb, coborându-mi fața la același nivel cu al ei. Spune-mi.

Ea oftează și mă privește cu ochi triști.

— Mi-aș fi dorit să fie și Dan aici.

Mă abțin cu greu, din dragoste pentru ea, să nu-mi dau ochii peste cap și să mormăi exasperat. Tipul ăla mă enervează, n-am ce face.

— Hei, știi că e în regulă, îi reamintesc.

Naiba să mă ia, nemernicul ăla m-a costat jumătate de milion de când l-am cunoscut, deși Ava nu va afla nimic despre asta. Știe despre prima datorie, dar nu știe despre următoarele două. S-ar enerva imediat. Se pare că omul nu se poate ține departe de belele.

— Îi e prea greu, spun ceva care s-o consoleze. Cu Kate și Sam, știi tu.

— Știu, aprobă ea. Sunt proastă.

— Nu, nu ești. Sărută-mă, nevastă.

Trebuie să-i abat cumva atenția. Nu pierde deloc vremea. Sare pe mine imediat, gemând lipită de buzele mele și trăgându-mă de păr. Funcționează întotdeauna.

— Ai un gust delicios, mormăi eu.

La naiba, o să-mi pierd dracului mințile. O mușc de buză și-mi lipesc șoldurile de rotunjimile trupului ei desăvârșit.

— O să scap de ei, spun. Impostori nenorociți.

Zâmbește cu subînțeles, iar mie mi se scoală și mai tare.

— Nu mai fi absurd, râde ea. E ziua copiilor tăi.

— Nu e nimic absurd în a-mi dori să vă am pe tine și pe copii doar pentru mine.

Încerc să-mi potolesc erecția, dar e imposibil, atâta timp cât sunt lipit de trupul ei și-mi cere din priviri să i-o trag.

— Nu mă pot uita la tine, mormăi îndepărtându-mă și ies din bucătărie înainte să i-o trag pe masă.

Sunt pe cale să calc petrecerea în picioare. Dau afară și ultimii musafiri, care sunt părinții Avei, care-i iau pe copii cu ei peste noapte, așa că sunt oarecum delicat. Mă aplec pe mașina lui Joseph, cu inima tresăltându-mi veselă. Copiii mei chicotesc când îi îmbrățișez, pe rând.

— Să nu fiți cuminți cu bunica, spun făcându-le cu ochiul, iar eu chicotesc și mai tare, iar Elizabeth se-ncruntă la mine.

Apoi închid portiera și fug în casă, ca un prădător.

— Ava? strig, vârându-mi capul pe ușa bucătăriei. Ava?

— Găsește-mă! râde ea, dar eu nu-mi dau seama de unde vine vocea ei catifelată.

La naiba, îi place să se joace cu mine.

— Ava, nu mă înfuria, o avertizez.

Unde naiba e?

— Ava?

Nu mai spune nimic. O s-o pățească atunci când o să pun mâna pe ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu! strig eu, urcând câte patru trepte o dată și dând buzna în dormitor. Ava?

Nimic. Stau în mijlocul camerei, gândindu-mă ce să fac mai departe. Nu-mi ia mult.

— Trei, zic ferm și încrezător.

Sunt sigur pe mine. N-are cum să-mi reziste.

— Doi.

Rămân nemișcat, ca să aud vreun semn de viață. Nimic.

— Unu, spun încet și-mi simt penisul zvâcnind necontrolat.

Știu că e în apropiere.

— Zero, iubitule, șoptește ea din spatele meu și glasul ei seducător mă face să zâmbesc.

Mă răsucesc și aproape mă-mpiedic când o văd în fața mea, purtând doar o pereche de chiloți din dantelă. Naiba să mă ia, se face mai frumoasă pe zi ce trece. În ciuda dorinței mele, mă opresc s-o privesc îndelung, admirându-i perfecțiunea, sânii desăvârșiți, abdomenul incredibil de plat și picioarele acelea fabuloase. Scula îmi pulsează când o văd cum își dă lenjeria jos, așa că-mi desfac nasturii cămășii și-mi scot jeanșii foarte încet. Nu pare s-o deranjeze. Nu-și poate lua ochii căprui de la penisul meu. Nimic nu se schimbă.

— Îți place ce vezi? spun răgușit și ademenitor, deși știu că nu mai e nevoie s-o ademenesc pe femeia asta.

Își întredeschide buzele și-și linge buza de jos. Mi s-a sculat de tot.

— M-am obișnuit, șoptește ea, trecându-și privirea peste pieptul meu.

O asaltez într-o clipă, iar gura mea se lipește cu disperare de a ei. Nu mă oprește și nu mă va opri vreodată. Își încolăcește picioarele în jurul șoldurilor mele, își pune brațele în jurul gâtului meu și e a mea din nou.

— Cât de tare crezi c-o să țipi când o să ți-o trag? întreb răsuflându-i în față și lipind-o de perete.

— Cred că destul de tare, geme ea, prinzându-se de spatele meu, apoi trăgându-mă tare de păr.

Zâmbesc, mă dau înapoi și o pătrund. Îmi dau capul pe spate strigând, iar ea îmi delectează auzul cu țipetele ei.

Nu-i mai cer să-i văd ochii. Nu mai trebuie să-mi confirme că e reală.

Cât timp inima mea va continua să bată, știu că așa va fi.

Și cu asta, basta.